STEPHANIE LAURENS

Autoarea bestsellerului FEMEIA IDEALĂ

Adevărata față a dragostei

Colecția
Romantica
31

După ce a cucerit inimile cititorilor români cu primul său roman, *Femeia ideală*, cunoscuta scriitoare americană STEPHANIE LAURENS, autoare a 27 de bestselleruri, oferă prin cartea de față o nouă dovadă a deosebitului său talent scriitoricesc.

În Anglia începutului de secol al XIX-lea, Gerrard Debbington, un renumit pictor peisagist, burlac foarte vânat în înalta societate, doreşte să-şi întregească faima imortalizând pe pânză straniile grădini de la Hellebore Hall. Îndeplinirea dorinței lui e condiționată de realizarea în prealabil a portretului fiicei lordului Tregonning, stăpânul acestora.

Deloc încântat de perspectiva irosirii talentului cu pictarea unei "gâsculițe", cum o credea pe Jacqueline, acceptă până la urmă, tentația de a reda splendoarea grădinilor fiind mult prea puternică. Ajuns la destinație, el constată cu uimire că fata este cu totul altfel decât şi-o imaginase. Curând, Gerrard va realiza că Jacqueline reprezintă sufletul său pereche. Numai că răul care pare să sălăşluiască în domeniul de la Hellebore Hall se răsfrânge şi asupra frumoasei fete. O serie de zvonuri abat asupra ei acuzații grave, care o fac responsabilă de uciderea logodnicului şi a mamei ei.

Oare sub masca ingenuității cu care l-a cucerit pe Gerrard se ascunde o criminală sadică? Iubitul ei este convins că nu, şi este în stare să mute din loc cerul şi pământul pentru a o apăra.

Cât de mari sunt şansele sale de izbândă, veți afla savurând această poveste de neuitat.

EDITURA LIDER

ISBN (10) 973-629-115-4
ISBN (13) 978-973-629-115-9

5 948390 003971

Preț 29,9 RON (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)

STEPHANIE LAURENS

Adevărata față a dragostei

STEPHANIE LAURENS

Adevărata față a dragostei

Traducere: MONICA SABIN

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAURENS, STEPHANIE
Adevărata faţă a dragostei / Stephanie Laurens; trad.: Monica Sabin. - Bucureşti: Lider, 2006
ISBN (10) 973-629-115-4 ; ISBN (13) 978-973-629-115-9

I. Sabin, Monica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIŞINOIU
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU

THE TRUTH ABOUT LOVE
Copyright © 2005 by Savdek Management Proprietory Ltd.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

Lui Marylin Bourke,
vechi prieten, coleg autor şi un critic extraordinar
— cu mulţumiri şi multă dragoste

SL

1

Londra, începutul lunii iunie 1831

Mr. Cunningham, aşa cum am mai spus, nu mă interesează să realizez portretul fiicei Lordului Tregonning.

Gerrard Reginald Debbington şedea comod într-un fotoliu din salonul pentru fumători din selectul său club. Ascunzându-şi frustrarea crescândă, susţinu privirea reprezentantului Lordului Treggoning.

– Am fost de acord cu această întâlnire în speranţa că Lordul Tregonning, ştiind despre refuzul meu de a realiza acest portret, îmi va permite accesul la grădinile Hellebore Hall.

În fond, el era cel mai important peisagist din breaslă; un artist de talia lui ar fi trebuit să viziteze de mult celebrele grădini ale Lordului Tregonning.

Cunningham se albi. Dregându-şi glasul, coborî privirea spre hârtiile împrăştiate pe măsuţa dintre ei.

În jurul lor se auzeau murmure; Gerrard era conştient de privirile care se opreau ocazional asupra lor. Fusese remarcat de alţi membri ai clubului, dar la vederea lui Cunningham se îndepărtau; înţelegând că acolo se discutau afaceri, evitau să intervină.

Cunningham avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu câţiva ani mai puţin decât Gerrard, care împlinise douăzeci şi nouă. Îmbrăcat într-o cămaşă trainică de in cărămizie şi un sacou de culoarea biscuitului, cu faţa rotundă, uşor încruntată şi cu atenţia concentrată asupra hârtiilor sale, arăta într-adevăr ca agentul cuiva.

Înainte ca Cunningham să catadicsească să răspundă, Gerrard își conturase deja în minte schița unui portret intitulat „Agent la lucru".

– Lordul Tregonning m-a însărcinat să vă comunic că vă înțelege rezerva în privința realizării unui portret al unei persoane pe care nu ați văzut-o încă, dar această rezervă îi întărește convingerea că sunteți într-adevăr pictorul de care are nevoie. Domnia Sa nu este deranjat de faptul că o veți picta pe fiica lui așa cum o vedeți dumneavoastră. Tocmai de aceea dorește ca portretul să fie o reprezentare fidelă, care să o înfățișeze pe domnișoara Tregonning așa cum este ea în realitate.

Buzele lui Gerrard se încleștară; nu ajungea la niciun rezultat.

Fără să ridice privirea, Cunningham continuă:

– În plus față de onorariul oferit, veți putea rezerva oricât de multe luni considerați necesar pentru a termina portretul, iar în afara acestui timp veți avea accesul nelimitat și permisiunea de a picta grădinile Hellebore Hall. Dacă doriți, veți putea aduce un prieten sau un însoțitor; amândoi veți fi cazați la Hellebore Hall pe parcursul ședерii.

Gerrard pufni exasperat. Nu simțea nevoia să mai audă o dată această ofertă, indiferent cât de nuanțată; o refuzase cu două săptămâni în urmă, când Cunningham îl contactase pentru prima oară.

Întâlni privirea lui Cunningham.

– Angajatorul dumitale înțelege greșit – într-adevăr, nu am pictat niciodată la comandă. Pictura reprezintă un interes de durată, unul pe care sunt suficient de bogat să mi-l permit. Însă realizarea portretelor reprezintă doar o activitate ocazională nu o pasiune pentru mine, pentru sufletul meu de pictor, dacă vrei.

Nu era pe deplin adevărat, dar în circumstanțele date părea destul de bine spus.

– Deși aș fi încântat să pot picta grădinile Hellebore Hall, nici măcar acest lucru nu reprezintă o motivație suficientă pentru a mă tenta să realizez un portret pe care nu simt nevoia de a-l picta.

Cunningham îi susținu privirea. Inspiră adânc, apoi ridică ochii și privi fix peste umărul lui Gerrard.

– Domnia Sa m-a însărcinat să vă informez că aceasta va fi ultima sa ofertă... și dacă refuzi, va fi nevoit să găsească un alt pictor dispus să realizeze portretul, urmând ca acestui artist să i se acorde aceleași drepturi legate de grădini ca și cele oferite dumneavostră. Ulterior, Lordul Tregonning se va asigura că, pe tot parcursul vieții sale și a urmașilor săi, niciunui alt pictor nu i se va îngădui accesul în grădinile Hellebore Hall.

A făcut un mare efort de voință pentru a se stăpâni și a rămâne în fotoliu. Ce *naiba* voia Tregonning, apelând la acest șantaj?

Sprijinindu-și cotul pe brațul fotoliului, cu privirea fixată în cealaltă parte a încăperii, căuta o cale rezonabilă de scăpare din această capcană. Nu întrevedea niciuna pe moment; mânia provocată de faptul că un portretist avea să fie singurul artist căruia i se permitea accesul la fabuloasele peisaje care împrejmuiesc Hellebore Hall îi întuneca mintea.

Privi spre Cunningham:

– Ar trebui să cântăresc mai bine propunerea Domniei Sale.

Cunningham dădu aprobator din cap cu o expresie neutră.

– Desigur. Pentru câtă vreme...?

– Douăzeci și patru de ore. Nu voia să amâne rezolvarea, altfel ar înnebuni. Ridică mâna și o întinse. Dumneata locuiești la Cumberland dacă nu mă-nșel?

Adunându-și în grabă hârtiile, Cunningham se ridică și-i strânse mâna.

– Da. Aștept vești de la dumneavoastră.

Gerrard încuviință cu un aer politicos. Rămase lângă fotoliu până la plecarea lui Cunningham, apoi ieși grăbit.

Se plimbă prin parcurile capitalei – St. James, Green Park, apoi Hyde Park. O alegere nefericită; abia atinse iarba cu cizmele când fu salutat de Lady Swaledale, nerăbdătoare să-l prezinte fiicei şi nepoatei sale. Un grup de matroane însoţite de tinere domnişoare cu ochi strălucitori se aplecau din trăsuri, sperând să-i reţină atenţia; altele se plimbau de-a lungul spaţiilor verzi.

Zărind-o pe mătuşa sa Minnie, Lady Bellamy, într-o trăsură care urca pe marginea bulevardului, îşi ceru scuze unei mame deosebit de insistente şi se îndreptă spre ea pentru a o saluta. În momentul în care ajunse la trăsură, apucă mâna lui Minnie şi, cu un gest extravagant, o sărută.

– Îmi încredinţez soarta în mâinile tale – salvează-mă, o imploră el.

Minnie chicoti. Îi mângâie mâna şi-i întinse obrazul ridat, pe care el îl sărută îndatoritor.

– Dacă te-ai hotărî odată, dragul meu, s-ar duce să vâneze pe altcineva.

– Bineînţeles că nu am vrea să te grăbim. Timms, însoţitoarea lui Minnie, se aplecă pentru a-i întinde mâna lui Gerrard. Dar câtă vreme rămâi burlac, trebuie să te aştepţi să fii curtat.

Gerrard arboră o expresie batjocoritoare-disprețuitoare.

– *Şi tu*, Timms?

Timms pufni. Slăbise cu trecerea timpului, dar spiritul îi rămăsese viguros.

Minnie îl privea cu afecţiune.

– Dispui de o avere însemnată, familia Cynster a investit în tine şi, în plus, eşti principalul meu moştenitor, aşa că nu mai ai scăpare, băiatul meu. Dacă ai fi fost urât ca noaptea, poate le-ai mai fi alungat, dar după cum arăţi, plus faptul că ai ajuns un pictor celebru, eşti pe cale de a deveni cel mai frumos vis al tuturor mamelor.

Gerrard nu făcu niciun efort să-şi ascundă dezgustul.

– Nu-mi stă gândul la căsătorie. Cel puţin în viitorul apropiat, nu cred că este cel mai bun lucru pentru mine.

Asta fusese atitudinea sa dintotdeauna, deşi nu o mai împărtăşise nimănui până atunci.

– Oh? Minnie făcu ochii mari. Îi studie chipul cu atenţie, apoi zâmbetul catifelat îi reapăru pe buze. Eu nu mi-aş bate capul cu astfel de probleme, draga mea. Când va apărea domnişoara potrivită, totul va fi foarte limpede.

Timms dădu aprobator din cap.

– Într-adevăr. Nici nu are sens să-ţi imaginezi că decizia îţi va aparţine.

Departe de a-l linişti, ultimele cuvinte îl alarmară. Reuşi să ascundă acest lucru cu un zâmbet. Observând un grup de prieteni, profită de ocazie pentru a se retrage; luându-şi rămas-bun de la Minnie şi de la Timms, traversă pajiştea.

Cei patru domni îl salutară. Îi cunoştea pe toţi; toţi, ca şi el, aveau vârsta şi condiţia potrivite pentru căsătorie. Stăteau puţin retraşi, examinând împrejurimile.

– Domnişoara Curtiss e chiar fermecătoare, nu-i aşa? Philip Montgomery îşi ridică ochelarii pentru a o vedea mai bine pe frumoasa care se plimba între cele două surori ale sale.

– Dacă suporţi chicotelile, replică Elmore Standish. Din punctul meu de vedere, domnişoara Etherington e mai interesantă.

Gerrard asculta comentariile lor cu o ureche; era unul dintre ei ca apartenenţă socială, totuşi se deosebea prin hobby-ul său neconvenţional. Îi deschisese ochii asupra unui adevăr pe care ceilalţi încă nu îl descoperiseră.

Schimbă câteva replici, fals cinice, apoi se îndepărtă spre siguranţa relativă oferită de Grădinile Kensington. La ora aceea, aleile cu pietriş erau pline de bone şi doici care supravegheau copiii ce se zbenguiau pe pajişte. Doar câţiva gentlemeni se plimbau prin zonă; doamnele de rangul lor rar se aventurau până acolo.

Avusese de gând să reflecteze din nou la propunerea scandaloasă a Lordului Tregonning; însă chiotele vesele ale copiilor îi distrăgeau atenția.

Familie. Copii. O nouă generație. O căsnicie reușită.

Toate acestea erau lucruri pe care își închipuise că le va avea într-o bună zi; ele însemnau ceva pentru el. Erau lucruri pe care încă le dorea. Totuși, în mod ironic, în vreme ce pictura, în special portretele, îi consolidaseră poziția, permițându-i să aleagă una dintre domnișoarele necăsătorite, tocmai acest talent datorită căruia crease o artă ieșită din comun îl făcuse mai precaut.

În ceea ce privește căsătoria. În special dragostea.

Nu se simțea în largul său vorbind despre aceste lucruri; chiar și numai gândul la dragoste accentua starea de nesiguranță, ca și când ar fi înfruntat destinul. Totuși, ceea ce văzuse în timp ce o picta pe sora sa Patience și pe soțul ei, Vane Cynster, iar mai târziu pe celelalte cupluri care pozaseră pentru el, ceea ce observase și se străduise să înfățișeze pe pânză era atât de puternic, încât ar fi trebuit să fie orb să nu întrevadă capacitatea acestui sentiment de a-i influența viața. De a-l afecta, de a-l distrage. Poate de a submina energia creativă de care avea nevoie pentru a da viață lucrărilor sale.

Dacă s-ar îndrăgosti vreodată, ar mai fi în stare să picteze? Oare dragostea, căsătoria, așa cum le trăiseră și alții în numeroasa sa familie, vor reprezenta un izvor de fericire sau un dezastru în planul creației?

În timp ce picta, se implica cu întreaga ființă în acea activitate, cu toată energia și pasiunea sa. Dacă s-ar lăsa în voia dragostei, oare aceasta i-ar diminua și i-ar altera capacitatea de a picta? Exista vreo legătură – oare pasiunea generatoare de dragoste era aceeași cu cea care-i declanșa talentul creativ, sau cele două erau complet separate?

Se gândise multă vreme la acest lucru, dar nu își găsise liniștea. Pictura reprezenta o parte intrinsecă din ființa lui;

toate instinctele sale reacționau violent la orice element care i-ar fi putut reduce capacitatea de a picta.

Ca urmare, respinsese căsătoria. Abstracție făcând de punctul de vedere al lui Timms, hotărâse că pentru el, cel puțin pentru următorii câțiva ani, dragostea era un sentiment pe care ar face mai bine să-l evite; astfel, deocamdată căsătoria nu intra în vederile lui.

Această decizie ar fi trebuit să îi aducă liniștea. Totuși, continua să se simtă neîmplinit. Încă nu cunoscuse liniștea din acest punct de vedere.

Oricum, nu vedea altă soluție rezonabilă.

Alungându-și gândurile, constată că se oprise; stătea și privea un grup de copii care se jucau lângă lac. Degetele îl furnicau, un sentiment familiar atunci când simțea nevoia de un creion și un bloc de desen. Rămase acolo câteva minute, lăsând imaginea copiilor jucăuși să i se întipărească în memoria vizuală, apoi porni mai departe.

De data asta reuși să se concentreze asupra ofertei Lordului Tregonning. Să cântărească toate argumentele pro și contra. Dorințele, instinctele și impulsurile ulterioare îl făcură să oscileze, trecând de la o decizie la alta. Întorcându-se pe podul peste Serpentine, se opri și își adună gândurile.

În ultimele trei ore nu făcuse absolut nimic, în afară de faptul că-și dăduse seama cât de bine îl „citise" Lordul Tregonning. Nu putea discuta această propunere cu un coleg pictor; prietenii săi care nu erau artiști nu ar fi putut înțelege cât de tentat și în același timp nehotărât se simțea.

Ar fi vrut să discute cu cineva capabil să-l înțeleagă.

Era aproape ora cinci când urcă scările casei lui Vane și Patience Cynster din Curzon Street. Patience era sora lui mai mare. Părinții săi muriseră când el avea o vârstă fragedă; Patience îi fusese mamă și tată timp de ani de zile. Când ea se căsătorise cu Vane, Gerrard fusese primit în familia Cynster ca protejat al lui Vane. Transformarea sa în bărbatul de acum

reprezenta în mare măsură rezultatul influenței familiei Cynster, fapt pentru care le era profund recunoscător.

Tatăl său, Reggie, nu fusese un model potrivit; Gerrard îi datora familiei Cynster nu doar succesul financiar, ci și eleganța, încrederea sa de neclintit și acea ușoară aroganță care îi distingea pe ei, și pe el, printre ceilalți asemenea lor.

În clipa în care bătu în ușă îi deschise Bradshaw, valetul lui Vane; cu o expresie radioasă, acesta îl anunță că Vane și Patience erau acasă și că în acel moment se aflau în salonul din spate.

Gerrard știa ce însemna acest lucru. Întinzându-i bastonul, el îi răspunse lui Bradshaw la zâmbet și îi făcu semn cu mâna.

– O să-mi anunț singur sosirea.

– Bine, domnule. Reprimându-și un zâmbet, Bradshaw se înclină.

Gerrard auzi chiotele înainte de a deschide ușa salonului. În momentul în care făcu acest lucru, se așternu tăcerea. Se iviră trei capete, țintuindu-l cu priviri acuzatoare – apoi cei trei nepoți ai săi recunoscură persoana care îndrăznise să le întrerupă joaca.

– Unchiule Gerrard! strigară ei, repezindu-se spre el.

Râzând, îl ridică în brațe pe cel mai mare, Cristopher, și îl întoarse cu capul în jos. Cristopher strigă de bucurie; râzând, Gregory sări în sus și în jos, privind chipul fratelui său. Therese li se alătură. După ce îl zgâlțâi bine pe Cristopher, Gerrard îl puse jos și, mârâind ca un căpcăun, deschise brațele și îi săltă în sus pe cei doi copii mai mici.

Cu ei în brațe, se îndreptă spre canapeaua din fața șemineului.

Din fotoliul orientat spre vatră, Patience îi zâmbi cu bunăvoință continuând să-l legene pe genunchi pe fiul cel mic, Martin.

Cu umerii lui largi sprijiniți de fotoliul lui Patience, Vane zâmbi; se juca cu cei trei copii când intrase Gerrard.

– Ce te aduce pe la noi? Sigur nu dorința de a-ți vedea părul smuls de monștrii care locuiesc cu noi.

Slăbind strânsoarea lui Gregory și a lui Therese, Gerrard îi întoarse zâmbetul.

– Oh, nu știu. După ce lăsă copiii pe canapea, se instală între ei. Își plimbă privirea de la unul la celălalt. Copiii ăștia au ceva deosebit, nu crezi?

Cei trei începură să-l bombardeze cu poveștile ultimelor lor aventuri. El îi ascultă ca întotdeauna, urmărind cu interes considerațiile lor inocente asupra evenimentelor mondene. În cele din urmă obosiră. Băieții se așezară lângă el; Therese căscă, alunecă de pe canapea și se cuibări în poala tatălui său.

Vane îi sărută buclele și o așeză mai bine, apoi privi spre Gerrard.

– Deci, ce e? E clar că trebuie să ai un motiv.

Lăsându-se pe spate, Gerrard le povesti despre oferta Lordului Tregonning.

– Vedeți, sunt nehotărât. Eu nu vreau sub nicio formă să fac acel portret. Mai mult ca sigur că fiica lui este o prostuță tipică, răsfățată sau, mai rău, obișnuită să comande precum o regină în teritoriul său rustic. Nu am ce picta la ea în afară de un egoism lipsit de substanță.

– S-ar putea să nu fie așa rea, spuse Patience.

– Nu exclud posibilitatea să fie chiar și mai rea. Oftă adânc. Regret ziua în care am permis să fie expuse portretele gemenilor.

Încă de la început, Gerrard fusese un peisagist. Continua să fie – aceasta fusese prima și cea mai puternică chemare a sa – dar cu zece ani în urmă, pur și simplu din curiozitate, își încercase mâna la portrete de cupluri. Vane și Patience fuseseră primii pe care-i rugase să-i pozeze; pictura aceea atârna acum deasupra căminului din salonul reședinței particulare din Kent. Ulterior pictase și alte cupluri, din familie sau cunoștințe, dar

picturile fuseseră întotdeauna expuse în locuințe particulare. După ce a pictat portrete ale fiecărui cuplu, s-a hotărât să facă portretele gemenelor Cynster, Amanda, acum Contesă de Dexter, şi Amelia, vicecontesă Calverton, fiecare ținându-şi în brațe primul fiu născut.

Portretele ar fi trebuit expuse în casele lor, dar aristocrații care le-au văzut pe când se mai aflau încă în Londra au stârnit un asemenea tărăboi încât reprezentanții Royal Academy l-au *implorat*, literalmente, să-şi expună lucrările la vernisajul anual de portrete. Atenția îl măgulise; în cele din urmă se lăsase convins.

Şi trăise ziua în care a regretat acest lucru.

Vane îl privi cu un amestec de afecțiune şi amuzament.

– E foarte greu să ai atât de mult succes.

Gerrard pufni.

– Ar trebui să te numesc pe tine agentul meu, să te las să te descurci cu hoardele de matroane, fiecare dintre ele fiind convinsă că fiica ei reprezintă subiectul ideal pentru viitorul meu portret.

Patience continua să-l legene pe Martin pe genunchi.

– E doar un portret.

Gerrard scutură din cap.

– Nu aşa se pune problema. Este unul dintre cele mai mari riscuri – alegerea subiectului. În acest moment, reputația mea este intactă. Un singur portret nereuşit ar putea s-o păteze iremediabil. Oricum, refuz să mă conformez aşteptărilor subiecților, sau ale părinților lor. Eu pictez ceea ce văd, şi asta înseamnă că este foarte probabil ca Lordul Tregonning şi iubita sa fiică să fie dezamăgiți.

Copiii începeau să fie agitați. Patience se ridică în clipa în care bona aruncă o privire înăuntru; îi făcu un semn femeii şi privi spre copii.

– E timpul pentru ceai. Nu uitați, în seara asta avem budincă.

Gerrard schiță un zâmbet trist când văzu că această ofertă era mai puternică decât atracția pentru el. Ambii băieți se ridicară în picioare, luându-şi politicos rămas-bun. Therese, smulgându-se din brațele tatălui său, îl sărută, apoi se grăbi să ajungă la uşă înaintea fraților săi.

Patience îi dădu bebeluşul bonei, apoi închise uşa şi se întoarse în fotoliu.

– Atunci de ce te frământi atât? N-ai decât să refuzi oferta lordului.

– Tocmai *asta* e. Gerrard îşi trecu degetele prin păr. Dacă refuz, nu numai că pierd şansa de a picta eu însumi faimoasele Grădini ale Nopții, ci voi permite ca singurul pictor care va avea această oportunitate în următorii cincizeci de ani să fie un portretist amator care probabil nici nu-şi va da seama ce ocazie rară i se oferă.

– Şi care ar fi aceasta? Vane se ridică, se întinse, apoi se îndreptă spre celălalt fotoliu. De ce sunt atât de speciale aceste grădini?

– Grădinile Hellebore Hall din Cornwall au fost proiectate în 1710. Gerrard cercetase toate detaliile după ce fusese contactat prima oară de Cunningham. Zona este unică – o vale îngustă, orientată spre sud-est, care valorifică condițiile atmosferice aşa încât soiurile de plante şi copaci care nu cresc altundeva în Anglia prosperă acolo. Casa se află în capul văii, care se întinde până la țărm. Grădinile au fost construite în decursul a treizeci de ani, dar întrucât familia ducea o viață retrasă, foarte puține persoane le-au văzut terminate. Privi spre Patience. Cei care le-au văzut au fost extaziați. Peisagiştii încearcă de decenii să picteze grădinile. Niciunuia nu i s-a acordat permisiunea. Strânse din buze şi se uită spre Vane. Valea şi grădinile se află pe o întinsă proprietate privată, iar golful este stâncos şi periculos, aşa încât e imposibil să te furişezi.

– Deci toţi peisagiştii din Anglia...

– Şi de pe continent şi chiar din Americi.

– ...ar accepta imediat oferta de a picta aceste grădini. Vane ridică privirea. Eşti sigur că vrei să renunţi la această şansă?

Gerrard oftă adânc.

– *Nu*. Tocmai asta e problema mea. În special Grădina Nopţii.

– Ce e cu ea? întrebă Patience.

– Grădinile cuprind mai multe zone, fiecare denumită după un zeu sau după un personaj mitic. Există Grădina lui Hercule, care se află pe una din laturi şi în care cresc mulţi copaci puternici, înalţi, şi Grădina lui Artemis, cu animale exotice, şi aşa mai departe. Una dintre ele se cheamă Grădina lui Venus. Ea conţine plante foarte parfumate, dintre care multe înfloresc noaptea, şi o peşteră şi o piscină alimentată din râul care curge prin vale. Grădina se află în capul văii, chiar sub casă. Ca o ciudăţenie a naturii, în această grotă vegetaţia s-a dezvoltat abundent. Singura persoană care a văzut-o vreodată, la un deceniu după plantare, a spus că este un paradis gotic – un peisaj întunecat care le eclipsează pe toate celelalte. A devenit cunoscută sub numele de Grădina Nopţii. Făcu o pauză, apoi continuă: În termeni peisagistici, a picta Grădina Nopţii echivalează cu obţinerea Sfântului Graal. Este acolo, dar a rămas inaccesibilă timp de generaţii.

Vane se strâmbă.

– Grea alegere.

Gerrard încuviinţă din cap.

– Oricum ai lua-o, tot nu e bine.

Patience îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

– De fapt, decizia e chiar uşor de luat. Îl privi pe Gerrard în ochi. Trebuie să te hotărăşti dacă eşti dispus să îţi asumi riscul de a realiza un portret *rezonabil* al domnişoarei în schimbul certitudinii de a putea picta Sfântul tău Graal.

Clătină din cap.

– Altfel spus, cât de tare îţi doreşti să pictezi Grădina Nopţii? Îndejuns pentru a-ţi da silinţa să realizezi portretul decent al unei tinere?

Chiar şi după ce Patience simplificase datele problemei, Gerrard poate că ar fi refuzat dacă nu ar fi existat visul. Îşi petrecuse seara alături de Patience şi Vane, pălăvrăgind despre diverse lucruri; când se despărţise de Patience, în hol, aceasta îl sărutase şi-i şoptise:

– Ştii ce vrei să faci, aşa că nu mai sta pe gânduri. Asumă-ţi riscul.

El zâmbise, o bătuse uşor pe umăr, apoi se îndreptase spre casă, analizând argumentele pro şi contra, dar gândindu-se în special cum să realizeze un portret al unei tinere anoste fără să o jignească.

Ajungând la casa din Duke Street, urcă scările spre dormitor. Compton, majordomul său, se grăbi să-i ia haina cu un gest prevenitor. Gerrard zâmbi, se dezbrăcă şi se întinse în pat.

Şi visă Grădina Nopţii.

Nu o văzuse niciodată, şi totuşi ea îi apăru în faţa ochilor ispititoare, ameţitoare şi întunecată. Deborda acea energie dramatică la care el, în calitate de pictor, era conectat. Exista şi ameninţare, şi surescitare, o senzaţie de primejdie care răzbătea dincolo de umbrele ei.

Îl chema cu şoapte seducătoare.

Se trezi dimineaţă, având încă vie în minte această chemare.

Nu credea în prevestiri.

Se ridică din pat şi după ce îşi puse un halat de catifea peste pantaloni şi cămaşă, coborî scările. Nu era înţelept să ia decizii importante pe stomacul gol.

Abia începuse să mănânce ouăle cu şuncă, când auzi o bătaie în uşa de la intrare – rat-a-tat-tat. Recunoscând

semnalul, luă ibricul de cafea şi-şi umplu ceaşca înainte ca Barnaby Adair să golească recipientul.

Uşa de la intrare se trânti de perete.

– Dumnezeule! Barnaby, un personaj înalt, blond, cu o privire de om hăituit, năvăli înăuntru. Fie ca îngerii mei păzitori să mă apere de toate mamele ramolite! Privirea îi căzu pe ibricul de cafea. Mai este?

Zâmbind, Gerrard făcu un semn cu mâna către ibric şi farfurii, iar Compton se grăbi să mai aşeze un tacâm la masă.

– Serveşte-te.

– Mulţumesc – m-ai salvat. Barnaby se aşeză pe un scaun alături de Gerrard.

Gerrard îi făcu amuzat cu ochiul.

– Bună dimineaţa şi ţie. De ce eşti aşa epuizat? Balul de la Lady Harrington te-a stors de puteri?

– Nu e vorba de Harrington. Barnaby închise ochii, savurând cafeaua. E destul de bună. Deschise ochii şi privi farfuriile. E vorba despre Lady Oglethorpe şi fiica ei Melissa.

– Ah! Gerrard făcu imediat conexiunea.

– Vechea prietenă a dragei tale mame care spera că-i vei plimba fiica prin oraş?

– Chiar ea. Barnaby muşcă din pâinea prăjită. Mai ştii povestea cu răţuşca cea urâtă? Ei bine, Melissa reprezintă contrariul.

Gerrard râse.

Barnaby şi el erau aproape de aceeaşi vârstă, şi amândoi se mândreau cu trecutul lor zbuciumat. Nici nu-şi mai amintea când se cunoscuseră, dar de-a lungul ultimilor cinci ani trecuseră prin multe aventuri împreună, iar acum nu ezitau să apeleze unul la altul pentru ajutor.

– Nu mai am scăpare, declară Barnaby. Va trebui să părăsesc capitala.

Gerrard zâmbi.

– Nu poate fi chiar atât de rău.

– Ba da. Îţi spun, Lady Oglethorpe nu mă vrea doar ca însoţitor. Are o sclipire în ochi care mă pune pe gânduri şi ca şi când asta nu ar fi de ajuns, îngrozitoarea Melissa şi-a pus mâinile pe piept – nu că n-ar avea un piept grozav, dar cam atât – şi mi-a spus răspicat că subsemnatul reprezintă idealul ei, că niciun gentleman din aristocraţie nu se ridică la înălţimea mea. Barnaby făcu o grimasă înfiorătoare. Genul ăsta de insistenţă, cum ar spune babacul, mă scârbeşte. Şi suntem în *iunie* – oare nu ştie că sezonul de vânătoare s-a încheiat?

Gerrard îşi privi îngândurat prietenul. Barnaby era al treilea fiu al unui conte şi moştenise o avere frumuşică de la o mătuşă din partea mamei; ca şi Gerrard, reprezenta o ţintă favorită pentru matroanele care aveau fete de măritat. În vreme ce Gerrard putea să folosească pictura ca scuză pentru a evita invitaţiile nedorite – şi asta făcea – hobby-ul lui Barnaby de a studia criminologia era o scuză mult mai puţin acceptabilă.

– Cred, medită Barnaby, că m-aş putea refugia la sora mea, dar nu sunt sigur că acolo aş fi în siguranţă. Dacă a invitat-o pe Lady Oglethorpe în vizită pe timpul verii... Se cutremură.

Gerrard se lăsă pe spate şi ridică ceaşca de cafea.

– Dacă tot vrei să scapi de Melissa, ai putea veni cu mine în Cornwall.

– Cornwall? Barnaby deschise larg ochii lui albaştri.

Gerrard îi spuse toată povestea.

Barnaby se înveseli.

– Ai grijă, îl avertiză Gerrard, va fi cel puţin o domnişoară nemăritată prin preajmă, şi unde este una...

– De obicei sunt o grămadă, încuviinţă Barnaby. Oricum, până acum m-am descurcat – doar Melissa, mama ei şi prietenii lor mă demoralizează.

Se spune că demoralizarea e trecătoare; Barnaby dădu gata şi ultimul cârnat, apoi privi către Gerrard.

– Deci, când plecăm?

Gerrard îi întoarse privirea. Patience avusese dreptate, chiar dacă el nu-i spusese acest lucru.

– O să-i scriu astăzi agentului lui Tregonning. Trebuie să mai fac nişte provizii, să mă asigur că aici totul e în ordine... să spunem la sfârşitul săptămânii viitoare?

– Excelent! Barnaby ridică ceaşca de parcă ar fi vrut să toasteze în sănătatea lui.

– Sunt sigur că mă pot ascunde până atunci.

Douăsprezece zile mai târziu, Gerrard îşi conducea cabrioleta printre doi stâlpi de piatră pe care se aflau plăcuţe anunţându-le intrarea în Hellebore Hall.

– E departe de Londra. Aşezat comod alături Barnaby privea în jur curios şi uşor intrigat.

Părăsiseră capitala cu patru zile mai devreme şi mânaseră cei doi cai suri ai lui Gerrard pe drum, oprind la hanuri pentru a lua masa de prânz şi cina.

Aleea, o continuare a cărării pe care ieşiseră de pe drum pentru a ajunge la St. Just şi St. Mawes, era flancată de copaci cu trunchiuri groase şi crengi boltite şi stufoase. Câmpurile aflate de-o parte şi de cealaltă a drumului erau mărginite de garduri vii dese. Avea senzaţia de prizonierat într-un coridor viu, un colaj mişcător maroniu şi verde. Între vârfurile gardurilor vii şi crengile atârnate întrezăreau cu greu marea, sclipind argintiu sub un cer albăstrui. Mai în faţă şi în dreapta, marea era brăzdată de promontorii îndepărtate, un amestec de măsliniu, purpuriu şi cenuşiu în lumina după-amiezii.

Gerrard miji ochii pentru a-i feri de lumină.

– Din câte îmi pot da seama, întinderea aceea de apă trebuie să fie Carrick Roads, iar Falmouth ar trebui să fie chiar în faţa noastră.

Barnaby privi în direcţia indicată de prietenul său.

– Prea departe ca să vedem oraşul, dar cu siguranţă acolo se află multe bărci.

Terenul începea să coboare; drumul îl urma, făcând o curbă uşoară către sud apoi spre est. Pierdură din vedere Carrick Roads când drumul care ducea la St. Mawes se ivi în dreapta, după care copacii care flancau drumul dispărură brusc. Cabrioleta înainta pe alee în lumina soarelui.

Amândoi îşi ţinură respiraţia.

În faţa lor se întindea unul dintre canalele neregulate prin care o veche vale fusese inundată de mare. În dreapta se afla golful St. Mawes al peninsulei Roseland, un puternic obstacol în calea vânturilor reci din nord; în stânga se ridica promontoriul golfului sudic, oprind vânturile dinspre sud. Un nou peisaj se ivi pe măsură ce caii continuau să coboare.

Drumul îi conduse prin câmpuri în pantă, apoi între ei şi apele verzi ale canalului apărură acoperişuri triunghiulare cu vârfuri ascuţite. Printr-o curbă largă şi descendentă, aleea ocolea casa care se ridica maiestuos în faţă, apoi se întorcea şi se sfârşea în pietrişul dinaintea intrării principale.

La ultima curbă, Gerrard îşi struni caii. Nici el, nici Barnaby nu scoseseră un cuvânt pe această ultimă bucată de drum. Casa era... originală, fabuloasă – *minunată*. Se vedeau prea multe turnuri pentru a le număra, balcoane multiple brăzdate de fier forjat, multe contraforturi cu forme ciudate, ferestre de toate felurile şi părţi din camere care ieşeau în unghiuri nefireşti din pereţii cenuşii de piatră.

– Nu mi-ai spus nimic despre casă, zise Barnaby în timp ce caii se apropiau de curtea din faţă.

– Dar *nu ştiam* despre casă, răspunse Gerrard. Nu am auzit decât de grădini.

Ramificaţiile acelor grădini, faimoasele grădini din Hellebore Hall, se întindeau din valea în capul căreia se afla casa cu fantastica sa arhitectură, dar cea mai mare parte a lor era ascunsă în spatele clădirii. Poziţionată ca o santinelă la capătul superior al văii care cobora spre malul stâncos al canalului, casa ascundea vederii valea şi grădinile sale.

Gerrard lăsă să-i scape un oftat.

– Nu e de mirare că nimeni nu a putut să se strecoare aici pentru a picta nevăzut.

Barnaby îi aruncă o privire amuzată, ridicându-se în timp ce Gerrard fixa hățurile, şi cei doi intrară în curtea umbrită de la Hellebore Hall.

Aşezată în salonul din Hellebore Hall, Jacqueline Tregonning auzi zgomotul pe care îl aştepta – tropotul de copite, scârțâitul pietrelor sub roțile trăsurii.

Niciuna dintre celelalte persoane aflate în încăpere nu-l auzi; erau prea ocupate să facă speculații în legătură cu oaspeții care tocmai sosiseră.

Jacqueline preferă să nu facă presupuneri, nu când putea să vadă cu ochii ei, şi trecu la fapte.

Lin, fără zgomot, se ridică de pe fotoliul de lângă canapeaua pe care şedeau cea mai bună prietenă a sa, Eleanor Fritham, şi mama acesteia, Lady Fritham, de la conacul învecinat Tresdale. Ambele erau angajate într-o discuție aprinsă cu doamna Elcott, soția vicarului, despre cei doi domni ce urmau să sosească, ale căror descrieri fuseseră trimise de corespondenții doamnei Elcott din capitală.

– Negreşit, doi aroganți, spune verişoara mea. Doamna Elcott făcu o grimasă disprețuitoare. Mai mult ca sigur că se vor considera superiori nouă.

– Nu văd de ce ar face asta, răspunse Eleanor. Doamna Humphries mi-a scris că, pe lângă faptul că provin din familii foarte bune, din înalta aristocrație, amândoi sunt foarte chipeşi şi sociabili. Eleanor se adresă mamei sale: De ce ne-ar privi de sus? În fond, noi suntem societatea în părțile astea – vor fi foarte singuri dacă se poartă urât cu noi.

– Într-adevăr, aprobă Lady Fritham. Dar dacă sunt bine crescuți, nu vor fi încrezuți. Ascultați-mă bine – Lady Fritham clătină energic din cap, făcând să tremure bărbiile multiple

şi panglicile din pălărie – un adevărat gentleman ştie să se comporte în orice companie.

Strecurându-se în tăcere spre fereastra cu cea mai bună vedere spre curtea din față, Jacqueline îi studie îndeaproape pe cei prezenți; în afară de sora tatălui său, Millicent, care după moartea mamei sale venise să locuiască împreună cu ei, nimeni altcineva nu avea vreun motiv să se afle acolo.

Doar dacă o curiozitate bolnăvicioasă poate reprezenta un motiv.

Jordan Fritham, fratele lui Eleanor, făcea conversație cu doamna Myles şi fiicele sale, Clara şi Rosa, ambele necăsătorite încă. Millicent stătea lângă ei, cu Mitchel Cunningham alături de ea. Grupul era angajat în discuții despre portretism şi despre succesul lui Mitchel şi al tatălui ei de a-l fi convins pe cel mai de seamă artist din societate să vină la Hellebore Hall pentru a-şi pune talentul în slujba gazdelor.

Calmă, Jacqueline se apropie de fereastră. Indiferent de crezul artistic al tatălui ei, al lui Mitchel sau al pictorului, ea era cea care avea să-i acorde această şansă. Nu se hotărâse încă dacă să-i pozeze sau nu, nu înainte de a-l cunoaşte pe artist, talentul său şi, mai ales, integritatea sa.

Ştia de ce tatăl său insistase atât de mult că acesta era singurul om care îi putea face portretul. Millicent îi inoculase această idee tatălui său. Jacqueline era conştientă de importanța acestui om; fără el, fără talentele sale şi mult-lăudata lui integritate morală, planurile lor aveau să se năruie.

Şi nu era cale de întoarcere.

Oprindu-se la doi paşi de fereastră, privi spre ocupanții cabrioletei care abia se oprise în fața porticului; date fiind circumstanțele, nu simți nicio vinovăție pentru faptul că îl spiona pe Gerrard Debbington.

Mai întâi, trebuia să-şi da seama care dintre cei doi oameni era el. Cel care nu conducea? Tânărul cu părul roşcat sări

graţios din trăsură, apoi se opri pentru a-i adresa câteva cuvinte celuilalt bărbat, care rămăsese în trăsură, ţinând hăţurile slăbite cu degetele sale lungi.

Armăsarii înhămaţi la trăsură erau cai pursânge şi fuseseră bine îngrijiţi; Jacqueline înregistră totul dintr-o scurtă privire. Bărbatul care ţinea hăţurile era brunet, cu trăsături ferme, bine conturate; cel roşcat părea mai drăguţ, cel brunet era mai chipeş.

Într-o clipă îşi dădu seama cât de ciudat i se părea să observe acest lucru; rareori frumuseţea bărbătească trezea ecou în sufletul său. Apoi privi din nou perechea din curte şi recunoscu în sinea ei că atributele lor fizice erau greu de ignorat.

Între timp apăruse un grăjdar; bărbatul brunet coborî din cabrioletă şi-i dădu acestuia hăţurile.

Iar ea descoperi răspunsul; *el* era pictorul. El era Gerrard Debbington.

O sumedenie de mici amănunte confirmau acest lucru, de la forţa aparentă a degetelor sale lungi pe când preda hăţurile, până la perfecţiunea austeră a hainelor sale şi vigoarea pe care o degaja, şi care părea la fel de reală ca haina lui elegantă.

Această vigoare o luă prin surprindere. Se pregătise să înfrunte un pierde-vară stilat sau un individ lipsit de substanţă, dar acest om era diferit.

Îl privi pe când îi răspundea amicului său; linia buzelor sale se curbă uşor, schiţând un zâmbet vag. Forţă controlată, vigoare mascată, hotărâre de neclinit – aceasta era impresia pe care şi-o formase în momentul în care el se întoarse.

Şi o privi direct.

Respiraţia i se opri, dar nu făcu nicio mişcare; stătea prea departe de geam pentru ca el să o poată vedea. Apoi auzi fustele foşnind, zgomotele paşilor în celălalt capăt al încăperii; privind în direcţia aceea, le văzu pe Eleanor, pe

cele două domnişoare Myles şi pe mama lor înghesuindu-se la fereastra care dădea în curtea principală. Jordan privea peste capetele lor.

Spre deosebire de ea, ele se înghesuiseră foarte aproape de geam.

Întorcându-şi privirea spre Gerrard Debbington, îl văzu studiind persoanele de la fereastra aceea, şi se linişti. Dacă simţise că era privit, îşi va închipui că ei îl spionaseră.

Gerrard privi chipurile care îl studiau ostentativ de la fereastra largă ce dădea spre curte. Ridicând sprânceana stufoasă, se întoarse cu spatele; evitând privirea femeii care stătea lângă fereastra apropiată de portic, îl privi pe Barnaby.

– Se pare că suntem aşteptaţi.

Şi Barnaby putea vedea feţele curioase, dar din cauza unghiului nefavorabil nu o zări pe femeia singură de la cealaltă fereastră. Făcu un semn spre uşă:

– Intrăm?

Gerrard dădu aprobator din cap.

– Sună la uşă.

Îndreptându-se spre un mâner de fier care atârna lângă uşă, Barnaby trase de el.

Întorcând capul, Gerrard mai privi o dată femeia. Insistenţa ei îl convinse că ea presupunea că nu putea fi văzută. Lumina se strecura în casă prin ferestrele din spatele ei, diagonal faţă de poziţia sa; de aceea apărea ca o siluetă vag luminată. Era deci suficient de inteligentă pentru a-şi fi dat seama de acest lucru.

Dar uitase, sau poate nu ştiuse, de efectul lemnăriei vopsite. Gerrard ar fi putut să jure că rama geamului avea cel puţin doisprezece centimetri lăţime şi era vopsită în alb. Aceasta reflecta suficientă lumină, deşi difuză şi neclară, pentru ca el să-i poată vedea chipul.

Doar chipul.

Întrezărise deja trei chipuri feminine, toate la fel de

neinteresante, aşa cum se aştepta, în celălalt grup. Fără îndoială, subiectul său era una dintre ele; Dumnezeu ştie cum avea să se descurce.

Totuşi, această doamnă... pe ea ar fi putut s-o picteze. Îşi dădu seama de acest lucru din primul moment; doar o privire, atât i-a trebuit. Deşi nu-i vedea clar trăsăturile, exista o calitate – una de linişte, de profunzime în spatele ovalului pal al feţei – care îi atrase atenţia.

Ca şi în visul său despre Grădina Nopţii, vederea acestui chip făcea să-i vibreze sufletul de artist.

Uşa de la intrare se deschise, iar el se întoarse. Se pregăti pentru a saluta şi a fi salutat. Cunningham, care se afla acolo, făcu prezentările; Gerrard îi strânse mâna cu un aer absent.

O guvernantă sau o însoţitoare. Ea se afla în salonul ale cărui uşi le putea vedea acum, aşa că dacă nu se grăbea să plece, o va întâlni. Atunci avea să o asigure că şi ea era inclusă, alături de grădini, printre subiectele pe care i se permisese să le picteze.

– El este Treadle. Cunningham îi prezentă valetul, care se înclină. Şi doamna Carpenter, menajera noastră.

O femeie cu un chip aspru îl salută politicos.

– Orice doriţi, domnule, vă rog să-mi cereţi. Doamna Carpenter îşi îndreptă spatele. Încă nu am destinat nicio cameră deoarece nu vă cunosc preferinţele. După ce aruncaţi o privire şi vă hotărâţi care camere vă plac cel mai mult, vă rog să ne anunţaţi pe mine şi pe Treadle, iar camerele vor fi pregătite într-o clipă.

Gerrard zâmbi.

– Mulţumesc. Aşa vom face.

Zâmbetul său fermecător avu efectul scontat; chipul doamnei Carpenter se mai lumină, iar Treadle se relaxă pentru o clipă.

– Acesta este domnul Adair. Gerrard îl prezentă pe Barnaby care, cu aerul său bonom înnăscut, îi salută pe cei doi servitori şi pe Cunningham.

Gerrard îl privi pe Cunningham.

Bărbatul păru să se încordeze brusc.

– Ah... Dacă mă urmaţi, o să vă prezint doamnelor şi o să-l anunţ pe Lordul Tregonning că sunteţi aici.

Gerrard zâmbi afabil.

– Mulţumesc.

Cunningham se întoarse şi îi conduse spre uşile duble care dădeau în ceea ce Gerrard presupusese că trebuie să fie salonul.

Avea dreptate. Intrară într-o cameră suficient de lungă pentru a putea adăposti trei zone separate de conversaţie. La unul dintre capete, în jurul scaunelor strânse în faţa unui şemineu, se afla grupul de doamne şi tânărul care-i priviseră pe fereastră, şi încă o doamnă între două vârste pe care nu o văzuse înainte.

Chiar în faţa lor, pe canapeaua orientată spre uşă, şedeau două matroane, dintre care una îi privea pe el şi pe Barnaby cu un aer dezaprobator.

Deşi nu se uita către ea, Gerrard era conştient de prezenţa domnişoarei care stătea într-o parte şi-i privea liniştită din celălalt capăt al încăperii.

Stăpânindu-şi nerăbdarea, el i se alătură lui Cunningham care se oprise la un metru de uşă. Barnaby se afla în spatele lui. Gerrard privi spre grupul de domnişoare, aşteptând să vadă care dintre ele iese în faţă – cea pe care, spre ghinionul lui, va trebui s-o picteze. Spre surprinderea lui, niciuna nu se clinti.

Doamna între două vârste se apropie de ei.

La fel şi domnişoara din stânga lui.

Doamna era prea în vârstă; n-avea cum să fie subiectul său.

Tânăra domnişoară se apropie şi mai mult; de astă dată privi direct spre ea.

Atunci îi văzu bine chipul pentru prima oară.

Îi întâlni privirea şi îşi dădu seama de greşeala sa.

Nu era o guvernantă. Nici o însoţitoare.

Domnişoara pe care ardea de nerăbdare s-o picteze era fiica Lordului Tregonning.

2

În timp ce ambele doamne se apropiau de ei, Cunningham se întreba pe care să o prezinte prima. Decizia a fost luată în locul său de doamna între două vârste care îi învălui pe toţi într-un zâmbet.

– Sunt Millicent Tregonning, sora Lordului Tregonning. Întinse mâna. Permiteţi-mi să vă urez bun-venit la Hellebore Hall.

Brunetă, bine îmbrăcată, cu un comportament sobru, Millicent Tregonning atrăgea atenţia prin blândeţea privirii. Prinzându-i mâna, Gerrard se înclină.

– Mulţumesc.

El îl prezentă pe Barnaby; făcând un pas lateral pentru a-i permite prietenului său să o salute pe doamna Tregonning, se apropie de tânăra domnişoară – fiica Lordului Tregonning, subiectul său, cea care avea să-i reţină interesul artistic pe parcursul următoarelor luni.

Tânăra se oprise alături de mătuşa sa; de înălţime medie, îmbrăcată într-o rochie de muselină verde-gălbuie care dădea la iveală un bust generos şi ispititor, şi care lăsa să se ghicească o talie subţire, şolduri frumos curbate şi picioare suficient de bine proporţionate pentru a satisface şi un ochi critic, ea aşteptă răbdătoare în timp ce Barnaby făcea schimb de saluturi. Între timp, Gerrard o studia.

Întorcând netulburată capul, ea îi întâlni privirea. Ochii ei, un amestec de auriu, chihlimbar şi verde, erau larg deschişi sub sprâncenele arcuite. Părul de un castaniu lucios, cu nuanţe

mai deschise din loc în loc, fusese prins cu grijă într-o coadă din care ieşeau doar câţiva cârlionţi răzleţi în jurul urechilor. Nasul drept domina ovalul palid al feţei; avea tenul strălucitor, iar buzele pline şi în acelaşi timp foarte mobile erau foarte expresive. El ştia deja unde trebuie să caute indicii despre adevăratele ei gânduri şi sentimente.

În momentul acela, ochii ei erau ca nişte lacuri calme; observa, evalua, netulburată şi fără teamă. În ciuda prezenţei lui şi a lui Barnaby, nu putu să detecteze nicio urmă de nervozitate feminină.

Ea nu-i privea ca pe nişte gentlemeni – ca bărbaţi –, ci vedea în ei altceva.

În clipa în care privirea ei se îndreptă către mătuşa sa, el îşi dădu seama că îl privea exclusiv ca pe un pictor.

– Iar aceasta este nepoata mea, fiica fratelui meu, domnişoara Jacqueline Tregonning.

Jacqueline se întoarse spre Gerrard Debbington. Zâmbind, îi întinse mâna.

– Domnule Debbington, sper că aţi avut o călătorie plăcută – drumul este atât de lung.

El îi întâlni din nou privirea, apoi îi atinse mâna, degetele lungi pe care ea le remarcase mai devreme strângându-i ferm palma îngustă. Bărbatul se înclină cu graţie, continuând să o privească în ochi.

– Domnişoară Tregonning. Sunt recunoscător că alegerea tatălui dumneavoastră s-a oprit asupra mea. Călătoria a fost într-adevăr lungă, dar dacă nu aş fi făcut-o, aş fi regretat cu siguranţă.

Abia dacă îi auzi cuvintele. Tonul coborât al vocii lui era ca o mângâiere; forţa din degetele lui, un indiciu al puterii masculine, se transmise de-a lungul pielii sale şi ea se simţi intimidată. Privirea lui o susţinea pe a ei cu un interes pe care nu îl putea defini. Degetele îi tremurară sub ale lui – şocată, încercă să le ţină nemişcate.

Chipul lui, pielea uşor bronzată întinsă pe pomeţii înalţi, trăsăturile aristocratice, expresia politicos detaşată, concentrarea din ochii săi vioi, căprui, calzi, toate acestea o tulburau.

Şi-l imaginase ca pe un reprezentant de vază al înaltei societăţi, şi neîndoielnic asta era, totuşi eleganţa rafinată nu reprezenta doar o mască arborată pentru lumea din jurul lui, ci o reflecţie a sa; aceasta radia din el ca un scut tangibil. Părul uşor ondulat, de un castaniu mai închis decât al ei, îi încadra fruntea lată şi ochii adânci; sprâncenele erau întunecate, frumos arcuite, genele lungi şi dese.

Era înalt, cu aproape un cap mai înalt decât ea, lat în umeri şi cu picioare lungi; deşi mai degrabă slab, mişcările lui graţioase lăsau să se ghicească o musculatură puternică. Chipul său, contururile ferme ale frunţii, nasului şi bărbiei făceau aceeaşi impresie de forţă naturală.

Nu avea nimic dintr-un filfizon sau un pierde-vară narcisist. Era periculos, mai periculos decât îşi imaginase că poate fi un bărbat. Doar ţinând-o de mână, privind-o în ochi şi rostind câteva cuvinte – oare ce naiba spusese? – o făcuse să-şi piardă răsuflarea.

Constatarea o tulbură; hotărâtă, trase aer în piept şi înclină politicos capul.

– Într-adevăr. Spera ca răspunsul să se potrivească; de obicei aşa se întâmpla, indiferent care fusese comentariul anterior.

El zâmbi – scurt, chinuitor –, un zâmbet autentic atât de fermecător încât se simţi iar tulburată. Cu un efort, se întoarse spre prietenul lui; Gerrard Debbington îi dădu drumul la mână, ceea ce o ajută să-şi recapete calmul.

Bărbatul cu părul roşcat îi zâmbi.

– Barnaby Adair, domnişoară Tregonning. Încântat să vă cunosc.

Reuşi să zâmbească şi-i întinse mâna – şi aşteptă. Deşi Adair părea plămădit din acelaşi aluat ca şi Gerrard

Debbington, strânsoarea degetelor lui nu avu efecte secundare decelabile; ochii lui – un albastru plăcut – erau doar o pereche de ochi zâmbitori, iar vocea nu avu darul să o facă să uite ce spusese.

Uşurată, îi ură bun-venit, apoi se retrase în timp ce Mitchel şi Millicent îi conduseră pe cei doi domni spre canapea ca să continue prezentările.

Mitchel, Millicent şi Adair se îndepărtară. Gerrard Debbington ezită; ea îi simţi privirea. Ridică ochii şi îi întâlni pe ai lui. Cu gesturi discrete, înălţând din sprâncene, îi dădu de înţeles că ar vrea ca ea să-i însoţească. Consimţind – nu era sigură de ce, dar un refuz i se părea inacceptabil –, porni în urma mătuşii sale.

El i se alătură.

Gerrard rămase lângă ea pe tot parcursul prezentărilor. Persoanele pe care le cunoştea nu prezentau niciun interes pentru el, deşi era adeptul convenienţelor sociale; parte din mintea sa era atentă la ele, răspunzând corespunzător, făcând conexiunile dintre nume şi chipuri. Niciuna dintre persoanele cu care a vorbit nu şi-a dat seama că atenţia îi era concentrată asupra femeii de lângă el.

Nici nu-i venea să creadă că avusese un asemenea noroc. Departe de a fi o sarcină detestabilă şi profund neplăcută, realizarea portretului fiicei Lordului Tregonning avea să fie... exact genul de provocare pe placul său.

Ea îi acaparase şi ultima fărâmă de atenţie; avea de aflat atât de multe despre ea. Pe scurt, îl fascina.

Era vag conştient de faptul că elementele care îl fascinaseră erau aceleaşi care îl atrăgeau la femeile ce-i stârneau interesul mai degrabă prin sexualitate decât prin prisma artei, şi totuşi, întrucât Jacqueline era prima femeie pe care decisese să o picteze fără să fi avut vreo relaţie cu ea, nu ştia la ce să se aştepte. El vedea în femei exact ceea ce erau – fiinţe desăvârşite, complete, sexuale; ceea ce explica în parte succesul portretelor lui.

Cu Jacqueline Tregonning dăduse lovitura – un subiect care avea emoţii şi sentimente, griji şi nelinişti, toate ascunse în spatele unui chip care, la rândul său, îl intriga. Fusese de ajuns o singură privire în ochii ei minunaţi pentru a-şi da seama că ea întruchipa acel lucru vital de care avea nevoie ca să creeze o adevărată lucrare artistică. Ea era o enigmă.

I se părea prea tânără pentru a fi ceea ce era. Doamnele de vârsta ei erau de obicei lipsite de profunzime, cu atât mai mult de profunzimi ascunse; nu trăiseră suficient de mult, nu trecuseră prin suficiente tragedii ale vieţii pentru a dobândi o asemenea calitate. Şi totuşi Jacqueline Tregonning era genul de persoană despre care se spune: apele liniştite sunt adânci. Ea sugera un lac liniştit, adânc şi strălucitor la suprafaţă, dar cu curenţi puternici, pe care-i asocia cu emoţii profunde.

Ce fel de emoţii erau, ce anume o determinase să fie aşa cum era, încă nu-şi dăduse seama, dar trebuia să afle răspunsul la aceste întrebări şi la toate celelalte legate de ea pentru a putea desluşi tot ce se vedea în ochii ei, tot ce răzbătea dincolo de expresia pe care o afişa.

Atenţia lui rămase concentrată asupra ei în vreme ce ceilalţi stăteau de vorbă; în cazul fiecăruia dintre ei, el cataloga instinctiv nu neapărat reacţiile fetei, ci ceea ce păreau adevăratele ei sentimente. *Rezervă, distanţare, retragere.* Atitudinea ei era atât de expresivă, atât de evidentă, încât cuvintele îi sunau în minte. Nu era vorba de timiditate; ea nu părea câtuşi de puţin timidă. Se simţea în largul ei şi sigură pe ea în relaţie cu oamenii pe care el bănuia că îi cunoştea cel mai bine. Dar nu avea încredere în ei.

În niciunul dintre ei, cu excepţia mătuşii sale Millicent.

Analiza această constatare când auzi zgomotul unor paşi uşori şi al unui baston. Se întoarse, ca şi ceilalţi, când un gentleman mai în vârstă apăru în cadrul uşii. Bărbatul îl căută cu privirea, îl studie, apoi se apropie încet, deşi mişcările sale nu erau nesigure sau greoaie, ci mai degrabă măsurate.

Marcus, Lordul Tregonning, era de modă veche. Gerrard recunoscu indiciile – croiala demodată a hainei, pantalonii până sub genunchi, mersul lent studiat, bastonul de care nu avea nevoie, aparenta inexistenţă a celorlalţi din punctul său de vedere.

Se felicită pentru stăpânirea de sine pe care o deprinsese de la Vane şi Gabriel Cynster, pentru capacitatea de a-şi păstra expresia impasibilă, în acest caz de a rezista tentaţiei de a zâmbi. Era puţin probabil ca el sau Barnaby să se lase intimidaţi de stilul impunător al amfitrionului lor.

Cu colţul ochiului îl surprinse pe Barnaby înăbuşindu-şi un zâmbet – unul apreciativ, deşi era puţin probabil că Lordul l-ar fi catalogat astfel. În fond, ei erau oaspeţi în casa lui, şi iată-i stând în mijlocul camerei, semănând întrucâtva cu nişte prădători, mai robuşti decât ceilalţi bărbaţi din cameră, rude de sânge mai tinere pe teritoriul bătrânului leu.

Privirea întunecată a Lordului Tregonning era chiar mai pătrunzătoare decât cea a fiicei sale. Chipul lui era palid, cu trăsături marcate de suferinţă, presupuse Gerrard. Avea părul bogat şi negru, ochii acoperiţi de pleoape grele şi înfundaţi în orbite; se remarca printr-o ţinută dreaptă, rigidă. Mâna de pe mânerul bastonului era îmbătrânită, cu pielea pătată, dar strânsoarea nu lăsa să se vadă vreun semn de slăbiciune. Imaginea care prinse contur în mintea lui Gerrard era aceea a unui om suferind, totuşi teribil de mândru.

Lordul se opri la vreo jumătate de metru distanţă de el. Ochii îmbătrâniţi, căprui, priviră drept într-ai lui, apoi Lordul Tregonning dădu din cap.

– Gerrard Debbington, presupun?

Gerrard se înclină. Domnia Sa întinse mâna; Gerrard o scutură, susţinându-i calm privirea stăruitoare.

– Sunt încântat că mi-aţi acceptat propunerea, domnule.

Gerrard nu se grăbi să-şi etaleze nerăbdarea legată de scopul vizitei sale.

– Aşa cum ştiţi, grădinile reprezintă o atracţie – n-aş fi vrut să ratez ocazia de a le picta.

Tregonning ridică sprâncenele.

– Şi portretul?

Gerrard aruncă o privire spre Jacqueline Tregonning; aceasta se retrăsese câţiva paşi pentru a discuta cu celelalte tinere.

– În privinţa asta, cred că rezervele mele iniţiale, cele pe care sunt convins că domnul Cuningham vi le-a comunicat, au fost înlăturate. Aştept cu nerăbdare să mă apuc de lucru.

Trebui să facă eforturi pentru a-şi păstra tonul liniştit, vag interesat; în realitate, şi-ar fi dorit să-i expedieze pe Lordul Tregonning şi pe toţi ceilalţi pe o planetă îndepărtată ca să-şi poată lua blocul de desen, să o aşeze pe Jacqueline Tregonning pe un scaun şi să înceapă lucrul.

Luându-şi cu greu privirea de la ea, se întoarse către gazda sa la timp pentru a surprinde uşurarea care i se citea pe chipul îmbătrânit.

– Îmi permiteţi să vi-l prezint pe domnul Barnaby Adair?

Tregonning îi strânse mâna lui Barnaby; Gerrard urmări cu atenţie această scenă pentru a-şi confirma bănuielile. Întradevăr, Tregonning se relaxase brusc; umerii nu mai erau la fel de rigizi, iar aparenţa de determinare severă dispăruse oarecum.

Întorcându-se cu spatele la Barnaby, Tregonning îi mai aruncă o privire, încă cercetătoare şi totuşi, simţi Gerrard, întrucâtva aprobatoare.

– Poate – Tregonning aruncă o privire spre doamne, atât spre cele tinere, cât şi spre cele mai în vârstă, care nu păreau interesate de discuţia lor – ar fi mai bine să ne retragem în biroul meu şi să vorbim despre cerinţele dumneavoastră.

– De acord. Gerrard privi spre Jacqueline care acum se îndepărta spre celălalt capăt al camerei. Ar fi bine să stabilim de la început procedurile pe care le voi urma şi lucrurile de

care am nevoie pentru a asigura portretului o calitate pe care bănuiesc că ne-o dorim amândoi.

– Bine, bine. Tregonning făcu un semn către uşă. Vreţi să mă urmaţi... ?

– Marcus? *Marcus*, aşteaptă!

Odată cu Tregonning se întoarse şi Gerrard, pentru a o vedea apropiindu-se pe una dintre doamnele în vârstă care îi fusese prezentată drept Lady Fritham.

Tregonning se opri din mers cu sprâncenele ridicate.

– Da, Maria?

– Dau o petrecere mâine-seară şi aş vrea să te invit şi pe tine, pe domnii Debbington şi Adair. Ar fi o ocazie perfectă pentru ei să se familiarizeze cu această comunitate. Tremurând de emoţie, Lady Fritham deschise larg ochii albaştri şi îşi încrucişă mâinile pe piept. *Trebuie* să veniţi, domnilor.

Gerrard se uită la Tregonning, lăsând decizia la latitudinea gazdei sale.

Tregonning îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi se întoarse din nou către Lady Fritham.

– Sunt sigur că domnii Debbington şi Adair vor fi încântaţi să-ţi accepte invitaţia, Maria. În ceea ce mă priveşte, îmi pare rău, dar va trebui să mă scuzaţi.

Se înclină cu o graţie sobră, apoi se întoarse.

– Eu o să rămân aici. Barnaby dădu politicos din cap şi se duse să se alăture lui Millicent Tregonning.

Lordul Tregonning se îndreptă către uşă. Gerrard îl urmă, întrebându-se dacă Domnia Sa avea să o cheme şi pe fiică – neştiind dacă ar fi cazul să sugereze acest lucru. Ajunseră la uşă; Tregonning nu privi înapoi. Ridicând din umeri, Gerrard îl urmă.

Tregonning îl întrebă despre Londra cu aerul unuia care nu o mai vizitase de decenii; Gerrard îi răspunse în timp ce traversau holul şi pătrundeau pe un lung coridor.

Într-un fel, gazda sa îl intriga aproape la fel de mult ca şi fiica lui. Răzbătea un fel de oboseală din întreaga lui atitudine; aceasta îi colora tonul vocii, deşi era contracarată de o puternică determinare. Tregonning nu reprezenta genul de personaj pe care Gerrard să-l poată descifra; bărbatul îşi păstra sentimentele ascunse, îngropate mult prea adânc pentru a putea fi descoperite chiar şi de un fin observator, aşa cum se considera Gerrard.

Gândul i se îndreptă din nou către Jacqueline Tregonning. Poate rezerva pe care o remarcase la ea era o trăsătură de familie, dar, în cazul ei, aspectul exterior nu se osificase încă. Oricum, asta nu explica felul în care ea, o tânără de... nu era prea sigur de vârsta ei... ajunsese să ascundă nişte secrete cumplite.

Privi în jurul său. Era familiarizat cu reşedinţele ducale, dar această casă i se părea mult mai impozantă. Mobila era în stare bună, dar nu de o calitate excepţională, întunecată, greoaie şi cu ornamente bogate care se apropiau de stilul baroc.

La capătul coridorului, Tregonning începu să urce un şir de trepte. Când ajunseră sus, deschise o uşă şi îl conduse pe Gerrard într-un birou întunecat şi luxos în acelaşi timp.

Era o încăpere foarte confortabilă, foarte masculină; afundându-se în fotoliul mare de piele pe care i-l indicase Tregonning, Gerrard se gândi că gazda sa petrece acolo multe zile în singurătate.

Aşezându-se într-un alt fotoliu, Tregonning îi spuse:

– Casa şi personalul meu sunt la dispoziţia dumitale. De ce ai nevoie?

– Atelierul trebuie să fie bine luminat – fostele camere pentru copii sunt adesea potrivite.

Tregonning încuviinţă din cap.

– Avem o cameră spaţioasă pentru copii pe care nu o mai folosim. O să dau dispoziţie să fie curăţată şi pregătită. Are ferestrele foarte mari.

– Excelent. O să fac o vizită ca să mă asigur că e potrivită. Aş prefera, dacă se poate, să am o cameră învecinată cu cea a servitorului meu, Compton.

Tregonning făcu un semn cu mâna.

– Sunt sigur că nepreţuita doamnă Carpenter va putea aranja lucrurile după placul dumitale.

Gerrard specifică şi celelalte dorinţe ale sale – o masă lungă, o încuietoare dublă la uşă şi diverse alte lucruri. Treggoning le acceptă pe toate fără rezerve, numind persoanele care aveau să se ocupe de fiecare dintre ele.

– Toate celelalte lucruri necesare le-am adus cu mine – Compton trebuie să sosească cu bagajul în scurt timp. Deşi va trebui să mă întorc la un moment dat în capitală pentru a-mi reînnoi proviziile, mi-e greu să spun cu exactitate când.

Tregonning dădu aprobator din cap.

– Ai idee cât va dura realizarea portretului?

– În acest moment nu pot spune. Portretele anterioare le-am pictat într-o perioadă de câteva luni; durata maximă a fost de opt luni. Totuşi, în acele împrejurări cunoşteam foarte bine subiecţii. În cazul fiicei dumneavoastră, trebuie să petrec un timp doar observând-o înainte să mă apuc de schiţele preliminare. Apropo de asta, unul dintre lucrurile pe care trebuie să le discutăm este pozatul şi ce înseamnă asta. Pentru un portret de natura celui pe care-l doriţi dumneavoastră, va trebui, cel puţin la început, să răpesc din timpul fiicei dumneavoastră. E necesar să o studiez în mai multe situaţii şi locuri din casa aceasta, care reprezintă căminul ei. Este esenţial să-i înţeleg caracterul şi personalitatea înainte de a mă apuca de lucru. Apoi adăugă, doar de formă: Bănuiesc că ea înţelege acest lucru şi este dispusă să-mi dedice acest timp în vederea realizării unui portret reuşit.

Tregonning clipi de câteva ori. Era pentru prima dată când nu părea pe deplin sigur de sine.

Gerrard îşi aminti de privirea cercetătoare a lui Jacqueline

Tregonning; se simți asaltat de un sentiment de neliniște. Oare ea fusese de acord să-l lase să o picteze?

Tregonning se încruntă.

– Mi-a dat de înțeles că e dispusă să pozeze pentru portret, dar pe atunci nu știam toate cele pe care mi le-ai spus acum. S-ar putea să nu fie de acord cu necesitatea de a... Se foi, cu buzele strânse. O să vorbesc cu ea.

– Nu. Cu tot respectul, ar fi mai bine dacă aș vorbi eu. I-aș putea răspunde la toate întrebările pe care le-ar avea și m-aș asigura că nu vor exista neînțelegeri. Gerrard îi susținu privirea lui Tregonning. Nu va mai fi nevoie de atât de mult timp după ce va începe să pozeze.

Chipul lui Tregonning se lumină; în clipa următoare se relaxă în fotoliu.

– Așa e cel mai bine. Mi-a spus că îi surâde ideea, și nu cred că ar refuza, dar e mai bine ca ea să știe de ce ai nevoie.

Gerrard oftă în tăcere. Avea o mai mare încredere în puterea sa de convingere decât în cea a lui Tregonning. Lordul părea distant în multe privințe și era posibil ca și față de fiica sa să adopte aceeași atitudine; din moment ce încă nu avea nici cea mai vagă idee despre relația dintre Jacqueline și tatăl ei, nu voia să rişte o reacție negativă din partea ei.

Era chiar mai hotărât decât Tregonning să realizeze acest portret al lui Jacqueline Tregonning, și încă în cele mai bune condiții. Așa că avea să vorbească chiar el cu tânăra și să se asigure că obține din partea ei un acord la care ar putea face referire mai târziu, în cazul în care ea s-ar răzgândi.

Gerrard adăugă:

– Întrucât de obicei nu accept onorarii, cred că ar fi mai bine să cădem de la început de acord asupra lucrării pe care o veți primi în final. Onorariul este pentru portretul în ulei, final, înrămat, în mărime naturală al fiicei dumneavoastră – în afara cazului în care s-ar petrece o catastrofă ce ar împiedica execuția lui, asta vă voi oferi eu în următorul an.

Totuși, eu voi păstra toate schițele și lucrările preliminare. În plus, nu voi permite ca portretul să fie văzut înainte de a fi terminat – primul lucru pe care îl veți vedea va fi lucrarea completă pe care o să v-o prezint. Dacă nu o acceptați, eu voi păstra portretul și nu se va mai pune problema banilor.

Tregonning continua să încuviințeze.

– Este perfect acceptabil. Îl privi pe Gerrard în ochi. Vrei să pictezi și grădinile.

Gerrard clipi.

– Într-adevăr. Privi pe fereastră; fabuloasele grădini care îl obsedaseră, pe el și pe colegii săi de breaslă, timp de decenii, i se înfățișau privirii.

– Voi păstra toate schițele și picturile grădinilor pe care le voi face. În cazul în care voi oferi unele dintre ele la vânzare, dumneavoastră veți fi, bineînțeles, primul beneficiar.

Bătrânul pufni.

– Cred, spuse Tregonning, ridicându-se din fotoliu, că doriți să vizitați imediat grădinile.

Cu privirea îndreptată spre priveliștea care se așternea de la fereastră, Gerrard se ridică și el, apoi se întoarse pentru a-l privi pe bătrân în ochi.

– De fapt, nu doresc să explorez grădinile din punct de vedere artistic. Mă interesează doar ca fundal pentru fiica dumneavoastră, până încep portretul.

Tregonning fu surprins, dar părea de-a dreptul încântat.

Însoțindu-l înapoi în salon, Gerrard era conștient de ironia situației. Venise aici să picteze grădinile Hellebore Hall și totuși, în ciuda obsesiei sale pentru ele, de când o văzuse pe Jacqueline Tregonning, fusese cuprins de dorința de a o picta pe ea.

Nici chiar Grădina Nopții nu putea concura cu farmecul ei.

Se întoarseră în holul de la intrare. Lordul Treggoning îl conduse până la ușa salonului, dar se opri înainte de a intra.

– Îi voi informa pe Treadle şi pe doamna Carpenter cu privire la cerinţele dumitale – fără îndoială vor lua legătura cu dumneata.

– Mulţumesc.

Cu un semn al capului, Tregonning se întoarse. Gerrard îl privi îndepărtându-se în direcţia din care veniseră. Din salon se auzeau voci feminine. Evident, Domnia Sa îşi căuta refugiul în biroul său, lăsându-i pe el şi pe Barnaby la dispoziţia lui Lady Fritham, a doamnei Myles şi a necruţătoarei doamne Elcott.

Înfruntând inevitabilul, se întoarse şi pătrunse în încăperea zgomotoasă. În absenţa sa se servise ceaiul; Millicent Tregonning zâmbi şi-i turnă şi lui o ceaşcă. Acceptând-o, discută cu ea şi cu doamna Myles, care şedea alături, despre primele impresii. Doamna Myles era uşor de recunoscut în postura de mamă care avea fiice de măritat; ochii săi vioi şi comentariile entuziaste explicau de ce Barnaby se refugiase în cealaltă parte a camerei.

Întinzând ceaşca goală, Gerrard se scuză şi se îndreptă către el.

Evident, nici el, nici Barnaby nu aveau scăpare. Aveau să rămână în centrul atenţiei până când sosirea lor nu va mai reprezenta o noutate.

Evitând discuţia cu Lady Fritham, care era adâncită într-o conversaţie cu doamna Elcott – îmbrăcată într-o haină gri care se asorta cu părul său cărunt, soţia vicarului părea gata să se scandalizeze dintr-un moment în altul –, traversă camera către grupul tinerilor, în centrul căruia se afla, cum era de aşteptat, Barnaby.

Domnişoarele Myles îl zăriră apropiindu-se şi se dădură imediat într-o parte pentru a-i face loc între ele. El arboră un zâmbet studiat şi, înclinând capul, ocoli grupul, îndreptându-se spre Jacqueline Tregonning.

Deşi urmărea relatarea lui Barnaby, ea simţi apropierea lui. Îi aruncă o privire fugară, apoi se trase la o parte pentru

a-i face loc lângă ea. Observând o urmă de exasperare în privirea ei, Gerrard se întrebă... apoi înţelese că tânăra nu-l mai putea studia dacă se aşeza alături de ea.

În partea opusă, privirile domnişoarelor Myles se luminară. Fără să dea semne că a observat acest lucru, Gerrard îşi îndreptă atenţia asupra lui Barnaby. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca în piepturile domnişoarelor Myles să încolţească speranţa.

Acest gând îl făcu să-şi plece discret privirea spre stânga, unde sânii lui Jacqueline se ridicau deasupra decolteului rochiei. Avea o piele desăvârşită, alb-crem; simţi furnicături în degete – ar fi pus pariu că pielea era catifelată precum petalele de trandafir.

Gerrard îşi plimbă privirea în jurul grupului; în afară de Barnaby, despre care era sigur că observase, ceilalţi gentlemeni păreau indiferenţi la farmecul lui Jacqueline. Obişnuinţa cu ceea ce era familiar, sau...?

Atent din când în când la povestea lui Barnaby, Mitchel Cunningham le ignora pe surorile Myles şi arunca priviri scurte către Eleanor Fritham, fiica lui Lady Fritham. Eleanor era într-adevăr frumoasă, puţin mai în vârstă decât Jacqueline şi cu un stil total diferit. Era mai înaltă, subţire ca o trestie, cu pielea de culoarea alabastrului şi un păr lung, blond şi frumos. Ochii ei erau albaştri ca cerul senin, iar genele şi sprâncenele maronii. Folosea cu neruşinare aceste arme împotriva lui Barnaby, concentrându-şi atenţia asupra lui.

Nu avea sorţi de izbândă. Deşi frumoasă, Gerrard ştia că era puţin probabil ca ea să trezească interesul lui Barnaby.

Observând o altă scurtă privire a lui Cunningham, Gerrard îşi propuse să-i vorbească lui Barnaby despre asta doar pentru a-şi asigura o şedere plăcută acolo, un lucru pe care Barnaby îl aprecia la fel de mult ca şi el.

Repeziciunea cu care Cunningham arunca aceste priviri se datora cu siguranţă celuilalt gentleman din grup, fratele

mai mare al lui Eleanore Jordan Fritham. Acest bărbat brunet, în vârstă de circa douăzeci şi cinci de ani, afişa un aer de superioritate, aşa cum stătea între sora lui şi fetele Myles. Studiind atitudinea lui Jordan, Gerrard zâmbi. Portretul care îi încolţise în minte se intitula: „Cocoş al Societăţii Locale Dezaprobă Sosirea Intruşilor pe Teritoriul Său".

Barnaby şi el reprezentau nişte intruşi şi totuşi, din câte îşi putea da Gerrard seama, nu atenţia sa pentru Jaqueline, ci cea a lui Eleanor pentru Barnaby era cea care-l făcuse pe Jordan să se zburlească. Se străduia să-şi ascundă această reacţie, dar avea o sclipire de nemulţumire în ochi şi un rictus al buzelor care-i trădau iritarea.

– Aşa că atunci când Monteith a sosit în goană în trăsura sa, convins că a câştigat – Barnaby făcu o pauză de efect –, iată-l pe George Bragg, sprijinit în bici, pregătindu-se să-l întâmpine!

Surorile Myles rămaseră fără suflare; ochii lui Eleanor Fritham sclipiră voioşi. Zâmbind, Barnaby îşi încheie povestea despre ultimul scandal de la cursele de trăsuri:

– Monteith era, desigur, furios, dar nu mai putea face nimic altceva decât să se împace cu ideea.

– Oh, *trebuie* să fi fost dureros. Eleanor aplaudă uşor.

– Bineînţeles, o asigură Barnaby. Monteith a plecat spre castelul său din Scoţia şi nu a mai fost văzut de atunci.

Gerrard ştia povestea; fusese acolo. Jordan Fritham făcu un comentariu disprețuitor la adresa raselor londoneze de cai. Gerrard nu auzi răspunsul lui Barnaby; Jacqueline se întorsese către el şi-l studia. Îşi coborî ochii şi-i întâlni privirea curioasă.

– Şi dumneavoastră vă place să depănaţi astfel de amintiri, domnule Debbington?

Ea uitase din nou că avea în faţă un bărbat. Zâmbi fermecător şi o privi clipind:

– Nu, murmură el. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Se priviră un moment, apoi zgomotul fustelor foşnind îi oferi lui Jaqueline o scuză pentru a privi în altă parte.

Şi pentru a trage aer în piept. Cu putere. El era conştient de faptul că sânii ei tresăltau.

Îi întrerupse Lady Fritham, care veni să-i cheme pe Jordan şi pe Eleanor. Doamna Myles îi urmă cam fără chef, luându-şi fiicele, iar petrecerea se sfârşi.

Millicent, Mitchel şi Jacqueline plecară pentru a-şi conduce invitaţii la trăsurile lor. La câţiva paşi mai în spate, Gerrard şi Barnaby se opriră în holul de la intrare.

– Un grup inofensiv, nu crezi? întrebă Barnaby.

– Am fost atent la Jacqueline Tregonning.

– Am observat. Ochii lui Barnaby sclipiră. Artistul subjugat de subiect – nu e o intrigă prea originală.

– Nu subjugat, idiotule, doar absorbit. Dincolo de aparenţe fata asta are reale calităţi.

– Nu te pot contrazice. Cât despre prima afirmaţie – Barnaby îi aruncă o privire pe care el preferă să o ignore – rămâne de văzut.

Doamna Carpenter intră în hol. Se apropie de ei.

– Domnule Debbington, domnule Adair, v-am pregătit camerele. Dacă mă urmaţi, o să vedem în ce măsură sunt pe placul dumneavoastră.

Gerrard zâmbi:

– N-am nicio îndoială în privinţa asta. Aruncând o ultimă privire către Jacqueline, care stătea pe veranda din faţă făcând cu mâna, se întoarse şi împreună cu Barnaby o urmară pe doamna Capenter pe scări.

Ea şi personalul său fuseseră atât de eficienţi precum îi asigurase Lordul Tregonning; camera în care îl conduse pe Gerrard se afla chiar pe coridorul de la primul etaj, lângă scările care urcau spre vechea cameră pentru copii.

– Treadle i-a pus pe servitorii de sus să mute mobila. Mâine-dimineaţă la prima oră voi trimite acolo menajerele.

Poate după micul dejun aruncați o privire și ne spuneți dacă vă convine cum am aranjat lucrurile

– Vă mulțumesc, doamnă Carpenter, dumneavoastră și lui Treadle. O să stăm de vorbă după micul dejun.

Doamna Carpenter se scuză și se îndepărtă. Gerrard se întoarse și studie camera. Era mare, cu o canapea amplasată în fața șemineului și un uriaș pat cu baldachin așezat pe o platformă în cealaltă parte a camerei. O ușă de lângă șemineu dădea spre un vestiar din care veghea Compton. Îl salută când îl văzu, apoi se întoarse pentru a-și despacheta lucrurile.

Pe Barnaby îl lăsaseră într-o cameră similară, în aceeași aripă, dar mai apropiată de scările principale. Gerrard se îndreptă spre ușa deschisă a vestiarului și aruncă o privire înăuntru.

– Te simți bine?

– Da, domnule. Compton era cu el de opt ani, un veteran al campaniilor din peninsulă care acum se apropia de vârsta a doua. O afacere bine condusă și o gospodărie pe măsură. Compton îi aruncă o privire piezișă. Cel puțin la parter.

– Și la etaj, spuse Gerrard, răspunzând unei întrebări nerostite, dar asta e prima impresie. Care este rolul lui Cunningham, știi?

– Mănâncă împreună cu familia. Vreți să mă interesez?

– Nu în privința lui. Raportează-mi în schimb tot ce afli despre tânăra domnișoară Tregonning – trebuie să o cunosc mai bine, și încă repede.

– S-a făcut. Acum, în seara asta doriți pijamaua maro sau o preferați pe cea neagră?

Gerrard medită.

– Cea neagră. Lăsându-l pe Compton să-i pregătească ținuta de noapte, se întoarse în dormitor și se îndreptă către ușile cu geamuri care dădeau spre balcon.

Balconul semicircular se întindea pe jumătate din

lungimea camerei. Din cauza formei neobișnuite a casei și a unghiului camerei învecinate, nu se mai vedea nicio altă cameră; atât balconul, cât și camera erau ascunse privirilor și ofereau o priveliște unică asupra grădinilor.

Gerrard ieși afară, fermecat.

În ciuda umbrelor lungi aruncate de soarele la asfințit, grădinile erau magnifice – forme fantastice se ridicau din semiîntuneric, o abundență de peisaje de basm împrăștiate de-a lungul și în josul văii întrepătrunzându-se.

La orizont, apa licărea ca aurul în ultimele raze ale soarelui, apoi se topea în nuanțe de auriu și argint formând valuri fosforescente care se spărgeau de stâncile îngrămădite pe plaja îngustă a canalului. Își lăsă privirea să alunece de-a lungul văii, observând că grădinile erau din ce în ce mai clar delimitate pe măsură ce se apropiau de casă. În perimetrul din jurul acesteia, Gerrard remarcă o grădină formată din bolovani rotunzi pe una dintre crestele văii, în stil italian într-o secțiune și statuară în alta, și un pâlc de pini pe cealaltă creastă.

Auzi zgomotul apei curgând peste stânci. Coborând privirea în direcția aceea, văzu o terasă sub balcon. Terasa mărginea casa în direcția văii, permițând accesul spre grădini; observase deja căile de acces spre unele secțiuni. Pe mijloc, o suprafață cu o vegetație mai densă și mai întunecată urca până la terasă și continua probabil pe dedesubt.

Asta, ghici Gerrard cu un ușor sentiment de satisfacție, trebuie să fie faimoasa Grădină a Nopții.

Mâine va face explorări. Încerca să se concentreze asupra acestei perspective, dar gândurile i se îndreptaseră din nou, insistent, spre Jacqueline Tregonning.

Cum avea să-i câștige încrederea suficient de mult pentru a afla tot ceea ce voia să știe?

Meditând la cea mai bună metodă de a aborda o tânără despre care acum știa că nu semăna cu imaginea pe care și-o

închipuise, intră înapoi în cameră, închizând absent uşa către grădinile întunecate.

Cina îi prilejui o experienţă ieşită din comun. Mâncarea era excelentă, iar conversaţia agreabilă. Orele treceau într-o linişte neobişnuită, cu perioade lungi de tăcere. Vorbeau atunci când era necesar, dar nu făceau eforturi pentru a umple golurile.

Gerrard era fascinat. Atât el, cât şi Barnaby se grăbiseră să se conformeze comportamentului gazdei lor. Ambii erau intrigaţi de stilul familiei – Barnaby deoarece, ca student la criminologie, considera interesante ciudăţeniile naturii umane, în vreme ce Gerrard privea relaţia lui Jacqueline cu familia sa ca pe un element semnificativ în conturarea imaginii sale spirituale despre ea, fundamentul cunoaşterii care avea să se materializeze în cele din urmă într-un portret.

Când masa a fost strânsă, doamnele s-au ridicat şi au plecat, lăsându-i pe domni să îşi continue conversaţia. Mitchel îl întrebă pe Barnaby despre scandalul de la cursele de trăsuri. Lordul Tregonning întrebă dacă dormitorul era pe placul lui Gerrard. Când primi asigurarea că totul era în regulă, Lordul încuviinţă din cap fără să mai facă alte comentarii.

Instalat confortabil, Gerrard se gândea care ar fi cea mai bună cale de a o aborda pe Jacqueline. După douăzeci de minute, se ridicară cu toţii şi părăsiră sufrageria. Lordul Tregonning îi părăsi în hol, îndreptându-se spre biroul său. Împreună cu Mitchel şi Barnaby, Gerrard se întoarse în salon.

Atmosfera se mai destinse în momentul în care în încăpere se auziră acordurile unei sonate. La pianul instalat într-un colţ al camerei se afla Millicent. Jacqueline şedea într-un capăt al canapelei centrale, cu o veioză pe masa de lângă ea, lumina palidă strălucind în părul său în timp ce, cu capul plecat, fata broda.

Se apropie de ea, nerăbdător să afle mai multe despre pasiunile ei, despre felul în care îşi petrecea timpul.

Jacqueline ridică privirea zâmbind politicos, apoi se apucă să-şi strângă lucrurile; la picioarele sale se afla un coş.

– Nu – vreau să te privesc. Zâmbi atunci când ea, surprinsă, clipi de câteva ori. Îşi folosi farmecul personal adăugând: Dacă îmi dai voie.

Ea îl privi un moment, apoi făcu un gest discret.

– Cum vrei. Tonul său exprima indiferenţă.

Aşezându-se lângă ea, aruncă un inevitabil ochi critic la broderia întinsă în poala ei. Fu rândul lui să clipească. Se aplecă mai mult ca să vadă mai bine.

Se aşteptase la o broderie obişnuită, din cele cu care domnişoarele îşi omoară adesea timpul, vreo scenă convenţională într-un stil convenţional. Dar ea de fapt crea.

Ochii lui de pictor remarcară echilibrul formelor şi culorilor, utilizarea diverselor materiale care dădeau senzaţia de profunzime.

– Nu lucrezi după un model.

Nu încăpea nicio îndoială în această privinţă. După câteva clipe, ea răspunse:

– Îl concep pe măsură ce lucrez. Am o imagine în minte.

Nu se aşteptase să-i descopere talent artistic, dar asta... Indică un loc deasupra centrului.

– Aici ai nevoie de un element vizual puternic – acesta este punctul central.

Privirea pe care i-o aruncă ea era uşor iritată.

– Ştiu. Îşi adună materialul, împăturind înăuntru firele de mătase cu care lucra.

– Aici se află un cadran solar.

Într-adevăr, asta se potrivea. O privi punându-şi broderia în coş.

– Pictezi sau desenezi?

Ea ezită, apoi răspunse:

– Desenez puţin, dar numai când îmi pregătesc picturile. Îl privi în ochi. Folosesc culori de apă.

Poate nu era uşor de mărturisit acest lucru faţă de cel mai de seamă peisagist din ţară; lucrările lui erau realizate în aceeaşi manieră.

– Sper că o să-mi arăţi şi mie ce pictezi.

Îl ţintui cu ochii care acum erau mai degrabă verzi decât aurii.

– Nu cred că este cazul.

– Vorbesc serios. Tonul său, măsurat şi sacadat, uşor emoţionat, sublinia acest lucru. Simt nevoia să le văd.

Tânăra îi susţinu privirea, puţin nedumerită; în plus, el nu era în stare să-i citească gândurile. Apoi ea spuse:

– Apropo de pictură, eşti mulţumit de condiţiile oferite? Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog, nu ezita să ceri.

Schimbase subiectul, dar îi oferise tocmai ocazia pe care şi-o dorea.

– Condiţiile sunt satisfăcătoare, dar mai sunt câteva aspecte pe care aş dori să le discutăm. Îşi îndreptă privirea spre pian; Barnaby asculta muzica lui Millicent şi discuta cu Mitchel. Înainte de cină îl rugase pe Barnaby să-i ţină de vorbă pe Millicent şi pe ceilalţi pentru ca el să poată vorbi în linişte cu Jacqueline. Barnaby zâmbise larg, dar fusese destul de inteligent ca să se abţină de la orice comentariu şi îl asigurase că-i va face cu plăcere acest serviciu.

Întoarse privirea spre chipul lui Jacqueline.

– Găsesc că muzica îmi distrage atenţia. Dacă ai vrea să ieşi pe terasă, ţi-aş explica de ce am nevoie pentru a realiza portretul pe care şi-l doreşte tatăl tău.

Ea ezită, îl privi în faţă, deşi el ar fi fost în stare să jure că nu îl vedea, apoi încuviinţă.

– Ar fi mai bine.

Ridicându-se, el îi oferi mâna. Ea ezită din nou, şi totuşi de data asta Gerrard ştiu de ce; îşi dădu seama că ea îşi făcea

curaj înainte de a-şi pune mâna într-a lui. O apucă de mână şi avu un sentiment de pură satisfacţie masculină simţindu-i fiorul înainte ca ea să reuşească să şi-l reprime. O ridică, apoi îi dădu drumul; îndreptându-se alene către uşile deschise ale terasei, îşi aminti că nu plănuise să o intimideze, cu atât mai puţin să o facă să se teamă de compania lui.

Ieşiră pe terasa pe care o zărise de la balconul său. Văzută din camera sa, terasa părea relativ îngustă; în realitate era întinsă, o suprafaţă pe care oaspeţii din salon şi din sala de dans învecinată se puteau strânge pentru a admira priveliştea.

În seara asta priveliştea era ascunsă vederii; luna, abia cât o felie, arunca doar atâta lumină cât să acopere cu argint tot ce atingea, transformând grădinile într-un peisaj fantastic, şi totuşi atenţia lui era atrasă de frumuseţea care se plimba alături de el, nu de cea dinaintea lui.

Ea se îndreptă spre latura dreaptă, departe de zona în care el presupunea că se află Grădina Nopţii. Se spunea că se vedea cel mai bine seara, totuşi nu simţea încă nevoia să o exploreze; o va vedea mai întâi la lumina zilei, poate mâine.

Privi spre Jacqueline. Rochia de mătase verde-deschis căpătase nuanţe argintii în lumina slabă; pielea fetei părea translucidă; doar culoarea vie a părului sugera căldura. Expresia ei era calmă, studiată, şi totuşi el îşi dădu seama că ea gândea cu repeziciune.

I se părea mai indicat să vorbească înainte ca ea să-i distragă atenţia.

– I-am explicat tatălui tău ce trebuie să facă un subiect care pozează pentru un portret – nu era sigur că îţi sunt cunoscute detaliile.

Plimbându-se alături de el, Jacqueline îşi impunea să se concentreze asupra cuvintelor şi să ignore vocea care le rostea.

– Care sunt – mai exact – aceste cerinţe?

Ridicând capul, ea îi întâlni privirea, întunecată precum

noaptea, şi se miră din nou că era atât de emoţionată în prezenţa lui cum nu mai fusese niciodată în prezenţa cuiva. Se străduí să-şi reprime un tremur, greu de explicat dată fiind căldura brizei care adia în seara aceea.

După un moment, el răspunse:

– Pentru început, trebuie să-mi dedici o mare parte, dacă nu cea mai mare parte din timpul tău. Vreau să ştiu cine eşti cu adevărat, ce simţi tu în legătură cu diverse lucruri. Îşi îndreptă privirea spre grădini. Mă interesează cum reacţionezi în diverse situaţii, ce-ţi place, ce nu-ţi place, şi motivele din spatele acestor sentimente. Am în vedere şi oamenii despre care-ţi face plăcere să vorbeşti, şi cei pe care preferi să-i eviţi.

Făcură câţiva paşi, apoi Gerrard o privi.

– În mare, trebuie să ajung să te cunosc.

Ea îi studie chipul. Era suficientă lumină pentru a-i desluşi expresia, dar nu-i vedea ochii. El îşi putea controla expresia; ochii erau mai grăitori. Ceea ce sugera el era foarte supărător.

– Credeam că portretiştii pictează ceea ce văd, spuse ea.

Buzele lui se strânseră la auzul acestei aprecieri.

– Majoritatea aşa fac. Eu nu. Eu pictez mai mult.

– Cum aşa?

Nu răspunse imediat; în timp ce continuau să se plimbe, ea simţi că el se gândea pentru prima oară la acest lucru. În cele din urmă spuse:

– Pe toate persoanele pe care le-am pictat până acum le-am cunoscut timp de mulţi ani, am avut legături cu ele, cu familia lor. Îi căută privirea. Ceea ce pictez eu este mai profund decât chipul şi aspectul exterior. Este la fel ca în cazul peisajelor, unde nu pictez doar detaliile, ci şi atmosfera. Lucrurile intangibile sunt cele mai puternice.

Ea încuviinţă şi privi în altă parte.

– Îţi cunosc reputaţia, dar nu ţi-am văzut nicio lucrare.

– Toate se află în posesia unor persoane particulare.

Ea întoarse privirea spre el.

– Nu le expui?

– Nu portretele. Le-am conceput drept cadouri.

– Vrei să spui că portretul meu este primul pentru care vei primi bani?

Tonul său era egal, iar întrebarea directă; dar atinsese un punct sensibil. Gerrard se opri şi aşteptă ca ea să facă acelaşi lucru şi să se întoarcă cu faţa spre el.

– Domnişoară Tregonning, de ce am senzaţia că încerci să-mi evaluezi calităţile de portretist?

Ea clipi, apoi răspunse scurt:

– Probabil pentru că asta fac. Înalţă capul, cercetându-l cu privirea. Sper că nu îţi închipui că aş permite să mi se facă portretul – făcu un gest cu mâna – de către o persoană ale cărei calităţi nu le cunosc.

De către un artist oarecare, asta voise să spună. El se încruntă.

– Tatăl tău mi-a dat de înţeles că ai fost de acord să-ţi fac portretul.

Privirea lui continua să rămână aţintită asupra chipului ei.

– Am fost de acord să pozez pentru un portret. Nu pozez pentru un pictor anume. Papa te-a ales pe tine – acum eu trebuie să decid dacă tu corespunzi exigenţelor mele.

Din nou le fu recunoscător lui Vane şi Gabriel Cynster pentru că-l învăţaseră să rămână impasibil în faţa unor provocări extreme. Lăsă să treacă un moment – un moment în care îşi reprimă reacţia şi în care îşi găsi cuvintele potrivite pentru a o exprima.

– Domnişoară Tregonning, ai idee câte cereri, ca să nu le spun rugăminţi, am primit ca să le fac portrete tinerelor aristocrate?

– Nu, sigur că nu, dar asta nu înseamnă nimic. Este vorba

de mine, de portretul meu, nu de al lor. Îl privi cu ceva mai mult interes.

– De ce le-ai refuzat? Bănuiesc că asta ai făcut?

– Da, am refuzat. Cuvintele lui erau foarte sacadate; ea nu părea câtuşi de puţin tulburată. Îl ţintuia cu privirea, aşteptând... Nu m-a interesat s-o pictez pe niciuna dintre ele. *Acum*, înainte de a continua, cred că ar trebui să-ţi comunic şi dumitale detaliile pe care le-am discutat cu tatăl vostru. Eu pictez ceea ce există, atât chipul, cât *şi* ceea ce se ascunde sub el. Nu voi schimba, exagera sau ignora ceea ce văd – toate portretele pe care le pictez sunt o reprezentare fidelă nu numai a înfăţişării unei persoane, ci şi a ceea ce este aceasta.

Ea ridică sprâncenele drept răspuns la fervoarea lui, dar nu întrebă decât:

– Şi *ce* este?

– Exact. În lucrarea finală se va vedea clar ce este.

Îl privi în ochi un moment, apoi încuviinţă din cap, o singură dată, cu hotărâre.

– Bine. Tocmai de asta am nevoie – de asta are tatăl meu nevoie.

Se întoarse şi se îndepărtă. Gerrard îşi adună gândurile, apoi o urmă, încă tulburat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Se părea că portretul nu avea să fie, aşa cum îşi închipuise, o favoare pe care i-o făcea el; problema era de fapt dacă ea consimţea să pozeze pentru el!

Posibilitatea ca ea să refuze îl sili să-şi măsoare paşii cu grijă. Se apropie de ea. Îi privi chipul; era inexpresiv, iar ochii păreau acoperiţi de un văl.

– Aşadar... Simţi nevoia să pună întrebarea direct: O să pozezi pentru mine?

Ea se opri şi se întoarse cu faţa spre el. Calmă, îi întâlni privirea. Pentru prima dată el avu senzaţia că vede mai departe – că îl lăsa să vadă cu cine avea de-a face şi cât de puternică era...

– Câţi ani ai?

Ea clipi.

– De ce? Contează?

El strânse din buze la auzul tonului ei amuzat.

– Trebuie să te cunosc, şi dacă ştiu câţi ani ai, o să-mi pot forma o idee despre viaţa ta şi o să-mi dau seama ce întrebări s-ar cuveni să-ţi mai pun.

Ea ezită; el îi simţi reţinerea.

– Douăzeci şi trei. Ridică privirea. Dumneata câţi ani ai?

El sesiză diversiunea, dar răspunse calm:

– Douăzeci şi nouă.

Ea ridică din sprâncene.

– Pari mai în vârstă.

Îi venea greu să se menţină ferm pe poziţie când ea era atât de hotărâtă să ignore convenienţele.

– Ştiu. Eleganţa pe care o deprinsese de la Vane îl făcuse întotdeauna să pară mai matur.

Continuă să o privească în ochi.

– Şi dumneata.

Şi asta era adevărat.

Ea zâmbi fugar, cu o expresie amuzată, dacă nu chiar uşor răutăcioasă. Era primul zâmbet spontan pe care îl vedea la ea; decise imediat că trebuie să vadă mai multe. Îl mai privi un moment, apoi se întoarse şi porni spre salon.

– Dacă eşti măcar pe jumătate pictorul care te crezi – privi peste umăr, îi surprinse privirea, apoi se întoarse şi continuă să se îndepărteze –, da, o să pozez pentru dumneata. Cuvintele ei zburară înapoi spre el. Se pare că Papa a făcut o alegere bună.

Gerrard se uită în urma ei, conştient de îndrăzneaţa provocare şi de reacţia lui. Privi deliberat spre ceafa ei goală, apoi lăsă privirea să-i cadă mângâietor pe spate, trasând linia de la umăr la şold, apoi la gleznă... după care se scutură şi porni în urma ei.

3

Nu se odihnise peste noapte, iar acum se trezise şi stătea pe balcon pentru a vedea răsăritul soarelui.

Şi se gândea la Jacqueline Tregonning.

Părea atât de diferită în raport cu aşteptările lui. Erau mai apropiaţi ca vârstă decât anticipase, deşi, din punct de vedere al experienţei de viaţă, se considera mult mai bătrân decât ea. Oricum, trebuie să fi existat vreo experienţă, vreun incident în viaţa ei care să-i fi conferit tăria de care dădea dovadă. Nu era o simplă tărie de caracter, latentă şi nedescoperită, ci o matură forţă interioară care fusese pusă la încercare şi recunoscută; ea avea tăria interioară a unui supravieţuitor.

Ceea ce atrăgea după sine întrebarea: La ce supravieţuise?

Orice ar fi fost, oare aşa se explicau umbrele din privirea ei? Poate că era încrezătoare şi sigură pe sine, totuşi nu avea inima uşoară; cu siguranţă nu era lipsită de griji, aşa cum ar fi avut dreptul să fie. Nu detectase suferinţă în sufletul ei, nici simplă tristeţe. Nu era sentimentală, nici ursuză.

Rănită? Poate, dar cu siguranţă existase ceva care determinase acea distanţare faţă de cei din jurul său. Nu era vorba de felul ei de a fi, ci de o opţiune deliberată – din cauza asta o putuse observa.

Ce se întâmplase cu ea, şi când, şi de ce efectele persistau încă?

Compton ieşi încă ud de la duş; Gerrard părăsi balconul pentru a se bărbieri şi îmbrăca. În timp ce cobora scările, îşi aminti de cealaltă întrebare sâcâitoare care-i rămăsese în minte după întâlnirea de aseară cu Jacqueline.

Ce voise să spună când afirmase că ea şi tatăl său doreau ca portretul să înfăţişeze exact *cine* era ea?

Chinuit de gânduri, intră în salonul pentru micul dejun. Datorită faptului că dormitorul său se afla în capătul aripii

cele mai îndepărtate, el fu ultimul care ajunse la micul dejun. Înclină capul către Lordul Tregonning, aflat în capul mesei, către Millicent şi Jacqueline, apoi se îndreptă spre bufet.

Treadle ridică cu îndemânare capacele de pe platouri. După ce îşi alese ce voia să mănânce, se întoarse la masă şi se aşeză lângă Barnaby, vizavi de Jacqueline.

Îşi îndreptă privirea spre ea. Arăta... cuvântul potrivit era *răvăşitoare*, chiar dacă în mod normal evita astfel de vorbe pompoase. I se păru încântătoare în rochia de muselină de culoarea fildeşului împodobită cu mici frunze de stejar aurii şi verzi. Din nou farmecul ei era sporit de decolteu; corsajul era strâns sub sânii adorabili cu o panglică verde.

Răsucindu-se în scaun, Gerrard se întinse după cafetieră.

Barnaby îi zâmbi, dar nu spuse nimic, îndreptându-şi atenţia spre farfuria plină cu şuncă şi cu orez cu peşte şi ouă.

Spre deosebire de cină, micul dejun era un fel de eveniment monden. Mitchel, aşezat alături de angajatorul său, vorbea cu voce joasă despre flori şi câmpuri.

În cealaltă parte a mesei, Millicent i se adresă lui Gerrard:

– Sper că aţi găsit camera confortabilă?

– Perfectă, mulţumesc. Gerrard sorbi o gură de cafea. Mă întrebam dacă dumneavoastră şi domnişoara Tregonning aveţi timp în dimineaţa aceasta să ne arătaţi, mie şi domnului Adair, grădinile, măcar atât cât să ne facem o idee.

– Da, desigur. Millicent privi spre cerul albastru care se întrezărea prin fereastră. E o zi perfectă pentru asta.

Urmă un moment de tăcere.

Gerrard învăţase să fie precaut.

– Domnişoară Tregonning? Când ea ridică privirea, oarecum absentă, el întrebă: Sunteţi liberă?

Ea îi întâlni privirea, apoi zâmbi – încă o reacţie spontană, de data asta una de amuzament. Gerrard se trezi întorcându-i zâmbetul.

– Desigur. Grădinile sunt foarte întinse. Lăsă privirea în farfurie. Suficient cât să te rătăceşti.

Să te rătăceşti prin grădini? Sau să te laşi dezorientat de personalitatea ei tulburătoare? Gerrard ştia care dintre aceste posibilităţi prezenta un pericol mai mare; el avea un excelent simţ de orientare.

O oră mai târziu, după ce Gerrard inspectase camera pentru copii de la mansardă care avea să-i devină atelier, cei patru se întâlniră pe terasă.

– Propun să începem dintr-un loc care să reprezinte un reper. Cu umbrela de soare strânsă, Jacqueline arătă spre creasta din dreapta casei. Grădina lui Hercule este cea mai nordică şi reprezintă de asemenea calea de acces spre grajduri, un amănunt pe care întotdeauna domnii îl reţin cel mai uşor. Se întoarse către ei. Mergem?

Barnaby făcu un gest cu mâna.

– Arată-ne drumul, frumoasă domnişoară – şi te vom urma.

Ea râse şi porni. Barnaby i se alătură.

Gerrard o însoţi pe Millicent. Îi ceruse dinainte lui Barnaby să o escorteze pe Jacqueline, pentru ca el să poată lămuri lucrurile cu mătuşa ei. Traversară terasa; acum Barnaby şi Jacqueline se aflau suficient de departe pentru a le permite să discute în linişte.

– Vă mulţumesc pentru că aţi fost de acord cu această plimbare, spuse Gerrard. Ştiu că pentru dumneavoastră grădinile nu mai sunt atât de fascinante – probabil le cunoaşteţi ca pe propria palmă.

Millicent zâmbi.

– De fapt, nu e chiar aşa. Mă bucur că mi se oferă ocazia să-mi reîmprospătez memoria.

Gerrard clipi uimit.

– Am crezut... vreau să spun, am presupus că aceasta este casa dumneavoastră.

– A fost, când eram foarte tânără, dar mama noastră prefera să stea la Bath, iar eu eram cea mai mică, aşa că mergeam mai tot timpul cu ea. Şi apoi a murit Papa, iar eu am rămas definitiv cu ea în Bath. De-a lungul anilor am vizitat rareori Hellebore Hall. Mama a devenit invalidă acum mulţi ani şi, sincer să fiu, eram de acord cu ea – viaţa este mult prea liniştită în Hellebore Hall. Dar apoi Miribelle, mama lui Jacqueline, a murit atât de tragic... Surorile mele mai mari aveau familiile lor, aşa că eu am venit să stau aici.

Ajunseră la marginea terasei; Gerrard îi întinse mâna lui Millicent pentru a o ajuta să coboare câteva trepte până la o cărare pietruită care ducea spre creastă.

Când porniră din nou, o întrebă:

– Când a murit mama lui Jacqueline? Şi *cum?*

– În urmă cu paisprezece luni. Am ieşit din doliu acum două luni.

Gerrard făcu un efort pentru a-şi ascunde surprinderea. Tregonning îl căutase pentru a face portretul lui Jacqueline cu mai bine de două luni în urmă. Fiindcă se temea că o va pierde şi pe ea şi voia ca portretul să fie gata înainte de asta? Părea... foarte straniu.

Înainte de a putea formula o întrebare menită să-l edifice, Millicent vorbi din nou:

– Fratele meu mi-a spus, domnule Debbington, că lucrarea dumneavoastră va necesita mult timp petrecut în compania lui Jacqueline, că va trebui să o cunoaşteţi pentru ca portretul că fie autentic. Fratele meu îşi doreşte foarte mult acest lucru. Millicent îi aruncă o privire aspră, mai degrabă intimidatoare. Păreţi a fi un gentleman respectabil, domnule, iar reputaţia dumneavoastră este nepătată. Da, aşa e – făcu un semn aprobator din cap – v-am verificat. Privi înainte, în timp ce îşi continuau plimbarea. În consecinţă, în ceea ce priveşte relaţia dumneavoastră cu Jacqueline, cred că pot conta pe onestitatea dumneavoastră. Dacă îmi veţi da cuvântul că veţi

ilustra calitățile lui Jacqueline astfel încât reputația ei să nu aibă de suferit, cred că nu va mai fi nevoie să veghez asupra distanței adecvate care trebuie păstrată între un gentleman și o tânără domnișoară ca nepoata mea.

Gerrard clipi. Cu siguranță stilul direct era o trăsătură de familie; un lucru foarte reconfortant.

– Vă mulțumesc, doamnă. Vă dau cuvântul meu că reputația lui Jacqueline nu va avea de suferit de pe urma vreunui act al meu.

– Foarte bine. Millicent făcu un semn din cap către locul în care Barnaby o delecta pe Jacqueline cu o poveste. În acest caz, vă sugerez să-l trimiteți la mine pe domnul Adair. Mi-ar plăcea să aflu ce a mai pus la cale canalia de Monteith. Îl știu pe tatăl său și nu am cunoscut vreodată un ticălos mai mare.

Gerrard nu se putu abține să nu zâmbească. Înclinându-se, plecă de lângă Millicent și se îndreptă grăbit spre perechea din față.

Barnaby fu surprins de rugămintea lui Millicent; rămase în urmă pentru a ajunge lângă ea, lăsând-o pe Jacqueline în compania lui Gerrard.

În față apăru un mic pâlc de brazi, în toate nuanțele de verde, unii dintre ei cu coroane foarte înalte, susținute de trunchiuri lungi, alții semănând mai mult cu niște boscheți stufoși. Cărarea șerpuia printre ei, sub umbra lor tăcută; ei o urmară, zdrobind ace uscate sub pași.

– Grajdurile se află după creastă. Jacqueline făcu un semn cu mâna în față. Această cărare duce la ele, dar noi o vom părăsi în curând. Fiecare porțiune de grădină a fost concepută pentru a reprezenta câte un zeu antic, roman sau grec, sau una dintre creaturile mitice asociate lor. Vocea ei răzbătu până la Millicent și Barnaby. Aceasta – făcu un gest către ei – este Grădina lui Hercule, iar trunchiurile masive reprezintă puterea lui legendară. Desigur, el nu era decât un semizeu,

dar unul care nu putea fi desconsiderat. Zâmbi scurt spre Gerrard. Predecesorii mei nu au fost dogmatici în alegerea subiecților și miturile antice erau privite cu mult interes.

Gerrard încuviință din cap. Ajunseră pe linia de creastă și se opriră; în față se înălțau obișnuitele clădiri ale grajdurilor, separate de grădini printr-o fâșie de câmp străbătută de cărare. În stânga cărării se afla un țarc îngrădit în care păștea caii; la dreapta, din centrul unui lan rotund de porumb se înălța o statuie veche, dar ușor de recunoscut.

– Pegas. Gerrard zâmbi.

– Ni l-au trimis de undeva din Grecia. Jacqueline privi o clipă calul înaripat. Este unul dintre preferații mei. Ca să ajungi la grajduri, trebuie să treci pe sub ochii lui.

O luă la stânga pe o cărare care o intersecta pe aceasta și care mergea puțin pe linia crestei înainte de a se întoarce din nou spre grădini; cu sprâncenele ridicate, Gerrard o urmă. Barnaby și Millicent se opriseră să schimbe câteva impresii despre Pegas; apoi îi urmară la câțiva pași distanță.

– Următoarea grădină, spuse Jacqueline, pe măsură ce brazii se răreau și cărarea continua sub lumina soarelui, este Grădina lui Demeter. Printre altele, ea era zeița agriculturii și a pământului roditor, așa că...

Pătrunseră într-o livadă vastă și variată. Câțiva pomi încă mai aveau flori; în aer se simțea parfumul persistent al fructelor. În jurul lor bâzâiau albine leneșe, pe măsură ce coborau și mai adânc în vale. Jacqueline și Millicent își deschiseră umbrelele de soare; astrul era acum suficient de sus pentru a scălda valea în lumină.

Casa se afla acum în stânga, ridicându-se deasupra lor pe măsură ce coborau în vale. Chiar în față, la intersecția a patru cărări – a lor și alte trei cărări care se deschideau ca palele unui ventilator și dispăreau în grădini – se afla o mică pergolă vopsită în alb. Trandafirii înghesuiți pe lângă ea într-o abundență leneșă revărsau flori galbene peste acoperiș și de-a lungul stâlpilor sculptați.

Jacqueline arătă în stânga spre o grădină în formă de panglică ce se întindea de la pergolă până înapoi la terasă.

– Grădinile de zarzavaturi, cunoscute şi drept Grădina lui Vesta, zeiţa vetrei.

Nu semăna cu niciuna dintre grădinile de zarzavat pe care le văzuse Gerrard. Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Jacqueline spuse:

– Ceea ce vedeţi sunt în mare parte ierburi. Există şi legume sădite printre ele, dar ierburile crescute din abundenţă le ascund privirii.

– Abundent este un cuvânt foarte potrivit, răspunse Barnaby. Totul pare – aruncă o privire jur – foarte sănătos.

Oprindu-se sub pergolă, Jacqueline încuviinţă din cap.

– Datorită condiţiilor, adăpostului şi solului. Aşteptă ca ceilalţi să privească în jurul lor, apoi arătă către cele trei cărări care se bifurcau în faţa lor. Această cărare – arătă ea spre cea din stânga, care ducea înapoi spre casă – duce la Grădina lui Poseidon.

– Acolo? clipi Barnaby surprins. Credeam că se află mai spre ţărm, fiind zeul mării.

– Ah, dar Poseidon era zeul tuturor apelor – curgătoare şi sărate – şi se spune că toate râurile au izvorât din locul în care şi-a înfipt tridentul. Jacqueline arătă spre locul în care puteau vedea lumina soarelui reflectată de apele unduitoare ale unui pârâu care curgea în josul văii. Acest pârâu este alimentat de un izvor aflat într-o grotă, sub porţiunea centrală a terasei. De aceea Poseidon domină punctul în care apele sale pornesc liber la vale, lăsându-i ţărmul lui Neptun.

– Aha. Foarte corect. Barnaby privi în josul văii spre golful din depărtare, dar distanţa era prea mare şi nu se vedea din cauza pomilor, a tufişurilor şi dâmburilor.

Gerrard hotărî că stătuseră destul acolo; după toate probabilităţile, Grădina lui Poseidon se afla chiar sub zona cu vegetaţie bogată, întunecată, pe care o observase cu o seară în urmă.

– Unde este faimoasa Grădină a Nopţii?

Stătea alături de Jacqueline; aceasta nu se mişcă, iar el fu sigur că făcea eforturi ca să se ţină dreaptă. Faţa ei rămăsese imperturbabilă, dar devenise o mască. Totuşi, când începu să vorbească, tonul său era egal.

– La Grădina Nopţii se ajunge prin Grădina lui Poseidon sau direct de pe terasă, pe scările principale. Ea se învecinează cu terasa – de fapt grota din care izvorăşte pârâul face parte din Grădina Nopţii, Grădina lui Venus mai exact, care pe lângă faptul că era zeiţa dragostei era şi prima zeiţă a grădinilor, de unde şi importanţa de care se bucură aici. Coborând privirea, Jacqueline ieşi din pergolă şi pătrunse în intersecţia celor trei cărări. Sunt convinsă că ai auzit de diversitatea plantelor care cresc în Grădina Nopţii. Întrucât se află destul de aproape de casă, o s-o vizităm mai târziu.

Gerrard, încercând să se liniştească, o însoţi cu ceilalţi pe urmele sale.

Deschizându-şi din nou umbrela de soare, Jacqueline făcu un semn cu mâna către poteca din dreapta ei, care urca, apoi urma creasta nordică.

– Cărarea duce la Grădina lui Dionysis – plină de multe feluri de viţă de vie. După ea se pot vedea chiparoşii din Grădina lui Hades, chiparosul fiind copacul cimitirelor. Apoi cărarea se intersectează cu o alta în josul văii. Făcu un gest spre grădini. Această zonă, aflată direct sub Grădina lui Poseidon, este Grădina lui Apollo. Este una dintre grădinile în care s-au folosit statui – el este zeul muzicii, de aceea puteţi vedea sculptată acolo o liră, cândva aurită.

Se apropiară de statuie, o complicată lucrare din fier, aşezată pe un piedestal în centrul unei mici pajişti circulare. Cărarea o ocolea. Pârâul din preajmă era traversat de un podeţ de lemn.

– Muzica, continuă Jacqueline, este simbolizată şi de sunetul pârâului care şiroieşte peste stânci şi peste micile baraje amplasate pe cursul său.

Se opriră şi ascultară. Într-adevăr, muzica apei umplea aerul, clipocind, susurând, aproape cântând. Era un sunet plăcut, reconfortant. Gerrard privi în jur; locul era alcătuit din pajişti luxuriante şi straturi de flori înmugurite.

Jacqueline păşi pe pod.

– Apollo era de asemenea zeul luminii, iar această zonă este cea mai expusă soarelui în timpul zilei. Discul solar – arătă spre acesta, chiar în faţa lor, lângă cărare – marchează punctul considerat a fi centrul grădinilor.

Cei trei o urmară. Cărarea cobora lin pe un covor de vegetaţie. Privind înapoi, Gerrard observă că, în vreme ce acoperişurile casei erau încă vizibile sus, deasupra văii, locurile din apropiere pe care abia le vizitaseră nu se mai vedeau. Într-adevăr, era uşor să te rătăceşti.

– Acum am ieşit din Grădina lui Apollo. Cărarea aceea – Jacqueline arătă spre următoarea potecă, în partea superioară a platformei – duce înapoi la casă prin Grădinile lui Poseidon şi Venus. Cealaltă duce de asemenea spre casă, dar prin Grădinile Dianei, Atenei şi a lui Artemis – mai târziu ne vom întoarce pe-acolo. Următoarea cărare – arătă spre cea care urca pe creasta sudică – parcurge mai întâi o porţiune din Grădina lui Marte, apoi se bifurcă – ne putem întoarce acasă prin Grădina Dianei, sau putem merge în josul văii, prin Grădinile lui Hermes şi Vulcan. Şi pe-aici vom merge, îndreptându-ne spre golf.

Ea o luă înainte; Gerrard o urmă, apucându-i cotul pentru a o ajuta să coboare treptele. Ea îi aruncă o scurtă privire, apoi întoarse capul.

– Mulţumesc.

Când ajunseră pe cărare, îi dădu drumul. Aşteptară ca ceilalţi să se apropie, apoi Jacqueline se întoarse şi continuă să înainteze.

– Accasta este Grădina lui Marte. Deşi toată lumea ştie că el era zeul războiului, majoritatea zeilor au personalităţi

multiple, adesea contradictorii, iar Marte este şi zeul fertilităţii şi al fermelor, în special al tuturor plantelor care înfloresc în primăvară.

Straturile prin care treceau acum erau pline de plante înflorite cu o multitudine de forme.

– Ruda ta, oricare ar fi fost, a dat dovadă de o mare inventivitate în alegerea zeilor. Mergând alături de ea cu mâinile în buzunare, Gerrard adăugă pe lista de întrebări, din ce în ce mai lungă, motivul morţii mamei ei şi cauza pentru care nu agrea Grădinile Nopţii.

– Proiectul a fost început de stră-stră-străbunicul meu, a fost continuat de stră-străbunicul meu, dar pe timpul străbunicului meu s-a desăvârşit lucrarea.

Continuară să înainteze. Jacqueline le prezenta grădinile pe măsură ce le traversau, descriind asocierea cu fiecare zeu care dădea numele Grădinii. Coborâră prin Grădina lui Persefona, zeiţa belşugului, aflată dincolo de întunecata grădină a lui Hades, soţul ei, zeul Infernului. Cărarea îi duse la cea mai joasă dintre platforme, făcută din lemn, de unde se aşternea o frumoasă priveliştе asupra golfului îngust, plin de stânci de care se spărgeau valurile înainte de a se retrage susurând.

Platforma reprezenta punctul de întâlnire a patru cărări. Cea care conducea la ţărm şerpuia printr-un strat de plante cu frunze neobişnuite sau cu forme ciudate.

– Grădina lui Neptun, zeul mării. Au fost alese aceste plante întrucât seamănă cu nişte alge marine sau cu plante dintr-o altă lume.

Stăteau toţi lângă balustradă, atraşi de peisajul marin. Pescăruşii se roteau deasupra pereţilor ascendenţi ai malului drept, însoţind zgomotul valurilor cu ţipetele lor stridente. În partea stângă, golful era mărginit de un conglomerat de stânci a căror latură dinspre mare era formată dintr-un singur bloc.

– Iată un val mare, arătă Barnaby.

Gerrard se uită în direcția aceea; cu coada ochiului, surprinse privirea lui Jacqueline îndreptată spre el, surâsul de pe buzele ei... Ce mai era acum?

Deodată se auzi un vuiet. Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacționa, un val de apă fu azvârlit în sus de blocul masiv de piatră.

Gerrard privi scena.

Barnaby îi înșfăcă brațul.

– Dumnezeule! E o gură de peșteră acolo!

Se întoarseră amândoi spre Jacqueline, care încuviință zâmbind.

– E într-adevăr gura unei peșteri – cunoscută sub numele de peștera lui Ciclop, normal.

– Normal! Chipul lui Barnaby radia.

– Ceea ce ați văzut a fost o mică erupție. În fiecare zi, la momentul fluxului, fiecare al patrulea val formează o arteziană uriașă. În timpul mareelor puternice, imensa cantitate de apă aruncată afară este de-a dreptul uimitoare.

– Cărarea duce până acolo?

– Da, dar nu chiar până în dreptul peșterii – e prea periculos. Marea este foarte adâncă acolo. Curenții sunt foarte puternici și, desigur, dacă cineva ar fi atras în gaura aceea, ar fi fără îndoială zdrobit de stâncile din interior.

Privi către ea.

– Ne putem apropia?

Zâmbetul ei se lărgi.

– Așa aveam de gând. După Ciclop, cărarea ne va duce înapoi acasă.

Jacqueline coborî două trepte spre ultima cărare. Gerrard porni în spatele ei.

– Jacqueline dragă, eu te aștept aici.

Gerrard se întoarse odată cu Jacqueline și privi spre Millicent care zâmbea voioasă.

– Mai am ceva putere să fac cale întoarsă, dar să cobor până acolo ar fi deja prea mult.

– Oh... bine. Noi coborâm, apoi ne întoarcem.

Gerrard zâmbi către Barnaby, care stătea pe platformă lângă Millicent.

– De fapt, spuse Barnaby, am o idee mai bună. Ai spus că poteca se întoarce – nu se întâlnește cu asta? Arătă către cărarea din stânga.

Jacqueline se încruntă ușor.

– Ba da, se întâlnesc în grădina lui Vulcan, chiar sub creasta sudică. De acolo, cărarea traversează Grădinile lui Hermes și Diana, până la platforma superioară, singura care ne-a mai rămas de vizitat.

Barnaby se întoarse spre Millicent.

– Ce-ați spune dacă noi am merge pe acolo, admirând în voie priveliștea? Între timp, ei doi o să coboare să viziteze stânca Ciclop, după care ne vom întâlni pe platforma superioară?

– Dar nu vrei să vezi Ciclopul mai de-aproape? întrebă Millicent.

– Ba da. Barnaby zâmbi cu o răutate prefăcută; coborî vocea și spuse pe un ton conspirativ: Dar aș vrea să mă apropii mai mult decât domnișoara Jacqueline ar considera înțelept și nu mi-ar plăcea să mă cert cu o gazdă atât de încântătoare. Îi aruncă lui Jacqueline într-un zâmbet irezistibil. O să mă întorc mai târziu.

Jacqueline părea nedumerită.

– Mergeți. Barnaby le făcu un semn cu mâna. Eu o să mă plimb alături de doamna Tregonning și vom admira peisajele silvane.

Spunând acestea, îi oferi brațul lui Millicent, care îi îngădui să o conducă pe cealaltă cărare.

Jacqueline îi privea încruntată.

Gerrard aștepta un moment, apoi îi atinse brațul.

– Mergem?

Ea nu se grăbi, dar când întoarse capul şi privirile li se întâlniră, ochii ei erau larg deschişi.

– Da, desigur.

Părea uşor debusolată. Unul lângă celălalt, coborâră cărarea în pantă. Ultimele întrebări îi sfredeleau creierul, dar se hotărî să chestioneze pe altcineva – poate pe Millicent – în legătură cu mama lui Jacqueline pentru a nu risca să o irite. În ceea ce priveşte reacţia ei în legătură cu Grădina lui Venus, nu era sigur despre ce era vorba, dar ea spusese că urmau să o viziteze pe drumul de întoarcere spre casă – şi cu acel prilej avea să-şi dea seama cum stau lucrurile.

Parcurseră ultimul cot al cărării; briza îi mângâia şi scutura picăturile de pe umbrela ei de soare. Jacqueline o strânse repede; el aşteptă ca ea s-o plieze, apoi îi oferi braţul.

– E mai sigur dacă te ţii de mine.

Ea trase aer în piept, apoi îşi strecură mâna după cotul lui, aşezându-şi degetele pe mâneca cămăşii. Simţindu-i nesiguranţa, el nu o trase spre el, dar acum erau în câmp deschis, cu briza adiind în jurul lor, lipindu-i rochia de trup. Era cu adevărat mai în siguranţă la adăpostul oferit de trupul lui.

Îşi dorea ca ea să se simtă aşa. Majoritatea domnişoarelor acceptă această provocare fără să ezite prea mult; în schimb, ea se străduia să păşească alături de el şi să păstreze o distanţă cuviincioasă între ei. În ciuda atracţiei sexuale nedorite faţă de ea, precauţia ei îl întrista.

Ajunseră la şirul de stânci de deasupra ţărmului în pantă. La capătul sudic al golfului, bolovanii masivi ai Ciclopului se ridicau din valuri, împresuraţi de apele înspumate.

Gerrard aruncă o privire cu coada ochiului.

– Acela e un şir de stânci?

– Da. Jacqueline vorbi tare pentru a acoperi zgomotul valurilor. E foarte periculos, precum vezi. În timpul mareelor

joase, poţi merge pe şirul de stânci chiar până în peşteră, dar de cele mai multe ori valurile sunt prea mari, iar o astfel de aventură devine riscantă.

El ieşi de pe potecă pentru a vedea mai bine. Sprijinindu-şi piciorul drept pe o stâncă mare, studie aflorimentul, observându-i dimensiunile.

– Trebuie să vin aici la asfinţit. Sau la răsărit. Îşi dorea să vadă peisajul şi în alte lumini.

Împingând piciorul în stâncă, îndreptă spatele şi se întoarse.

Constată că Jacqueline se înclinase către el, încercând să-şi ţină părul cu mâna.

Stăteau foarte aproape unul de celălalt; erau doar câţiva centimetri între chipurile lor. Ochii ei se măriră; se aplecase pentru a-i spune ceva.

Privirile lor se întâlniră. Văzându-i profunzimea ochilor de un verde-agată, îşi dădu seama că ea uitase ce voise să spună.

Fără să vrea, privirea lui căzu pe buzele ei. Moi, foarte feminine, senzuale.

La fel şi trupul, curbele minunate ale sânilor. Tot ce trebuia să facă pentru a o lipi de el era să o tragă puţin sau să mai înainteze o jumătate de pas.

Dorinţa de a face acest lucru era copleşitoare; doar teama de a nu o speria îl împiedică. Totuşi, conturul buzelor, dorinţa de a le atinge, de a-şi ridica mâinile şi a-i cuprinde faţa pentru a o ridica astfel încât buzele lui să le poată acoperi pe ale ei şi să afle...

Privirea lui coborî spre baza gâtului, unde i se zbătea o venă, apoi mai jos, către sâni, înalţi, plini... nemişcaţi. Ea nu respira.

Ridicând ochii, îi întâlni privirea şi citi în ea uimire, nesiguranţă şi o mare tulburare.

Nu putea profita de această candoare atât de evidentă. Avea douăzeci şi trei de ani, dar cu siguranţă nu ştia ce simţea.

Fără îndoială nu mai cunoscuse atracția, cu atât mai puțin cea trupească.

Recăpătându-și controlul, o luă de braț și o ajută să ajungă înapoi pe cărare.

– Ah... Jacqueline clipi și se uită în jur; își ațintì privirea asupra Ciclopilor. Voiam să te întreb...

Trase adânc aer în piept și își reprimă senzațiile necuviincioase. Cu privirea ațintită asupra stâncii uriașe, se strădui să-și vină în fire și să-l ignore pe bărbatul de lângă ea.

– Voiam să te întreb despre domnul Adair. Nu este atât de necugetat încât să încerce să exploreze Ciclopii, nu-i așa?

Întrucât însoțitorul său nu se grăbi să răspundă, îi aruncă o scurtă privire, temându-se ca acesta să nu facă vreun comentariu asupra momentului încordat de dinainte.

Dar el nu se uita la ea, ci la Ciclopi. Apucându-i din nou brațul, o împinse înainte. Încercând să facă abstracție de senzația pe care i-o trezea atingerea lui, Jacqueline porni pe cărare în spatele lui.

– Curiozitatea lui Barnaby este insațiabilă, dar nu atât de nesăbuită – nu atât cât să se expună vreunui risc. Este incorigibil și imposibil de stăpânit uneori, dar nu este prost.

– Nu am vrut să spun că e prost, se grăbi ea să spună. Dar... mă rog, știi. Făcu un gest cu mâna. Bărbații tineri și nechibzuința lor.

Atunci el întoarse privirea către ea. Văzu că buzele erau mai relaxate, arcuite într-un vag zâmbet.

– Tineri, repetă el, apoi spuse: Nici eu, nici Barnaby nu mai suntem așa tineri.

O mai privi în ochi un moment, apoi se întoarse.

Mai făcură cinci pași înainte ca ea să-și amintească să respire.

Proastă, proastă, *proastă*! Trebuia să-și reprime această sensibilitate pe care el i-o provocase cumva. A avut o viață

liniștită, dar se învârtise în foarte multe cercuri sociale și niciodată – absolut niciodată – nu mai reacționase față de un bărbat așa cum o făcea în cazul lui Gerrard Debbington.

Nu avea niciun sens – reacția sa nu avea niciun sens.

Trebuia, era hotărâtă să și-o reprime, și dacă nu putea face asta, atunci trebuia să o ignore, să o mascheze pentru ca el să nu bănuiască nimic despre sensibilitatea ei prostească.

După episodul de pe faleză, cea mai înțeleaptă decizie era să ignore toate senzațiile pe care i le trezise el.

Cărarea îi conduse în jurul Ciclopilor, la o oarecare distanță de gura peșterii. Gerrard se opri în punctul în care poteca începea să urce; privind în jos spre stânci, puteau vedea clar peștera. Auziră o bubuitură înăbușită, apoi un mic șuvoi de apă țâșni prin deschizătură.

– Începe fluxul, spuse ea și merse mai departe.

El o urmă, cu degetele încă strânse în jurul cotului ei; ea nu se eliberă, nu voia să se vadă că e conștientă de atingerea lui.

Și totuși simțea – până în măduva oaselor – forța latentă nu a degetelor, ci a trupului care se deplasa atât de aproape în spatele ei.

După ce părăsiră Ciclopii, încântătoarea priveliște a Grădinii lui Vulcan, cu flori roșii și portocalii și cu frunziș de culoarea bronzului, urmată apoi de Grădinile lui Hermes și a Dianei, prima împodobită cu stânci ornamentale, iar cealaltă adăpostind o turmă de căprioare, îi oferi prilejul să-i distragă atenția lui Gerrard.

În clipa în care au ajuns la ultima parte a vizitei, o delicată pergolă din fier forjat, și când s-au reîntâlnit cu Barnaby și Millicent, ea reușise deja să alunge amintirea acelui moment de pe faleză undeva în străfundurile minții.

Arătă spre cărarea care părăsea pergola și escalada peretele crestei sudice.

– Aceea duce la Grădina lui Atlas, care este un exemplu

rarisim de grădină din piatră, care nu conține altceva decât bolovani şi pietre sferice.

– Ilustrând globul pe care-l purta Atlas pe umăr? Ferindu-şi ochii cu mâna, Barnaby privi spre creastă.

– Într-adevăr. La extremitatea superioară a acestei grădini există un şir de scări care permit accesul spre terasă.

Făcând un semn, porni pe cărarea care conducea spre casă.

– Poteca ne va duce la Grădina Atenei. Putem traversa această grădină direct spre casă – mai există un rând de scări – dar dacă o luăm pe bifurcația care trece prin Grădina lui Artemis putem vizita şi Grădina Nopții, urcând pe scările principale.

– Ia-o înainte. Gerrard zâmbi uşor când porni la drum alături de ea.

El privi înainte şi ea profită de moment pentru a-i studia profilul pe furiş. El pusese nenumărate întrebări despre grădinile pe care le vizitaseră. Era un peisagist; grădinile prezentau un mare interes, totuşi ea bănuia că întrebase mai mult fiindcă aşa se aştepta ea, mai mult ca să o liniştească, să-i calmeze nervii încordați... nu-şi putuse da seama cât de tulburată era, nu?

Privind înainte, îşi alungă din minte acest gând.

– Grădinile Atenei, zeița înțelepciunii, cuprind în principal măslini, care erau pomi sacri pentru zeiță.

Ştia foarte multe despre această grădină; încă din copilărie îi bombardase cu întrebări pe grădinari, dintre care unii erau mai bătrâni decât tatăl său şi care îşi aminteau modificările survenite cu trecerea timpului.

O luară pe bifurcația de care vorbise ea şi pătrunseră în peisajul ireal din Grădina lui Artemis, care găzduia o sumedenie de animale din arbuşti ornamentali, printre care lei şi tigri, companionii zeiței.

Soarele strălucea cu putere; temperatura era mult mai ridicată decât atunci când ieşiseră din casă. Ea merse mai

încet; probabil că Millicent obosise deja. Deveniseră apropiate de puțină vreme, dar în scurt timp Jacqueline ajunsese să se ataşeze de Millicent.

În față, scările principale spre terasă se ridicau într-o succesiune de trepte de marmură cu aceeaşi balustradă la înălțimea taliei care înconjura şi terasa. Cărarea pe care mergeau ei ducea până la scări, apoi le ocolea şi pătrundea în Grădina Nopții.

Ea crezuse că va fi în stare să-i conducă măcar puțin în cea mai faimoasă dintre grădini, dar pe măsură ce se apropiau de gardul verde-închis, cu frunziş bogat care o mărginea, simțea că nu-şi poate reprima senzația de respingere care aproape o sugruma.

Lumina zilei era foarte puternică, se îmbărbătă ea, şi totuşi îşi dădea seama cât de întunecată părea grădina indiferent de momentul zilei – lacul calm în care se revărsa zgomotos pârâul, umiditatea reținută de vegetația crescută abundent, opacitatea luminii, atât de difuză din cauza acestei vegetații încât şi pe timpul amiezii grădinile semănau cu o cavernă şi, mai presus decât orice, liniştea apăsătoare şi amestecul sufocant de parfumuri.

Trăgând aer în piept în încercarea de a slăbi strânsoarea care, cu fiecare pas, îi tortura plămânii din ce în ce mai tare, se opri la baza scărilor.

– Am câteva treburi de rezolvat înainte de masa de prânz, care va fi servită în scurt timp, aşa că, mătuşă – privi spre Millicent – nu crezi că ar fi cazul să intrăm în casă?

Apropiindu-se la brațul lui Barnaby, Millicent dădu aprobator din cap.

– Ba da. Era evident că plimbarea o obosise.

– Trebuie să vorbesc cu doamna Carpenter înainte de masă.

Respirând uşurată, Jacqueline se întoarse spre Gerrard şi Barnaby.

– Dacă doriți să continuați, această cărare străbate Grădina Nopții, apoi Grădina lui Poseidon. Schiță un zâmbet vag. După cum v-a spus Papa deja sunteți liberi să vizitați grădinile oricând doriți. Privindu-l pe Barnaby, vru mai întâi să repete avertismentul legat de aventurarea până la Ciclopi, dar amintindu-şi vorbele lui Gerrard se răzgândi.

Barnaby îi adresă un zâmbet. Apucând-o de mână, făcu o plecăciune:

– Vă mulțumesc pentru fascinanta vizită. Îndreptând spatele, privi spre Grădina Nopții. Sunt sigur că ne descurcăm şi singuri.

Ea zâmbi şi privi spre Gerrard, aşteptându-se să-i citească pe față nerăbdarea de a vizita Grădina Nopții. În schimb, acesta o cerceta cu luare-aminte.

Ea îşi pierdu răsuflarea; plămânii i se strânseră.

Slavă Domnului, Millicent vorbi distrăgându-i atenția. Înainte ca el să-şi îndrepte din nou privirea spre ea, Jacqueline se liniştise şi era gata să facă față situației.

– Sper că acum cunoaşteți grădinile suficient de bine ca să le vizitați singuri.

– Într-adevăr. Ochii săi căprui îi fixau pe ai ei. Eşti sigură că nu poți să amâni aceste treburi importante şi să ne însoțeşti?

Zâmbi cu greu.

– Foarte sigură. Din păcate...

Se îndepărtă înainte de a rosti minciuna. Millicent trecu pe lângă ea şi începu să urce scările. Jacqueline îşi spuse că în fond nu-i datora nicio explicație. Trăgând cu putere aer în piept, îl privi în ochi.

– Ne vedem la masă, domnule. Treadle va suna clopoțelul pe terasă pentru a fi sigur că-l auziți.

Privirea lui insistentă şi tulburătoare se plimba pe chipul ei, dar după câteva clipe îşi plecă fruntea.

– Pe curând, domnişoară Tregonning.

Înclinând capul, Jacqueline se întoarse şi o urmă pe Millicent pe scări. Era torturată de simțuri, tremura oribil. Ajungând pe terasă, se opri o clipă şi privi înapoi.

Gerrard nu se clintise. Rămăsese acolo unde se aflase la plecarea ei, privind-o... de parcă ar fi ştiut cât de tulburată era, cât de întinşi îi erau nervii... cât de tare îi bătea inima.

Privirile li se întâlniră. Pentru un moment au fost singuri în univers...

Se întoarse şi o urmă pe Millicent de-a lungul terasei, apoi în casă.

4

După prânz, Gerrard se retrase în atelierul său, iar Barnaby se grăbi să exploreze Ciclopii şi grădinile.

Vizitaseră mai devreme Grădina Nopții – un loc curios şi uşor tulburător. Atmosfera era cea pe care Gerrard o percepuse în vis, nu doar gotică şi întunecată, ci şi misterioasă. Grădina lui Poseidon, ceva mai veselă, le mai ridicase moralul înainte ca Treadle să-i cheme înapoi în casă.

Închizând uşa de la camera de copii-atelier, Gerrard se puse pe treabă. Avea un scop precis – să stabilească lucrurile de care avea nevoie, să despacheteze cutiile pe care hamalii le lăsaseră de-a lungul pereților şi să pregătească vopselele, pânzele, pensulele şi celelalte accesorii cu care se înconjura de obicei – totuşi continua să rămână adâncit în gânduri.

Legate de Jacqueline Tregonning.

Retrăia toate momentele pe care le petrecuseră împreună până acum, încercând să tragă o concluzie, să desluşească înțelesul tuturor acestor momente, să ajungă la o idee – pe care să o poată considera suficient de clară – despre ceea ce era ea, despre ceea ce avea de înfruntat.

La prima impresie, ea părea să aibă un caracter complex,

mult mai complex decât se aşteptase. O etichetase drept o enigmă, şi asta continua să fie pentru el.

Încă nu făcuse cu adevărat niciun pas în încercarea de a o înţelege. Informaţiile pe care le avea în prezent nu sugerau niciun răspuns, dimpotrivă, îl determinau să-şi pună şi mai multe întrebări.

Şi asta îl surprindea.

Avea impresia că ar fi putut face faţă acestei provocări dacă nu ar fi existat celelalte aspecte ale relaţiei lor pe care nu le prevăzuse şi în raport cu care nu ştia cum să reacţioneze.

În ciuda experienţei sale, nu mai fusese niciodată confruntat cu o situaţie asemănătoare. Nici când subiecţii săi fuseseră de o frumuseţe ieşită din comun, gemenele, de exemplu, nu se întrebase ce gust aveau buzele lor.

Continua să-şi spună că atracţia sexuală pe care o simţea avea să se transforme în atitudinea sa obişnuită, curioasă-dar-detaşată, pe măsură ce va afla mai multe despre Jacqueline. În schimb, cu cât se apropia mai tare de ea, cu atât această atracţie creştea.

Desfăcând încuietorile grele ale unuia dintre cufere, îl lăsă deschis pe podea şi se ghemui pentru a examina pensulele şi cărbunii aşezaţi în ordine înăuntru. Încercă să se concentreze asupra artei, asupra acţiunilor practice necesare pentru a aduce arta la viaţă, încercă că-şi canalizeze nervozitatea în această direcţie, dar nu reuşi.

Alese două pensule şi închise cufărul. Îndreptându-şi spatele, se apropie de masa pe care o comandase, instalată în poziţia corectă la una dintre extremităţile ferestrei mari. Blocurile de desen zăceau stivuite, hârtia cu textură fină pe care o prefera pentru primele schiţe era pregătită, de un alb virgin, aşteptându-i impresiile, primele tentative de ilustrare a acestora.

Această imagine îi stârnise întotdeauna o senzaţie de nerăbdare; simţi emoţia obişnuită, şi totuşi mai era ceva, ceva şi mai puternic, care-i distrăgea atenţia.

Punând pensulele jos, trase aer în piept şi închise ochii – vizualiză ochii ei, un amestec de verzui, chihlimbariu, auriu şi cafeniu, în momentul acela tensionat de pe ţărm.

Se concentră asupra acelei clipe care continua să i se deruleze în minte; îşi aminti ce simţise, cum îi înfloriseră sentimentele.

Îşi dădu seama că nu doar acea atracţie sexuală îl tulbura şi nu-i permitea să se concentreze. Mai era şi reacţia lui Jacqueline faţă de el, şi răspunsul lui firesc.

Deschise ochii şi se încruntă.

Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de preocupat de reacţia unei femei faţă de el. Şi totuşi, de fiecare dată când degetele ei tremurau în ale lui, ar fi vrut să o îmbrăţişeze; de fiecare dată când ochii ei adorabili sclipeau, era cuprins de dorinţa de a o atinge, de a o mângâia şi de a-i privi ochii deschizându-se şi mai larg.

Înjură printre dinţi. Ori de câte ori se gândea la ea, sfârşea prin a se imagina făcând dragoste.

Se auzi o uşoară bătaie în uşă, nesigură.

Nu Jacqueline, fu primul său gând.

Îşi trecu mâna prin păr.

– Intră. Orice încercare de distragere era de preferat acestor gânduri chinuitoare.

Uşa se deschise; în pragul ei stătea Millicent. Văzându-l, îi zâmbi şi intră. Privi în jur, mai degrabă din politeţe, deoarece considera oportun să-şi manifeste interesul.

– S-ar părea că te-ai instalat destul de bine – totul este pe placul dumitale?

Nu – mă înnebuneşte atracţia pe care o simt pentru nepoata dumneavoastră. Gerrard zâmbi.

– Mulţumesc. Am toate cele necesare.

– Ei bine... Millicent ezită; cu siguranţă exista un motiv pentru această vizită, unul pe care nu-i era uşor să-l invoce.

Gerrard făcu un semn către scaunul de lângă fereastra mai

depărtată, o zonă pe care el o păstra pentru meditație, departe de munca sa.

– Nu vreți să luați loc?

Întorcându-se, Millicent observă scaunul.

– Oh, ba da. Mulțumesc.

Urmând-o în cealaltă parte a camerei, Gerrard luă un scaun cu spătarul drept și se așeză în fața ei, suficient de aproape pentru a-i vedea ochii, și totuși nu foarte aproape pentru a nu o incomoda.

Așteptă mai întâi ca ea să se instaleze, apoi se așeză și el. Cum ea nu spunea nimic, ci doar îi studia chipul parcă pentru a se hotărî dacă să vorbească sau nu, el o întrebă:

– Voiai să-mi spui ceva?

Ea se mai uită o clipă în ochii lui, apoi zâmbi.

– Da, ești foarte perspicace.

El nu spuse nimic, așteptă doar.

Ea oftă:

– E vorba despre Jacqueline și, ei bine... motivul pentru care nu mai intră în Grădina Nopții.

El încuviință încurajator.

– I-am observat ezitarea azi-dimineață.

– Într-adevăr. Millicent își împreună palmele în poală. Asta din cauza morții mamei sale – a lui Mirribelle. Ea a murit căzând de pe terasă în Grădina Nopții.

El păli, șocat.

Millicent observă acest lucru; se aplecă înainte, îngrijorată.

– Îmi pare rău. Nu știam dacă Marcus este dispus să te pună la curent cu toate detaliile și, desigur, întrucât trebuia să afli multe lucruri despre Jacqueline ca să-i poți face portretul cum trebuie, era dreptul tău să-ți pui întrebări, așa cum ai făcut-o.

El reuși să dea din cap; simțea o nevoie disperată să cumpănească lucrurile.

– Cum s-a întâmplat? Când Millicent se încruntă, ca și

când nu ar fi înțeles întrebarea, o reformulă: De ce a căzut mama lui Jacqueline?

O clipă, Millicent făcu ochii mari, apoi se rezemă de speteaza scaunului. El avu impresia că făcuse o greșeală.

Ducându-și mâna la gât pentru a-și aranja colierul, Millicent spuse pe un ton precaut:

– S-a considerat bineînțeles că a fost un accident. Altă versiune... ei bine, nu a fost menționată o altă versiune. Devenise agitată; spre disperarea lui, ea se ridică în picioare: Cred că acum înțelegi de ce nu vrea Jacqueline să mai viziteze acel sector al grădinilor. Nu știu dacă se va mai putea aventura vreodată acolo. Te rog, nu o sili.

Gerrard se ridică și el.

– Nu, sigur că nu.

Millicent se întoarse repede spre ușă.

– Acum chiar trebuie să plec. N-ai uitat că în seara asta urmează să luați cina la familia Fritham? Trăsura vine să vă ia la șapte.

– Da. Mulțumesc. Gerrard o conduse până la ușă.

Ea nu îl așteptă să deschidă ușa, ci o deschise singură și începu să coboare scările înguste.

– Nu uita, la șapte, strigă ea, apoi dispăru pe coridor.

Gerrard se sprijini de cadrul ușii și se întrebă de ce Millicent hotărâse brusc că vorbise prea mult. Ce îi spusese?

Atât de puțin. Doar cât să-și dea seama cât de multe mai avea de aflat.

– Dumnezeule! A murit căzând de pe terasă?

– Așa mi-a spus Millicent, și mă îndoiesc că inventează. Gerrard ședea pe marginea patului lui Barnaby, privind cum prietenul său își lega nodul la cravată cu un aer absent.

În timp ce își înnoda cravata cu îndemânare, Barnaby îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Și spui că există bănuieli în legătură cu moartea ei?

– Presupun. Gerrard îşi schimbă vocea pentru a o imita pe Millicent. „Altă versiune... ei bine, nu a fost menţionată o altă versiune." Îşi reluă tonul normal: Toate acestea le-a rostit cu o privire care spunea că, deşi nu *menţiona* altă versiune, această bănuială a existat în mintea tuturor.

– Un mister! Ochii lui Barnaby sclipiră.

– Posibil. Gerrard nu era în întregime de acord cu afirmaţia lui Barnaby, dar trebuia să afle mai multe, iar prietenul său era maestru în genul ăsta de investigaţii.

– L-am întrebat pe Compton ce-a reuşit să afle. Se pare că răposata doamna Tregonning era iubită de toată lumea care o cunoştea. A fost acceptată ipoteza că s-a aplecat prea mult peste balustradă ca să vadă ceva în Grădina Nopţii, s-a dezechilibrat şi a căzut. Tragic şi regretabil. Nu încape îndoială că a murit ca urmare a căzăturii – avea gâtul rupt. Asta e versiunea servitorilor.

– De obicei ei ştiu, murmură Barnaby, punându-şi haina.

– Într-adevăr. Gerrard se ridică. Totuşi, dacă nu există îndoieli asupra cauzei morţii, atunci singurul lucru care rămâne în discuţie este motivul pentru care a căzut peste balustradă – ceea ce ar explica reacţia lui Millicent.

În timp ce-şi punea batista, ceasul şi alte accesorii în buzunare, Barnaby era îngândurat.

– Sinucidere? Întotdeauna este o posibilitate în astfel de cazuri.

Gerrard zâmbi şi se ridică.

– Posibil. Millicent a vrut să-mi explice toate acestea pentru ca nu cumva să insist ca Jacqueline să intre în Grădina Nopţii, apoi şi-a dat seama că vorbise prea mult... da, asta trebuie să fie.

Se îndreptă către uşă; era aproape ora şapte.

Barnaby i se alătură.

Dar...?

Cu mâna pe mânerul uşii, Gerrard întâlni privirea

prietenului său. Trebuie să aflu adevărul, oricare ar fi acesta, şi e evident că nu o pot întreba pe Jacqueline.

Barnaby zâmbi şi-l bătu cu palma pe spate.

– Las' pe mine. O să văd ce pot afla în seara asta. Cu siguranţă la petrecere o să fie cineva amator de puţină bârfă.

Dând din cap, Gerrard ieşi primul din cameră.

– Ai grijă să nu laşi impresia că facem o investigaţie.

– Ai încredere în mine. Barnaby îl urmă şi închise uşa. O să fiu discret.

Gerrard porni în jos pe scări, frământat de gânduri. În cele din urmă murmură:

– Mai e ceva.

– Ce?

– Vreau să înţeleg de ce Jacqueline este nemăritată. Are douăzeci şi trei de ani, este atrăgătoare şi este moştenitoarea averii Tregonning – chiar şi aici cred că are, sau a avut, pretendenţi. Pe cine? Şi unde sunt ei acum? Nu a sugerat nimeni că ar mai exista vreun gentleman prin casă. Oare moartea mamei sale are vreo legătură cu asta?

– Interesant punct de vedere. Ajunseră în capul scărilor; Barnaby aruncă o privire voioasă către Gerrard. Spune-mi – în partea asta bate acum vântul?

Gerrard pufni.

– Scuteşte-mă. Trebuie să aflu ca să-mi iasă portretul.

– Lucrurile de genul ăsta nu sunt greu de aflat.

– Nu uita – discreţia este absolut necesară.

– Doar mă cunoşti.

– Tocmai de aceea îţi atrag atenţia.

De fapt, nu discreţia lui Barnaby era cea care îl îngrijora pe Gerrard, ci entuziasmul său; odată angajat în rezolvarea unui mister, Barnaby era predispus să uite de aspecte precum susceptibilitatea feminină şi convenţiile sociale. Gerrard nu-l scăpa din ochi pe Barnaby pe când acesta intra în salonul reşedinţei Fritham.

În căutare de informații. Cu ochii scânteietori, cu personalitatea jovială și, când voia, dând dovadă de rafinament. Era o sarcină pe care o îndeplinea admirabil.

Gerrard făcea propriile cercetări. Lady Fritham invitase o mare parte din aristocrația locală. Rămânând în apropierea lui Jacqueline, putea observa felul în care reacționa când ceilalți veneau să o salute. Printre strângeri de mână și cunoștințe noi, el remarcă din nou enigmaticul ei comportament. Aparent, era încrezătoare și calmă, totuși rămânea rezervată din punct de vedere emoțional, ca și când s-ar fi ferit de toți cei prezenți; deși îi cunoștea bine, îi privea ca pe niște oameni ce trebuie ținuți la distanță.

La început crezuse că era vorba de neîncredere, și cu siguranță în atitudinea ei exista așa ceva, dar acum, după ce aflase despre moartea mamei sale, se întrebă dacă ceea ce observase el nu era cumva un fel de scut interior, o protecție pe care o folosea pentru ca ceilalți să nu ajungă la ea, să nu îi poată face rău.

De ce ar vrea să-i facă rău?

Oare aceşti oameni îi făcuseră rău? Dacă da, cum?

Începu să privească mai cu atenție, nu pe Jacqueline, ci pe ceilalți, studiind, analizând... Interpretă această schimbare în atitudinea lui ca pe o ascuțire a simțurilor, un avertisment de care trebuia să țină seama.

În afară de Lordul și Lady Fritham, de fiul și fiica lor, întreaga familie Myles era prezentă, domnul, doamna, Master Roger și ambele domnișoare Myles, Clara și Rosa. Sobra doamnă Elcott și soțul ei lipseau, poate nu surprinzător. Se mai aflau acolo un domn și o doamnă Hancock, cu două fiice, Cecily și Mary; un magistrat local, domnul Humphrey Curtis, văduv, era prezent alături de sora sa, domnișoara Anabel Curtis.

Lordul Trewarren, un latifundiar local, soția sa și cei doi fii, Giles și Cedric, stăteau alături de ei, împreună cu Mitchel Cunningham și Millicent.

– Domnule Debbington, trebuie să ne împărtășiți impresiile dumneavoastră despre grădinile Hellebore Hall.

Lady Trewarren, cu bărbia ridicată, se uita în direcția lui.

– Millicent mi-a zis că le-ați vizitat azi. O să le pictați?

– În cele din urmă, da, dar îmi e greu să-mi spun părerea despre ceva atât de unic. Cu siguranță reprezintă unul dintre cele mai bune surse de peisagistică pe care le-am văzut vreodată.

Lady Trewarren se întoarse spre Millicent.

– Millicent dragă, chiar trebuie să permiți accesul în grădini cu această ocazie. La ce bun să ai niște grădini așa de minunate dacă nu le vede nimeni?

Millicent murmură câteva cuvinte de aprobare.

– Sunt sigură că interesul pe care îl vor stârni lucrările domnului Debbington îl vor convinge pe Marcus.

Gerrard îi întoarse zâmbetul lui Millicent, dar atenția îi fusese atrasă de Lady Trewarren și de expresia de pe chipul acesteia. Ea privea spre locul în care fiul său cel mare discuta cu Jacqueline.

Gerrard le putea auzi conversația, Giles o întreba pe Jacqueline dacă nu ar vrea să-l însoțească pe el, pe fratele său și pe alții într-o excursie la St. Just a doua zi.

Giles părea un tânăr simpatic; zâmbi încântat când Jacqueline acceptă invitația – provocându-i lui Lady Trewarren o stare de agitație maternă. Gerrard mai văzuse acest gen de reacție, de obicei la mame care vor să-și protejeze fiii de înșelătoria negustorilor. Totuși Giles nu era chiar un copil, iar Jacqueline nu era un negustor; oricum, când Lady Trewarren se întoarse spre Millicent, conștientă de faptul că atenția îi fusese distrasă și vrând să mascheze acest lucru, lăsa impresia că ar fi dorit ca fiul său să n-aibă de-a face cu Jacqueline.

Millicent nu observase acest lucru; ea discutase cu Lordul Trewarren despre vremea frumoasă de afară.

Gerrard se lăsase atras în această conversație, dar era cu un ochi la Lady Trewarren. În mod previzibil, la un moment dat aceasta se duse să-l ia pe fiul, nu pe soțul ei de braț, și se alătură altui cerc.

Jacqueline nu păru afectată de faptul că fusese privată de compania unui admirator chipeș și, într-adevăr, locul lui Giles fu luat de Roger Myles.

– Așa e, spuse Gerrard, răspunzând unei întrebări referitoare la capitală. Este sufocant la sfârșitul verii.

Se întoarse, cercetându-i pe cei prezenți – în căutarea doamnei Myles, pentru a vedea dacă aceasta va reacționa la fel ca Lady Trewarren.

– Doamnelor și domnilor. Valetul familiei Fritham stătea în cadrul ușii; când reținu atenția celor prezenți, se înclină protocolar. Cina este servită.

Obișnuita agitație îl asigură că Lady Fritham li se alăturase.

Îi ceru lui Barnaby să o escorteze pe Clara Myles, apoi se repezi la Gerrard și îl apucă de braț, conducându-l de-a lungul încăperii.

Înclinându-se către el, șopti:

– Millicent mi-a spus că trebuie să petreci multă vreme alături de Jacqueline pentru a-i putea face portretul, dar în seara asta nu se pune problema să muncești – am rugat-o pe Eleanor să se asigure că așa va fi.

Spunând acestea, îl lăsă în grija celeilalte fiice ale sale.

Amabil, Gerrard o luă pe Eleanor de mână și se întrebă cum vor fi plasați la masă.

Când intrară în lunga sufragerie, observă că aranjamentul făcut de Lady Fritham era pe placul său. Fără să intenționeze, desigur, îi oferise un loc perfect – vizavi de Jacqueline.

Asta însemna că nu putea discuta cu ea, dar în momentul acela nu asta dorea. Scopul său era să o urmărească, alături de Lady Trewarren și doamna Myles, ambele mame ale unor băieți din anturajul lui Jacqueline.

Jacqueline era flancată de Roger Myles și Cedric Trewarren; toți trei erau cam de aceeași vârstă, ceea ce, își spuse Gerrard, făcea ca Roger și Cedric să fie prea tineri pentru Jacqueline. Din câte își putuse da seama atunci când cei doi tineri, împreună cu Mary Hancock, își ocupaseră locurile, ei se cunoșteau de multă vreme; se purtau ca niște prieteni, nimic mai mult.

După ce o ajută pe Eleanor să se așeze, își trase scaunul de lângă ea și se instală și el. Cecily Hancock se afla în stânga lui. Din privirile ambelor domnișoare își dădu seama că erau nerăbdătoare să stea de vorbă cu el.

Cu un aer prevenitor, le întrebă despre punctele de atracție locale.

Pe parcursul mesei, discuția cu Eleanor și Cecily se dovedi o sarcină ușoară, întrucât ambele se luau evident la întrecere pentru a-i capta atenția, în vreme ce el privea în același timp spre Lady Trewarren și spre doamna Myles. Cele două domnișoare se aflau la unul dintre capetele mesei, față în față; ca să o vadă pe Lady Trewarren trebuia să se întoarcă spre Cecily, însă datorită eforturilor acesteia de a-i monopoliza atenția, nu era un lucru greu de făcut.

Pe măsură ce se aduceau felurile de mâncare, el privea și analiza. În timp ce fiul său mai mic vorbea aprins cu Jacqueline, Lady Trewarren părea mai puțin îngrijorată decât atunci când Giles îi căutase compania; probabil că ea intuia natura relației dintre Cedric și Jacqueline. Totuși, în ceea ce o privește pe doamna Myles... abia după ce s-au adus deserturile, Gerrard remarcă o ușoară îngrijorare maternă, asemănătoare cu cea pe care o observase mai devreme la Lady Trewarren.

Doamna Myles era mult mai discretă în reacții, totuși Roger era unicul său fiu; când acesta, împreună cu Jacqueline și Cedric, izbucniră în râs la auzul unei glume, ea se aplecă și privi în lungul mesei. Nu critic, ci îngrijorată... A văzut,

apoi s-a lăsat pe spate. Şi-a tamponat buzele cu un şervețel şi încruntarea i-a dispărut treptat. La un moment dat, Lordul Fritham a antrenat-o în conversație şi atenția i-a fost reținută de el.

Gerrard privi atunci spre Cecily.

Tocmai la timp pentru a o vedea aruncând o privire înciudată şi infatuată mai întâi spre Eleanor, apoi spre Jacqueline, care ridică ochii şi o observă.

În clipa următoare, Cecily se uită la el, aruncându-i o privire seducătoare. Mai mult ca sigur îi scăpase ceva ce ar fi trebuit înăbuşit din faşă.

– Chiar nu înțeleg, susură Cecily, aplecându-se mai mult spre el, de ce trebuie să pictezi portretul lui Jacqueline – doar toată lumea ştie că părul castaniu este demodat. Dar acum, că eşti aici, îndrăznesc să spun, poate cauți domnişoare mai potrivite pentru portret, care să-ți facă şederea aici mai plăcută.

Atingându-şi buclele blonde cu vârfurile degetelor, zâmbi şi-şi flutură genele către el.

– Eu aş fi *foarte* fericită să-ți pot poza.

Gerrard decise să nu-i spună că era exact genul de tânără domnişoară pe care spera să nu fie vreodată nevoit să o picteze. Părea de asemenea contraindicat să o informeze cum că, dacă ar picta-o, toată ciuda şi urâțenia – din câte îşi dăduse seama, ea excela la ambele capitole – s-ar reflecta în tablou; probabil ar fi țipat, ar fi leşinat sau l-ar fi acuzat de ceva.

Totuşi, din cauza tonului ei ridicat – şi el era sigur că ea dorise ca cei din jur să-i audă – toată lumea aştepta să afle răspunsul său. Alături de el, Eleanor spumega de furie; aşezat lângă Cecily, Mitchel Cunningham se îmbujorase, dar aştepta răspunsul cu înfrigurare. Jacqueline se întorsese calmă spre Roger şi făcuse un comentariu, atrăgându-i şi pe Cedric şi pe Mary – o fată tăcută, foarte diferită de sora ei – în discuție, însă, deşi păreau adânciți în conversație, şi ei aşteptau răspunsul.

Observase toate acestea într-o singură clipă; zâmbi politicos spre Cecily:

– Mă tem, domnişoară Hancock, că pictorii ca mine nu țin seama de modă. Tonul său era liniştit, uşor tărăgănat. Ezită un moment, susținându-i privirea, apoi continuă: Noi o impunem.

Spunând acestea, se întoarse spre Eleanor şi o întrebă ceva despre St. Just, lăsând-o pe Cecily-cea-înciudată să iasă singură din încurcătură.

Timp de câteva minute tânăra tăcu, apoi îl auzi pe Mitchel Cunningham adresându-i o întrebare politicoasă. După un moment, Cecily îi răspunse pe un ton scăzut.

În cealaltă parte a mesei, Jacqueline îi prinse privirea timp de o clipă; simți că îi era recunoscătoare, totuşi puțin mirată – nu-şi dădu seama de ce.

Câteva minute mai târziu, Lady Fritham se ridică, luă doamnele cu ea şi dispăru din cameră. Gentlemenii se instalară pe scaunele din capătul mesei, în vreme ce coniacul şi vinul erau aşezate în fața Lordului Fritham. Gerrard fu surprins când Jordan Fritham ocoli masa pentru a se aşeza pe scaunul de lângă el. Îşi turnară amândoi vin în pahare în clipa în care carafa ajunse în dreptul lor, apoi se relaxară în scaune.

Lordul Fritham i se adresă lui Barnaby:

– Ce se întâmplă cu Bentinck? Am auzit că a dat de bucluc.

Înțelegând întrebarea interlocutorului, Barnaby se lansă într-o foarte colorată relatare a celei mai recente şi probabil ultimei încercări de însurătoare a lui Samuel Bentinck, Lord Mainwarring. Gerrard auzise varianta lui Barnaby de cel puțin două ori, totuşi amicul său era un excelent narator – nu-l deranja să mai asculte o dată povestea.

Barnaby continua să vorbească; lângă Gerrard, Jordan Fritham devenea din ce în ce mai neliniştit.

În cele din urmă se aplecă spre Gerrard şi spuse pe un ton coborât:

– Am înțeles că bătrânul Tregonning a obținut un mare succes atunci când a reușit să te convingă să vii până aici pentru a picta portretul lui Jacqueline.

Gerrard se uită la Jordan. Până atunci ținuse privirea plecată, atent la vinul din pahar. Jordan se apropia de treizeci de ani, totuși Gerrard nu-l putea privi ca pe un egal; aroganța lui Jordan, atitudinea sa protectoare, aerul său belicos îl făceau să arate imatur.

Povestea lui Barnaby era departe de a se fi sfârșit; Gerrard era curios unde voia Jordan să ajungă.

– Rareori pictez portrete.

Jordan încuviință din cap, privind în lungul mesei – nu spre Gerrard.

– Ah, da, grădinile reprezintă adevăratul tău punct de interes. Ridicând paharul, sorbi și, continuând să privească în altă parte, murmură: Tregonning e foarte norocos că-ți poate oferi în schimb accesul la grădini.

Gerrard se încruntă. Unde naiba voia să ajungă?

– Norocos?

Jordan îi aruncă o privire, apoi se concentră din nou asupra paharului.

– Ei bine, noi toți, cel puțin cei care cunosc bine familia, știm de ce Tregonning vrea să intre în posesia acestui portret.

Avea prea multă experiență pentru a pune întrebarea la care se aștepta Jordan – nu încă.

– Tu și familia ta îi cunoașteți bine?

Ridicând privirea, Jordan se încruntă.

– Desigur.

– Am înțeles de la tatăl tău că familia voastră provine din Surrey.

– La origine, dar acesta este și cazul lui Mirribelle, soția decedată a lui Tregonning. Ea și mama mea erau vecine. Apoi s-au căsătorit amândouă, iar Mirribelle s-a mutat aici. După câțiva ani, sătule să tot comunice prin scrisori și fiindcă

Tregonning nu avea de gând să plece din Hellebore Hall, mama l-a convins pe tata să cumpere moșia Tresdale și – Jordan făcu un gest de lehamite – iată-ne aici.

Își goli paharul de vin.

Gerrard se întrebă dacă Jordan știa cât de transparent fusese resentimentul său de a se trezi îngropat la țară. Probabil că știa, dar nu-i păsa.

– Te afli la Hellebore Hall de peste o zi, timp suficient pentru a-ți da seama ce mausoleu a devenit. Mirribelle era sufletul familiei; ea și mama organizau adesea petreceri și baluri, tot soiul de evenimente. Nu atât de mult la Hellebore Hall, cât mai ales aici, dar veselia răzbătea și acolo – chiar și Tregonning zâmbea din când în când. Jordan puse paharul pe masă și se întinse după carafă. Nu era beat, ci mai degrabă volubil.

Gerrard nu spuse nimic, doar așteptă. Așa cum spera, Jordan reluă povestea.

– Apoi Mirribelle a murit. Jordan făcu o pauză pentru a sorbi din pahar, apoi continuă: Deodată, fără niciun motiv, a murit. De atunci, rareori s-au mai dat petreceri pe-aici. Zâmbi din nou; aruncă o privire încruntată prin cameră, apoi privi paharul și spuse încet: S-a ajuns la concluzia că a fost un accident, desigur.

Gerrard îngheță, în timp ce mintea sa făcea un salt și descoperea conexiunile – portretul, *de ce* și-l dorea Tregonning, insistența lui ca doar Gerrard să fie pictorul, mergând chiar până la șantaj, comentariul lui Jacqueline cum că ea și tatăl său *aveau nevoie* de portretul făcut de el, necesitatea ca acesta să ilustreze *ce* era ea cu adevărat.

Ridicând paharul, sorbi încet și îndelung din excelentul vin al Lordului Fritham; abia dacă-i simți gustul. Și totuși nu lăsa să i se ghicească gândurile, puternica avalanșă de sentimente pe care le resimțea, faptul că era recunoscător – în special unui idiot ca Jordan Fritham.

– Într-adevăr. Toți cei care-l cunoșteau s-ar fi simțit avertizați de tonul său. Chiar și Jordan ridică privirea, ușor alertat, chiar dacă nu părea să înțeleagă de ce. Gerrard sorbi din nou din pahar, apoi ridică din sprâncene și-i aruncă o privire lui Jordan. Și trebuie să înțeleg că toți cei din jur cunosc... motivul pentru care am venit să pictez portretul lui Jacqueline?

Nu reușise să-și ascundă furia din glas, dar deși Jordan o sesiză și se încruntă, îi răspunse nonșalant:

– Cred că toți cei care cunosc bine familia.

– Atunci majoritatea celor de aici?

– Oh, nu cei tineri – nu fetele, Roger sau Cedric.

– Înțeleg. Și Gerrard fu brusc convins că înțelegea.

În momentul acela Lordul Fritham își împinse scaunul înapoi. Gerrard își dădu seama că Barnaby încheiase povestea; fuseseră făcute toate comentariile obișnuite.

– Palpitant, domnule Adair. Cred că e timpul să ne alăturăm doamnelor. Zâmbind, Lordul Fritham se ridică.

Toți ceilalți îi urmară exemplul. Lordul Fritham se întoarse să vorbească cu valetul. Gerrard se îndreptă către ușă în urma celorlalți; Barnaby veni lângă el.

Se aflau în spatele grupului care se îndrepta de-a lungul coridorului spre salon; Lordul Fritham rămăsese în urmă, dar fără îndoială avea să-i urmeze curând. Amândoi încetiniră pasul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Barnaby.

Gerrard îi aruncă o scurtă privire. Barnaby era una dintre puținele persoane care-i puteau ghici starea de spirit.

– Tocmai am auzit ceva tulburător, prea complicat de explicat aici. Tu ai aflat ceva?

– Nu despre moartea lui Lady Tregonning, ci despre pretendentul lui Jacqueline.

– A avut un pretendent?

– *A avut* e bine spus. Fiul unui latifundiar local, un băiat simpatizat de toată lumea, o partidă bună din toate punctele

de vedere. Părea că se înțelegeau bine, se aștepta anunțul căsătoriei dintr-un moment în altul, apoi a dispărut.

– A dispărut? Gerrard îl privi siderat pe Barnaby.

Acesta încuviință zâmbind.

– Pur și simplu a *dispărut*. A vizitat-o pe Jacqueline într-o după-amiază, apoi s-a dus spre grajduri și de atunci nu s-a mai auzit nimic de el.

Gerrard privi înainte.

– Dumnezeule!

– Bine zis.

Se apropiau de ușile salonului; priviră amândoi înapoi și îl văzură pe Lordul Fritham venind spre ei, imaginea unei gazde joviale. Cei doi ezitară, apoi Barnaby întrebă:

– Știi care sunt șansele ca două evenimente ciudate, inexplicabile, să se petreacă *întîmplător* într-o singură casă?

– N-avem timp acum, spuse Gerrard și intră în salon.

Barnaby îl urmă, dar apoi se îndepărtă, dornic să afle mai multe.

Gerrard îl lăsă pe el să facă investigații; profitând de înălțimea sa, scrută încăperea în căutarea unei persoane cu care dorea să stea de vorbă.

Dar Mitchel Cunningham nu era de găsit.

Doamna Hancock și domnișoara Curtis, așezate pe o canapea, văzându-l neînsoțit îi făcură semne; neavând încotro, se apropie de ele. Vorbi când cu una, când cu cealaltă; în vreme ce surorile Myles și Mary Hancock interpretau diverse arii la pian, el îl aștepta pe Mitchel Cunningham să reapară.

Timpul trecea, iar agentul nu-și făcuse apariția. În cele din urmă, Gerrard se opri într-o parte a încăperii; Eleanor Fritham lipsea și ea.

În clipa următoare, draperiile foșniră și apăru Eleanor, strecurându-se cu ușurință printre invitați. Arăta fermecător, cu părul blond și lung plutindu-i în jurul capului, cu pielea

palidă, gâtul lung şi trupul subţire şi graţios... şi ea era nemăritată şi aparent neangajată în nicio relaţie.

Gerrard se încruntă; o privi alăturându-se grupului în care se afla şi Jacqueline, luând-o pe aceasta de braţ cu un gest prietenos. Era intrigat de această aparentă apropiere: Jacqueline se uita în altă parte; nu-i putu vedea reacţia.

Întorcând privirea, scrută din nou încăperea; era pe punctul de a pleca mai departe când, în spatele aceloraşi draperii de unde apăruse Eleanor, îl văzu pe Mitchel Cunningham.

Gerrard se îndreptă spre el, interceptându-l înainte de a se alătura altor invitaţi.

– Ai o clipă de răgaz, Cunningham? Când Mitchel clipi nedumerit, adăugă: Este vorba despre portret.

Cunningham discutase suficient cu el pentru a recunoaşte semnificaţia tonului său. Încuviinţă strângând buzele:

– Da, desigur.

Gerrard se întoarse către uşile care dădeau spre terasă.

– Poate într-un cadru mai restrâns.

Cunningham îl însoţi. Păşind pe pavaj, Gerrard aruncă o privire spre terasă; într-adevăr, uşa-fereastră înaltă cu draperiile care fâlfâiau dădea spre terasă, în capătul cel mai întunecat.

Atitudinea de câine de pază a lui Jordan Fritham faţă de sora sa de fiecare dată când Cunningham se apropia de ea devenea acum explicabilă; perspectiva de a avea un cumnat care nu era decât agentul unui gentleman nu-i surâdea vanitosului Jordan.

– Am descoperit, spuse Gerrard, că motivul pentru care Lordul Tregonning a insistat ca *eu* să fac portretul fiicei sale n-are nicio legătură cu talentul meu artistic.

Cunningham păli; chiar şi în lumina slabă, nervozitatea sa crescândă era evidentă.

– Ah...

– Într-adevăr.

Gerrard făcea eforturi pentru a se controla.

– Văd că eşti la curent cu asta. Am o singură întrebare: eu de ce nu am fost informat?

Cunningham înghiţi în sec, dar înălţă capul bărbăteşte şi-i susţinu privirea lui Gerrard.

– Eu am recomandat să ţi se spună, dar Lordul Tregonning mi-a interzis.

– De ce?

– Pentru că nu ştia cum vei reacţiona când vei auzi astfel de motivaţie, dacă vei mai fi de acord să faci portretul în aceste condiţii, iar mai târziu, după ce ai fi acceptat, s-a temut să nu-ţi influenţeze cumva lucrarea.

Trebuia să facă eforturi pentru a-şi reprima furia care îl cuprinsese. Situaţia era mai mult decât scandaloasă şi totuşi... acum nu putea să renunţe pur şi simplu.

– Domnişoara Tregonning ştie care sunt aşteptările tatălui său în legătură de acest portret?

Cunningham părea înfricoşat.

– Cred că nu... Dar nu ştiu. Nu au discutat cu mine acest aspect.

– Înţeleg. Atât de multe detalii ale acestei situaţii îi alimentau furia, încât mintea sa sărea rapid de la unul la altul. Faptul că Tregonning avea asemenea bănuieli în legătură cu fiica lui îl mânia la culme; faptul că Jacqueline, cunoscând planul tatălui său, îl acceptase cu atâta supunere îl determina s-o zgâlţâie puţin. Cum s-a putut împăca cu ideea că această suspiciune era măcar rezonabilă?

Cum a putut ea accepta ca el, un gentleman necunoscut, să o judece?

Cum îndrăznise ea – ei – să-i atribuie o astfel de sarcină?

Era furios, dar făcea eforturi să se stăpânească. Privind fix chipul palid al lui Cunningham, dădu aprobator din cap.

– Foarte bine. Îţi sugerez că, întrucât Lordul Tregonning nu doreşte ca eu să-i cunosc aşteptările, nu există niciun motiv ca el să afle despre această discuţie.

Cunningham înghiți în sec şi încuviință:

– Cum doreşti.

– Îți sugerez să uiți că această discuție a avut loc, iar eu – privi intenționat spre capătul celălalt al terasei – voi face la fel.

Cunningham dădu aprobator din cap, apoi se întoarse în salon. Gerrard aşteptă un minut, apoi îl urmă.

Oprindu-se la intrare, privi în celălalt capăt al încăperii, spre Jacqueline Tregonning.

Abia aştepta să se întoarcă la Hellebore Hall.

5

Dineul se apropia de sfârşit; Gerard, Millicent, Barnaby şi un Mitchel Cunningham spăsit îşi luară rămas-bun de la gazdele lor şi părăsiră Conacul Tresdale. Se întoarseră la Hellebore Hall în trăsura demodată a Lordului Tregonning; distanța nu era mare – conacul se învecina cu moşia – şi totuşi, cu doar doi cai înhămați la trăsura în care se aflau atâtea persoane, drumul dură aproape o jumătate de oră.

În tot acest timp Gerrard a stat ascuns în întuneric, cu umărul lipit de cel al lui Barnaby, cu Jacqueline chiar în fața sa, cu genunchii ei, acoperiți de mătasea rochiei, atingându-i din când în când pe-ai lui din cauza denivelărilor drumului rural.

Dar asta o neliniştea pe Jacqueline mai puțin decât privirea lui fermă. Gerard ştia că Jacqueline remarcase expresia lui, dar nu-i păsa; el dorea răspunsul la atâtea întrebări, iar Jacqueline era cheia pentru cea mai importantă dintre ele.

Tocmai de asta am nevoie – de asta are tatăl meu nevoie.

Ea ştia; el aştepta confirmarea din partea ei.

Ajunseră la Hellebore Hall şi intrară în salon, unde schimbară obişnuitele urări de noapte-bună. Gerrard se aplecă

asupra mâinii lui Jacqueline, o strânse şi apoi o privi în ochi în timp ce îi dădea drumul. Ea nu-şi putea da seama de semnificația acestui gest, dar cel puțin era avertizată.

Privirea pe care i-o aruncă Jacqueline când porni pe scări în urma lui Millicent îi confirmă acest lucru.

Mitchel Cunningham dispăru pe un coridor; întârziind un moment pentru a le permite doamnelor să se îndepărteze, Gerard şi Barnaby porniră în urma lor.

Galeria de la capătul scărilor era uşor luminată de razele lunii. Doamnele o luară spre dreapta, iar Gerrard şi Barnaby în direcția opusă, către camerele lor. Gerrard întinse o mână, oprindu-l pe Barnaby. Privind înapoi, se asigură că Jacqueline şi Millicent îşi continuaseră drumul şi se depărtaseră suficient pentru a nu-i putea auzi. Se întoarse spre Barnaby:

– Ai mai aflat ceva despre pretendentul lui Jacqueline?

– Doar că a dispărut acum doi sau trei ani, când Jacqueline avea douăzeci de ani. După aceea, se pare că ea a intrat într-un fel de doliu. Apoi a decedat mama ei, acum paisprezece luni, şi acest eveniment care a influențat viața familiei explică absența altor peținori.

– Ai aflat ceva despre moartea mamei lui Jacqueline?

– Nu, dar nici nu mi s-a oferit ocazia. Pentru asta va trebui să le descoasem pe doamnele mai în vârstă.

Gerrard încuviință. Privind înapoi spre galerie, o văzu pe Jacqueline dând colțul alături de Millicent.

– Ne vedem mâine.

Se întoarse şi porni cu paşi uşori pe urmele lui Jacqueline.

– Hei! şopti Barnaby.

– Mâine, răspunse el la fel de încet, şi îşi continuă urmărirea.

Ajunse pe coridor şi privi în lungul acestuia. Era gol; la capătul său, în dreapta, se deschidea un altul. Traversă grăbit primul coridor şi privi pe furiş după colț spre aripa următoare. În clipa aceea o văzu pe Jacqueline oprindu-se în fața unei uşi. Schimbă câteva cuvinte cu Millicent, care încuviință din

cap şi în cele din urmă se îndepărtă; Jacqueline deschise uşa şi intră în cameră. Gerrard aşteptă, privind silueta întunecată a lui Millicent care se îndepărta. În cele din urmă aceasta se opri, deschise o uşă şi intră. Gerrard aşteptă până când auzi zgomotul clanţei, apoi se furişă de-a lungul coridorului.

Ajungând la uşa lui Jacqueline, ciocăni – două bătăi uşoare, discrete.

O clipă mai târziu, uşa se deschise. O servitoare scundă, uimită, îl privi cu ochii larg deschişi.

Gerrard se uită peste capul ei.

– Holly? Cine e?

Holly făcu ochii mari.

– Ah, este...

Jacqueline apăru în câmpul său vizual, în mijlocul camerei. Îşi scosese bijuteriile, dar încă nu-şi despletise părul. Şi ea îl privi cu ochii măriţi de uimire.

Gerrard o ignoră pe servitoare şi se înclină curtenitor spre Jacqueline.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

Tonul său o avertiză că era ceva serios; nu venise s-o invite la vals în lumina lunii.

Micuţa servitoare se retrase din calea lui. Jacqueline puse o mână pe tocul uşii.

– Trebuie să vorbeşti cu mine *acum?*

– Da. Acum. Întinzând mâna, îi cuprinse degetele între ale sale. Privi spre servitoare.

– Aşteaptă aici – stăpâna ta se va întoarce imediat.

O trase pe Jacqueline afară din cameră. Ea deschise gura. El îi aruncă o privire ostentativ furioasă, iar ea clipi uimită din ochi şi avu înţelepciunea de a nu spune nimic. Fără prea multe menajamente, Gerrard o târî pe Jacqueline în urma sa de-a lungul coridorului, înapoi în galerie, apoi pe scări se îndreptară spre terasă.

Ieşiră pe uşa de la salon, în partea opusă scărilor principale

care coborau spre grădini, în cărarea care ducea spre Grădina Nopţii.

– Nu! Jacqueline încercă să se smulgă din strânsoarea lui. Nu în Grădina Nopţii.

El îi privi chipul

– Era noapte când a murit mama ta?

Ea clipi; după un moment răspunse:

– Nu. Încă nu se înserase.

Gerrard se încruntă.

– Deci nu eşti sigură?

Ea clătină din cap.

– Au găsit-o abia seara târziu.

Gerrard îi citi tristeţea pe chip, văzu amintirile întunecându-i privirea. Dădu curtenitor din cap şi o târî în continuare de-a lungul terasei, depărtându-se de scările principale.

Ea începea să-şi dea seama de intenţiile lui Gerrard şi îşi potrivi ascultătoare paşii cu ai lui.

– Unde mergem?

– Într-un loc mai deschis.

Unde să poată fi văzuţi de oricine s-ar fi uitat pe fereastră, dar suficient de departe cât să nu li se audă conversaţia – retraşi, dar nu ascunşi.

– Grădina Atenei e un loc potrivit. O grădină mai puţin potrivită pentru scene romantice. Romantismul era ultimul lucru pe care-l avea acum în minte.

Şi nu voia să-şi piardă controlul asupra raţiunii.

Resemnată, Jacqueline îl urmă de-a lungul terasei, apoi îşi ridică poalele când coborâră pe scările secundare care duceau spre Grădina Atenei. Privirea pe care i-o aruncase Gerrard când ea fusese pe punctul să protesteze o convinsese că era mai înţelept să-i facă pe plac. Era clar că aflase de moartea mamei ei; fără îndoială avea să descopere în curând şi cât de multe ştia despre acest incident.

În ciuda agitației de care Gerrard părea cuprins, în ciuda acțiunilor lui precipitate, a tonului aspru – a forței cu care îi strângea degetele – ea nu se simțise în niciun moment îngrijorată, nu avusese nicio presimțire alarmantă atunci când îi permisese să o ducă departe de camera ei, în inima grădinilor, în miez de noapte.

De fapt, nici nu era chiar atât de întuneric. În vreme ce păşeau pe cărarea pietruită prin Grădina Atenei, printre şirurile ordonate de măslini, lumina lunii se răspândea pretutindeni în jurul lor, nuanțele întunecate de argintiu ale peisajului sugerând o vopsea aruncată la întâmplare.

Ajunseră în centrul grădinii, un cerc în interiorul celor patru dreptunghiuri lungi. Brusc, Gerrard se opri; dându-i drumul la mână, se întoarse cu fața către ea.

Privirea lui întunecată îi cercetă chipul, apoi se fixă asupra ochilor.

– Ştii de ce a vrut tatăl tău ca eu – şi doar eu – să-ți pictez portretul, nu-i aşa?

Fata îi cercetă o clipă chipul, apoi împinse bărbia înainte.

– Cum ți-ai dat seama?

Pentru că ea şi Millicent concepuseră acest plan şi-l impuseseră tatălui ei. Hotărî să nu mărturisească, nu înainte de a înțelege de ce Gerrard era atât de furios.

– El nu mi-a spus nimic, dar imediat ce am auzit despre reputația ta... *scopul* lui nu a fost greu de ghicit.

– Nu pentru tine, sau pentru ceilalți interesați de misterul decesului mamei tale.

O menghină îi strânse pieptul pentru o clipă; o ignoră.

– Cred că aşa este, deşi nu m-am gândit prea mult la asta.

– Cu siguranță că *ei* s-au gândit.

Ea aşa spera, dar tonul lui era răutăcios. Neştiind ce voia el de fapt, evită să răspundă.

După un lung moment în care îi studie chipul cu un aer ironic, Gerrard spuse brusc:

– Hai să renunțăm la mănuşi. Când ea ridică privirea surprinsă, Gerrard fu mai explicit: Vorbeşte pe şleau. Dintr-un oarecare motiv, care pe moment îmi scapă, *tu* eşti oarecum suspectată că ai avea o legătură cu căderea mamei tale – arătă cu degetul în direcția terasei –, cu moartea ei. Tatăl tău... îşi încleştă dinții; cu mâinile înfipte în şolduri, se întoarse cu spatele şi făcu câțiva paşi... cunoscându-mă drept unul dintre portretiştii creditați cu abilitatea de a vedea dincolo de aparențele înfățişării, mi-a oferit un contract pentru a-ți face portretul în speranța că acesta va dezvălui vinovăția sau inocența ta.

O tulburare – mai degrabă furie stăpânită – îi dicta fiecare mişcare; şi asta se simțea în tonul său, în cuvintele sacadate. Oprindu-se în fața ei, o privi direct în ochi.

– Aşa este?

Jacqueline îi întoarse privirea, apoi încuviință. O singură dată.

– Da.

Pentru o clipă, Jacqueline avu impresia că Gerrard era pe punctul de a exploda. Apoi el se întoarse energic cu spatele, ridicând mâinile parcă pentru a invoca zeii în ale căror grădini se aflau.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?* Se întoarse din nou cu fața către ea, fixând-o necruțător. De ce *te* suspectează tatăl tău? Cum de te poate suspecta pe *tine?* Tu n-ai avut nicio legătură cu asta.

Jacqueline îl privi uimită, aproape sigură că vreme de o clipă pământul de sub picioarele ei se clătinase. Clipi uşor, dar expresia lui Gerrard – convingerea de pe chipul său scăldat în lumina argintie a lunii – nu se schimbă. Încet, lăsă aerul să-i iasă din plămâni. Menghina din jurul pieptului mai slăbise puțin.

– De unde ştii?

El era absolut convins; i se citea pe față. Văzuse deja adevărul acolo unde alții bâjbâiseră în căutarea lui.

Agitat, încercă să-şi ascundă emoţia, dar nu reuşi să-şi alunge tulburarea din voce.

– Văd – ştiu. Crede-mă ştiu. Se apropie, examinând-o cu o privire tăioasă. Am văzut răul – am privit ochii mai multor oameni cu adevărat răi. Există oameni care ascund destul de bine acest lucru, dar dacă petrec mai mult timp alături de ei, până la urmă cedează şi se vede – iar eu ştiu. Făcu o pauză, apoi continuă: Te-am urmărit cu atenţie, deşi nu au trecut nici măcar două zile. Ceea ce am văzut este un larg spectru de emoţii, de sentimente complexe, dar n-am văzut nici urmă de răutate. După un moment adăugă: Mi-aş fi dat seama până acum. Ceea ce am văzut este foarte diferit.

Vocea i se schimbase, devenise mai blândă. Suficient pentru ca ea să poată îndrăzni să întrebe:

– Ce vezi?

O privi câteva clipe, apoi clătină din cap.

– Nu mă pricep la cuvinte – eu pictez lucruri pe care nu le pot descrie.

Ea avea unele îndoieli în această privinţă, dar până să se decidă cum să afle adevărul, Gerrard întrebă:

– Înainte să vorbesc cu tatăl tău, trebuie să ştiu – de ce crede el că ai vreo legătură cu moartea mamei tale?

Jacqueline avu o presimţire:

– De ce vrei să discuţi cu tatăl meu?

Gerrard redeveni mânios; zâmbetul pe care i-l adresă era lipsit de veselie.

– Fiindcă nu am de gând să devin un pion în procesul în care el îşi judecă fiica.

– Nu! Se agăţă de mâneca lui. Te rog – *trebuie* să faci portretul. Ai fost de acord!

Disperarea ei nu era prefăcută. Gerrard se încruntă, apoi îşi răsuci braţul, smulgându-se din strânsoarea ei, şi o prinse de mână. Jacqueline îi simţi degetele cuprinzându-le pe ale sale, apoi rămaseră nemişcaţi.

După un moment, Gerrard oftă. Îşi trecu cealaltă mână prin păr şi o privi din nou în ochi.

– Nu înţeleg. De ce nu-i spui pur şi simplu că eşti nevinovată? Sileşte-l să te creadă – o va face cu siguranţă. Doar e *tatăl* tău. Se încruntă. Nu trebuie să treci prin asta, să înfrunţi ceea ce pare a fi o judecată publică, cu mine drept anchetator, dezvăluind tot ceea ce reprezinţi tu.

Glasul lui trăda o grijă vădită şi sinceră – grija pentru ea. Trecuse atât de mult timp de când beneficiase ultima dată de un asemenea sprijin necondiţionat, încât Jacqueline dorea să închidă ochii şi să se delecteze cu cuvintele lui.

Dar el era confuz şi trebuia să înţeleagă – trebuia să înţeleagă şi să-i picteze portretul.

Jacqueline inspiră adânc, învăluită de aerul rece al nopţii. Privi în jur; zări banca de lângă fântâna centrală şi făcu un semn spre ea:

– Hai să ne aşezăm şi-ţi voi explica ce s-a întâmplat, ca să poţi vedea lucrurile aşa cum sunt.

De ce am nevoie să mă pictezi aşa cum sunt în realitate.

Gerrard nu-i dădu drumul la mână, dar o conduse spre bancă, aşteptă să se aşeze ea, apoi se instală alături.

Aplecându-se înainte, cu un cot sprijinit pe genunchi pentru a-i putea privi chipul, o strânse de mână – şi aşteptă.

Jacqueline era perfect conştientă de apropierea fizică dintre ei; ignorându-şi simţurile tulburate, îşi drese vocea.

– Papa... trebuie să înţelegi că se află într-o situaţie ingrată. A iubit-o foarte tare pe mama – ea era literalmente lumina ochilor lui. Când mama a murit, el a pierdut acea lumină din privire şi şi-a pierdut... contactul cu lumea. Era dependent de ea din punctul acesta de vedere, astfel încât pierderea ei a fost de două ori mai dificilă. Asta s-a întâmplat, asta ştie el. Făcu o pauză, adunându-şi gândurile. Eu şi mama ne înţelegeam bine, ca în orice relaţie mamă-fiică. Din punct de vedere social, o preferam pe ea lui Papa – îmi place

distracția, îmi plac balurile și petrecerile. Mama trăia pentru ele – distracția era punctul central al vieții sale. Eu i-am împărtășit atracția pentru stilul acela de viață, dar eram și fata tatei, capabilă să trăiască la fel de bine într-o atmosferă tăcută și liniștită care pe mama ar fi omorât-o. Zâmbi ușor pe măsură ce-și împrospăta amintirile; apoi zâmbetul i se șterse de pe față. A fost foarte încântată când a început să sune Thomas Entwhistle – acesta este fiul lui Sir Harvey Entwhistle. Cred că s-ar putea spune că era pețitorul meu. Plănuiam să ne căsătorim, discutam despre anunțarea logodnei... și apoi Thomas a dispărut. Mama a fost... supărată. Și eu am fost la fel, desigur, dar apoi a început să creadă că poate eu spusesem ceva ce-l alungase pe Thomas, deși nu era așa. Se încruntă, privind în pământ. Și-și văzu mâna ghemuită în palma lui Gerrard. Trase aer în piept și continuă: Acesta a fost începutul unei... Făcu o pauză, apoi ridică din umeri. Cred că poți să-i spui o înstrăinare crescândă. Nu o ruptură, ci doar o reținere din partea ei – niciodată n-am înțeles de ce. Poate cu timpul... Inspiră adânc; ridicându-și capul, privi drept înainte, simți strânsoarea degetelor lui Gerrard. În ziua în care a murit, mama a coborât târziu la micul dejun – Papa se dusese deja în biroul său. Ea a trecut pe lângă Mitchel care tocmai pleca. Arăta... de parcă nu ar fi dormit toată noaptea. Privi spre Gerrard. Mama era frumoasă, dar chiar și cea mai neînsemnată indispoziție i se putea citi pe față. Am întrebat-o daca s-a întâmplat ceva rău, dar ea a negat. Era clar că voia să ignor în ce stare era și eu m-am conformat. Apoi și-a dat seama că eram îmbrăcată în costumul de călărie. Și acum îmi amintesc cum s-a uitat la mine – ba nu, la *el*... atât de straniu. Îmi văzuse costumul de nenumărate ori – ea mi-l cumpărase –, dar în dimineața aceea s-a uitat la el ca și când ar fi fost... of, o cârpă murdară. O imagine dezgustătoare. M-a întrebat unde mă duc – avea o voce stranie. I-am spus că mă duc să călăresc cu ceilalți. S-a albit la față și mi-a interzis. Am fost atât de surprinsă încât

am izbucnit în râs. Dar apoi mi-am dat seama că vorbea serios. Am întrebat-o de ce, însă ea doar a scuturat din cap. Oftă; sentimentul care o cuprinse când își aminti continuarea acelei zile era copleșitor. Ne-am certat. Din ce în ce mai tare. Servitorii ne-au auzit, cred că și Mitchel – biroul său se află puțin mai încolo pe culoarul dinspre sala de mese. Ea susținea doar că nu pot merge la călărie – fără motiv, fără vreo explicație. Vorbea din ce în ce mai tare... în cele din urmă, am plecat pur și simplu.

Când Jacqueline se opri, Gerrard o strânse de mână și o întrebă cu blândețe:

– Și?

– M-am dus să călăresc cu prietenii.

Gerrard se încruntă.

– Și apoi a căzut de pe terasă?

Jacqueline clătină din cap.

– Nu. Asta a fost mai târziu. Ceea ce ți-am povestit se întâmpla de dimineață. Am plecat călare și am fost până la St. Just. M-am întors abia la amiază și m-am dus direct în camera mea. În ciuda faptului că nu-mi refuzasem partida de călărie, eram... supărată. Nefericită și confuză. Nu știam ce se întâmplase, dar nu voiam să fiu tratată ca un copil, nu voiam să mi se interzică ceva fără motiv. M-am aruncat pe pat – și am adormit. Mai târziu, când m-am trezit, am făcut o baie, m-am îmbrăcat pentru cină, și am coborât. A coborât și tata – mi-am dat seama că nu știa nimic despre ceartă. Apoi a venit Mitchel și am așteptat-o pe mama. Făcu un gest cu mâna liberă. Dar nu a venit. După un moment, continuă: În cele din urmă, Papa a urcat, iar servitoarea mamei a coborât în fugă și ne-a spus că mama nu fusese în cameră să se schimbe pentru cină. După-amiază își băuse ceaiul în salon, dar când Treadle a luat tava ea nu mai era acolo. Treadle și-a imaginat că ieșise pe terasă sau se dusese să se plimbe prin grădini. Cu toții ne-am gândit că ieșise la plimbare își

poate-şi scrântise glezna. Servitorii au plecat să o caute; au scotocit toate grădinile. Abia la sfârşit au căutat în Grădina Nopţii, cea mai apropiată de casă – se putea auzi dacă striga cineva.

Gerrard şedea alături de ea, bătând-o peste palmă cu degetele, meditând la tot ce auzise.

– Tot nu-mi imaginez de ce ar crede cineva că eşti implicată în decesul mamei tale.

Jacqueline râse amar; în râsul ei se simţea durere.

– Poţi spune că asta a venit de la sine. Privi din nou în jos spre degetele pe care Gerrard continua să le strângă. În sensul că nu au existat alţi suspecţi. Şi că nu mi-am afirmat nevinovăţia decât prea târziu. Respira agitat. Când au găsit-o şi imediat după aceea, am fost foarte afectată. În ciuda acelei înstrăinări, eram destul de apropiate. Eram... foarte îndurerată, nu doar din cauza morţii şi a felului în care murise, dar şi pentru că ne certasem, pentru că plecase fără să lămurim asta între noi, pentru că ne spusesem lucruri îngrozitoare. Vocea i se gâtui; înghiţi în sec şi dădu din cap. Am plâns zile-n şir. Nu-mi amintesc ce-am spus – ştiu doar că toată lumea a interpretat comportamentul meu ca un semn de vinovăţie.

Gerrard strânse din dinţi. Să jeleşti sincer pe cineva, apoi tocmai asta să se întoarcă împotriva ta... îşi reţinu vorbele amare care-i stăteau pe limbă; Jacqueline îşi depăna amintirile – nu era momentul să o întrerupă.

Tânăra continuă cu o voce joasă, dar calmă, cu privirea aţintită asupra mâinilor împreunate.

– Am intrat într-un doliu foarte strict – n-am ieşit din casă timp de trei luni şi n-am primit vizitatori. Nu-mi amintesc prea multe din perioada aceea, doar că Millicent a venit la înmormântarea mamei şi a rămas cu noi. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără ea. Totuşi, în cele din urmă am ieşit din nou la lumină şi am început să mă plimb. Mi-am dat seama că toată lumea credea că *eu* am împins-o pe mama. La început am

râs, pentru că mi se părea atât de stupid. Nu-mi venea să cred că cineva şi-ar putea imagina aşa ceva. Mi-am închipuit că era doar o impresie care va dispărea cu timpul... dar nu a fost aşa. Jacqueline îşi aminti sentimentul de durere crescândă, apoi cel de mânie care o determinaseră să-şi ducă planul la bun sfârşit. Ridică privirea. Când mi-am dat seama de asta era deja prea târziu. Am încercat să vorbesc cu tata, dar el refuza să discute subiectul. La fel m-au tratat şi ceilalţi – familia Fritham, chiar şi doamna Elcott, care în mod normal vorbeşte despre orice. Ea este cea care m-a făcut să înţeleg cum stăteau lucrurile – motivul pentru care toţi voiau ca subiectul morţii mamei să fie închis, considerat un accident şi uitat, deoarece toţi credeau că o investigaţie mai atentă m-ar fi incriminat pe mine. Trase aer în piept, apoi continuă cu o voce şi mai calmă: Ei cred că mă protejează. Singurele persoane convinse de nevinovăţia mea sunt Millicent, Jordan şi Eleanor. Tinerii nu cunosc toate aspectele sau nu au fost implicaţi; deci nu şi-au putut forma o opinie proprie, dar toţi ceilalţi... am încercat, însă nimeni nu vrea să audă despre povestea asta, cu atât mai puţin să discute!

În voce i se putea simţi frustrarea; Gerrard îi strânse degetele în palmă.

– Adică în timp ce tu erai în doliu, practic izolată, ai fost judecată, găsită vinovată – apoi absolvită, incidentul fiind dat uitării.

– Da! Medită un moment, apoi rectifică: Nu, nu chiar. Toţi cei din jur mă cunosc de-o viaţă – şi nu *vor* să creadă că sunt vinovată. Dar le e teamă că sunt, aşa că s-au hotărât să abandoneze subiectul. Nu vor să descopere cine a ucis-o pe mama pentru că le e frică că mă vor incrimina pe mine, aşa că au decis să declare decesul drept accident; ei vor ca povestea să se încheie aici.

– Dar tu nu vrei.

– Nu! Îi aruncă o privire îngândurată. Oare de ce simţea că putea fi aşa deschisă, aşa sinceră, aşa vulnerabilă în

prezența lui? Moartea mamei nu a fost un accident. Dar până nu-i voi convinge că nu am fost *eu* cea care a împins-o peste balustradă, nu vor căuta vinovatul. Jacqueline văzu în privirea lui că Gerrard înțelesese. După un moment continuă, uitându-se în ochii lui: Jordan și Eleanor au renunțat, dar Millicent și cu mine mai încercăm. Trebuie să găsim o metodă să-i facem pe oameni să se îndoiască de faptul că eu aș fi vinovată. Ne-am gândit la portret. Dacă ar fi suficient de bine făcut pentru a-mi demonstra fără echivoc nevinovăția... acesta ar fi singurul mod în care am spera să deschidem ochii oamenilor.

Gerrard o fixa la rândul lui cu privirea.

– Așadar, portretul a fost ideea ta?

Jacqueline dădu din cap.

– Ideea portretului a fost a noastră. Lui Millicent i-au trebuit câteva luni să-l convingă pe tata. Înainte, pentru el portretul era folositor – dacă-mi arăta vinovăția, l-ar fi ascuns; chiar dacă l-ar fi găsit cineva, nu ar fi reprezentat o dovadă, genul de dovadă pe care o folosești într-un proces pentru a condamna pe cineva. Acum, pentru el portretul reprezintă singurul mod de a elucida... misterul. Mă iubește, dar pe mama a iubit-o și mai mult, și îl chinuiește gândul că poate eu am ucis-o – dar fără să fie sigur. Vocea i se subțiase; dregându-și glasul, continuă: Cu totul întâmplător, Millicent a auzit de la prietenii ei din capitală de expoziția Academiei și de portretele tale – o astfel de informație i s-a părut o mană cerească. Ea i-a propus tatei să apeleze la tine. Făcu o pauză, apoi adăugă: Restul îl știi.

Gerrard o mai privi o clipă în ochi, apoi se ridică în picioare; privind peste coroanele măslinilor aliniați, se rezemă de marginea fântânii. Simți piatra rece pe umerii săi și senzația îl ajută să-și păstreze calmul, să-și reformuleze impresiile legate de ceea ce se petrecea la Hellebore Hall.

Mult mai mult față de ceea ce își imaginase când acceptase sarcina de a face portretul fiicei Lordului Tregonning.

Ceea ce îi povestise Jacqueline... nu se îndoia că era adevărat. Nu numai că era convins că ea n-ar fi în stare să-l mintă, dar această poveste îi clarificase atât de multe enigme, ca situația Lordului Tregonning – ingrată, într-adevăr – și alegerea lui legată de portret, și atitudinea celorlalți față de Jacqueline. Și a ei față de ceilalți.

Continua să o țină de mână; atingerea degetelor ei, subțiri și moi, îl ajuta să-și limpezească gândurile și să-și îndrepte atenția în direcția corectă. Spre viitor.

– Ce te aștepți să se întâmple când portretul o să fie gata și o să fie expus? Îi surprinse privirea. Când oamenii vor începe să se gândească la împrejurările accidentului, n-or să ia în calcul... Făcu o pauză, apoi reformulă: Nu s-ar putea gândi la sinucidere?

Jacqueline dădu energic din cap.

– Nu – nimeni dintre cei care au cunoscut-o pe mama nu ar putea sugera asta. Iubea viața, îi plăcea să trăiască. Este imposibil să-i fi trecut prin minte să vrea să termine cu ea.

– Ești sigură?

– Absolut. Nimeni n-a pomenit vreodată această eventualitate, nici când se agățau de orice posibilitate, când bănuiau că eu sunt vinovată și totuși nu voiau să creadă asta. Nici măcar atunci. Se ridică și îi căută privirea. Până n-o să-i convingem că sunt nevinovată, că e mai bine să-l căutăm pe ucigașul mamei, n-or s-o facă. Iar adevăratul criminal va rămâne în libertate.

Privind-o în ochi, Gerrard văzu îngrijorarea pe care ea încă nu și-o manifestase.

– Ucigașul mamei tale se află încă aici – este unul dintre cunoscuții tăi.

Jacqueline îl privi la rândul ei.

– Trebuie să fie unul dintre ei. Ai văzut moșia. Nu e ușor să te strecori nevăzut fără să cunoști locul, iar în momentul morții ei nu se afla în zonă niciun țigan, niciun străin suspect.

Gerrard întoarse privirea spre grădina calmă, şi frumoasă în lumina lunii care de-acum începea să apună. După o clipă, simţi degetele lui Jacqueline încordându-se în palma sa strânsă uşor. Întoarse capul şi-i întâlni privirea, umbrită de întunericul nopţii.

– O să-mi faci portretul, nu-i aşa?

Cum ar fi putut refuza?

Jacqueline înclină capul, cu sprâncenele arcuite, întrebător:

– Poţi? Poţi să mă pictezi astfel încât să mi se vadă nevinovăţia?

– Da. Nu avea nici cea mai mică îndoială că era în stare.

Jacqueline trase aer în piept, apoi spuse încet:

– Înţeleg că refuzi să fii manipulat spre a deveni un judecător neavizat, dar, dacă te rog eu, ai accepta să devii unul în cunoştinţă de cauză?

Gerrard îi susţinu privirea şi aşteptă, din obişnuinţă, să treacă un moment; nu trebuia să se gândească prea mult.

– Dacă vrei cu adevărat, da. O s-o fac.

Jacqueline zâmbi.

– Există totuşi un preţ pentru asta.

Jacqueline ridică din sprâncene.

– Care?

Gerrard nu-şi dădea seama ce-l făcuse să rostească aceste cuvinte, dar nu avea de gând să şi le ia înapoi.

– Încă nu sunt sigur.

Jacqueline îl privi în ochi, apoi spuse:

– Anunţă-mă când ai să fii.

Gerrard era chinuit de dorinţă. Din tonul ei nu-şi putu da seama dacă ea îl provoca sau primea *provocarea* lui cu obişnuita sa sinceritate.

Jacqueline trase aer în piept şi continuă pe un ton netulburat:

– Până atunci.... voi face tot ce-mi ceri, îţi voi spune tot ce vrei să ştii, îţi voi poza oricâte ore va trebui – atâta timp

cât mă pictezi aşa cum sunt, astfel încât toată lumea să-şi dea seama că nu eu am ucis-o pe mama.

– S-a făcut. O mai privi o secundă, apoi îi duse mâna la buze. Îi sărută uşor vârfurile degetelor, observă fiorul pe care Jacqueline încercă să-l ascundă, apoi, întorcându-i mâna, îi sărută şi mai apăsat palma.

Şi avu satisfacţia de a o vedea închizând ochii, de a-i simţi reacţia.

Jacqueline era întruchiparea domnişoarei neajutorate aflate la ananghie şi îl rugase pe el să fie salvatorul ei; în consecinţă, avea dreptul la recunoştinţa ei.

Dar trebuia mai întâi să se hotărască ce anume voia de la ea. Reprimându-şi impulsurile, se ridică, îi întinse mâna şi o conduse înapoi în casă.

– Pe toţi dracii – ce tevatură! Barnaby făcu o pauză pentru a cerceta chipul lui Gerrard. Chiar poţi face asta – poţi să pictezi inocenţa?

– Da, dar nu mă întreba cum.

Tolănit într-un fotoliu, aşteptându-l pe Barnaby să se îmbrace, Gerrard privi pe fereastră spre grădinile scăldate în lumina soarelui, spre coronamentul foşnitor.

– Nu e o calitate definită, ceva care devine vizibil în absenţa aspectelor care o umbresc sau o ascund, ca vinovăţia sau răutatea. În acest caz, dată fiind influenţa pe care o are această crimă asupra lui Jacqueline, va trebui să pictez tot ceea ce se vede, echilibrând diferitele elemente astfel încât să reiasă că lipseşte ceva.

– Răutatea necesară pentru a-şi putea ucide mama?

– Exact.

Văzându-l pe Barnaby că îşi îndeasă în buzunare accesoriile pe care le căra tot timpul cu el – nu doar obiectele obişnuite pentru un gentleman, precum batistă, ceas şi portofelul pentru monezi, ci şi un creion, un carneţel, un şnur şi un briceag – Gerrard se ridică.

– În aceste condiții, vreau să încep imediat lucrul la portret. Cu cât mai repede îmi voi da seama cum pot realiza ceea ce trebuie, cu atât mai bine.

Cu atât mai repede Jacqueline avea să scape de povara responsabilității pentru moartea mamei sale. Şi cu atât mai repede se va elibera şi el, deşi nu-şi dădea seama ce îl captivase, odată ajuns aici mulțumită Lordului Tregonning.

Pe când părăseau camera, Barnaby îi aruncă o privire.

– Prin urmare, te-ai angajat – să faci portretul şi, implicit, să începi căutarea adevăratului criminal?

– Da. Mergeau de-a lungul coridorului. Gerrard privi spre Barnaby. De ce întrebi?

Barnaby îi întâlni privirea; de data asta părea foarte serios.

– Pentru că, dragul meu, dacă acesta este scopul tău, atunci ai nevoie de mine să-ți păzesc spatele.

Ajunseră la scări; se auzi un zgomot jos care-i făcu pe amândoi să privească într-acolo. Jacqueline, fără să-i observe, traversa holul îndreptându-se spre sala de mese. Ieşi din câmpul lor vizual. Cei doi prieteni începură să coboare scările în acelaşi ritm.

– Şi, desigur, zâmbi Barnaby, de cineva care să-i păzească spatele frumoasei domnişoare Tregonning.

Gerrard putea recunoaşte o ironie când o auzea, ştia că o poate suporta, dar se surprinse spunând fără echivoc:

– Asta poți să o laşi în sarcina mea.

Barnaby abia se stăpâni să nu izbucnească în râs.

– Eram convins că asta vei spune.

Totuşi, câteva momente mai târziu, după ce coborâseră scările, Barnaby îl privi fără nicio urmă de amuzament.

– Lăsând gluma la o parte, prietene, trebuie să fim cu ochii-n patru. Eu abia mi-am început investigația, dar am aflat mai mult decât era nevoie pentru a mă convinge că aici se întâmplă ceva foarte straniu.

*

Gerrard voia să înceapă imediat lucrul la schițele portretului, dar...

– Îmi pare nespus de rău. O uşoară roşeață apăruse în obrajii lui Jacqueline. Seara trecută, Giles Trewarren m-a invitat la o partidă de călărie împreună cu alți prieteni la St. Just pentru dimineața asta – ne-am înțeles să ne întâlnim la capătul drumului.

Gerrard putea citi în ochii ei că discuția lor din noaptea trecută era încă proaspătă în mintea ei; îi părea sincer rău că acceptase invitația lui Giles.

Îşi reprimă aşadar impulsul de a-şi lua aerul de artist şi de a insista să petreacă ziua împreună, plimbându-se prin jurul casei în timp ce el i-ar schița conturul şi observând ceea ce reieşea din schițele creionate. Erau primele etape ale lucrării şi aveau să mai fie multe înainte de a fi satisfăcut de fundal, de atitudine, şi în primul rând de expresia pe care o considera potrivită pentru portretul pe care urma să-l facă.

Entuziasmul şi hotărârea lui atinseseră cote maxime. În ciuda succesului pe care-l avuseseră portretele gemenelor, era convins că portretul lui Jacqueline avea să le depăşească; va fi cel mai reuşit din viața lui. În degete nu simțea doar mâncărime; îl ardeau de dorința de a apuca un creion şi a-l mânui.

– Nu te deranjează, sper?

Ochii căprui ai lui Jacqueline exprimau sinceritate. Gerrard oftă neauzit.

– Poate că domnul Adair şi cu mine vă putem însoți – dacă nu te deranjează?

Jacqueline zâmbi uşurată.

– Ar fi grozav. Încă n-ai apucat să vizitezi împrejurimile, iar St. Just este cea mai apropiată localitate.

Barnaby era foarte bucuros să meargă la plimbare – încântat de ocazia de a cunoaşte mai mulți localnici şi a mai dezlega ceva din mister.

După micul dejun, cei trei se întâlniră pe terasă, apoi se îndreptară spre grajduri.

Jacqueline era un călăreț desăvârșit. Gerrard ghici acest lucru din momentul în care văzu murga sprintenă care o aștepta înșeuată. Sări în spinarea roibului pe care i-l alesese grăjdarul, își potoli animalul, o privi pe Jacqueline cabrând iapa, dansând cu ea și aducând-o cu dexteritate alături de el.

După ce Barnaby făcu cunoștință cu calul său, un murg tânăr, ieșiră din țarc cu Jacqueline în frunte. Părăsiră cărarea aproape imediat, mergând pe o fâșie de iarbă care șerpuia între câmpurile înverzite. Gerrard, privind-o pe Jacqueline, surprinse privirea veselă pe care i-o aruncă peste umăr, apoi atinse cu călcâiele flancurile iepei.

Porni după ea instinctiv, fără să stea pe gânduri.

Barnaby îi urmă.

Zburară peste pajiște, goana lor transformând briza ușoară într-un vânt sălbatic care le șuiera pe la urechi și le flutura părul.

Părăsiră curând valea în care se afla Hellebore Hall. Când ajunse pe creastă, Jacqueline se opri, cabrând iapa care era nerăbdătoare să continue goana.

Jacqueline privi înapoi.

Gerrard se afla imediat în urma sa, mai aproape decât își imaginase; el opri calul lângă ea. Barnaby, cu câteva secunde în urmă, încetinea; el era primul care observase priveliștea.

– Sfinte Doamne! Făcu ochii mari.

Gerrard se întoarse. Nu spuse nimic, dar Jacqueline zâmbi când îi văzu expresia. Amuțise. Era pur și simplu fascinat de priveliște, de magnificul peisaj care se întindea de-a lungul Carrick Roads până la Falmouth, pe țărmul îndepărtat.

– Ei bine, zise Barnaby, nu se poate spune că în Cornwall nu există peisaje admirabile.

– Chiar că nu! Jacqueline îl întrebă despre peisajele din locul său natal; lăsase să se înțeleagă că se născuse și crescuse în Suffolk.

– Priveliști nespectaculoase la tot pasul – multe mori de vânt și câmpii. Dar – calmându-și calul, privi din nou peste apă – nimic asemănător.

După un moment Barnaby se uită la Gerrard, aflat între ei, privind cu nesaț peisajul, apoi întoarse privirea spre Jacqueline.

– Mai bine l-ai întreba pe el despre peisajele din ținuturile lui – poate l-ai scoate de sub vrajă.

Gerrard murmură:

– Te-am auzit, să știi.

– Da, dar tot nu poți vedea. Altceva în afară de peisaj. Făcu un semn cu capul spre un grup de călăreți opriți undeva pe drum. Ne așteaptă pe noi?

Jacqueline privi în direcția aceea și confirmă:

– Da. Sunt ai noștri. Se uită spre Gerrard care îi făcu semn să o ia înainte.

– Să înțeleg că vorbiți de cei de-acolo?

– Da. Își struni iapa la pas, coborând panta. Acolo ne întâlnim de obicei. În continuare vom merge pe drumul acela – arătă către sud – spre St. Mawes, sau dacă înaintăm puțin spre nord vom ajunge la drumul spre St. Just.

Gerrard cercetă grupul din față. Ambii frați Trewarren, Giles și Cedric, se aflau acolo, cei doi frați Fritham și ambele fete Hancock, Cecily și Mary. O surprinse pe Jacqueline privind uimită spre Cecily; dat fiind felul în care o tratase pe Cecily seara trecută, se întrebă de ce venise, dacă nu era o obișnuită a grupului.

Nu trebui să aștepte mult ca să afle răspunsul. Cecily îl tratâ cu răceală, apoi își îndreptă toată atenția spre Barnaby.

Gerrard schiță un zâmbet. Dacă lui Cecily i se păruse o cruzime felul în care o pusese el la punct, ar face bine să nu-l sufoce pe Barnaby.

Lăsându-și prietenul să se descurce singur, își îndreptă întreaga atenție spre Jacqueline, pentru a observa felul în

care se poartă cu ceilalți și ceilalți cu ea, fără a se alătura grupului, ci rămânând un pas în spate, fără să o judece și fără să o încurajeze, așteptând să-i fie satisfăcută curiozitatea. Se îndreptară spre St. Just, mergând pe străzi înclinate până la un vechi han, *The Jug and Ancho*. Lăsându-și caii în grajdul hanului, porniră pe o cărare pietruită care șerpuia de-a lungul țărmului abrupt și care oferea o minunată priveliște spre Carrick Roads.

Trebui să facă eforturi ca să nu lase peisajul să-i distragă atenția; în schimb, mergând alături de Jacqueline, incapabil – deși fără motiv – să o ia de mână, și totuși conștient de dorința de a face acest lucru, reuși să-și mențină atenția concentrată asupra ei. Nu înțelegea de ce o parte din el simțea că bărbații mai tineri – Jordan, Giles și Cedric – reprezentau un fel de amenințare.

Jacqueline continua să rămână calmă, netulburată, fără a fi la fel de reținută precum era în compania celor mai în vârstă. Cu toate acestea, părea capabilă să pună capăt oricărui gest nepotrivit la adresa sa. Asta nu însemna că ceilalți ar fi încercat să se poarte așa.

Ascultându-le conversația, condusă în special de Jacqueline și Eleanor, trase concluzia că toți erau doar simpli prieteni care se simțeau bine împreună. Doar Jordan mai crea momente stânjenitoare, și asta din cauza aroganței sale. Aerele lui de superioritate îl amuzau copios pe Gerrard.

La un moment dat, făcu următoarea afirmație:

– Toată lumea știe că ultima tendință în modă este culoarea maro deschis – culoarea bronzului, mai exact.

Jacqueline îi aruncă o privire de parcă s-ar fi temut să nu-l contrazică cineva; în fond, tocmai el purta o haină verde-închis. Gerrard zâmbi ușor; Jacqueline îi întoarse zâmbetul, apoi privi înainte, și atunci el se simți satisfăcut – destul de satisfăcut încât să nu mai asculte ce avea Jordan de spus.

La prânz se întoarseră înapoi la han. Hotărâseră să prânzească acolo. Gerrard își imagină că asta era o rutină pe care o urmaseră adesea în trecut. Se întoarse să vadă cum se descurca Barnaby și, spre surprinderea sa, nu observă nicio urmă de plictiseală pe fața prietenului său. Dimpotrivă, Barnaby era cât se poate de fermecător, iar Cecily părea subjugată...

Barnaby descoperise o sursă de informare mai la îndemână decât aceea reprezentată de „doamnele în vârstă".

Privind în față, Gerrard zâmbi și continuă să pășească alături de Jacqueline în timp ce se apropiau de han și urcau treptele de la verandă.

Ușa hanului se deschise; un tânăr ieși afară. Se opri în momentul în care îi observă. Privirea lui trecu peste ceilalți bărbați și se fixă asupra lui Jacqueline.

– V-am văzut călărind mai devreme – v-am rezervat separeul.

După o secundă de ezitare, Jacqueline zâmbi și înaintă spre el.

– Matthew, ce frumos din partea ta să te ocupi de noi.

Întinzând mâna spre tânăr, Jacqueline făcu prezentările: Matthew Brisenden – Gerrard Debbington. Se întoarse spre Matthew și zise: Papa l-a rugat pe Gerrard să-mi picteze portretul. Apoi privi spre Gerrad: Matthew este fiul domnului Brisenden, paracliserul.

Gerrard îi strânse mâna. Privirea dezaprobatoare din ochii lui Brisenden nu era greu de interpretat. Pentru unii, pictorii se aflau doar puțin peste balerini în topul „persoanelor demne de compătimire". Totuși, eleganța sa și faptul că fusese ales de Lordul Tregonning îl puneau evident pe tânărul Brisenden în dificultate. Nu știa prea bine cum să-l trateze.

Gerrard zâmbi fermecător și-l lăsă pe Matthew să rezolve singur problema.

Cel puțin asta era intenția lui înainte ca Matthew să o ia

pe Jacqueline de braţ. Fiind aproape de ea, Gerrard îi simţi reţinerea, dar erau prea înghesuiţi pe verandă pentru ca Jacqueline să se poată eschiva; Matthew îşi strânse degetele pe cotul ei.

Gerrard observă surprinderea lui Barnaby, apoi privirea de avertizare pe care i-o aruncă prietenul său – era conştient de starea lui de încordare, de faptul că i se întunecase privirea, prin faţa ochilor i se perinda o imagine tulbure şi doar în centru clară ca lumina zilei, o senzaţie care în mod obişnuit i-ar fi stârnit panica, dar care acum i se părea absolut normală....

Nu-şi putea da seama în ce măsură exteriorizase această tulburare, dar el – ei – fură salvaţi de doi oameni care părăseau hanul. Nu puteau însă ieşi pe uşă fiindcă Brisenden le bloca drumul. Matthew fu nevoit să-i dea drumul lui Jacqueline şi să le facă loc.

Gerrard se întinse spre Jacqueline, îşi trecu braţul pe sub al ei şi-i aşeză palma pe mâneca sa. Degetele ei i se înfipseră în braţ, făcându-l să se înfioare. Cei doi clienţi coborâră scările, dar Brisenden continua să aştepte. Gerrard făcu un semn spre uşă.

– Ce-ar fi să ne conduci înăuntru, Brisenden?

Acesta observă mâna lui Jacqueline aşezată pe mâneca lui Gerrard. Ridică brusc capul şi-l fixă pe Gerrard, apoi se întoarse şi intră în han.

Din momentul acela, beneficiind de ajutorul lui Barnaby care juca un rol dublu, de bufon şi de animator, ocupându-se în acelaşi timp de distribuirea locurilor la masă, Gerrard preluă controlul. Se întrecuse măsura; Brisenden era izolat în celălalt capăt al mesei, în vreme ce Jaqueline şedea între Gerrard şi Jordan Fritham.

În ciuda supărătoarelor sale aere de superioritate, Jordan nu manifestase nici cel mai mic interes pentru Jacqueline. Drept răsplată pentru izolarea lui Brisenden, Gerrard decise să-l ţină pe Jordan departe de Barnaby.

Masa fu servită într-o atmosferă destul de plăcută. Conversaţiile se înfiripau cu uşurinţă, axate pe aspectele obişnuite ale vieţii la ţară, – bâlciul ce urma să se organizeze la biserică, pescuitul, următoarele baluri şi petreceri – cine mai fusese la Londra în ultimul sezon şi cine se afla acolo pentru a aduce ultimele veşti... Toţi ochii se îndreptară asupra lui Barnaby.

Acesta zâmbi, îi încântă cu o poveste despre două surori care voiau să parvină în plan social. Doar Gerrard ştia cât de mult cenzurase Barnaby respectiva poveste; îl uimi agilitatea minţii prietenului său.

La finalul mesei, se ridicară şi părăsiră hanul, aranjând cu hangiul să treacă toate cheltuielile în conturile taţilor lor.

Caii erau gata. Matthew îi urmă, aşteptând evident să o ajute pe Jacqueline să urce în şa; nu avu ocazia.

Gerrard fu cel care o conduse la ieşirea din han, pe scări, până la iapă. Ordonându-i grăjdarului să ţină calul nemişcat, dădu drumul la braţul lui Jacqueline, o prinse de talie şi o ridică în şa.

Când ochii săi îi întâlniră pe ai ei şi-i simţi trupul uşor şi feminin între mâinile sale, îşi dădu seama că încetase să mai respire. Trebui să facă un efort să-şi ia mâinile de pe şoldurile ei şi să se retragă.

– Mulţumesc, spuse ea profund tulburată.

Mergând spre locul în care un alt grăjdar îi pregătise calul, sări în şa. Abia după ce toată lumea a încălecat şi s-a pregătit de drum, Gerrard a reuşit să-şi descleştеze fălcile şi să-şi recapete respiraţia.

Când începură să urce panta abruptă, îşi mână roibul lângă iapa lui Jacqueline. Ea observă acest lucru, dar nu spuse nimic, îi aruncă doar o privire fugară.

Gerrard nici nu credea că Jacqueline ar fi putut spune ceva. Ceva care le-ar fi putut alunga încordarea.

Matthew Brisenden stătea pe veranda hanului, cu mâna ridicată în semn de salut.

Deşi atenţia lui era concentrată asupra lui Jacqueline, Gerrard simţi privirea întunecată şi gânditoare a lui Brisenden stăruind asupra sa până ajunseră la ultima pantă şi lăsară hanul în urmă.

6

Sper că nu ai luat în seamă comportamentul lui Matthew.

– Brisenden? Gerrard surprinse privirea lui Jacqueline. Era după-amiază târziu şi ieşiseră la plimbare în grădini. El avea un bloc de desen într-o mână şi trei creioane ascuţite în buzunar.

– De ce spui asta?

– Oh... fiindcă pare atât de atent cu mine, dar, de fapt, nu urmăreşte nimic cu asta.

– Nimic? Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Se purta foarte familiar, aşa cum tu – şi ceilalţi – vă aşteptaţi de altfel.

Buzele lui Jacqueline se strânseră într-o uşoară grimasă.

– Poate, dar aşa a fost dintotdeauna.

– Ca şi când ai fi a lui – are vreun drept asupra ta?

– De obicei nu e chiar aşa. Crede că e de datoria lui să mă protejeze şi să mă apere de rele.

– Hmm. Gerrard observă în sinea sa că, din punctul de vedere al lui Brisenden, faptul că el picta portretul lui Jacqueline putea fi inclus printre aceste „rele".

Ajungând la treptele care coborau în Grădina Atenei, Jacqueline o luă înainte.

– Întreaga lui familie este destul de.... *sensibilă*, dacă mă înţelegi. Mă refer la aspectul religios şi la toate celelalte puncte de vedere. Iar el este singurul lor fiu.

Gerrard medită la acest lucru pe măsură ce coborau scările. Ajungând la ultima treaptă, păşi în urma lui Jacqueline.

– Oricum ar sta lucrurile, ar fi mai bine ca domnul

Brisenden să-şi ţină mâinile acasă, cel puţin atunci când nu i se cere ajutorul.

Pe drumul de întoarcere nu mai survenise niciun alt incident. Jordan şi Eleanor călăriseră împreună cu ei până la Hellebore Hall. Moşia Tresdale se afla mai departe – drumul prin Hall reprezenta o scurtătură. Spre uşurarea lui Gerrard, fraţii Fritham nu mai zăboviseră alături de ei; se despărţiseră la grajduri.

Barnaby se îndepărtase de ei când ajunseseră la terasă; Gerrard se convinsese deja că lumina din grădini era perfectă şi o rugase pe Jacqueline să-i pozeze cel puţin până la lăsarea întunericului. Se priviseră pentru un moment, Jacqueline ezitase, apoi acceptase, dar îşi exprimase dorinţa de a-şi schimba hainele. Gerrard fusese de acord doar pentru că el însuşi trebuia să urce să-şi ia blocul de desen şi creioanele.

Gerrard privi spre ea în timp ce se plimbau unul alături de celălalt. Nu-i trecuse prin minte să-i recomande o anume vestimentaţie, şi totuşi rochia aleasă de ea era perfectă pentru lumina din acel moment al zilei, un verde foarte deschis care se asorta cu culoarea ochilor şi a părului. Gerrard avea o foarte bună memorie vizuală a culorilor; câteva notiţe mâzgălite în josul paginii erau suficiente pentru a-i readuce imaginea vie în minte.

Grădinile se întindeau în faţa lor; Gerrard aruncă o privire în jur, simţind accelerarea familiară a pulsului datorată nerăbdării de care era cuprins la începutul fiecărui proiect. Arătă spre banca pe care stătuseră cu o seară în urmă.

– Să începem de-aici.

Jacqueline se aşeză pe banca de piatră din apropierea fântânii pătrate.

– Va trebui să mă înveţi cum se pozează pentru un artist.

– În acest stadiu nu există prea multe restricţii.

Gerrard se aşeză în capătul celălalt al băncii, orientat cu faţa spre ea.

– Întoarce-te spre mine şi găseşte-ţi o poziţie comodă.

După ce ea făcu ce-i ceruse, Gerrard îşi puse glezna peste genunchi, deschise blocul de desen şi-l sprijini de coapsă. Imediat trasă câteva linii, suficient cât să îi înregistreze poziţia şi perspectiva.

– Acum... Ridică ochii, întâlni privirea lui Jacqueline şi-i zâmbi. Vorbeşte-mi.

Jacqueline ridică din sprâncene.

– Despre ce?

– Despre orice – povesteşte-mi despre copilăria ta. Începe cu primele tale amintiri.

Sprâncenele ei rămâneau ridicate în timp ce medita, apoi se lăsară treptat în jos şi privirea i se pierdu în gol. El aştepta, cu privirea aţintită spre ochii ei, mângâind hârtia cu degetele. Jacqueline nu se uita direct la el; el nici nu voia asta. Ca mai toată lumea care povesteşte astfel de lucruri, Jacqueline privea pe lângă el, oferindu-i unghiul indirect pe care şi-l dorea. Alegerea subiectului nu fusese întâmplătoare, aşa cum lăsase impresia. Gândurile îndreptate spre perioada copilăriei stârneau tot felul de amintiri, amintiri care se oglindeau în ochii modelului.

– Cred, spuse ea în cele din urmă, că în primul moment pe care mi-l amintesc eram călare pe primul meu ponei.

– Ţi-a plăcut?

– Oh, da! Îl chema Cobbler. Era un cal scund şi robust, negru-cafeniu, şi avea un caracter adorabil. A murit cu mulţi ani în urmă, dar încă îmi mai amintesc cât de mult îi plăceau merele. Bucătarul îmi dădea întotdeauna câte unul când plecam la lecţiile de călărie.

– Cine te învăţa?

– Richard, grăjdarul-şef. Încă este angajat aici.

– Te plimbai prin grădini?

– Desigur – mergeam cu mama în fiecare zi, indiferent de vreme.

– Doar în copilărie?

– Şi după aceea.

Pentru moment, Gerrard lăsă tăcerea să-i învăluie. Ea nu se mişcă, fie pentru că era pierdută în amintiri, fie pentru că observase cât de repede se mişcau degetele lui, cât de rapid surprindea toate expresiile care i se iviseră pe chip – inocenta fericire a copilăriei umbrită de suferinţa pe care o cunoscuse mai târziu.

În cele din urmă, el întoarse pagina; fără să ridice ochii, spuse:

– Trebuie să te fi simţit foarte singură când erai mică – fraţii Fritham nu veniseră încă, nu-i aşa?

– Nu, nu veniseră – şi da, mă simţeam singură. Nu existau copii nici măcar ai personalului sau ai muncitorilor, aşa că eram singură, cu excepţia doicii şi mai târziu a guvernantei. Când a sosit familia Fritham, a fost minunat; a început o viaţă nouă şi incitantă.

Din nou pe chipul ei se putea citi fericirea; Gerrard se grăbi să aştearnă ceva pe hârtie.

– Câţi ani aveai pe-atunci?

– Şapte. Eleanor avea opt, iar Jordan zece. Mama lor, Maria, şi mama mea erau prietene din copilărie, şi de aceea familia lor s-a mutat în apropiere. Brusc au apărut în viaţa mea un frate şi o soră mai mari. Desigur, cunoşteam împrejurimile mai bine decât ei, în special grădinile, şi asta contrabalansa lucrurile, ca să zic aşa. Mai târziu... ei bine, Eleanor este în continuare cea mai apropiată prietenă a mea, în timp ce Jordan mă tratează ca pe Eleanor, ca un frate mai mare.

Vru s-o întrebe ce credea despre Jordan; dar se răzgândi şi o întrebă despre aventurile lor din copilărie. Ea povesti câteva întâmplări, amintirile aducându-i din când în când un zâmbet pe buze şi o luminiţă în privire.

După vreo douăzeci de minute ridică ochii spre Gerrard.

– Merge?

El mai trasă câteva linii, apoi ridică şi el privirea spre ea.

– Te descurci minunat. Cam asta reprezintă prima etapă. Tu trebuie doar să-mi vorbeşti şi să mă laşi să-ţi cunosc chipul şi diferitele expresii.

Terminând ultima schiţă, se întoarse la prima, apoi începu să le revizuiască pe toate cu un ochi critic.

– În următoarele zile voi face multe astfel de schiţe, dar pe măsură ce o să-mi dau seama care sunt expresiile pe care vreau să le aprofundez – şi ce subiecte generau aceste expresii – voi face schiţe mai puţine la număr, dar mai detaliate, până când o să exersez suficient de mult ilustrarea efectului scontat.

Ridicând ochii, întâlni privirea lui Jacqueline.

– Până când voi putea desena ceea ce vrem să demonstrăm.

Jacqueline îi susţinu privirea un moment, apoi se uită în altă parte.

– Pare mult mai uşor decât mi-am imaginat, cel puţin pentru mine.

– Asta este partea cea mai uşoară – pe măsură ce avansăm şi vom zăbovi mai mult timp la o singură schiţă, va trebui să stai tot mai multă vreme nemişcată, într-o singură poziţie. Închizând blocul de desen, zâmbi. Dar încă nu este cazul. Până când vom ajunge la ultimele etape şi va trebui să stai nemişcată câte o oră, te vei fi obişnuit deja cu asta.

Jacqueline râse, simţindu-se mai degrabă nerăbdătoare decât speriată.

Gerrard se ridică; cu blocul într-o mână, o întinse pe cealaltă spre ea.

Jacqueline ridică ochii spre el, apoi îşi aşeză degetele în palma lui. Se înfioră când Gerrard închise palma.

Vreme de o secundă îşi simţi inima stând în loc, apoi începând să bată mai rapid.

Privirile li se întâlniră; Gerrard nu se mişcă.

Şi deodată ea înţelese ce simţea... şi nu numai ea.

El simţea acelaşi lucru.

Jacqueline văzu adevărul în strălucirea aproape imperceptibilă din străfundul ochilor căprui.

Gerrard o ajută să se ridice. Ezită, apoi îi dădu drumul la mână.

Cu ochii în pământ, Jacqueline îşi netezi rochia; privindu-l printre gene, îl surprinse uitându-se în altă parte, îi văzu pieptul zbătându-se în timp ce încerca să inspire adânc, la fel de greu ca şi ea.

Gerrard făcu un semn spre grădini.

– Hai să ne plimbăm. Vreau să te observ pe mai multe fundaluri, în mai multe lumini.

Merseră prin Grădina Dianei, dar după două schiţe grăbite clătină din cap. Prea multă umbră, spuse el, nu se potriveşte. Intrară în Grădina lui Marte, pe care o găsi satisfăcătoare. O rugă să se aşeze lângă un strat de flori, iar el se instală în apropiere. Din nou, el punea întrebări, iar Jacqueline răspundea; era ciudat că Gerrard nu se aştepta ca ea să-l privească în ochi. Tăcerile lui bruşte, însoţite de trăsături de creion pe hârtie, îi întăreau convingerea că el nu asculta, ci mai degrabă observa, că atenţia lui era captată de expresiile chipului ei.

Un mod neobişnuit de comunicare.

Un straniu catarsis – Jacqueline îşi dădu repede seama să putea spune aproape orice fără ca Gerrard să reacţioneze; el nu se afla acolo pentru a-i judeca vorbele, ci pentru a vedea ce simte în privinţa subiectelor pe care le aborda, pentru a-i explora sentimentele pe măsură ce ea le dezvăluia.

De multă vreme nu mai vorbise deschis; acest exerciţiu îi permitea să-şi examineze gândurile, să-şi cunoască şi să-şi recunoască sentimentele şi modul de a gândi.

După o vreme Gerrard se ridică, îi întinse mâna şi-i făcu semn să înainteze spre Grădina lui Apollo. Acolo o rugă să se aşeze în faţa discului solar; de data asta făcu câteva schiţe din alt unghi.

– Dacă tot suntem aici, spuse Gerrard, vorbeşte-mi despre timp.

– Cum adică?

– Timpul pe care l-ai petrecut aici; ai senzaţia că a trecut pe lângă tine?

Jacqueline medită o clipă la această întrebare.

– Da, cred că da. Sunt foarte puţine lucruri de făcut aici. Am douăzeci şi trei de ani şi cred că viaţa mea – viaţa mea ca adult – ar fi trebuit să înceapă deja, dar nu s-a întâmplat aşa. Făcu o pauză, apoi adăugă: După dispariţia lui Thomas, apoi după moartea mamei, am senzaţia că trăiesc într-o închisoare.

– Trebuie să te eliberezi pe tine însăţi înainte de a putea merge mai departe.

– Într-adevăr. Încuviinţă din cap, apoi îşi dădu seama şi reluă poziţia capului. Până când ucigaşul mamei va fi prins, pentru mine timpul va sta în loc. Nu pot să plec şi să las suspiciunea în urma mea; asta mă va urmări oriunde aş merge. Aşa că trebuie să o elimin, să o alung înainte de a încerca să trăiesc din nou.

Gerrard tăcu. Jacqueline aruncă o privire spre el. Gerrard desena grăbit. Un mic zâmbet amuzat i se ivise în colţul buzelor.

– De ce zâmbeşti?

Ridică ochii – iar ea avu instantaneu o senzaţie de comuniune greu de definit pe care nu o mai simţise alături de altcineva.

Coborând privirea, continuă să deseneze, dar zâmbetul i se lărgea.

– Pe asta voiam să o intitulez „Aşteptând Momentul Prielnic pentru Acţiune".

Zâmbi şi ea, întorcând capul o fracţiune de secundă pentru ca el să-i vadă zâmbetul.

Gerrard ridică din nou ochii; privirea lui era scrutătoare, ochii mijiţi.

– Nu te mişca – stai aşa. Îndepărtase vechea schiţă şi acum începuse să lucreze la una nouă.

Jacqueline se miră puţin, dar făcu ce i se ceruse. Era destul de obositor să „pozeze", dar în acelaşi timp ciudat de reconfortant.

Stătură într-o linişte deplină timp de vreo zece minute până când, auzind zgomot de paşi apropiindu-se, se întoarseră amândoi.

Gerrard se ridică şi închise blocul.

– Am făcut destule schiţe pentru moment.

Se duse la ea şi îi întinse mâna; de data asta ignoră sensibilitatea mutuală – acea bătaie rapidă şi sincronizată a inimilor lor – şi o ajută să se ridice. Cu mâna ei prizonieră într-a lui, Gerrard rămase alături de ea şi se întoarse spre acel cineva care se apropia pe cărare; nu era Barnaby şi nu putea fi un grădinar care călca aşa apăsat.

– E Jordan, spuse Jacqueline, parcă simţindu-i neliniştea.

Sigur pe el, cu părul castaniu zburlit şi atent îmbrăcat – puţin prea împopoţonat pentru gustul lui Gerrard –, Jordan apăru în faţa ochilor lor. Îndreptându-şi spinarea, îi zări.

Era evident că nu venise să-i caute, şi totuşi nu părea surprins de această întâlnire. O expresie de iritare îi apăru pe chip, dar pe măsură ce se apropia, Gerrard îşi dădu seama de faptul că simpla lor prezenţă îl deranja.

Jacqueline se smuci; fără să se opună, Gerrard îi dădu drumul la mână.

– Bună ziua, Jordan.

Jordan dădu din cap.

– Jacqueline. Privirea i se îndreptă spre Gerrard. Debbington.

Gerrard îi întoarse salutul:

– Fritham. Îl cauţi pe Lord Tregonning? În cazul ăsta, părea puţin ciudat că nu venea dinspre casă.

– Nu, nu – am ieşit doar să mă recreez puţin. Jordan privi

către grădinile din jurul lor. Vin adesea aici – eu şi Eleanor îndrăgim grădinile astea de multă vreme.

Întorcându-se spre Gerrard, Jordan observă blocul de desen.

– Lucrezi la portret?

– Da.

– Bine, bine. Jordan întoarse privirea spre Jacqueline. Cu cât mai repede va fi gata şi vom putea vedea rezultatul, cu atât mai bine.

Afirmaţia era ambiguă – atât ca tonalitate cât şi ca sens. Gerrard privi spre Jacqueline, dar nu observă nimic în expresia ei care l-ar fi putut lămuri; îşi ridicase deja scutul interior. Orice ar fi spus Jordan, Jacqueline nu avea să fie afectată, şi totuşi ea afirmase că Jordan era unul dintre cei care credeau în nevinovăţia ei. Poate că se număra printre aceia care credeau că portretele nu pot fi decât false, că nu pot dezvălui vreun adevăr.

– Bine. Jordan se întoarse; Jacqueline nu-l încurajase să mai rămână, dar se pare că nici el nu dorea acest lucru. Atunci vă las. Nu vreau să vă reţin de la lucru.

Făcând un semn din cap către cei doi, îşi reluă drumul.

Gerrard se întoarse spre direcţia de unde apăruse Jordan.

– Cum a ajuns acolo?

Rezerva lui Jacqueline dispăru.

– Pe jos. Moşia se află în următoarea vale – deşi pe drum distanţa este considerabilă, este mult mai aproape în linie dreaptă. Creasta – arătă către creasta care mărginea extremitatea sudică a grădinilor – se află la zece minute de mers pe jos de la uşa conacului, şi de-acolo există o potecă care ajunge în cărarea pietruită ce străbate Grădina Dianei.

– Apare de multe ori aşa, pe nepusă-masa?

– Uneori. Nu ştiu cât de des vine pe-aici. Grădinile sunt atât de întinse, încât mă îndoiesc că cineva poate şti exact.

– Hmm. Jordan traversase pergola de lemn şi dispăruse

în Grădina lui Dionysos. Privind în josul văii, spre vest, şi văzând unghiul în care apunea soarele, Gerrard îi făcu lui Jacqueline semn să înainteze.

– Să încercăm în Grădina lui Poseidon. Apa devine un element interesant la apus.

Când, în ziua precedentă, observase locul în care pârâul ce izvora din Grădina Nopţii iese la lumină, căzând în cascadă peste mici trepte de piatră şi ajungând într-un bazin îngust, avusese senzaţia că descoperise o locaţie perfectă. Acum, că ştia ceea ce portretul trebuia să reflecte, nu mai exista niciun dubiu. Acolo trebuia să fie. Portretul îl va picta în atelier, dar acesta va fi peisajul în care se va afla Jacqueline.

– Vreau să stai acolo – pe marginea bazinului. La baza treptelor de piatră, apa se aduna într-un canal, apoi curgea în bazin printr-un jgheab.

Jacqueline făcu ce i se ceruse. Gerrard o privi printre gene şi spre uşurarea lui descoperi că se simţea în largul ei.

– Aşa? Jacqueline se sprijinise graţios de o piatră de lângă jgheab, cu faţa către el.

Gerrard zâmbi.

– Perfect.

Aşa şi era; lumina aurie a soarelui care apunea învăluia împrejurimile şi se reflecta în suprafaţa apei, îmbrăcând-o pe Jacqueline într-o mantie catifelată. Pielea ei începuse să lucească; părul i se trezise la viaţă, bogat şi strălucitor. Chiar şi buzele ei păreau că ascund un mister profund, iar ochii erau visători.

Gerrard se simţi cuprins de o linişte interioară; Jacqueline privea dincolo de el, în josul văii, înspre sursa acelei lumini. Expresia de pe chipul ei...

Fără a mai sta pe gânduri, începu să deseneze.

Rapid şi totuşi exact, precis, aşternu pe hârtie tot ceea putuse observa în scurta clipă. Ştiu exact momentul în care să se oprească, în care o singură linie în plus ar fi stricat

totul. Se opri, întoarse foaia şi ridică ochii, strângând creionul între degete.

Jacqueline zâmbi uşor.

– Şi acum?

– Rămâi acolo. Acum voia să se concentreze asupra peisajului care avea să servească drept fundal pentru portret. Intrarea secundară în Grădina Nopţii, o boltă de frunze de culoare verde-închis şi de viţă-de-vie dincolo de care se întrezărea întunericul, se afla în spatele ei – la mai mult de zece metri, dar perspectiva era o unealtă în mâinile unui artist. După ce avea să termine pictura, Jacqueline va fi încadrată de bolta aceea; Grădina Nopţii era un simbol a ceea ce o ţinea prizonieră, a situaţiei din care încerca să scape şi din care portretul ar putea s-o elibereze. Bazinul dreptunghiular se va afla la picioarele ei, reflectând lumina asupra ei ca un simbol al ieşirii din întuneric la lumină.

Perfect.

Esenţa Grădinii Nopţii prinse contur sub creionul său.

Când se opri şi privi ce obţinuse, se declară mulţumit.

Era pentru prima dată când încerca să combine cele două jumătăţi ale artistului din el – amatorul de peisaje gotice şi desenatorul de chipuri şi sentimente. Nu-şi dăduse seama că de fapt asta făcea, dar acum devenise conştient de acest lucru.

Întorcând o altă foaie, Gerrard privi spre Jacqueline.

– Povesteşte-mi despre mama ta.

– Mama? Învăţase să nu se uite direct la el; continuă să privească în josul văii. Trecu un moment, apoi spuse: Era foarte frumoasă, de fapt capricioasă, dar era întotdeauna atât de *vie*. Plină de viaţă. Trăia cu adevărat fiecare zi – dacă se trezea şi nu avea nimic de făcut, organiza imediat o plimbare sau improviza vreun eveniment. Era ca un fluture, dar unul vesel, puţin nechibzuit, însă lipsit de răutate...

Gerrard o lăsă să vorbească, o urmări, aşteptând momentul potrivit să întrebe:

– Şi când a murit?

Expresia lui Jacqueline se schimbă. Gerrard privi tristeţea cuprinzând-o, alungându-i amintirile plăcute, văzu nu doar pierderea unei persoane dragi, ci ceva mai mult – pierderea inocenţei, a încrederii, a siguranţei.

Jacqueline nu răspunse, totuşi degetele lui lucrau febril.

După o lungă pauză, Jacqueline murmură:

– Când a murit, am pierdut toate astea – acest loc, şi toţi cei care locuiesc aici au pierdut un izvor nesecat de viaţă.

– Şi de dragoste? Nu voise să rostească aceste vorbe; pur şi simplu îi scăpaseră.

După încă o tăcere îndelungată, Jacqueline răspunse:

– Mai mult, dragostea a devenit confuză.

Gerrard continua să deseneze, pe deplin conştient de momentul în care Jacqueline inspiră adânc şi se uită la el.

Timp de câteva momente, expresia ei deveni greu de descifrat, apoi întrebă:

– Ce vezi?

O femeie prizonieră a dragostei pe care i-o poartă ceilalţi. Aceste cuvinte îi răsunară în minte în timp ce se priviră în ochi, dar el nu dorea ca Jacqueline să-şi dea seama cât de bine vedea în adâncurile ei, nu încă.

– Cred – spuse el închizând blocul de desen – că tu ai văzut-o pe ea mai limpede decât te văd eu pe tine.

Jacqueline înclină capul, studiindu-l, meditând la vorbele lui – şi, bănui el, la motivele lui. Apoi încuviinţă din cap.

– Ai dreptate.

Gerrard o privea liniştit. Fără îndoială că afirmaţia lui era valabilă şi pentru ceilalţi – tatăl ei, Mitchel, Jordan, chiar şi Brisenden. Vedeau în ea o femeie slabă; erau genul de oameni care oricum considerau femeile mai incapabile, mai lipsite de forţă decât ei din toate punctele de vedere. El crescuse alături de prea multe femei puternice pentru a face aceeaşi greşeală. Jacqueline era foarte puternică, iar „prizonieratul" său nu făcea altceva decât să-i întărească determinarea.

Dacă el ar fi fost ucigaşul, ar fi avut de ce să se teamă de ea.

Acest gând îl înfioră. Mascându-şi un tremur, privi desenele, evaluându-şi în fugă lucrările.

Eliberată de privirea lui, Jacqueline continuă să se uite la el. De data aceasta, el poza pentru ea; stătea într-o poziţie confortabilă, cu picioarele depărtate, cu spatele drept şi cu corpul relaxat. Deşi era tulburat, nu simţea nevoia să se mişte, ca şi când întreaga sa vitalitate se concentrase exclusiv asupra mâinilor şi ochilor, dar şi a creierului care le coordona.

Gerrard era fascinant şi captivant. Pentru ea, e-adevărat, dar probabil că mai existau şi alte femei tulburate de prezenţa lui. Şi Eleanor se simţea atrasă de el. Avea această tendinţă de a comanda, de a da ordine... zâmbi; probabil că el nu era conştient de asta, fiind absorbit de ţelul său.

Tocmai această concentrare, intensă şi puternică, o atrăsese pe Eleanor – va încerca să o întoarcă asupra ei.

Pentru moment, Jacqueline se întrebă – oare ea se simţea la fel din acelaşi motiv? Răspunsul îi veni în urma unei revelaţii de moment: nu. Tocmai aici se deosebeau ele două. Eleanor era încântată să recurgă la forţă, în schimb pentru ea provocarea va fi să obţină revărsarea generoasă asupra ei a devotamentului pe care-l intuise la el în timp ce o desena, în timp ce o privea ca pe un subiect.

Nu ca pe ea însăşi.

Se simţi cuprinsă de un fior când îşi aminti de „preţul" lui şi de promisiunea nechibzuită pe care i-o făcuse în lumina lunii, că îl va plăti oricare ar fi acesta. Atunci o privea ca pe un subiect sau ca pe o femeie? În momentul acela ea luase în calcul prima variantă, dar acum îşi dădu seama că existau momente în care el o percepea fizic pe ea la fel cum şi ea îl percepea pe el...

Crezuse că atenţia lui, sărutarea degetelor avuseseră scopul de a-i observa reacţia la astfel de lucruri, că voise să o cunoască în calitate de pictor. Dacă intenţionase să o cunoască şi ca persoană?

Avea senzaţia că se clătina pe marginea unei prăpăstii, neştiind dacă trebuia să facă un pas în faţă sau unul în spate. În spate ar fi fost în siguranţă, în faţă... oricât de fascinant şi captivant l-ar considera, dacă ar chema-o, oare s-ar duce?

Un alt fior, de data asta unul de speranţă, o străbătu pe şira spinării. Îl mai cântări o dată cu privirea, simţind dorinţa crescând în ea.

Închizând blocul de desen, Gerrard ridică ochii şi se uită fix la ea.

După un moment, înălţă privirea mai sus.

– Părul tău...

– Ce-i cu el?

– Când o să te pictez, trebuie să fie altfel. Poţi să-l desfaci? Ne vom putea da seama cum trebuie să fie, după care aşa îl vei purta de-acum încolo.

Părul lui Jacqueline era strâns într-un coc îngrijit. Ridicând mâinile, începu să scoată agrafele. Cocul se desfăcu; Jacqueline puse agrafele lângă ea şi scuturâ părul eliberat, apoi îşi trecu degetele prin el, lăsându-l să-i cadă pe umeri.

Gerrard se încruntă.

– Nici aşa nu e bine.

Ajunse lângă ea din câţiva paşi. După ce puse blocul şi creioanele pe pământ, se aşeză pe piatră cu faţa spre ea.

Jacqueline îşi simţi pieptul strângându-se, dar începuse să se obişnuiască cu aceste senzaţii.

Gerrard îi privea chipul cu ochi critic. Îi cuprinse bărbia cu mâna, îi întoarse faţa spre el, apoi îşi trecu degetele prin părul ei răvăşit.

Jacqueline îşi ţinu respiraţia, se rugă să nu roşească, să fie capabilă să-şi ascundă reacţia.

Încruntat, Gerrard îi aranjă părul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, vizibil nesatisfăcut. Apoi răsuci buclele şi le adună în vârful capului. Privindu-i faţa, Jacqueline descoperi că stătea nemişcat...

Cu cealaltă mână, Gerrard îi cuprinse bărbia, încercând să ignore delicatețea oaselor și a pielii în timp ce-i întorcea capul în stânga și în dreapta, apoi în unghiul pe care-l determinase ca fiind cel mai bun pentru portret, ținându-i în tot acest timp părul ridicat deasupra capului.

Iată. Unghiul potrivit, părul ridicat, o fundă cu o panglică sau două căzute pe dreapta, o lumină subtilă pentru a atrage atenția asupra curbei gâtului.

Asta era imaginea pe care voia s-o surprindă, o combinație de vulnerabilitate, grație și putere. Tinerețe, însoțită totuși de o înțelepciune intrinsecă, instinctivă și reală. O poziție care ilustra o claritate care face ecou cu adevărul.

Privi din nou linia gâtului, pielea albă și imaculată în lumina aurie a apusului. Ridicând privirea mai sus, observă amestecul, vibrant și real, de nuanțe castanii ale părului; peacesta îl va folosi.

Coborî privirea spre chipul ei.

Îi întâlni ochii, nuanța verzuie mai închisă acum, iar căpruiul mai intens.

Buzele ei erau senzuale, conturate cu un roșu aprins.

Timpul se opri în loc.

Gerrard ridică privirea spre ochii ei și văzu, în străfundurile căprui, o curiozitate similară cu a lui.

Oare cum ar fi?

Coborând capul și ridicându-l pe al ei, își uniră buzele.

Le simți înfiorate. Și le studie cu toată experiența acumulată de-a lungul anilor. Apăsă și mai puternic, ispititor, seducător, chinuitor, atrăgător.

Voia să devoreze, și totuși ea era cea care-l reținea, răspunzând atât de fin și diafan, un moment efemer de inocență și plăcere. Timp de o secundă, Gerrard se simți definitiv cucerit, prizonier – apoi reveni la realitate și deveni conștient de ceea ce se întâmplase.

Își dădu seama că o luase în brațe.

Își dădu seama că făcuse acel pas pe care nu era hotărât să-l facă. Fusese atras nu doar de propriile sale dorințe, ci și de ale lui Jacqueline, și totuși, senzația pe care o avea ținând-o în brațe, cu buzele apăsate peste ale ei, – sentimentele trezite de acele senzații – îl asigurau că totul era în regulă la un nivel fundamental.

Cu toate acestea, dacă avea puțină înțelepciune, nu trebuia să forțeze nota.

Ridicând capul, privi în ochii ei de culoarea mușchiului de pădure. Trase aer în piept, surprins să descopere că-și simțea pieptul prins ca într-o menghină.

– Îmi pare r... Se opri, incapabil să rostească această minciună de complezență privind-o în ochi. Se crispă. Ba nu. *Nu îmi pare rău*, dar nu ar fi trebuit să fac asta.

Jacqueline clipi întrebător.

– De ce nu?

Gerrard continua să o privească în ochi; întrebarea fusese rostită cu candoarea ei naturală, cu onestitatea neprefăcută pe care ajunsese să o prețuiască.

– Pentru că o să-mi fie greu să nu o mai fac.

Adevărul. Jacqueline îl auzi; Gerrard văzu în privirea ei că înțelesese, dar că imediat după aceea redevenise calculată.

– Oh...

Gerrard încerca să vadă în profunzimea ochilor ei, se îneca în ei... Înjurând în minte, închise ochii.

– Nu face asta.

– Ce?

Gerrard încleștă dinții, ținând ochii închiși.

– Nu te mai uita la mine ca și când ai vrea să te mai sărut o dată.

Jacqueline nu răspunse. Trecură cîteva secunde.

În acest răstimp Gerrard se gândea dacă să deschidă ochii sau nu, când îl întrerupse șoapta ei:

– Nu prea știu să mint.

Cinci cuvinte, şi Gerrard era înfrânt. Ignoră acea parte a creierului care-l îndemna să-şi păstreze controlul şi se lăsă dus de val. În oceanul de dorinţă pe care-l zări în ochii ei când se hotărî să ridice pleoapele.

Jacqueline îl privi în ochi, ezită o fracţiune de secundă, apoi îşi apropie buzele de ale lui.

I-ar fi fost mai uşor să împiedice soarele să apună în mare decât să reziste la această invitaţie deschisă.

Chinuindu-se din răsputeri să se stăpânească, îi răspunse la sărut, apoi, incapabil să se dezică de ea sau de el însuşi, o sărută şi mai apăsat, conştient că şi ea aştepta ceva de la acest sărut, la fel ca şi el. Se întrebă cine erau ei de fapt, de ce... dar apoi îi atinse buza de jos cu vârful limbii, buzele ei se deschiseră, iar el încetă să mai raţioneze.

Jacqueline se înfioră atunci când limba lui se strecură printre buzele ei, îşi ţinu respiraţia când Gerrard o strânse şi mai tare într-o îmbrăţişare în care, deşi i se părea straniu, se simţea în siguranţă. Braţele lui Gerrard erau ca două bare de oţel care o ţineau prizonieră, protector, şi-i simţi pieptul musculos ca un zid, de o trăinicie liniştitoare, lipit de sânii ei. Buzele lui se frecau de ale ei. Ascultătoare, îi întâmpină limba cu a ei, mângâind-o uşor – şi simţi încurajarea, aprecierea lui.

Se relaxă în siguranţa braţelor lui şi veni în întâmpinarea gesturilor lui. Simţea căldura, stăruitoare şi ispititoare, ademenitoare şi totuşi reţinută, nu copleşitoare, ci tentantă, o promisiune a ceva mai mult, mai târziu. Deocamdată Jacqueline era mulţumită doar să-i întoarcă mângâierile. Ridicând o mână, îi mângâie obrazul, trăsăturile foarte diferite de ale ei...

Gerrard o săruta din ce în ce mai pătimaş, iar Jacqueline îi răspundea la sărut cu o încredere crescândă.

Reciprocitatea, de care Jacqueline era convinsă că există, o copleşea şi o fermeca.

Jacqueline avea gustul unui vin văratic, ameţitor şi dulce, tare şi cald. Aducea cu sine promisiunea unor nopţi întunecate şi sufocante şi a unei pasiuni ameţitoare. Acum ştia, acum simţise, acum ar fi trebuit că înceteze, dar Gerrard continua să zăbovească. Îi reveni în minte întrebarea – ce aştepta ea de la acest sărut; el ştia că săruturile ei anterioare, dacă existase vreunul, nu fuseseră ca acesta.

Refuzul de a pune capăt acestui preludiu nu venea doar din partea lui.

Şi asta îl uimea. Oare cine conducea pe cine, şi oare era bine că se întâmpla aşa? Întrebarea îi dădu forţa de care avea nevoie ca să se retragă treptat şi ridică privirea.

O surprinse pe Jacqueline deschizând ochii, clipind şi uitându-se la el. Gerrard sărutase multe doamne şi în circumstanţe mult mai compromiţătoare, totuşi, de data asta nu-i veneau pe limbă remarci superficiale, şi nici zâmbete suave pe buze. Nu voia să o lase să plece; în ciuda experienţei sale, nu putea minţi.

Privindu-i ochii, fermecătoarea combinaţie de verde şi auriu, voia doar să o ţină în braţe şi se întreba...

Jacqueline observă sinceritatea expresiei lui, o simţi în braţele care o cuprindeau şi care nu-i dădeau drumul. Atunci înţelese ceva ce citise în ochii lui; şi ea se simţea... copleşită. Şi având în vedere experienţa pe care tocmai o avusese, era important pentru ea să exploreze mai departe, dar... momentul se îndepărta.

– Soarele s-a apropiat de asfinţit. Privi în josul văii, unde globul arzător al soarelui dispărea dincolo de linia orizontului. Întorcându-se pe piatra pe care şedea, Jacqueline se uită la el. Ar trebui să ne întoarcem. Curând va trebui să ne pregătim pentru cină.

Gerrard încuviinţă din cap şi se ridică. Luă blocul de desen, îşi îndesă creioanele în buzunar, apoi se întoarse spre Jacqueline şi-i întinse mâna.

Jacqueline îi întâlni privirea, apoi îşi strecură degetele în palma lui şi îl lăsă s-o ajute să se ridice.

Gerrard îi dădu drumul în momentul în care ea îşi recăpătă echilibrul. Se întoarseră în acelaşi timp şi porniră alături spre casă.

Aruncându-şi o ultimă privire, se despărţiră pe terasă.

7

Târziu în aceeaşi seară, când luna se afla deja pe cer, Gerrard stătea în uşa balconului de la dormitorul său, uitându-se îngândurat spre grădinile învăluite într-o lumină argintie şi meditând la surprizele pe care i le rezervase soarta.

Nu putea afirma răspicat că nu ştia ce se întâmpla cu el, că nu fusese conştient de pericole, de riscuri. Le ştiuse, dar mersese totuşi mai departe; nici nu-şi aducea aminte când acţionase ultima oară atât de irațional.

Cu braţele încrucişate, se sprijini de cadrul uşii; cu ochii pierduţi în întuneric, încercă să conştientizeze *ce* anume îl făcuse să se poarte aşa.

Ştia ce-şi dorea: pe Jacqueline. O dorise din momentul în care o surprinsese privindu-l pe fereastră când ajunsese la Hellebore Hall – dar ce îi trezise această dorinţă? De unde venea acel impuls irezistibil sub imperiul căruia voia s-o facă a lui?

Exista cu siguranţă şi pasiunea trupească, destul de familiară, şi totuşi aceasta era de o altă natură, de o putere neobişnuită. Simţise patimă şi pentru alte doamne; cu Jacqueline nu era la fel, acest impuls venea dintr-un loc mai profund, dintr-o sferă mai primitivă, mai intensă a emoţiilor sale... Cuvintele, ca întotdeauna, îl părăsiseră, dar dacă ar fi pictat această experienţă, ar fi strălucit în miliarde de nuanţe de roşu.

Văzu parcă aievea această imagine. După un moment, dădu din umeri şi se sprijini din nou de cadrul uşii.

Felul în care reacţiona în prezenţa ei, fascinaţia pentru ea reprezentau doar o parte a problemei. Cealaltă parte era fascinaţia ei pentru el. Simţea acest lucru până în măduva oaselor; fiecare gest neînsemnat, fiecare reacţie instinctiv feminină, el o percepea ca pe un ghimpe ascuţit, trezindu-i pasiunea şi nevoia de a şi-o satisface.

Niciodată nu mai fusese copleşit de o dorinţă atât de primitivă şi irațională.

Aceasta îl condusese spre acel sărut. Şi mai era şi curiozitatea ei, sinceritatea ei care îl cucerise şi care îi atrăsese pe amândoi în ape tulburi.

Nu procedase foarte înţelept. Ştiuse asta tot timpul, dar nu încercase să se opună, deşi ar fi putut.

Mai rău, ştia fără îndoială că acest lucru se va mai întâmpla şi că nu se va limita la un simplu sărut. Dacă rămânea şi picta portretul pe care acum îşi dorea cu disperare să-l facă, va înfrunta provocarea irezistibilă pe care soarta i-o scosese în cale şi va duce la bun sfârşit lucrarea de care aveau nevoie Jacqueline şi tatăl ei...

Stătu minute îndelungate cu ochii pierduţi în grădinile învăluite în umbră, meditând la ultimele evenimente. Dacă rămânea şi picta portretul lui Jacqueline, risca să se îndrăgostească de ea.

Oare pasiunea, senzualitatea, dorinţa – toate componentele dragostei – aveau să-i sece pasiunea pe care o punea în picturi? Sau erau două lucruri separate? Sau complementare?

Tocmai aceste întrebări nu voia să şi le pună, căci sperase să le amâne cel puţin pentru câţiva ani.

Dar le înfrunta acum şi nu avea răspunsurile.

Totuşi, dacă alegea acest drum şi răspunsul la prima întrebare era afirmativ... risca şi ar pierde totul.

Singurul fel în care putea evita aceste întrebări era să renunţe la contractul cu Lordul Tregonning şi să părăsească

Hellebore Hall. O parte din el îi spunea că acesta era cel mai bun drum de urmat.

Pictorul din el susținea contrariul. Dincolo de ocazia de a picta grădinile, nu va mai găsi vreodată un asemenea model, o asemenea provocare pentru talentul său. Să plece fără să încerce părea un sacrilegiu, cel puțin pentru conștiința unui pictor.

Omul din el îi spunea nu, un nu hotărât. Jacqueline avea încredere în el; vedea asta în comportamentul ei, în invitația de a fi acel „judecător avizat". Jacqueline avea nevoie de el; se afla într-o situație periculoasă, poate că viața ei era în primejdie. Jacqueline și tatăl său avuseseră dreptate; cu reputația de care se bucura, susținută de talentul său, Gerrard era singura persoană capabilă să deschidă ochii celorlalți și să o elibereze pe Jacqueline din țesătura în care fusese prinsă.

Stătu cu ochii pierduți în întuneric timp de o oră și jumătate. Va merge mai departe, îi va picta portretul și îi va reda libertatea, acceptând posibilitatea de a se îndrăgosti de ea și riscând să piardă singurul lucru pe care-l prețuia mai mult decât orice pe lume, capacitatea sa de a picta?

În spatele său, în întunericul camerei, orologiul de deasupra căminului bătu o singură dată. Cu un rânjet nemulțumit, se dezlipi de cadrul ușii și intră în cameră. Își chinuia mintea în van; decizia fusese luată deja, instinctiv; el se afla acolo, la fel și ea –, nu va pleca nicăieri. Cu siguranță nu după ce o ținuse în brațe și îi simțise gustul buzelor.

Zarurile erau aruncate, alegerea fusese făcută.

Închizând ușa balconului, se întinse să tragă draperia când surprinse cu coada ochiului o mișcare în grădini.

Privi mai atent și zări din nou o lumină.

A doua zi după sosirea lor, în camera lui apăruse o lunetă și un trepied, o atenție din partea Lordului Tregonning; o și montase pentru a studia grădinile. O aduse repede în locul în care stătea și privi prin ea.

O recunoscu pe Eleanor Fritham.

Tânăra mergea pe cărarea care ieșea din pădurea din Grădina Dianei. Părul ei în lumina lunii – asta era sclipirea pe care o văzuse.

– E ora unu. Ce naiba face... Întrerupse șirul gândurilor când zări pe altcineva înaintea lui Eleanor. O persoană îmbrăcată într-o haină, cu umeri largi, ieșind de pe platforma superioară de vizitare, îndreptându-se spre grădini, în josul văii. Era un bărbat, dar intrase deja într-o zonă și mai întunecată, în umbrele grădinii. Eleanor îl urma îndeaproape.

În câteva secunde dispărură, pătrunzând în secțiuni care nu se aflau în raza vizuală a lui Gerrard.

Ridică luneta; era aproape sigur de semnificația a ceea ce văzuse. Grădinile Hellebore Hall noaptea, scăldate în lumina lunii, reprezentau locul ideal pentru o întâlnire amoroasă.

Slavă Domnului, avusese și el parte de clipe magice în după-amiaza aceea.

Ridicând din umeri, trase draperia și-i lăsă pe Eleanor și pe iubitul ei să se bucure de intimitate.

– Spune-mi, cum e? Eleanor privea chipul lui Jacqueline cu vădită curiozitate.

Zâmbind, Jacqueline continua să meargă. În dimineața aceea, după micul dejun, Eleanor venise s-o invite pe Jacqueline să se plimbe prin grădini și să converseze, așa cum făcea de obicei la fiecare câteva zile. Jacqueline era convinsă că va trebui să refuze și să-i dedice timpul ei lui Gerrard, dar când îi aruncase acestuia o privire întrebătoare, el se scuzase, spunând că avea de gând să revadă schițele din ziua precedentă.

Urcase scările, îndreptându-se probabil spre atelier, lăsând-o să iasă la plimbare cu Eleanor și să-i satisfacă acesteia curiozitatea.

– L-ai văzut. Jacqueline privi spre Eleanor. Ai vorbit cu el. Ce crezi *tu* despre el?

Eleanor pufni iritată.

– Știi foarte bine că nu la asta m-am referit, dar dacă vrei să știi, am fost plăcut surprinsă. Nu e deloc cum mă așteptam.

Într-adevăr. Jacqueline ieși de pe platforma de vizitare pe cărarea care ducea spre Grădina Atenei, apoi spre cea a Persephonei, și spre locul în care ea și Eleanor se opreau adesea să stea de vorbă.

– Nu e tăcut, nu e rezervat, ci doar *reținut*, nu-i așa? Eleanor, cu ochii în pământ, mergea agale alături de ea. Privește, observă, dar nu se exteriorizează, și totuși degajă atâta energie – toată acea forță și intensitate – poți s-o simți, poți aproape s-o vezi, dar nu poți s-o atingi.

Ridică ușor din umeri; privind spre ea, Jacqueline observă un zâmbet cunoscător pe buzele prietenei sale.

Eleanor îi surprinse privirea.

– Pun rămășag pe perlele mamei că e un amant *fantastic.*

Jacqueline ridică din sprâncene. Eleanor avusese amanți, nu știuse niciodată pe cine, sau dacă fusese unul ori mai mulți; Eleanor vorbise deschis despre experiențele sale, dar menționase doar emoțiile, sentimentele, senzațiile fizice.

Datorită ei, Jacqueline aflase mai multe despre acest subiect, însă numai teoretic.

Până acum.

M-a sărutat, iar eu i-am răspuns la sărut.

Cuvintele îi stăteau pe limbă, dar și le înghiți. Îi ascunse această informație despre care era sigură că ar fi satisfăcut-o pe Eleanor. Își putea imagina ce întrebări ar fi auzit apoi de la prietena ei: cum a fost, ce a făcut, era priceput, ce gust avea?

Minunat, îi deschisese ochii, da, era priceput, dar și blând – și masculin –, avea gustul virilității.

Acestea ar fi fost răspunsurile, dar nu voia să le împărtășească. Incidentul de ieri nu fusese plănuit de către niciunul din ei. El nu se jucase cu părul ei pregătindu-se s-o

sărute, era sigură de asta. Iar ea... abia după ce buzele lui le atinseseră pe ale ei își dăduse seama că avea să tânjească după ele – că le va dori cu ardoare.

Jacqueline nu era încă sigură cum se simțea sau cum ar trebui să se simtă după cele întâmplate.

În vreme ce Eleanor îi împărtășise multe dintre aspectele intime ale vieții sale, ea fusese întotdeauna mai rezervată în destăinuiri. Dar o cunoștea prea bine pe Eleanor; trebuia să-i povestească ceva.

– Să stau să pozez pentru el e altfel decât mi-am imaginat. Până acum nu a făcut decât schițe în creion, și le-a executat foarte rapid.

– Chiar trebuie să stai nemișcată? Jordan mi-a spus că s-a întâlnit ieri cu voi și că Gerrard terminase deja lucrul.

– Nu, nu terminase, tocmai treceam dintr-o grădină în alta. Ne-am tot plimbat în căutarea unor locuri potrivite. Nu trebuie să stau nemișcată, ci să stau așa cum îmi spune el, și să vorbesc.

– Să vorbești? Eleanor făcu un pas înapoi, uitându-se la ea. Despre ce?

Jacqueline zâmbi și continuă să meargă. Obișnuita lor bancă se afla puțin mai în față, între două straturi de flori.

– Despre absolut orice. Subiectul propriu-zis nu este atât de important. Nici nu sunt sigură că aude tot ce-i povestesc, nu cuvintele, în orice caz.

Eleanor se încruntă.

– Atunci de ce trebuie să vorbești? Ajungând la bancă, se așezară.

– Pentru că mă gândesc la ceva – desigur, trebuie să mă gândesc la subiectul despre care vorbesc. Pe el îl interesează expresia chipului meu.

– Ah. Eleanor încuviință din cap. Tăcură câteva momente, apoi Eleanor întrebă: Domnul Adair este destul de interesant, nu crezi?

Reţinându-şi un zâmbet cinic, Jacqueline încuviinţă.

– E cel de-al treilea fiu al unui conte, ştiai?

Urmă o discuţie, sau mai degrabă un monolog, despre caracterul şi persoana lui Barnaby, însoţit de câteva comparaţii ocazionale cu Gerrard. Eleanor îl găsea pe Gerrard mai atrăgător, îndeosebi datorită intangibilităţii lui, dar Barnaby părea mai uşor de cucerit.

– Probabil că Gerrard îşi conservă energia pentru pictură – cred că artiştii pot fi foarte egoişti din acest punct de vedere.

Eleanor se opri, parcă aşteptând un răspuns, aşa că Jacqueline spuse şi ea:

– Da, cred că aşa este.

Dar ieri Gerrard nu fusese egoist. Fusese... cum? Bun? Blând, în orice caz. Probabil că era obişnuit să cocheteze cu iubite experimentate. Ea, cu săruturile ei stângace, nu se ridicase la înălţimea lor. Şi totuşi Gerrard nu păruse dezamăgit. Sau poate fusese doar politicos?

Se încruntă.

– Hmm, mormăi Eleanor. Se întinse, ridicând braţele.

Privindu-i chipul îndreptat spre soare, Jacqueline observă din nou expresia pe care o văzuse când se întâlnise prima oară cu Eleanor în dimineaţa aceea. Era expresia unei pisici satisfăcute întinzându-se alene la soare.

Jacqueline mai văzuse această expresie şi cu altă ocazie; Eleanor fusese cu iubitul său noaptea trecută.

Se simţi cuprinsă de un sentiment nedefinit –, nu chiar gelozie, pentru că nu poţi fi gelos pe ceva ce nu cunoşti – mai degrabă o dorinţă arzătoare să... trăiască puţin. Eleanor era doar cu un an mai mare ca ea şi totuşi, de-a lungul anilor, Jacqueline simţise această distanţă mărindu-se. Înainte de dispariţia lui Thomas, experienţele lor fuseseră oarecum similare, deşi Eleanor avusese deja un amant, dar când Thomas plecase şi nu se mai întorsese... viaţa ei se oprise. Apoi mama ei murise, iar ea încetase să mai simtă bucuria vieţii.

Era vie, dar stătea în loc, fără să se îndrepte în vreo direcţie

anume, fără să înveţe nimic, fără să crească, fără să cunoască toate acele lucruri pe care le asociase cu ideea de viaţă.

Se săturase să lase viaţa să treacă pe lângă ea.

Aştepta ca Gerrard să-i termine portretul şi să permită tuturor celor din jur să vadă adevărul pentru a porni în căutarea adevăratului ucigaş şi a răzbuna moartea mamei sale; abia atunci va fi liberă să meargă mai departe şi să-şi trăiască viaţa.

O cuprinse nerăbdarea. Se ridică şi-şi aranjă rochia, luând-o prin surprindere pe Eleanor.

– Trebuie să mă întorc acasă – i-am promis lui Gerrard că-i voi sta la dispoziţie oricând va dori, şi cred că până acum a terminat cu revizuirea schiţelor de ieri.

Contrar aşteptărilor lui Jacqueline, Gerrard nu o căutase; nu trimisese pe nimeni după ea.

Îi spusese lui Eleanor că toate şedinţele de pozat trebuiau făcute în particular, în absenţa unei terţe persoane, şi că Gerrard declarase că nu va arăta nimănui schiţele preliminare; dezamăgită, dar şi intrigată, Eleanor plecase spre casă pe drumul care străbătea grădinile.

Jacqueline se întorsese acasă doar pentru a descoperi că prezenţa ei nu era solicitată – de nimeni, cu atât mai puţin de cel mai de seamă artist al nobilimii.

Dezamăgită – şi iritată de dezamăgirea pe care o simţea – îşi luă un roman şi se aşeză în salon, încercând să citească.

Când Treadle sună clopoţelul care-i chema la masa de prânz, respiră uşurată.

Dar Gerrard nu apăru la masă. Millicent întrebă de el, scutind-o pe Jacqueline de această sarcină. Treadle le informă că servitorul domnului Debbington dusese o tavă cu mâncare sus, în atelier. Se părea că stăpânul său, de îndată ce se lăsa absorbit de munca sa, obişnuia să nu apară la masă cu zilele; lui Compton îi revenea îndatorirea de a se asigura că Gerrard nu murea de foame.

Jacqueline nu ştia dacă era sau nu cazul să fie impresionată.

Când, la sfârşitul mesei, Millicent o întrebă dacă era de acord să o însoţească în salon, Jacqueline dădu din cap.

– Mă duc să mă plimb pe terasă.

Aşa şi făcu, încercând să nu se gândească la nimic – în special la artiştii care îşi rezervă pasiunea pentru pictură – dar nu reuşi. Ajungând la capătul sudic al terasei, ridică privirea spre balconul care ştia că este al lui, apoi şi mai sus, spre ferestrele largi ale podului în care se afla fosta cameră pentru copii.

Era iritată.

Mormăind o înjurătură nedemnă de o domnişoară, se întoarse şi se îndreptă spre cea mai apropiată uşă, apoi urcă scările care duceau la atelier.

Gerrard stătea lângă fereastra studioului, admirând grădinile – fără să vadă nici măcar un pom. Ţinea în mână schiţele din ziua precedentă. Erau foarte bune – promiteau mult – însă...

Ce să facă mai departe? Care va fi următorul pas?

Îşi petrecuse ziua studiind opţiunile. Ar trebui oare, momentan, să insiste ca Millicent să fie de faţă la fiecare şedinţă de-acum încolo?

Instinctul său de artist se răzvrătea. Millicent ar fi distras atenţia nu doar lui, ci şi lui Jacqueline. Trebuia să fie doar ei doi, singuri – într-un cadru intim din punct de vedere spiritual.

Problema lui era să împiedice aspectele spirituale să devină prea repede de ordin fizic. Pe care el le-ar fi acceptat în anumite condiţii, dar Jacqueline era o fată inocentă; înţelepciunea îi dicta să-şi înfrâneze instinctele galopante.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Intră. Presupuse că venise o servitoare să ia tava adusă anterior de Compton.

Uşa se deschise şi intră Jacqueline. Îl văzu pe Gerrard

uitându-i-se direct în ochi, apoi, închizând uşa, aruncă o privire în jur.

Era prima oară când vedea această cameră după ce fusese rearanjată pentru noua ei utilizare. Privirea îi alunecă spre lunga masă şi spre diversele accesorii artistice împrăştiate pe ea; remarcă teancul de schiţe la un capăt, apoi privi spre hârtiile pe care le ţinea Gerrard în mână.

Atenţia îi fu atrasă de şevaletul şi de pânza mare, goală aşezată pe el, învelită în tifon pentru a o proteja de praf.

Plimbându-se agale prin cameră, cântări cu privirea aranjamentele, apoi se întoarse spre Gerrard.

– Mă întrebam dacă nu vrei să-ţi pozez. Se opri la doi paşi de el, lângă fereastră, şi aşteptă.

Gerrard o privi în ochi, îi cercetă chipul, apoi aruncă schiţele pe care le examinase până atunci – timp de câteva ore – pe masă; încrucişând braţele la piept, se sprijini de cadrul ferestrei.

– Ba nu – te întrebai ce nu e în regulă.

Jacqueline se uită la el, nu atât îngrijorată, cât întrebându-se ce atitudine să adopte.

Gerrard oftă, îşi trecu o mână prin păr, un gest de frustrare de care Vane îl dezvăţase cu mult timp în urmă.

– Abia te-am cunoscut şi totuşi am senzaţia că ne ştim dintotdeauna. Şi simţi impulsul de a o proteja, inclusiv de el însuşi.

Jacqueline ezită, mirată.

– Adică...

– Adică nu sunt sigur că pot face asta.

– Să pictezi portretul?

Gerrard ridică privirea, observând consternarea şi îngrijorarea care se aşterneau pe chipul ei.

– Da – dar nu mă mai privi aşa.

Privirile li se întâlniră.

– Cum altfel? Am *nevoie* de portretul făcut de tine. Ştii asta – ştii de ce.

– Aşa e, dar mai ştiu şi despre... Cu două degete făcu un gest între ei. Asta.

Privirea circumspectă reveni în ochii lui Jacqueline.

– Adică?

Exasperat, Gerrard repetă gestul.

– *Asta*, între noi – nu te mai preface că nu ştii despre vorbesc, că nu simţi...

Se priviră câteva momente, timp în care Jacqueline îşi muşcă buza de jos. Apoi inspiră adânc şi împinse bărbia înainte.

– Dacă te referi la sărutul de ieri...

– Să *nu*-ţi ceri scuze!

Jacqueline tresări.

Gerrard întinse un deget spre ea.

– A fost numai vina mea.

Jacqueline pufni spre el, ironic.

– Îmi dau seama că faptul că eu te-am sărutat a fost vina ta. Nu eram inconştientă, indiferent ce crezi tu.

Gerrard fu nevoit să facă un efort pentru a-şi ascunde un zâmbet. Îşi îndreptă spatele.

– Nu am vrut să sugerez că te-aş fi vrăjit cumva.

Jacqueline îl privi scrutător.

– Poate crezi că am fost atât de subjugată de farmecul tău încât nu mi-am dat seama ce fac?

– Nu, nici asta nu am vrut să spun. Oricum, nu cred că ar fi trebuit să te sărut.

– De ce? Îi căută ochii. Avea o expresie tulburată, tristă. Înghiţi în sec. Din cauza...

– Nu! Realizase brusc ce era în mintea ei; îi tăie vorba cu un gest nervos. Nu din cauza suspiciunii care planează asupra ta, *Dumnezeule!* Îşi trecu din nou mâna prin păr, deranjând

şuviţele aranjate cu grijă; brusc, coborî glasul: Nu are legătură cu asta. Era vorba doar despre ei doi. E din cauză că...

Se uită în ochii ei, îi întâlni privirea verde-aurie, se lăsă pradă impulsului care îi dicta să o atingă, lăsă atingerea să crească în intensitate... Putea simţi pasiunea şi dorinţa trezindu-se la viaţă, fremătând între ei.

– Din cauza asta. *Asta*. Tonul lui Gerrard era mai coborât, mai profund; vorbea încet, răspicat. Este vorba de ceea ce se întâmplă între noi.

Jacqueline nu spuse nimic; cu ochii cufundaţi în ai lui, asculta.

Gerrard se îndepărtă de fereastră, dar nu direct spre ea; o încercui încet.

– Cu cât stau mai mult lângă tine – se opri în spatele ei, lăsând doar un centimetru între trupurile lor – cu atât mai tare îmi doresc să te sărut, şi nu doar pe buze.

Ridică braţele în jurul ei; fără să o atingă, mângâie aerul la mai puţin de un centimetru de corpul ei, lent, peste umeri, în jos, peste sâni, peste talie, abdomen, şolduri şi coapse. Cu gura aproape lipită de urechea ei, murmură:

– Vreau să-ţi sărut sânii, să-ţi explorez fiecare părticică a trupului, să-ţi gust fiecare milimetru de piele. Vreau să te am în întregime... Se opri, trase grăbit aer în piept şi îşi cenzură cuvintele explicite care-i stăteau pe buze. Vreau să-ţi cunosc pasiunea, *toată*, şi tu să o primeşti pe-a mea.

Gerrard simţea dorinţa învăluindu-l cu aripi fierbinţi; era convins că şi ea o simţea. Patima fremăta în jurul lor, un curent aproape palpabil care-i trăgea pe amândoi în jos.

– Nu pot să stau lângă tine şi să nu te doresc – să nu-mi doresc să stăm culcaţi alături şi să nu-ţi aflu toate secretele trupului, pe care să-l fac al meu.

Privind-o pe Jacqueline care stătea lângă el dreaptă şi

tăcută, ascultându-i fiecare cuvânt, se luptă să lase mâinile în jos fără să o îmbrățișeze.

Reuși și își exterioriză ușurarea printr-un oftat. Apoi șopti:

– Nu te sperie lucrul ăsta? După o secundă spuse: Dumnezeu știe, eu chiar sunt speriat.

Jacqueline rămase tăcută aproape un minut, apoi se întoarse încet cu fața spre el. Doar un centimetru separa sânii ei de pieptul lui.

Îl privi în ochi cu o expresie deschisă, sinceră, directă – și hotărâtă.

– Ba da, și eu simt asta, dar eu mă tem de moarte, nu de viață. Mi-e teamă să mor fără să apuc să trăiesc, fără să cunosc asta – exact asta. Mai mult decât orice altceva, *asta*.

Cu ochii fixați în ai lui, respiră adânc și continuă:

– Nu știu ce se poate sau ce nu se poate întâmpla, sau cum vor evolua lucrurile, sau ce riscuri și ce pericole există, dar nu-mi pasă. Pentru că deși voi înfrunta aceste pericole și îmi voi asuma aceste riscuri, voi învăța să trăiesc, nu doar să exist, așa cum fac de atâta timp.

Sinceritatea ei îl obliga și pe el la sinceritate. Hotărârea lui Jacqueline îi submina bunele intenții.

– Îți dai seama ce spui – ce-mi ceri?

– Da. Clipi de câteva ori, apoi îl privi din nou. Tu ai fost deosebit de sincer.

Nu destul de sincer.

– Nu-ți pot promite... nimic. Nu știu ce s-ar putea întâmpla, cât de mult voi fi în stare să-ți ofer. N-am mai... Se opri, dar continuă să o privească. N-am mai fost niciodată cu o femeie ca tine.

O femeie care-l afecta atât de profund, în atât de multe feluri, atât de intens. Nu-și putea da seama cum ar decurge lucrurile în cazul unei căsătorii.

– Nu ți-am cerut promisiuni.

Vocea lui Jacqueline rămăsese calmă, la fel ca privirea. Gerrard simțea încă nevoia să o protejeze.

– Totuși, eu îți voi promite ceva. Oricând vei vrea să te oprești, să te retragi ca să te simți în siguranță, nu va trebui decât să-mi spui.

În timp ce spunea aceste vorbe, întinse mâinile spre ea. Ochii ei se deschiseră larg când Gerrard o cuprinse în îmbrățișare; palmele ei îi mângâiau brațele când Gerrard lăsă capul în jos, dar nu încercă să-l respingă.

În schimb, ridică și ea capul și buzele lor se atinseră.

Și nu mai rămase cale de întoarcere. Nici pentru el, nici pentru ea.

Vâltoarea se închise în jurul lor.

Pasiunea creștea, un val fierbinte copleșindu-i, puternic și totuși reținut, ca un contracurent ascuns sub valuri. Suficient de reținut pentru ca amândoi să poată explora noile senzații.

Gerrard întoarse capul. Era atât de diferit față de tot ce experimentase, față de toate celelalte sărutări... *ea* era atât de diferită față de toate celelalte femei.

Constatarea îl înfioră, îi deschise calea spre un val de sentimente care-i accentua fiecare senzație, care transformau buzele lui Jacqueline într-un nou și fermecător tărâm de basm, iar trupul într-un peisaj feminin pe care trebuia să-l exploreze – ca și cum pentru el ar fi fost prima oară. Încet. Savurând fiecare pas, fiecare moment.

Jacqueline depărtă buzele, invitându-l – și culegând laurii când Gerrard acceptă. Fără grabă, fără presiune, fără pasiuni lacome – era momentul explorării și descoperirilor.

Era o foame naturală, nesofisticată; răspunse la fel, acceptând ceea ce îi oferea el, luând tot ce-i era necesar. Ridică brațele, și le trecu pe după gâtul lui, înfiorându-se delicat când brațele lui reacționară încordându-se, trăgându-l fără rezerve spre ea, lipindu-și sânii de pieptul lui ca un zid, șoldurile de coapsele lui ca niște stânci.

Nicio parte din trupul lui Gerrard nu era moale; lipită de corpul său plin de dorință, nu simțea decât mușchi și oase,

puternic, străin – pe deplin masculin. Creierul îi dicta sentimente de teamă, neajutorare şi ameninţare, dar în sinea sa recunoştea amuzată că nu simţea nimic din toate astea.

În schimb, se desfăta cu sentimente total opuse, simţind cum masculinitatea lui Gerrard scoate la lumină femeia din ea; în schimb, se înfiora anticipat, amintindu-şi promisiunile lor.

Mâinile lui, cu degete lungi şi puternice, o prinseseră de şolduri şi acum o legănau încet înainte şi înapoi.

Degajând căldură, o căldură care deveni şi mai intensă când Gerrard înclină capul şi o sărută mai profund. Nerăbdătoare, îşi apăsă trupul de al lui şi îl urmă, plină de tentaţie şi de dorinţă.

O mână se mişcă pe sub talie, apăsând-o, lipind-o de el. Cealaltă îi urcă până la curba umărului, zăbovi acolo, mângâindu-i gâtul, o palmă caldă peste pielea ei goală, apoi alunecă încet în jos, mângâindu-i provocator pielea de deasupra corsetului înainte să i se aşeze pe sân.

Jacqueline pierdu şi puţina răsuflare pe care o mai avea, simţind ceva asemănător unui trăsnet fulgerându-i simţurile în vreme ce el îi mângâia pielea tare, îi explora curbele pline, mângâindu-le expert, apoi închizând palma şi strângând.

O copleşi un val de plăcere; îngrijorată că el ar putea înţelege greşit, se lipi şi mai tare de el, îi luă mâinile de pe gât şi i le trecu prin păr, îi fixă capul în timp ce-l săruta, cerând mai mult cu gura şi cu buzele.

Gerrard înţelese; Jacqueline îi simţi buzele curbându-se o secundă, apoi acceptând invitaţia ei nerostită şi sărutând-o şi mai profund, şi mai intim, frecându-şi limba de a ei într-un ritm pe care ea nu-l ştia, dar pe care într-o mare măsură îl recunoştea.

Inima lui Jacqueline bătea cu putere; mintea ei se cufundă într-o ceaţă caldă şi confuză.

Mâinile lui Gerrard se încordară; cea de pe sân o mângâie dezmierdător, apoi degetele lui pricepute îi căutară sfârcul, îl

învârtiră uşor şi-l strânseră până când Jacqueline gemu. Până când plăcerea înflori şi se dispersă pe sub pielea ei ca un val care se rostogolea peste ea, în jos, zvâcnind între coapse.

Gerrard se sprijini de cadrul ferestrei, trăgând-o după el; degetele lui talentate continuau să se joace cu sfârcul întărit, în timp ce strecură cealaltă mână pe spate, peste şolduri, peste fund, dezmierdându-l blând, apoi apucând, strângând.

Jacqueline îşi simţi genunchii moi. Gerrard o susţinu, neajutorată, fierbinte, din ce în ce mai moale. Dorinţa ardea şi se răspândea sub pielea ei; Gerrard, cu mâinile şi cu gura, cu buzele şi cu limba, întreţinea această flacără.

Jacqueline îi strânse capul în mâini, răspundea la sărutări, simţea impulsuri necunoscute până atunci...

Dincolo de uşă se auziră paşi urcând scările în grabă.

Cei doi se opriră. Jacqueline auzi o înjurătură şoptită, realiză că nu era şoapta ei, deşi era perfect de acord.

Gerrard o prinse de mijloc şi o sprijini de cadrul ferestrei, în locul său. El se îndepărtă, înşfăcând blocul de desen şi un creion.

Uşa se deschise brusc şi în cadrul ei apăru Barnaby, respirând greu, roşu la faţă.

Cei doi îl priveau nedumeriţi.

Barnaby le aruncă o privire, apoi făcu un semn cu mâna.

– Îmi cer iertare – dar... Îl privi pe Gerrard: Am găsit un cadavru.

– Ieşisem să mă plimb – eram pe cărarea care merge de-a lungul versantului nordic. Barnaby aruncă o privire peste umăr în timp ce ei trei grăbeau pasul pe poteca din grădina de zarzavaturi. Cărarea asta traversează Grădina lui Hades – e plină de chiparoşi, o mică pădure. Mai sus, pe versant, am văzut o movilă care părea deplasată... părea a avea o formă ciudată, aşa că am urcat până acolo să arunc o privire.

Curiozitate insațiabilă – așa îl descrisese Gerrard întotdeauna pe Barnaby. Barnaby se uită la Jacqueline, iar ea îi susținu hotărât privirea.

– Cine e? întrebă ea.

Barnaby se uită rugător spre Gerrard, apoi privi înainte.

– Nu știu. Nu e... un cadavru proaspăt.

Stomacul lui Jacqueline se revoltă, dar strânse din dinți. Se certaseră puțin în atelier când Barnaby o sfătuise să nu-i însoțească. Gerrard fusese de acord cu el, dar făcuse bine că nu-și exprimase punctul de vedere; în cele din urmă o luase de mână și o lăsase să-i însoțească.

Dar nu era mulțumit că acceptase.

Jacqueline pusese piciorul în prag. Asta era casa ei și, dacă existau cadavre îngropate în grădină, avea tot dreptul să știe.

Inima îi bătea tulburător de tare, zguduindu-i pieptul; era ușor ametită. Deasupra lor se adunaseră nori grei, transformând dimineața plăcut răcoroasă într-o după-amiază mohorâtă, aducând din depărtare bubuitul tunetelor și arcurile luminoase ale trăsnetelor. Pe măsură ce părăseau pergola de lemn și porneau pe cărarea care trecea prin vița-de-vie din Grădina lui Dionysos, îi fu recunoscătoare lui Gerrard pentru degetele pe care și le încleștase pe umărul ei, protector.

Barnaby îl alertase pe tatăl ei și pe Treadle înainte de a veni să-i caute. Când pătrunseră în Grădina lui Hades, sub umbra deasă a chiparoșilor, auziră voci în față. Uitându-se mai bine, văzură un grup de oameni adunați lângă o movilă. Grădinarul-șef, Wilcox, se afla acolo, împreună cu doi dintre oamenii săi, înarmați cu lopeți. Și grăjdarul-șef, Richards, era acolo, ca și Lordul Tregonning și Treadle.

Jacqueline se opri pe cărare. Barnaby continuă, urcând panta. Gerrard o privi pe Jacqueline, apoi se opri alături de ea.

Lordul Tregonning vorbea cu Barnaby, apoi se întoarse și o văzu. Barnaby o privea și el, parcă sugerându-i ceva.

Tregonning ezită, apoi încuviință din cap; precaut, măsurându-și pașii, coborî versantul, cu Treadle alături, sprijinindu-i cotul. Barnaby venea în urma lor.

Lordul Tregonning ajunse la cărare; palid, gâfâind, își aranjă o clipă haina, apoi se aplecă – literalmente – peste bastonul lui.

– Îmi pare rău, draga mea – e foarte dureros.

Jacqueline îl apucă de braț, înfigându-și degetele în pielea lui.

– Cine e?

Tatăl ei o privi o vreme, apoi clatină din cap.

– Nu putem fi siguri... Oftă, apoi ridică mâna, și deschise pumnul. Domnul Adair se întreba dacă nu cumva recunoști asta?

Jacqueline privi ceasul de buzunar din palma lui.

Tăcu vreme îndelungată, cu pieptul strâns ca într-o menghină și cu pulsul bubuind în tâmple. Apoi întinse mâna – nu ca să ia ceasul, ci ca să șteargă cu un deget praful de pe capacul gravat.

Se aplecă, și privi atent.

– E al lui Thomas.

Un tunet îi bubui în urechi, iar privirea i se întunecă.

8

Jacqueline își veni în fire, dar nu știa după câtă vreme. Era întinsă pe canapeaua din salon; Millicent, Gerrard și Barnaby se aflau în apropiere, discutând în șoaptă.

Când se străduí să se ridice în capul oaselor, Millicent o văzu și veni repede lângă ea.

– Ar trebui să mai stai puțin întinsă, draga mea. Erai leșinată când Domnul Debbington te-a adus pe brațe.

Jacqueline privi spre Gerrard, care venise în spatele canapelei.

– Mulțumesc.

Expresia lui Gerrard rămase neschimbată.

– Dacă vrei să-mi mulțumești, stai acolo unde ești.

Millicent clipi din ochi, uimită de tonul lui.

– Ah... vrei niște apă, draga mea?

– Ceai dacă se poate.

– Da, desigur. Millicent se grăbi să sune clopoțelul.

Cu privirea lui Gerrard ațintită asupra sa, Jacqueline își alese o poziție comodă, sprijinită de perne. Apoi se uită la Barnaby, care stătea în fața șemineului.

– Ce se întâmplă?

Barnaby privi spre Gerrard, după care se apropie.

– Tatăl tău a trimis după un judecător. Între timp, Wilcox și Richards supraveghează... ah, deshumarea.

O străbătu un fior.

– S-ar putea afla oare... Ar putea spune cineva când a fost ucis? Sau cum? Privi spre Barnaby. A fost împușcat?

Barnaby se uită din nou la Gerrard. Acesta oftă și, arătându-i lui Barnaby un scaun din apropiere, ocoli canapeaua și se așeză la capăt.

– Poate e mai bine să vorbim despre povestea asta dacă tot ești așa de hotărâtă.

Jacqueline îi arnncă o privire, dar Millicent, trăgându-și mai aproape un alt scaun, încuviință din cap.

– Nu văd de ce ne-am preface că nu avem un cadavru în grădină și că acesta n-ar fi al bietului Thomas Entwhistle. Cred că lui Jacqueline i-ar fi mai bine dacă am aborda problema cu mai multă delicatețe.

– Da, într-adevăr. Slavă Domnului pentru mătușile delicate. Jacqueline se uită iar la Barnaby; el părea omul cu informațiile.

– Se știe când... a murit Thomas?

– Doar că asta s-a întâmplat de mult timp. Barnaby zâmbi amar. Cel puțin un an, poate mai mult. Când a fost văzut ultima oară?

Jacqueline medită, adunând lunile.

– Acum doi ani și patru luni.

– În acest caz, nu sunt motive să spunem că nu a fost ucis în ziua aceea. Aici a fost văzut ultima oară, nu-i așa?

Lui Jacqueline îi era din ce în ce mai frig; încuviință încet din cap.

– Da. Eu l-am văzut. Îl privi pe Barnaby, apoi pe Gerrard. Eu am fost ultima persoană care a vorbit cu el... exact ca și în cazul mamei.

Barnaby se încruntă.

– Da, dar asta nu înseamnă că tu i-ai ucis, nu?

Tonul lui rațional îi făcu pe Jacqueline și pe Gerrard să se uite la el.

Barnaby se încruntă și mai tare.

– Ce?

Gerrard dădu din cap.

– Lasă asta acum. Ce ai mai aflat?

– A fost ucis cu o piatră. Una mare. Făcu mâinile cupă, sugerând un obiect de vreo douăzeci și cinci de centimetri.

– Cam așa de mare. Cineva l-a ridicat și l-a lovit pe Thomas în spatele craniului.

Jacqueline înghiți cu greu. Dar Thomas era mort; murise cu multă vreme în urmă, iar ea trebuia să afle cum.

– Am mers cu el pe potecă spre grajduri. Ne-am despărțit chiar în Grădina lui Hercule, iar el și-a continuat drumul. De ce... Cum a ajuns în Grădina lui Hades? E ceva distanță între ele.

– Într-adevăr. Barnaby bătu cu palma peste mânerul scaunului, apoi se întoarse spre Jacqueline. V-ați despărțit în Grădina lui Hercule, adică destul de departe, de unde nu se vede intersecția cu poteca laterală, cea care merge pe versantul nordic prin Hercule, Demeter, Dionysos și Hades.

Jacqueline încuviință.

– Eu nu trebuia să părăsesc terasa, dar am mai făcut câțiva

paşi – poteca străbate un teren deschis până la marginea Grădinii lui Hercule.

Se încruntă gânditoare.

– Da, aşa este.

– Ai fi auzit dacă ar fi vorbit cu cineva?

– Nu dacă te referi la cealaltă potecă – până a ajuns el acolo, probabil că eu mă întorsesem la terasă. Nu aş fi auzit dacă s-ar fi întâlnit cu cineva, decât dacă ar fi strigat, şi poate nici atunci – de obicei vântul bate în direcţia opusă.

– Mă îndoiesc că te-a strigat.

– De ce spui asta?

– Deoarece... ei bine, Thomas era destul de înalt, nu-i aşa?

Jacqueline încuviinţă; privi spre Gerrard.

– Cam ca Gerrard, dar mai slab.

– Da, după rana din craniu putem deduce că cel care l-a lovit stătea destul de aproape, şi poate era puţin mai înalt decât el. Cred că acest lucru este posibil doar dacă era un bărbat pe care Thomas îl cunoştea.

Gerrard văzu culoarea dispărând din obrajii lui Jacqueline.

– Un *bărbat* – nu o femeie?

Barnaby clipi uimit.

– O femeie? Se gândi puţin, privind în gol, apoi dădu din cap. Nu cred – cine a ridicat o asemenea piatră trebuie să fi fost o persoană puternică. Pentru majoritatea femeilor ar fi greu să şi apuce astfel de piatră. Şi ţinând cont de înălţimea lui Thomas, chiar dacă stătea în spatele lui pe porţiunea cea mai abruptă a versantului, ar fi trebuit să ridice piatra destul de sus pentru a-l lovi cu atâta putere. Se uită din nou la Gerrard. A fost o singură lovitură.

Millicent scăpă un oftat.

Roşind, Barnaby se întoarse spre ea.

– Îmi pare rău. Dar, mă rog, nu se poate să fi fost o femeie – cel puţin nu una obişnuită. Una foarte mare ar fi fost în stare, dar, doar dacă Thomas cunoştea vreuna pe-aici, ei

bine... Barnaby zâmbi cu subînţeles, încercând să-şi demonstreze teoria.

– Vrei să spui, recapitulă Gerrard, că Thomas a fost ucis aproape sigur de un bărbat pe care-l cunoştea.

Barnaby încuviinţă.

– Pare singura concluzie rezonabilă.

Uşile salonului se deschiseră. Barnaby şi Gerrard se ridicară când în încăpere intrau Lordul Tregonning şi un bărbat pe care nu-l mai văzuseră. Jacqueline puse picioarele pe podea; Gerrard îi dădu mâna şi o ajută să se ridice. O luă de braţ. Nu era încântat de paloarea, nici de încordarea ei. Millicent se ridică şi ea şi se duse lângă Jacqueline, în partea cealaltă.

Necunoscutul se înclină în direcţia doamnelor, care îl salutară la rândul lor.

Lordul Tregonning făcu un semn spre Barnaby şi Gerrard.

– Acesta este domnul Adair, care a descoperit cadavrul, şi domnul Debbington, un alt invitat. Sir Godfrey Marks, judecătorul nostru.

Barnaby şi Gerrard îi strânseră mâna lui Sir Godfrey şi schimbară câteva cuvinte de bun venit.

Sir Godfrey se întoarse spre Jacqueline.

– Îmi pare rău să te deranjez, draga mea, dar tatăl tău mi-a arătat acest ceas care a fost găsit asupra cadavrului. Sir Godfrey îi arătă ceasul.

– Eşti sigură că este al lui Thomas?

De pe obrajii lui Jacqueline dispărură şi ultimele urme de culoare. Aruncă o scurtă privire spre ceas, după care încuviinţă dând din cap.

– Sunt sigură. Sir Harvey şi Lady Entwhistle îl vor recunoaşte.

Sir Godfrey făcu o pauză, studiindu-i chipul, apoi dădu din cap şi puse ceasul înapoi în buzunar.

– Din păcate, a trecut mult timp, aşa că împrospătează-mi

te rog memoria – ai fost cu el până la grajduri şi v-aţi despărţit acolo?

– Nu.

Jacqueline împinse bărbia în sus; Gerrard îi simţi degetele înfigându-se în mâneca lui.

– Am mers puţin pe potecă – ne-am despărţit la intrarea în Grădina lui Hercule. Thomas a plecat mai departe, iar eu m-am întors acasă.

Sir Godfrey privi spre Lord Tregonning, apoi se uită o clipă la Jacqueline; surprinzător, chipul lui exprima milă.

– Aşadar, tu ai fost ultima persoană care l-a văzut în viaţă?

Gerrard simţi degetele ei fremătând sub ale lui, dar expresia ei rămase impasibilă.

– Da.

Sir Godfrey încuviinţă cu un gest care nu prevestea nimic bun, apoi se întoarse spre Lord Tregonning.

– O să ne oprim aici. Vorbea pe un ton grav. Voi da eu vestea familiei Entwhistle. Poate au fost nişte ţigani sau vagabonzi. Nu are sens să tulburăm apele – nimic nu-l va aduce înapoi pe bietul Thomas Entwhistle.

Chipul lui Lord Tregonning rămase nemişcat, lipsit de orice expresie.

– Cum doriţi. În tonul lui nu avea nicio emoţie. Fără să se uite la Jacqueline sau la vreunul dintre ei, făcu un semn din cap spre Sir Godfrey şi îl însoţi spre uşă.

Cu faţa împietrită de surprindere, cu ochii holbaţi de mirare, Barnaby se uită la Gerrard, apoi la Jacqueline. Înainte ca Gerrard să poată reacţiona, Barnaby porni spre cei doi bărbaţi; atinse braţul lui Sir Godfrey.

– Sir Godfrey, în ceea ce priveşte circumstanţele decesului...

Sir Godfrey se opri. Îi aruncă lui Barnaby o privire încruntată şi furioasă.

– Nu cred că e cazul să intrăm prea adânc în povestea asta, domnule. Privi scurt spre Jacqueline, apoi din nou spre

Barnaby. Sunt convins că nu e cazul să-ţi amintesc că nu eşti decât un musafir aici. Nu are sens să tulburi inutil apele – o întâmplare nefericită, însă acum nu mai e nimic de făcut.

Cu acest verdict categoric, Sir Godfrey îl salută politicos din cap şi se îndepărtă alături de Lord Tregonning.

Uluit, Barnaby continuă să se holbeze în urma lor.

Când uşa se închise, se întoarse.

– Ce dracu' a fost asta? Se uită mai întâi la Gerrard, apoi, ofensat, la Jacqueline.

– Ticălosul ăla se poartă de parcă *tu* l-ai ucis pe Thomas! De ce naiba ar crede aşa ceva?

Cu un gest neajutorat, Jacqueline se aşeză şovăitoare pe canapea şi se sprijini de perne.

– Fiindcă, spuse Gerard pe un ton tăios, foarte multă lume de pe-aici crede că Jacqueline şi-a omorât mama, aşa că de ce nu şi pe Thomas?

– *Ce?* Barnaby se holbă la el, consternat. Apoi se uită la Jacqueline. Dar e ridicol. Nu e posibil ca tu să-ţi fi ucis mama.

Gerrard închise ochii o clipă, satisfăcut de reacţia lui Barnaby. Când îi deschise, o văzu pe Jacqueline recăpătându-şi culoarea în obraji şi privindu-l pe prietenul lui. Fusese surprinsă când el îi susţinuse nevinovăţia, dar cum el era în fond un necunoscut fără nicio legătură sau interes în toată povestea asta... Jacqueline era plăcut impresionată.

Gerrard formulă o întrebare despre care ştia că stăruie şi în mintea ei.

– De ce spui asta – de ce e ridicol? De ce e imposibil ca Jacqueline să-şi fi ucis mama?

Barnaby se holbă la el.

– Tu te-ai uitat la balustrada terasei?

– E o balustradă de piatră, una obişnuită.

Barnaby încuviinţă.

– Una obişnuită – piatră masivă, o ramă de douăzeci de centimetri lăţime, înaltă până la talia unui bărbat, până la jumătatea abdomenului în cazul unei femei de înălţime medie, aşa cum am înţeles că era Lady Tregonning.

– O femeie de înălţime medie – Barnaby se înclină în faţa lui Jacqueline – nu ar fi putut împinge sau răsturna peste un obstacol atât de înalt *şi de lat* o altă femeie tot de înălţime medie şi de o greutate ceva mai mare.

Privi spre Jacqueline, văzând consternarea şi semnele unei bănuieli îngrozitoare în ochii ei.

– Când am spus că nu ţi-ai putea ucide mama, vorbeam la propriu. Trebuia ridicat întreg corpul pe balustradă şi apoi împins, sau mai bine spus aruncat peste. Nu cred că ai fi în stare să faci aşa ceva, cel puţin nu de una singură. Ezită o clipă, apoi întrebă: Dar ei nu cred *cu adevărat* că tu ai făcut-o, nu?

De data asta cea care răspunse fu Millicent:

– Ba da.

Pe scurt, Millicent relată unui Barnaby uluit ce se petrecuse după moartea lui Miribelle Tregonning.

– Aşa se făcu că tuturor le-a intrat în cap că Jacqueline este vinovată. Millicent pufni. Eu nu am fost niciodată de acord cu această prostie, dar până să aflau eu, cam asta era versiunea general acceptată. Majoritatea celor de aici consideră că faptul este nedovedit, dar incontestabil.

Barnaby era îngrozit.

– Dar faptele nedovedite nu sunt nici măcar fapte!

Dată fiind convingerea sa cu privire la importanţa deducţiilor logice în rezolvarea crimelor, Barnaby considera transformarea unui element conjunctural în faptă drept erezie. Gerrard îl urmărea pe Barnaby punând întrebări şi pe

Millicent descriind amănunţit felul în care ideea că Jacqueline îşi ucisese mama prinsese rădăcini în atâtea minţi.

Era înspăimântător de simplu, şi totuşi rezultatul era catastrofal. Gerrard privi spre Jacqueline. Nu doar catastrofal, ci şi dificil de remediat.

Jacqueline nu spuse mare lucru. Părea că-i ascultă pe ceilalţi; Gerrard nu era foarte sigur de asta. Treadle aduse tava cu ceai, iar Millicent turnă în ceşti. Jacqueline acceptă ceaşca întinsă de mătuşa ei, se relaxă şi sorbi din ea. Barnaby şi Millicent continuară discuţia, încercând să găsească o metodă pentru a rezolva situaţia. Jacqueline asculta, dar nu se ivea nimic nou, niciun aspect pe care să nu-l fi luat în calcul; gândurile îi zburau în altă parte.

Mai adineauri aflase că un tânăr la care ţinuse şi care ţinuse la ea fusese ucis cu brutalitate. Deşi Jacqueline nu privea în direcţia lui, Gerrard intui cât este de emoţionată.

Tristeţe şi, în plus, prea multe sentimente amestecate pentru ca el să le poată distinge; o parte din el, gentlemanul, ezita să-i tulbure suferinţa, o altă parte, pictorul, observa şi cataloga, iar omul Gerrard îşi dorea să o ia în braţe şi să o consoleze, să-i ofere alinare.

Gerrard clipi; lăsă privirea în jos şi puse ceaşca pe farfurioară. Nu mai simţise niciodată un impuls atât de puternic de a consola pe cineva. Empatia este necesară pentru un artist, totuşi nu o mai simţise niciodată cu atâta acuitate.

Niciodată nu se simţise mai dornic să acţioneze, să împărtăşească o povară, dacă nu chiar să o preia în întregime.

Privi spre Jacqueline printre gene. Dacă el ar fi intervenit, oare cum ar fi reacţionat Jacqueline?

Gerrard nu uitase momentele din atelier, întrerupte dramatic. Făcuseră un pas înainte împreună, un pas important pentru amândoi, aşa încât unde se aflau ei – el şi ea, şi ce era între ei – acum?

Jacqueline îşi termină ceaiul. Se ridică fără să se uite la

Gerrard. Când el şi Barnaby se ridicară la rândul lor, Millicent tăcu; Jacqueline schiţă un zâmbet fugar, detaşat.

– Vă rog să mă scuzaţi, eu o să mă retrag pentru o vreme, sunt cam obosită.

– Sigur, draga mea. Millicent îşi puse ceaşca pe tavă. O să vin mai târziu să văd ce mai faci.

Cu un semn din cap, un zâmbet vag şi o privire fugară spre Gerrard, Jacqueline porni spre uşă. Gerrard o privi îndepărtându-se; nu-i plăcuse privirea ei goală.

Se întoarse din nou spre Millicent şi Barnaby.

Barnaby îi surprinse privirea.

– Eu mă duc să refac traseul lui Thomas.

Gerrard încuviinţă.

– Vin şi eu cu tine. Simţea nevoia să gândească în linişte.

Lăsând-o pe Millicent în salon, cei doi ieşiră pe terasă. Reluară traseul pe care îl urmaseră Thomas şi Jacqueline cu mai bine de doi ani în urmă, apoi continuară drumul pe poteca care mergea de-a lungul versantului nordic, confirmând spusele lui Jacqueline; nu ar fi putut vedea dacă Thomas s-a întâlnit cu cineva la intersecţia potecilor, şi nu ar fi avut cum să meargă atât de departe cu el când mama ei o aştepta să se întoarcă acasă.

Traversară grădinile lui Demeter şi Dionysos, Barnaby presupunând că, dacă crima ar fi fost comisă pe potecă, dată fiind înălţimea lui Thomas, ea trebuie să fi avut loc în cea mai abruptă porţiune, acolo unde poteca se adâncea în Grădina lui Hades. Luându-l pe Gerrard drept model, Barnaby conchise că ucigaşul era cu cel mult şapte centimetri mai scund, o persoană pe care Thomas o cunoştea suficient de bine pentru a o lăsa să meargă nestingherită în spatele lui.

Barnaby se strâmbă.

– Trebuie să am o întrevedere cu Lady Entwhistle. Mamele cunosc întotdeauna persoanele din anturajul fiilor lor. Ea trebuie să ştie persoanele pe care Thomas le considera prieteni apropiaţi.

Cotiră pe potecă şi ridicară ochii spre locul în care zăcuse trupul lui Thomas.

– Se pare că au luat cadavrul de-acolo.

Doar Wilcox şi Richards se mai aflau la locul crimei, acesta din urmă sprijinit într-o lopată.

Barnaby urcă primul panta abruptă, căţărându-se pe rădăcinile groase ale chiparoşilor care împânzeau versantul.

Wilcox şi Richards îşi îndreptară spinările la vederea lor şi îşi duseră mâinile la pălării. Gerrard îi salută cu un semn din cap.

Barnaby îşi scutură mâinile de praf.

– Mă întrebam... eraţi amândoi aici când a dispărut Thomas, nu-i aşa?

– Îhî. Ambii bărbaţi răspunseră afirmativ.

– Vă aduceţi aminte să mai fi văzut pe altcineva pe-aici în momentul în care Thomas a plecat din casă?

Wilcox şi Richards se priviră, apoi Richards acceptă să vorbească.

– Ne-am tot chinuit amândoi să ne aducem aminte. Domnul Brisenden se plimba printre stânci, aşa cum face adesea. Sir Vincent Perry, un alt localnic, a ieşit din casă când a sosit tânărul Entwhistle, dar nu a ajuns la grajduri decât ceva mai târziu. Oricum, el se plimbă adesea pe malul micului golf – nu cel de la capătul grădinilor, ci cel de dincolo de grajduri – înainte de a veni să-şi ia calul. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi...

Richards privi spre Wilcox, care continuă relatarea:

– Atât Lord Fritham, cât şi Jordan se plimbă adesea prin grădini – nu ştim niciodată când îl întâlnim pe vreunul. Şi în ziua aceea ieşiseră mulţi localnici – la pescuit sau la vânătoare; ambele sezoane erau deschise. Deşi în general nu intră în grădini, uneori le traversează. Toţi cei de pe-aici cunosc fiecare potecă. Este cel mai rapid drum între terenurile moşiei Tresdale şi falezele din nord.

Barnaby se strâmbă.

– De ce ar fi vrut vreunul dintre localnici să-l omoare pe Entwhistle? Nu era simpatizat?

– Oh, ba da, era un tânăr foarte amabil.

– Cu toţii speram ca el şi domnişoara Jacqueline să se căsătorească – toată lumea ştia că acest lucru urma să se întâmple.

– Deci nimeni nu avea vreun motiv să-l omoare pe Entwhistle, altul decât gelozia pentru domnişoara Jacqueline?

Cei doi angajaţi schimbară o privire, apoi încuviinţară.

– Îhî, spuse Richards, cam aşa e.

Gerrard se uită la grămada de pământ proaspăt săpat.

– Aţi mai găsit ceva?

– Nimic de la sărmanul tânăr, dar – Wilcox făcu un semn în sus pe pantă – înclin să cred că aceea e piatra care l-a ucis.

Câţiva metri mai sus se afla o piatră oarecum drept-unghiulară şi cu dimensiuni apropiate de cele descrise de Barnaby.

Barnaby se căţără până la ea. Ridică piatra cu ambele mâini, apoi privi spre Gerrard.

– Aceasta pare a fi. Se uită în jur. Probabil că a fost ucis aici sau prin apropiere...

Observând că Wilcox şi Richards se uitau unul la celălalt, Barnaby se opri.

– Ce e?

– Ei bine, Richards făcu un semn spre împrejurimi. Nu sunt multe pietre pe-aici, cel puţin aşa mari ca asta. Copacii sunt cei care ancorează solul; acesta nu este pietros.

– Singurul loc unde găseşti pietre ca asta este creasta. Wilcox arătă în sus pe versant. Acolo sunt numai pietre, toate la fel de mari ca asta.

Arătă spre piatra pe care Barnaby o pusese pe sol.

– Noi credem că tânărul Entwhistle şi ticălosul care l-a ucis au urcat pe creastă, apoi Entwhistle a fost lovit, s-a

rostogolit până aici şi cel mai probabil odată cu el a căzut şi bolovanul.

– Destul de uşor de acoperit cu ace de chiparos. Richards arătă cu piciorul acele împrăştiate pe sol. Întotdeauna sunt o grămadă pe-aici. Cu timpul, s-a îngropat în pământ.

– Băieţii mei nu prea au ce face aici, adăugă Wilcox. Copacii nu au nevoie de îngrijire, iar acele nu trebuie greblate.

Gerrard privi creasta; văzu o ridicătură, o grămadă de bolovani roşi de vreme care se întindea până la faleză.

– De ce ar vrea cineva să urce până acolo?

– Ah, toţi fac asta. Localnicii ştiu că de acolo poţi vedea peştera. E destul de greu de ajuns, dar în timpul mareelor puternice, privelişte a e minunată.

– Aha! Lui Barnaby îi sclipiră ochii.

Nu le fu greu să-i convingă pe Wilcox şi pe Richards să le arate drumul – singurul drum – care urca pe creastă. Acolo constatară că ipoteza lor era corectă; un corp căzut de pe creastă s-ar fi îndreptat exact spre chiparoşi.

– Şi, spuse Barnaby, stăpânindu-şi cu greu emoţia, după ce se despărţiseră de Wilcox şi Richards şi porniseră pe drumul spre casă, asta lămureşte un aspect care mă nedumerea încă – cum a putut ucigaşul să se aplece şi să ia o piatră fără ca Entwhistle să observe?

Gerrard privi spre el.

– Ucigaşul tot trebuia să ridice o piatră, chiar dacă se aflau pe creastă... Se întrerupse, imaginându-şi scena.

– Da, dar ar fi fost uşor, spuse Barnaby pe un ton triumfător. Unu: Entwhistle era absorbit de privelişte a Ciclopilor. Doi: – Barnaby privi cu coada ochiului spre Gerrard – Entwhistle nu stătea în picioare. Ai văzut locul. Nu crezi că dacă stai de vorbă cu un prieten şi admiri peisajul, ar fi mai normal să stai jos?

Gerrard meditä.

– Asta înseamnă că ucigaşul nu trebuie neapărat să fie înalt.

– Nu – poate să aibă orice înălțime. Barnaby se încruntă. La naiba! Asta lungește considerabil lista suspecților.

– Dar trebuie să fie totuși un bărbat.

– Oh, da. Dimensiunea pietrei – și sunt toate șansele ca piatra să fie cea pe care am văzut-o noi – sugerează lucrul ăsta. Chiar și în cazul în care Thomas ședea jos, unei femei i-ar fi fost foarte greu să o ridice. În plus, manierele l-ar fi obligat ca, în cazul în care ea stătea în picioare, el să nu se așeze. Nu. Barnaby dădu din cap. Este exclus să fi fost o femeie.

Ajunseră la treptele terasei; zâmbind, Gerrard le urcă câte două.

– Ce e? întrebă Barnaby, observând că zâmbește.

Gerrard se uită la el.

– Mai este și un alt motiv pentru care ucigașul nu putea fi o femeie.

Barnaby se strâmbă, nedumerit, apoi oftă.

– Care?

– Drumul până la creastă – noi abia am reușit să ajungem acolo fără să ne rănim. Gerrard arătă o zgârietură pe bocanc și o pată pe pantaloni. Așa cum spunea Wilcox, e destul de greu de ajuns pe creastă. Nicio femeie îmbrăcată în rochie de casă nu ar fi putut face asta, pentru ca apoi să se întoarcă acasă fără a da de bănuit. Toată lumea ar fi ținut minte acest lucru.

– Excelentă observație, conchise Barnaby. E clar că nu a fost o femeie.

– În consecință, spuse Gerrard, îndreptându-se spre casă cu fălcile încleștate, nu a fost Jacqueline.

Jacqueline nu coborî la cină.

– A cerut să i se aducă cina pe o tavă în camera ei, răspunse Millicent la întrebarea lui Gerrard. Spunea că are nevoie de puțină liniște ca să-și revină din șoc.

Gerrard murmură un „Desigur" și se prefăcu că acceptă acest răspuns, dar în sinea lui era foarte tulburat.

Ca întotdeauna, cina a fost o masă liniștită, iar el a avut destul timp să mediteze. Lordul Tregonning a spus că el consideră subiectul Entwhistle închis. Barnaby i-a aruncat lui Gerrard o privire întrebătoare, vrând parcă să afle dacă nu era cazul să-l contrazică. Gerrard dăduse din cap și-i șoptise:

– Nu încă.

Principala lui prioritate era Jacqueline.

După cină, vizibil neliniștit, Gerrard îi însoți pe Millicent și pe Barnaby în salon.

– Nu pot accepta această idee *prosteasc*ă! declară Millicent. E îngrozitor pentru Jacqueline și pentru bietul Thomas. În vreme ce lumea o consideră pe ea vinovată, adevăratul criminal este *în libertate!*

Gerrard și Barnaby o asigurară că nu aveau de gând să lase lucrurile în voia lor. Mai liniștită, Millicent confirmă că, deși prietenii săi din împrejurimi o țineau la curent cu toate evenimentele locale, nu auzise vreodată ca Thomas să fi fost implicat într-o dispută, în niciun caz genul de conflict care să degenereze în crimă. Eliminând acest aspect de pe lista posibilelor motive, își îndreptară atenția spre cealaltă posibilitate – aceea că cineva îl ucisese pe Thomas pentru că acesta urma să-i ceară mâna lui Jacqueline, iar ea, după toate probabilitățile, ar fi acceptat.

Gerrard privi spre Millicent.

– Așa este – Thomas urma să o ceară în căsătorie, iar Jacqueline ar fi acceptat?

– Oh, da. Erau o pereche potrivită din toate punctele de vedere.

– Și cine ar putea fi gelosul care se simțea amenințat de succesul lui Thomas în relația cu Jacqueline?

El sugeră numele lui Matthew Brisenden, dar Millicent

respinse imediat această idee. Era foarte convinsă, în ciuda insistenței lui Barnaby.

– Nu, nu, el şi-a asumat rolul de protector – un fel de cavaler păzitor. Sarcina lui este s-o apere, nu să o ia în căsătorie. Nu trebuie să vezi în atitudinea lui intenții *matrimoniale* – sunt convinsă că nu există aşa ceva.

Gerrard recunoscu că Jacqueline îi spusese în linii mari acelaşi lucru.

– Într-adevăr. Millicent încuviință. Nu cred că trebuie să porneşti de la premisa că Matthew era gelos pe Thomas.

– Totuşi, spuse Barnaby, Matthew ar fi putut avea motive să-l considere pe Thomas periculos pentru Jacqueline. Ceea ce l-ar fi determinat să-l atace pe Thomas, şi se ştie că el s-a aflat în vecinătate în momentul acela.

Millicent se strâmbă:

– Nu-mi face plăcere să recunosc, dar *este* o posibilitate. Oricum, o variantă mai credibilă ar fi Sir Vincent Perry – de ani de zile a pus ochii pe Jacqueline.

Deci Sir Vincent Perry, pe care Gerrard şi Barnaby nu-l cunoscuseră încă, se adăugă pe lista lor, alături de alți necunoscuți care trebuiau întâi identificați şi apoi scoşi din cauză. Barnaby recunoscu că identificarea ucigaşului lui Thomas nu era încă posibilă. În această atmosferă sumbră, discuția luă sfârşit.

Se despărțiră în hol şi se îndreptară fiecare spre camerele lor.

Gerrard vorbi cu Compton; deocamdată, el nu aflase nimic.

– Acum sunt încă şocați. Peste o zi sau două, când lucrurile se vor mai linişti, poate îşi vor mai aminti câte ceva. O să ciulesc urechile, puteți fi sigur.

După părerea lui Compton, personalul casei nu crezuse nicio clipă că Jacqueline ar fi fost implicată în dispariția lui Thomas sau în decesul mamei sale.

Dându-i liber lui Compton, Gerrard se apropie de fereastră. Cu mâinile în buzunare, trecu în revistă informațiile pe care le avea despre ambele crime. Dacă faptele ar fi privite rațional, cu mintea limpede, nevinovăția lui Jacqueline ar fi clară ca lumina zilei. Dar nu se întâmpla acest lucru pentru că cineva influențase atitudinea localnicilor. Deliberat.

Cineva, cu o premeditare diabolică, o transformase pe Jacqueline în țap ispăşitor.

Avea senzația că asupra lui se năpustea o creatură cu dinții scrâşniți şi cu gheare ascuțite. Mormăind o înjurătură, alungă imaginea; încă nu putea vedea duşmanul.

Privi grădinile, cerul purpuriu-întunecat, norii grei – siluete fantastice împinse de vânt spre vest; visul oricărui peisagist, însă el abia dacă-i vedea.

Acum salvarea lui Jacqueline devenise o problemă de importanță vitală. Nu doar de dragul ei, ci şi pentru el.

Ce simțea, cum era ea. Acesta devenise scopul său primordial şi imediat; de când Barnaby le adusese vestea despre descoperirea cadavrului, întrebarea continua să-l obsedeze. Era îngrijorat pentru ea – emoționat, nehotărât.

O parte din el pretindea că acționa doar în virtutea instinctelor sale de pictor care îl îndemnau să-i cunoască starea emoțională, dar asta era departe de adevăr. Îi *păsa* de ea în acelaşi fel în care îi păsa de Patience, şi de alte femei precum Amanda sau Amelia... Se apropiase de adevăr, dar asta nu era tot.

Şi-o imagina singură în camera ei, jelind, dar în acelaşi timp – simțea cât e de singură, neajutorată. Thomas a fost omul viselor ei, dar el dispăruse, o lăsase singură – măcar Jacqueline ştia acum că nu o făcuse intenționat.

Dar acum el îi luase locul lui Thomas.

Se întoarse de la fereastră şi se plimbă prin cameră, cuprins de o frustrare crescândă. Ceasul bătu ora unsprezece; se uită la el, dându-şi seama cât de multe ore aveau să treacă înainte

de a o vedea, înainte de a se asigura că Jacqueline era sănătoasă... încă dispusă să exploreze relația care se înfiripa între ei.

Această ultimă dorință era reală, dar, spre surprinderea lui, nu se simțea dominat de ea; cel mai important era să știe că Jacqueline nu se lăsase copleşită de durere, îngrijorare şi în special de teamă.

Nu întrevedea o noapte cu un somn liniştit, nu înainte de a se asigura că totul era în ordine cu ea. Oare ar putea afla asta acum, noaptea?

S-ar fi simțit ridicol dacă ar fi bătut la uşa ei şi ar fi întrebat-o deschis, nu la ora asta...

Imaginația creativă este un lucru minunat; în câteva secunde avea în minte toate detaliile...

Nu mai stătu pe gânduri. Întorcându-se, se duse la uşă, o deschise, apoi o închise încet în urma sa.

9

Nu voia decât să o vadă, să-i vorbească. Să se asigure că se simte bine.

Nu întâlni pe nimeni în drum spre camera ei, ceea ce era firesc, dată fiind ora înaintată. Ajungând la uşa ei, privi în jos. O dâră de lumină ieşea pe sub uşă. Luându-şi inima în dinți, ciocăni. După o jumătate de minut, Jacqueline deschise. Îl privi cu ochii larg deschişi.

Gerrard încercă să nu facă la fel. Jacqueline purta o cămaşă de noapte verde şi un halat străveziu aruncat peste ea. Avea părul desfăcut, ca un voal castaniu căzut pe umeri – era clar că nu se culcase încă.

Jacqueline deschise uşa, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt.

Scrâşnind din dinți, o luă de braț şi o trase la o parte. Intră în cameră, şi închise uşa.

– Ce...? Jacqueline continua să se holbeze la el.

Acum fața ei se luminase. Gerrard observă paloarea de pe chip; expresia ei uimită, pierdută şi nesigură nu se datora doar apariției lui.

– Voiam să-ți inspectez garderoba.

Rotind privirea prin cameră, văzu un dulap masiv de-a lungul peretelui lateral şi se duse drept acolo.

– *Garderoba* mea? repetă ea consternată.

– Trebuie să-ți văd rochiile.

– Rochiile mele! Nu mai exista niciun dubiu; tonul ei sugera că Gerrard nu e în toate mințile. Trebuie să-mi vezi rochiile acum?

– Da. Deschise uşile dulapului, dând la iveală un compartiment plin cu rochii. Oricum nu dormeai. Întinse mâna după o rochie de mătase de culoarea chihlimbarului.

Jacqueline încerca să citească ceva pe chipul lui.

– Ce-i cu tine? De unde nevoia asta arzătoare să-mi vezi rochiile? Aruncă o privire spre ceasul de pe şemineu. E ora unsprezece!

Gerrard nici nu se uită la ea.

– Trebuie să văd care dintre ele îți vine mai bine.

– *Noaptea?*

Ținând rochia chihlimbarie în fața sa, o cântări pe Jacqueline cu coada ochiului.

– Mda. Observă reflecțiile luminii pe pielea lui Jacqueline, care o poleiau în cele mai fine nuanțe aurii. Trase aer în piept. Aş putea foarte bine să te pictez în lumina lămpilor. Ține asta. Aruncând rochia în brațele ei, se întoarse şi le cercetă pe celelalte. Asta – scoase o manta de mătase de culoarea bronzului şi i-o aruncă – şi asta. Adăugă o rochie de satin verde la grămada de haine din brațele ei. Deşi – o privi critic pe cea din urmă – s-ar putea să fie prea întunecată. O să vedem. Întorcându-se spre dulap, începu să scotocească şi să aleagă mai multe lucruri. Am deja în minte o anumită imagine – culoarea şi stilul rochiei tale sunt foarte importante.

Jacqueline continua să-l privească, amuzată şi bănuitoare. Ţinea în braţe rochiile pe care i le dăduse Gerrard şi medita. În cele din urmă, Gerrard făcu un pas înapoi, puse mâinile pe uşile dulapului – şi îi aruncă lui Jacqueline o privire scrutătoare.

Privirile li se întâlniră; Jacqueline ridicase din sprâncene.

Gerrard zâmbi cu tristeţe. Închise uşile dulapului şi o luă de mână.

– Vino aici. O trase după el, aşa cum era, cu braţele pline cu şapte rochii, până lângă şemineu. La fiecare capăt al acestuia se afla câte o lampă, aruncând o lumină puternică. Aici. O aşeză în faţa şemineului, la vreo jumătate de metru de una dintre lămpi. Făcu un pas înapoi, o privi cu un ochi critic, apoi o împinse puţin mai aproape de lampă. Urmărea felul în care lumina se reflecta în părul ei. Asta e. Acum întoarce puţin faţa spre lampă. Îi puse mâna sub bărbie. Aşa. Îşi drese glasul. Acum. Culegându-i rochiile din braţe, o alese pe cea verde-gălbui şi le aruncă pe celelalte pe scaun.

Ignorând protestele pe care le-ar fi exprimat servitoarea dacă s-ar fi aflat acolo, Jacqueline îl observă pe Gerrard studiind rochia, apoi pe ea, din cap până în picioare... îşi aminti cât de transparente erau cămaşa sa de noapte şi halatul, şi îşi dădu seama că stătea în faţa focului.

Brusc, Gerrard ridică rochia, iar Jacqueline fu convinsă că ochii lui de artist văzuseră tot ceea ce era de văzut. Îi dădu ei rochia:

– Ţine asta în dreptul tău şi lasă-mă să văd cum îţi vine.

Jacqueline se conformă ascultătoare, întrebându-se de ce îi făcea pe plac, şi totuşi rămase în faţa şemineului, scăldată în lumină, lăsându-l pe Gerrard să-i întindă o rochie după alta. Pe unele le respingea, la altele revenea; rochiile alese de el aveau culori de la verdele cel mai închis – o rochie pe care, imediat ce o ridicase, o şi dăduse deoparte – până la auriu, o altă nuanţă care nu-i fusese pe plac.

– Undeva între, murmurase el, întorcându-se la rochia din mătase *eau de Nil*.

Nu încăpea nicio îndoială că Gerrard studia rochiile, însă privirile scrutătoare pe care i le arunca din când în când o convinseră că nu acesta era singurul său scop. Când el se întoarse pentru a evalua rochiile în diverse nuanţe de bronz, Jacqueline era deja sigură că interesul lui faţă de rochiile ei reprezenta mai degrabă o justificare decât un scop în sine.

În cele din urmă, Gerrard se opri. Cu mâinile în şolduri, o cântări din ochi, cu capul înclinat, cu o expresie critică, cu sprâncenele uşor încruntate.

– Asta e culoarea cea mai apropiată de perfecţiune – un bronz intens, dar parcă are mai mult galben decât ne trebuie. Şi, desigur, croiala nu este deloc potrivită, dar măcar acum ştim ce vrem.

– Într-adevăr. Jacqueline aşteptă ca Gerrard să o privească în ochi, apoi întrebă: De ce te afli aici, de fapt?

Gerrard deschise gura.

– Să nu-mi spui iar că ai venit să-mi vezi rochiile.

Gerrard închise gura, apoi strânse din dinţi. Continuau să se privească în ochi în timp ce el medita, apoi deschise gura şi expiră uşor, parcă pentru a alunga frustrarea.

– Îmi făceam griji.

– Pentru ce?

– Pentru tine. Gerrard nu părea încântat. Când îi văzu privirea surprinsă, se grăbi să adauge: Mă nelinişteau temerile şi sentimentele tale. Ridică mâna şi şi-o trecu prin păr, dar se opri brusc. Îmi făceam griji pentru că nu ştiam în ce măsură te-au afectat descoperirile de azi. Privi în altă parte, spre grămada de rochii refuzate. Dar chiar voiam să-ţi văd rochiile. Am de gând să-ţi termin portretul cât mai repede.

O menghină rece strânse pieptul lui Jacqueline.

– Da, desigur. Întorcându-se, puse rochia pe care o ţinuse în mână pe un scaun. Presupun că vrei să pleci cât mai repede de-aici.

Impasibilă, se întoarse spre el – şi-l observă, cu mâinile în buzunare, încruntându-se la ea.

– Nu – nu vreau să plec cât mai repede. Vreau să termin portretul şi să te eliberez – făcu un gest violent – de toate astea – de suspiciuni, de închisoarea binevoitoare pe care toţi de-aici au construit-o în jurul tău.

Expresia întunecată din ochii lui o făcu să tresară. Părea inutil să spună ceva de genul „oh". Îşi umezi buzele – observă ochii lui Gerrard urmărindu-i fiecare mişcare a limbii.

– Am crezut – inspiră adânc şi-şi controlă vocea – că poate după aceste ultime evenimente îţi vei dori să pleci şi să renunţi să-mi faci portretul.

– Nu. Tonul său era categoric. O privea în continuare în ochi. Vreau să te eliberez din această situaţie imposibilă... Ezită, dar reuşi să continue pe un ton sigur: Vreau să fii liberă pentru ca noi – eu şi cu tine – să putem cultiva relaţia care se înfiripă între noi.

În ciuda controlului pe care şi-l impusese, chipul ei era cît se poate de grăitor. El era pe deplin conştient de dorinţa copleşitoare de a se apropia de ea, de a o lua în braţe, de a o consola.

Nu e o idee prea bună.

Trăgând aer în piept, făcu un efort să se întoarcă cu faţa spre şemineu.

– Deci – cum te simţi după ce-ai aflat de moartea lui Thomas?

Nu era uşor să se prefacă indiferent faţă de acest subiect; voia cu orice preţ să ştie. Nu se uită la ea, ci continuă să privească lampa de pe şemineu. Simţea privirea lui Jacqueline aţintită asupra lui, – intuia decizia ei de a-i mărturisi ceva.

Jacqueline ocoli scaunul; netezi rochia care era aruncată acolo, apoi, cu braţele încrucişate la piept, traversă camera îngândurată. Oprindu-se în faţa ferestrelor, ridică ochii şi privi în întuneric.

– E ciudat, dar cel mai tare mă supără faptul că nu-mi amintesc chipul lui.

Gerrard se sprijini cu spatele de şemineu.

– Nu l-ai mai văzut de doi ani.

– Ştiu. Dar aşa îmi dau seama că el a dispărut. Că e mort de mult timp, iar eu nu pot schimba lucrurile.

Gerrard nu spuse nimic, aşteptă.

După o vreme, Jacqueline trase adânc aer în piept.

– Era un băiat... simpatic. Privi spre Gerrard. Era bun, ne distram bine împreună, îl plăceam... poate că s-ar fi înfiripat ceva între mine şi Thomas – dar asta nu voi afla niciodată.

Brusc, se smulse de lângă fereastră şi se îndreptă spre Gerrard cu sprâncenele încruntate şi cu privirea în podea. Oprindu-se la un metru de el, ridică ochii şi-i întâlni privirea.

– M-ai întrebat cum mă simt. Sunt *furioasă*. Îşi dădu pe spate părul care îi căzuse pe faţă, acoperindu-i o parte din chip. Nu sunt sigură de ce am sentimente atât de puternice, şi nu doar în ceea ce-l priveşte pe Thomas. Ucigaşul a luat ceva ce nu avea dreptul să ia – viaţa lui Thomas, aşa e, dar nu numai atât. El a acţionat astfel pentru că noi – eu şi Thomas – urma să ne căsătorim, să întemeiem o familie, iar *el* voia să ne împiedice. De aceea a comis o crimă – ca să preîntâmpine acest lucru.

Sânii îi tresăltară când trase adînc aer în piept.

– Nu avea niciun *drept*. Vocea ei exprima un tumult de emoţii. El l-a ucis pe Thomas şi m-a stigmatizat pe mine – m-a izolat într-o cuşcă creată de el. Şi apoi a ucis-o pe mama. Chipul i se întunecă. De ce?

Când privi din nou spre Gerrard, el se depărtase de şemineu.

– În cazul mamei tale nu poate fi vorba de gelozie sau de aşa ceva. Probabil că ea aflase ceva ce ucigaşul nu voia să se ştie, poate ceva despre moartea lui Thomas.

Jacqueline îl privi în ochi.

– Dar a fost aceeaşi persoană, nu-i aşa?

– Barnaby îţi poate spune că şansele de a avea doi criminali într-o arie atât de restrânsă sunt minime.

Adâncită în gânduri, ea privi în gol.

– Trebuie să punem mâna pe el – să-l demascăm şi să-l prindem – şi trebuie să facem asta cât mai repede.

– Aşa este. Tonul său glacial îi atrase atenţia lui Jacqueline. Şi primul lucru pe care trebuie să-l facem este portretul.

Cu siguranţă, descoperirea cadavrului lui Thomas şi discuţiile pe marginea decesului acestuia nu făcuseră decât să întărească hotărârea lui Jacqueline. Gerrard îşi aminti un gând care-i trecuse prin minte mai devreme; dacă el s-ar fi aflat în pielea ucigaşului, s-ar fi temut de ea, de puterea ei.

Gerrard o luă de mână.

– Chiar mă gândeam să te pictez în lumina lămpilor. Vino aici. O trase spre capătul şemineului şi o aşeză în poziţia dinainte. Luând ultima rochie de pe scaun – rochia a cărei culoare i se păruse cea mai apropiată de imaginea pe care şi-o dorea – o ridică.

– Ţine-o în dreptul tău.

Jacqueline îl ascultă. Îl jelise pe Thomas cu multă vreme în urmă; fusese suficientă conştientizarea propriei furii, a capacităţii de a vorbi deschis despre ea, pentru a se simţi întărită. Îl privi pe Gerrard îndepărtându-se un pas, studiind-o cu o privire de artist. Se obişnuise cu expresia lui Gerrard atunci când se dedica cu totul artei.

Şi acest lucru era reconfortant, fiindcă îi oferea ocazia să se gândească la altceva, să-şi dea seama de faptul că el, cunoscându-i furia – o reacţie neobişnuită din partea unei tinere faţă de uciderea violentă a iubitului ei, – nu o judecase. O acceptase pur şi simplu, părea să o înţeleagă sau cel puţin nu găsea nimic nejustificat în sentimentele ei.

Gerrard se încruntă.

– Lumina este prea uniformă. Îşi plimba privirea prin cameră. Vreo lumânare?

– Pe măsuţa de toaletă, lângă uşă.

Gerrard se grăbi să o aducă. Se aplecă pentru a o aprinde de la focul din şemineu, apoi se ridică şi i-o întinse.

– Uite, ţine-o aşa.

Lăsând-o cu rochia într-o mână şi cu lumânarea în alta, Gerrard se îndreptă spre lampa din celălalt capăt al şemineului. Micşoră fitilul acesteia, iar flacăra se stinse încet.

Reveni în faţa ei, o cercetă cu privirea, apoi stinse şi cealaltă lampă. O privi din nou şi îi mişcă braţul.

– Ţine-o aşa. Făcu un pas înapoi, încă unul. Studia, verifica; vorbi încet: Nu te speria, n-o să te pun să ţii o lumânare în mână – vreau doar să-mi dau seama cum se vede dacă...

Se opri. Jacqueline îl privi în timp ce o studia, nu ca bărbat, ci ca artist. Observa schimbările de expresie, jocul luminii pe chipul lui pe măsură ce îl cuprindea inspiraţia.

După un minut de tăcere, Gerrard îi privi din nou faţa.

– Perfect.

Jacqueline zâmbi.

Gerrard clipi. Încet. Când ridică pleoapele, Jacqueline ştiu că Gerrard nu o mai privea ca artist, ci ca bărbat. Nu mai vedea un subiect, ci o femeie, o femeie pe care era clar că o doreşte.

Inima lui Jacqueline începu să bată cu putere.

Simţea nevoia de a-i explora dorinţa. Ucigaşul îi răpise această şansă cu Thomas, dar din cauza lui Gerrard se afla acum aici.

Cu mişcări lente, ridică rochia pe care o ţinuse în dreptul ei până atunci şi o dădu la o parte. Întinzând mâna, deschise palma şi lăsă rochia să cadă pe podea; Gerrard avea ochii aţintiţi asupra ei.

Privirea lui, întunecată şi arzătoare, rămase fixată asupra

ei. Încet, încleştă pumnii; şi fălcile; buzele lui formau o linie foarte subţire.

Gerrard nu va face nicio mişcare, Jacqueline intuia că el n-ar fi vrut să lase impresia că profită de ea; stătea pe loc în pofida dorinţei care i se citea în ochi.

Jacqueline înclină capul, privindu-l la fel de scrutător ca şi el. Simţi privirea lui mângâindu-i trupul conturat de lumina focului din spatele său. Corpul ei se înfioră – fizic, reacţionă ca şi când ar fi atins-o. O reacţie mai puternică decât ar fi putut-o provoca oricare alt bărbat, şi totuşi nu era decât privirea lui şi dorinţa pe care o exprima.

Ceasul ticăi; câteva secunde se lăsară dominaţi de dorinţă, o forţă puternică de care amândoi erau conştienţi. O apreciau. Profită de acest moment pentru a o savura, Gerrard era suficient de puternic să se desprindă din încleştare dacă-l lăsa.

Încă mai ţinea lumânarea în mână; în afară de mica flacără din şemineu, aceasta era singura sursă de lumină din cameră. Ca să o lase din mână, ar fi trebuit să se întoarcă, să-şi dezlipească ochii de el, să rupă vraja.

Nu. Vraja era acolo, o putea menţine dacă voia.

Voia.

Lent, întinse cealaltă mână cu palma în sus – o invitaţie inconfundabilă.

Timp de o clipă, când privirea lui se fixă în palma ei, Jacqueline se întrebă dacă va accepta invitaţia. Dar când privirile li se întâlniră, acest gând prostesc dispăru rapid.

Gerrard se îndreptă încet spre ea, ca un prădător, aşa cum îi făcuse impresia de la bun început. Se afla acum cu ea, în dormitorul ei, aproape de miezul nopţii.

Gerrard îi prinse palma în a lui, copleşind-o cu puterea şi căldura ei; făcând încă un pas, ridică palma ei spre gură şi îi sărută delicat vârfurile degetelor.

Ochii lui, negri în lumina slabă, erau aţintiţi asupra ei. O

mai privi o clipă, apoi îi întoarse mâna şi o sărută apăsat pe pielea sensibilă a palmei.

Jacqueline îl simţi ca pe un tăciune, fierbinte, mistuitor, posesiv. Respiraţia i se tăie când el îi luă lumânarea tremurândă din cealaltă mână şi o puse pe şemineu.

Gerrard veni şi mai aproape, aşezându-i mâna pe umărul său. Senzaţia pe care i-o trezi forţa braţelor lui, palma întinsă pe spatele ei, protecţia neînsemnată oferită de rochie şi halat, era chinuitoare.

Ochii li se întâlniră; într-o scurtă privire îşi spuseră tot ce era de spus, apoi Gerrard înclină capul, iar Jacqueline îl ridică pe-al ei şi buzele li se uniră.

Atingându-se, dezmierdându-se.

Sărutul deveni rapid un ocean de senzaţii ameţitoare. Jacqueline făcuse acest pas fără rezerve, acceptând fiecare mângâiere languroasă, întorcând-o la rîndul ei, oferind nici ea nu ştia exact ce. Voia să afle, voia să simtă; pe măsură ce sărutul devenea tot mai pătimaş, Gerrard înclină capul, iar căldura izbucni şi se răspândi în ea, ameţind-o până când renunţă la tot ce era raţional şi se abandonă senzaţiilor pure; voia să afle mai mult.

Gerrard simţi tensiunea crescândă, sfredelul dorinţei şi, în spatele acestuia, o pasiune mai devoratoare decât oricare dintre sentimentele trăite vreodată. Gura lui Jacqueline era un paradis de desfătare feminină, mai mult decât tentantă; atingerea trupului ei, cuibărit în braţele sale într-o inocentă capitulare, era o atracţie irezistibilă.

Ridică cu greu capul, întrerupse sărutul pentru a se uita în ochii ei în timp ce-şi deschidea pleoapele. În acest moment îşi dădu seama ce respiraţie agitată avea, cât de tare i se învârtea capul... deja.

Inspirând adânc, spuse:

– E periculos.

Şi fu speriat de tonul aspru al vocii sale.

Jacqueline îi privi chipul fără să clipească. Gerrard îi simţea sânii tresăltînd la pieptul său în ritmul respiraţiei.

– Ba nu. Privirea lui Jacqueline era fermă, buzele lucioase, uşor umflate. E bine. După un moment, adăugă: Chiar nu-ţi dai seama?

Îşi dădea seama. Toate instinctele sale îl îndemnau să continue; niciunul să se retragă. Dacă ea era gata să meargă mai departe, la fel era şi el.

Jacqueline îl scruta cu privirea; buzele sale se curbaseră uşor. Ochii auriu-verzui străluceau.

– Ştii asta. Îşi luă mâinile de pe pieptul lui Gerrard şi-i mângâie obrajii, şi-i şopti cu gura apropiată de buzele lui: Nu te mai împotrivi. Şi nu mă respinge. Apoi îl sărută din nou.

Gerrard se lăsă dezmierdat.

Apoi nu-şi mai reprimă dorinţa. Începu să exploreze. Pe ea. Şi pasiunea ei.

În toate felurile imaginabile.

Braţele sale se încordară atunci cînd o strânseră mai tare la piept. Jacqueline răspunse, lipindu-şi trupul de al lui, mângâindu-i părul, apoi gâtul. Gerrard zâmbi în sine, ca un prădător, apoi slăbi strânsoarea şi-şi lăsă mâinile să o atingă în voie.

Îi simţi respiraţia oprindu-se când îi cuprinse în palme sânii, plini şi tari, şi când începu să-i maseze. Dorinţa creştea în ea în timp ce el o mângâia, îi ataţa simţurile, o conducea pe calea spre plăcerea erotică.

Atenţia lui se transferă de la sânii umflaţi de plăcere, de la sfârcurile întărite care-i înţepau palma, spre gura cu buze ademenitoare şi spre limba ei din ce în ce mai experimentată.

Jacqueline era pe deplin conectată cu el; în timp ce-şi lua mâinile de pe sânii ei umflaţi, mulţumi Cerului pentru naturaleţea de care Jacqueline dădea dovadă chiar şi în această situaţie.

Chemarea lui fără echivoc nu fusese trecută cu vederea;

Jacqueline îl săruta din ce în ce mai apăsat, presându-şi trupul, curbele pline şi graţioase, de corpul lui.

Gerrard îşi lăsă mâinile să alunece pe sub halatul ei, peste ţesătura cămăşii de noapte, atât de fină încât nu oferea decât o vagă protecţie între pielea ei şi a lui. Urmări scobitura spatelui, apoi o prinse de şolduri şi-i cuprinse fesele cu ambele palme. Ridicând-o spre el, îi lipi şoldurile de corpul său, de coloana rigidă a erecţiei sale.

Jacqueline îşi simţi respiraţia întretăiată, dar nu se retrase. În schimb îi cuprinse faţa cu palmele şi-l sărută şi mai apăsat.

Gerrard se împinse în ea, sugestiv şi totuşi reţinut, şi fu răsplătit cu un gâfâit sacadat.

Raţiunea nu mai avea ce căuta aici. Cu mişcări frenetice, o dezbrăcă de halat, pe care-l lăsă să cadă pe podea, apoi o luă pe Jacqueline în braţe şi o duse în pat.

Sărutul lor se întrerupse când el o lăsă pe pat, totuşi, când ochii ei iviţi de sub pleoapele grele îi întâlniră privirea, Gerrard nu văzu niciun semn de ezitare.

Îi încolăci gâtul cu braţele şi-l trase în pat spre ea. El era la fel de hotărât ca şi ea. După un sărut prelung, incendiar, se ridică să-şi scoată haina şi ghetele. Când a doua gheată se prăvăli pe podea, se întoarse spre ea, spre braţele care-l aşteptau. Întinzându-se alături, se înclină peste ea, îi dădu părul pe spate, îi cuprinse faţa cu o mână şi o sărută apăsat.

Jacqueline nu se mai simţise niciodată atât de vie. Atât de energică, atât de excitată. Voia să afle tot ce avea el să-i arate, voia să meargă oriunde avea să o ducă el. Reciprocitatea săruturilor lor o fascinase şi înainte; acum însă pătrundea pe un tărâm în care nu mai fusese, de care nici nu ştia că există – voia cu toată fiinţa, cu toată pasiunea pe care şi-o reprimase atâta vreme să meargă mai departe alături de el şi să afle mai multe.

Lumânarea de pe şemineu se topea. Umbrele deveneau tot mai distincte, învăluindu-i cu blândeţe. Ochii li se

obişnuiseră cu semiîntunericul – destul cât ea să-i desluşească degetele desfăcându-i nasturii de la cămaşă, să-i vadă mâna strecurându-se prin deschizătura acesteia. Atunci o atinse, iar pleoapele îi căzură peste ochi; timp de câteva lungi momente, toate simţurile ei se concentrară asupra senzaţiilor tactile, pentru a explora fiecare fior pe care i-l provoca mângâierea lui, fiecare dezmierdare care-i dezvăluia ceva nou.

Dar în clipa aceea el puse capăt sărutului. O privi în ochi în timp ce-i dezvelea umerii, scoţându-i sânii la iveală. Jacqueline îşi înăbuşi un fior, îşi privi pieptul şi îşi pierdu răsuflarea cînd îi văzu mâna cuprinzându-i din nou sânii, dezmierdându-i cu pricepere.

Trecu un minut înainte ca Jacqueline să-şi poată recăpăta răsuflarea. El se răsuci, o sărută o dată, apăsat, apoi îi ridică bărbia şi-i trasă linia gâtului cu sărutări, continuînd explorarea spre piept. Îi mângâie curbele proeminente, apoi se concentră asupra unui sfârc fremătător. Îl linse îndelung, apoi închise gura în jurul lui şi-l supse uşor.

Fiorul, puternic ca un fulger, o ţintui; gâfâi, în timp ce creierul ei se chinuia să absoarbă senzaţiile. Apoi Gerrard îşi trecu limba peste sfârc, cu un gest mângâietor. Ea gemu, arcuindu-se sub el, cuprinzându-i capul în palme, cerşind mai mult.

Şi Gerrard îi oferi mai mult. Fără şovăială.

Captivă în mrejele în care o prinsese Gerrard, Jacqueline rămânea conştientă – nerăbdătoare să meargă mai departe. Din ce în ce mai frenetic, deşi nu ştia sigur ce dorea; ştia numai că dorea mai mult.

Gerrard părea să fi înţeles fiorul ameţitor care o cuprinsese şi o ducea mai departe. Cu priviri scrutătoare, arzătoare, cunoscătoare, o ţinea în permanenţă sub observaţie şi o ghida; el mai fusese aici de multe ori – cunoştea drumul.

Jacqueline nu se îndoia că Gerrard se simţea bine în rolul

de ghid. El nu se putea abţine să o guste – buzele, pielea, fiecare curbă a gâtului şi a sânilor. În lumina slabă, Jacqueline nu putea vedea dorinţa din ochii lui, totuşi o simţea; ca o flacără care o mângâia şi o înfierbânta. Tensiunea care pusese stăpânire pe el, care-i controla fiecare muşchi şi-l transforma în oţel era, Jacqueline ştia, un alt semn – Gerrard părea învăluit într-o aură de agresiune reţinută, pe care o simţise sporind de la început.

Nu o speria; o excita.

Aproape insuportabil.

Încadrându-i faţa cu mâinile, îl sărută aţâţător – şi refuză să-i mai dea drumul. Cerea un răspuns din partea lui; în câteva secunde erau angajaţi într-un duel înfierbântat, datorită provocării ei venite parcă din senin.

Mâna lui o strânse de şold, apoi îi dădu drumul; Jacqueline simţi degetele lui coborând pe coapsă, spre genunchi. Apoi ele pătrunseră prin deschizătura cămăşii de noapte. Urcară cu îndrăzneală, mângâind pielea sensibilă de pe faţa interioară a coapsei. Ea simţea o plăcere intensă, aproape dureroasă... apoi Gerrard atinse părul creţ de pe culmea dintre coapse.

Jacqueline tresări; cu toate simţurile încordate, se răsuci sub el, cu şoldurile arcuite, vrând mai mult.

Era copleşită de o dorinţă arzătoare.

Aplecându-se deasupra ei, Gerrard îi apucă un genunchi, îl dădu într-o parte şi îl ţintui de pat în timp ce îi explora gura cu limba.

Pentru un moment mintea îi zbură în altă parte, apoi simţi palma lui Gerrard între coapse. Se concentră, aşteptându-se să fie şocată... în schimb, dorinţa puse stăpânire pe ea – un val fierbinte care o înecă într-un ocean de nevoi nestăpânite. Gerrard o mângâia; fără să raţioneze, subjugată total, se lipi de el, comunicând fără cuvinte.

Gerrard îi înţelese dorinţa, impulsul. O exploră în intimitate, în timp ce Jacqueline gâfâia cu gura aproape de a

lui. Nicio părticică din pielea ei fină şi moale nu rămase nemângâiată.

Iar Jacqueline îşi simţea nervii întinşi la maximum. Voia să cerşească mai mult, să-l facă să se grăbească, dar el o ţintuia cu sărutul, apoi acesta se mai domoli – moment în care Gerrard introduse un deget între coapsele ei.

Jacqueline nu mai era în stare să respire, să mai gândească; nu putea decât să-l simtă pe Gerrard cum o explorează şi cum o învaţă – şi ea învăţa. Afla cât de mult îi dorea atingerea, cât de nerăbdătoare era să vadă ceea ce avea să urmeze.

Gerrard ştia şi o conduse fără greşeală mai departe, până când simţurile ei scânteiară, apoi se aprinseră, până când nervii se descătuşară, iar stelele alergară prin venele ei şi explodară într-o victorie fluidă.

Răspândind plăcerea în întregul său trup.

Jacqueline se trezi plutind într-un ocean aurit, conştientă că el nu o părăsise.

Că el nu...

Gerrard o privi cu un aer satisfăcut; nu mai văzuse niciodată o expresie atât de recompensatoare pentru masculinitatea sa. Nevoia de a merge pînă la capăt zvâcnea literalmente în el şi, deşi era conştient de presiunea pe care o simţea, ştia că nu o va face – nu încă.

În ciuda siguranţei şi a certitudinii sale, Jacqueline era prea inocentă ca să o ia pur şi simplu. Retrăgându-şi degetul din interiorul ei fierbinte şi umed, o dezbrăcă cu blândeţe de cămaşa de noapte. Continua să ignore vehemenţa propriilor diavoli, uitându-se doar la ea.

Când Jacqueline deschise în cele din urmă ochii, Gerrard se aplecă şi o sărută, posesiv, apoi se retrase. Chiar şi în lumina slabă Gerrard îi putea simţi confuzia, putea sesiza încordarea cu care degetele ei se înfigeau în mâna lui. Luându-i degetele în palmă, le sărută, apoi se mai aplecă o dată deasupra ei pentru un ultim sărut.

– Nu încă. Murmură aceste cuvinte, apoi se ridică.

Degetele ei îl strânseră de mână. Jacqueline se încruntă.

– Dar... nu înţeleg.

Gerrard făcu o grimasă. Dându-i drumul la mână, se întinse după ghetele sale.

– Ştiu. Dar nu avem de ce să ne grăbim – şi ne-am pripi dacă am merge mai departe.

Era ceva foarte clar în mintea lui. Era totuşi bărbat, nu un sfânt; nu se simţea suficient de puternic pentru a rezista ofertelor ei. Cu ghetele în picioare, se ridică şi-şi luă haina.

– Somn uşor – ne vedem dimineaţă.

Îşi aruncă haina pe umeri, apoi se întoarse şi traversă încăperea, îndreptându-se către uşă. Deschizând-o, ieşi fără să privească înapoi şi o închise fără zgomot.

Pe când intra la el în cameră, era uşor nedumerit. Nu era genul înţelegător sau atent; cu atât mai puţin genul care se sacrifică pe sine. În situaţii de felul ăsta, în general obişnuia să ceară şi să comande. Dacă o femeie avea ceva de oferit, accepta.

Jacqueline îi ceruse să o ia, îşi dorise ca el să facă acest lucru fără ca invitaţia repetată să lase loc la interpretări, şi totuşi pentru ea, de dragul a ceea ce se întâmpla între ei doi, preferase să plece.

Contrar aşteptărilor sale, dormi destul de bine. Când intră în sala de mese, se gândea la un singur lucru – să grăbească realizarea portretului.

Elementele acestuia se conturaseră deja în imaginaţia lui, şi totuşi modul exact de dispunere a acestora îi era încă puţin neclar. Până nu stabilea acest lucru, nu putea să înceapă.

Imediat după micul dejun, o sechestră pe Jacqueline – care părea pregătită să primească ordine – şi respinse în acelaşi timp propunerea lui Barnaby care avea chef de o plimbare călare până la St. Just şi să asculte ce mai spunea lumea despre uciderea lui Thomas Entwhistle.

Cu un aer imperturbabil, Barnaby ridică din umeri şi plecă fără ei.

Gerrard ieşi pe terasă şi o aşteptă acolo pe Jacqueline, apoi, luând-o de mână, o conduse spre grădini.

Merseră mai întâi în Grădina lui Apollo, acolo unde discul solar se afla în mijlocul micuţei pajişti. Puse jos blocul de desen şi creioanele, o duse pe Jacqueline la disc şi îi arătă cum trebuia să stea. Privirile li se întâlniră.

Se studiară timp de un minut – Gerrard căuta o şovăială feciorească la care se aştepta, dar chipul ei nu exprima aşa ceva. Noaptea trecută Jacqueline îşi presase sânii de pieptul lui, îl lăsase să o atingă intim, gâfâise şi se zvârcolise sub el în timp ce o conducea pe drumul spre extaz; era aproape sigur că va manifesta o oarecare rezervă faţă de el.

În schimb, în ochii ei observa deja obişnuita siguranţă de sine. Era calmă, cutezătoare, stăpână pe ea. Stăteau la doar o jumătate de metru unul de celălalt, şi totuşi pe buzele ei flutura un zâmbet... ca şi când ar fi ştiut ce se aştepta el să vadă şi savura plăcerea de a-l lua prin surprindere.

Gerrard pufni, apoi îşi îndreptă spatele şi o sărută fugar.

– Stai aici. Fără să se mai uite la ea, se întoarse şi se duse spre locul în care-şi lăsase blocul de desen.

Pe parcursul dimineţii au stat de vorbă, dar cuvintele erau neînsemnate, sensul lor superficial, adevărata conversaţie fiind purtată prin priviri şi atingeri fugare. Nu erau încordaţi, ci foarte sensibili unul la prezenţa celuilalt şi la alte senzaţii – briza, mângâierea soarelui, parfumurile şi umbrele aruncate de vegetaţie.

Auziră gongul care-i chema la masa de prânz şi se întoarseră în casă. Fură însoţiţi de Millicent; Barnaby nu se întorsese încă, iar Mitchell rămăsese în biroul său.

Millicent părea uşor distrată.

– Nu m-am hotărât încă cum e mai bine să răspund la întrebări.

Gerrard se încruntă:

– Întrebări?

– Mă rog... Milicent făcu un semn cu furculiţa. În grădini a fost descoperit un *cadavru*. Acela al unui tânăr care a dispărut şi pe care toţi îl consideram logodnicul lui Jacqueline. Vom avea foarte mulţi vizitatori în după-amiaza asta, te asigur. Singurul motiv pentru care nu au apărut încă este că probabil era prea târziu pentru o vizită matinală atunci când s-a aflat.

Ca de obicei, concentrarea asupra muncii sale nu mai lăsase loc în mintea lui pentru astfel de consideraţii. Privi spre Jacqueline şi o simţi că se retrage în spatele scutului pe care şi-l crease pentru a se ascunde de lume.

– Te descurci singură? Gerrard privi spre Millicent. Cred că o să am nevoie de Jacqueline pentru tot restul zilei. Trebuie să stabilesc compoziţia exactă înainte să mă apuc de portret – este absolut necesar să realizăm portretul cât mai repede posibil.

Millicent medită puţin.

– De fapt, ar fi chiar mai bine ca Jacqueline să *nu* fie prezentă. Cu un aer hotărât, se întoarse spre Jacqueline. Eu nu eram aici când a dispărut Thomas, aşa că mie o să-mi fie mai uşor să prezint strict faptele fără să iau în seamă speculaţiile. Şi, în absenţa ta, o să le fie mai greu să facă aluzii la implicarea ta. Cred că am dreptate. Întorcându-se spre Gerrard, încuviinţă din cap. Chiar te rog, ocupaţi-vă de portret şi lăsaţi-mă pe mine să mă descurc cu bârfitorii.

Gerrard zâmbi, dar îi aruncă lui Jacqueline o privire întrebătoare.

Jacqueline îi surprinse privirea şi se mulţumi să încuviinţeze.

– Şi eu cred că ai dreptate, mătuşă. Cu cât sunt mai puţine ocaziile de a-şi exprima bănuielile, cu atât mai bine.

Dar când Gerrard o conduse înapoi în grădini, ea nu

încercă să-şi ascundă îngrijorarea. Gerrard nu spuse nimic; tăcerea ei nu-l deranja, fiindcă astăzi avea ca dominantă trupul şi poziţia, nu expresiile ei. Pe acestea începuse să le cunoască destul de bine. Cât despre trup...

Profitând de faptul că gândurile lui Jacqueline zburau în altă parte, Gerrard putea să se concentreze asupra siluetei, asupra liniilor trupului, fără a remarca genul acela de prezenţă care îl excita. Îl distrăgea. O duse în Grădina lui Poseidon, instalând-o din nou pe marginea bazinului, la câţiva metri distanţă de intrarea în Grădina Nopţii. Îi stabili poziţia, se îndepărtă şi desenă, nu atât pe ea, cât peisajul.

Făcând uz de priceperea sa artistică, o desenă astfel încât să pară că stă chiar la intrare, încadrată de aceasta.

Lumina după-amiezii era perfectă, scoţând în evidenţă intrarea şi umbrind tot ce se afla în spatele ei. În portret, imaginea avea să fie scăldată în lumina lunii – cel mai greu de realizat –, dar în toiul zilei putea surprinde toate detaliile de care avea nevoie, fiecare frunză de viţă, fiecare mlădiţă răsucită, suspendată.

După ce reuşi să-i contureze silueta în cadru, îi făcu lui Jacqueline un semn să se aşeze mai aproape de el.

– O să lucrez la fundal. Cu tine am terminat – poţi să te odihneşti.

Trezită dintr-o reverie nu foarte plăcută, Jacqueline ridică din sprâncene. Tonul lui, de data asta cel al unui artist, îi făcuse impresia că i-ar sta în drum. Nu că ar fi deranjat-o – pozase aproape toată ziua. Îndreptându-se spre o bancă din fier forjat din faţa unui strat de flori, se aşeză acolo. Sprijinită într-o mână, îl privea pe Gerrard.

Se întrebă cum făcea Millicent faţă întrebărilor în salon şi care era atitudinea vizitatoarelor. Probabil că toate erau convinse că ea îl ucisese şi pe Thomas. Asta o făcea să sufere la fel de mult ca şi atunci când îşi dăduse seama că toată lumea o suspecta că-şi omorâse mama.

Asemenea gânduri erau tulburătoare, dar, privindu-l pe Gerrard, reuşea să nu se lase copleşită de ele.

Concentrarea de pe chipul lui, din atitudinea lui, dăruirea cu care muncea i se păreau fascinante. Privindu-l în timp ce lucra la portretul despre care el singur spusese că era singura cale de a o elibera din strania închisoare în care se afla, se simţea profund mişcată.

Într-un fel, era ca şi cum şi-ar fi privit omul viselor sale luptându-se pentru ea în duel.

În cele din urmă, Gerrard îşi trecu în revistă schiţele şi le evaluă. Fervoarea de care fusese cuprins în ultimele ceasuri dispăruse; Jacqueline ştiu că Gerrard era mulţumit.

Fu tentată să-i ceară să-i arate ce făcuse, dar, amintindu-şi de avertismentul lui, renunţă.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Gerrard privi spre ea. Părea să mediteze, apoi ridică creionul nefolosit, îl băgă într-un buzunar şi veni spre ea.

Se aşeză alături; se uită la ea, apoi privi în jos şi deschise blocul de desen.

– Vreau să vezi ideea la care lucrez.

Uimită, Jacqueline continua să-l privească în ochi.

– Parcă spuneai că nu arăţi *niciodată* lucrările provizorii?

Gerrard se încordă, dar îşi păstră tonul liniştit, poate uşor iritat.

– De obicei nu fac asta, dar tu posezi suficient simţ artistic ca să înţelegi, ca să vezi ce văd eu, ce vreau să imortalizez.

Jacqueline îl privi cercetător, apoi se apropie de el şi privi spre blocul de desen.

– Deci ce vrei să imortalizezi...

Se întrerupse când el începu să-i arate planurile. Prima conţinea o schiţă a contururilor – ea, trupul ei, la intrarea în Grădina Nopţii. Următoarea cuprindea detalii ale intrării; celelalte ilustrau diverse secţiuni ale boltei, apoi urma un set de schiţe care înfăţişau diverse alte elemente.

Era evident de ce refuza să arate cuiva lucrările preliminare; Jacqueline aprecia încrederea pe care o avusese

în ea, în capacitatea ei de a pune cap la cap toate elementele şi de a întrezări lucrarea finală.

– Iată-mă pe mine evadând din Grădina Nopții. Doar rostind aceste cuvinte, Jacqueline simți puterea conceptului. Privi spre intrarea scăldată în lumina soarelui de după-amiază, cu întunericul sufocant pândind în spatele ei.

Privindu-i chipul, Gerrard îşi dădu seama că Jacqueline văzuse şi apreciase viziunea lui, că înțelesese. Gerrard îşi încălcase regula absolută, de la care nu se mai abătuse până atunci, deoarece voia ca ea să ştie că portretul avea să fie suficient de puternic pentru a zgudui toate ideile preconcepute relativ la vinovăția sa, suficient de puternic pentru a determina lumea să-şi revizuiască presupunerile, iar în ultimă instanță, că va fi destul de puternic pentru a evoca spectrul adevăratului ucigaş.

Era important ca ea să fie sigură de asta spre a putea face portretul despre care credea cu tărie că va fi cel mai reuşit pe care-l făcuse vreodată.

Nu voia părerea, ci aprobarea şi sprijinul ei.

Îşi alungă din minte acest gând înfricoşător în clipa în care Jacqueline se uită la el.

– Încă nu m-ai desenat în cadrul intrării. Pentru asta – făcu un semn către schițe – sunt dispusă să stau chiar acolo.

Gerrard dădu din cap.

– Nu trebuie să faci asta – oricum pe tine o să te desenez în atelier. Vreau ca peisajul să fie scăldat în lumina lunii şi, dacă am făcut suficiente peisaje până acum ca să ştiu cum să-l pictez pe acesta, cu oamenii e mai greu. Trebuie să lucrez la lumina lumânărilor, apoi să o transform în lumina lunii. Gerrard surprinse privirea lui Jacqueline. Sarcina ta o să fie destul de grea, mai ales în casă.

Jacqueline îl privi în ochi, apoi se strâmbă.

– Mulțumesc pentru avertisment.

Se întoarseră amândoi la auzul unui zgomot de paşi apropiindu-se dinspre Grădina lui Vesta.

– Barnaby. Gerrard închise blocul de desen.

– Oare a trecut mai întâi pe acasă?

Barnaby apăru pe potecă şi-i văzu. Zâmbind, se grăbi către ei.

– Richards mi-a spus că s-ar putea să vă găsesc aici. După toate cele petrecute de dimineață, m-am hotărât să-mi menajez nervii – Richards spune că în salon e o armată de femei.

Aşezându-se pe iarba din fața băncii, Barnaby oftă adânc, apoi se întinse şi închise ochii. Gerrard zâmbi; îl înghionti pe Barnaby cu gheata.

– Hai, raportează – ce-ai aflat la St. Just?

Chipul lui Barnaby se înăspri; era evident că ultimele ştiri nu-l bucuraseră foarte tare.

– E lipsit de sens. Ei bine, nu înțeleg cum se poate lumea grăbi să tragă concluzii doar pe baza câtorva fapte, iar singurul lucru cunoscut de toți legat de dispariția – acum decesul – lui Thomas este că ultima persoană care l-a văzut în viață, mai mult, care a fost cu el în grădini, este Jacqueline.

Deschizând ochii, Barnaby se uită la ea.

– Dacă nu m-aş fi convins singur, n-aş fi crezut niciodată că suspiciunile împotriva ta sunt atât de adânc înrădăcinate. În aceste condiții, am fost nevoit să-mi cântăresc atent vorbele şi, mai ales, reacțiile la afirmațiile altora. Frustrat, ridică ambele brațe în sus. Fapte constatate! Privind în continuare spre Jacqueline, Barnaby încercă să zâmbească: Te asigur, merit o medalie pentru discreția de care am dat dovadă. Apoi se uită la Gerrard: Dar a fost foarte dureros, ba chiar enervant.

Gerrard se încruntă. Barnaby nu folosea cu uşurință cuvinte precum „dureros" sau „enervant". Într-adevăr, puține lucruri îl puteau enerva pe Barnaby.

Întins pe spate, cu ochii închişi, Barnaby încrucişă brațele pe piept cu o expresie posomorâtă. Într-un târziu, Gerrard întrebă:

– La ce te gândeşti?

Avea impresia că prin mintea lui Barnaby treceau gânduri rău-prevestitoare.

Barnaby oftă.

– Trebuie să acționăm acum – să nu lăsăm pe mai târziu, până când o să termini portretul şi-o să-l arăți tuturor. Deschizând ochii, privi spre amândoi. Portretul este foarte important pentru a schimba părerea oamenilor în ceea ce o priveşte pe mama ta, dar în cazul lui Thomas... Privirea i se opri asupra lui Jacqueline. E cu totul altceva, şi nu putem tolera ca suspiciunile să planeze asupra ta fără motiv. Dacă lăsăm lucrurile aşa cum sunt, fără să facem nimic *acum*, mai târziu ne va fi mult mai greu să le deschidem ochii.

Barnaby privi spre Gerrard.

– Cred că trebuie să vorbim cu Tregonning – să-i explicăm de ce este imposibil ca Jacqueline să fi fost implicată în moartea lui Thomas, şi să-i prezentăm faptele care demonstrează nevinovăția ei şi în cazul morții mamei sale.

Jacqueline trase aer în piept, vizibil agitată.

– De ce este necesar să-l convingem pe Papa?

Barnaby se uită la ea.

– Pentru că trebuie să oferim imaginea unei familii unite, şi când e vorba de aristocrația locală, atitudinea lui este extrem de importantă. Poziția lui Millicent, a lui Gerrard şi a mea este clară, dar fără susținerea tatălui tău cred că-ți dai şi tu seama cât de greu o să fie. Brusc, Barnaby se întinse pe spate şi ridică ambii pumni spre cer: Şi n-ar trebui să fie atât de greu pentru că *nu eşti vinovată!*

– Privi apoi spre amândoi. Îmi pare rău, dar sunt convins că trebuie să-l câştigăm pe Tregonning de partea noastră.

10

Barnaby avea dreptate. Dacă lăsau ca descoperirea cadavrului lui Thomas să dea naştere speculațiilor că Jacqueline ar fi o dublă criminală cu tulburări psihice, atunci

sarcina lor de a deschide ochii oamenilor cu ajutorul portretului urma să fie infinit mai dificilă.

Discutară despre oportunitatea confruntării cu Lord Treggoning. Jacqueline nu era foarte hotărâtă.

– Papa a fost distrus la moartea mamei mele. Privi spre Gerrard. Durerea, zgândărirea rănilor sunt cele care-l împiedică să se gândească la *felul* în care a murit. În plus, el se teme mai mult decât oricine altcineva că dacă ar analiza mai bine situația ar descoperi că eu sunt vinovată.

– Tocmai asta e, insistă Barnaby. Acum nu mai e vorba de moartea mamei tale, ci de a lui Thomas.

Gerrard o luă pe Jacqueline de mână şi o privi în ochi.

– Barnaby are dreptate – trebuie să vorbim cu tatăl tău acum, când subiectul principal este moartea lui Thomas. Totuşi – Gerrard îi lovea palma cu un deget – cred că-ți subestimezi tatăl – a început deja să-şi pună întrebări în legătură cu decesul mamei tale. A făcut eforturi considerabile să mă convingă să-ți fac portretul.

După ce-i aruncă o privire lui Barnaby – care-i răspunse încurajator, cu o expresie de cățel nerăbdător – Jacqueline se uită la Gerrard şi încuviință.

– Foarte bine. Vom vorbi cu tata.

Vorbiră mai întâi cu Millicent; când se întoarseră în casă, o găsiră prăbuşită pe canapeaua din salon. Tresări când îi auzi intrând, dar, văzându-i, se lăsă să cadă înapoi.

– Dumnezeule mare, n-am mai văzut în viața mea asemenea bârfitori. Făcu o pauză, apoi adăugă: Desigur, mi-a fost destul de uşor să aflu ce gândesc şi să le pun întrebările la care voiam răspunsuri. Nici nu a trebuit să aduc eu vorba despre cadavru – despre asta veniseră să discute.

– Ai reuşit, întrebă Barnaby, să-i faci să se gândească la ucigaşul lui Thomas?

Millicent se încruntă.

– Oarecum, dar mi s-a părut destul de straniu că Marjorie

Elcott a fost receptivă la această idee; am avut noroc aici, dat fiind că e cea mai mare bârfitoare din zonă.

– Cine a mai fost? întrebă Gerrard.

Millicent înşiră o listă de nume care cuprindea toate femeile din zonă pe care le cunoscuseră Barnaby şi Gerrard.

– Doamnele Myles şi Maria Fritham păreau convinse că Thomas nu a putut fi ucis de o femeie, deci evident Jacqueline nu intră în discuţie. Doamna Hancock şi Miss Curtis au fost mai politicoase, ca şi Lady Trewarren, deşi mă tem că Domnia Sa era pur şi simplu confuză. Şi altele şi-au pierdut interesul atunci când a venit vorba despre *fapte*.

Millicent se strâmbă.

– Totuşi, e mai bine aşa decât să-şi imagineze că *eu* am creditat speculaţia pe care atât de multă lume pare să o fi acceptat fără rezerve.

Aşezându-se pe canapea alături de Millicent, Jacqueline îi puse mâna pe braţ.

– Mulţumesc, mătuşă.

Millicent pufni şi mângâie mâna lui Jacqueline.

– Aş vrea să pot face mai mult. E dureros să vezi cât de răspândită – şi înrădăcinată – e ideea vinovăţiei tale, draga mea. Privi spre Barnaby, ale cărui gânduri, fără să vrea, tocmai le rostise. Ştii, mă tot întreb dacă nu cumva cineva – cineva anume – a răspândit aceste zvonuri. Nu de curând, ci de-a lungul timpului. Am întrebat câteva dintre doamne *de ce* cred acest lucru – şi de fiecare dată mi-au aruncat o privire goală, însoţită de replica „Dar toată lumea ştie...".

Barnaby se strâmbă.

– E o atitudine greu de atacat.

– Mai ales când ezită să afle exact *ce* ştie toată lumea!

– Într-adevăr. Gerrard se aşează în fotoliul din faţa canapelei. De aceea ne-am hotărât să facem ceva acum, mai degrabă decât să aşteptăm până va fi gata portretul.

– Sunt de acord, zise Jacqueline. Aşa cum a spus domnul

Debbington, Papa a decis deja să afle adevărul despre moartea mamei atunci când a luat hotărîrea să mi se picteze portretul.

Millicent încuviinţă din cap.

– Aşa e. Privi spre Gerrard. După cum am mai spus, nu mi-am petrecut o mare parte din viaţă aici. Deci, nu-l cunosc pe Marcus foarte bine. Ştiu totuşi că a iubit-o pe Mirribelle ca şi când ar fi fost soarele, luna şi stelele lui. Ea însemna totul pentru el, dar o iubeşte şi pe Jacqueline. Oricine ar fi fost făptaşul – nu doar cei doi criminali, ci şi cel care a transformat-o pe Jacqueline în ţap ispăşitor – l-a pus pe fratele meu într-o poziţie ingrată, care sunt convinsă că îl afectează foarte mult. Să o suspectezi pe Jacqueline de uciderea lui Mirribelle... Millicent făcu o pauză, apoi izbucni înciudată: Şi Marcus a fost o victimă deliberată a acestui ucigaş.

Barnaby dădu aprobator din cap:

– Sunt întru totul de acord.

Gerrard privi în jurul său:

– Aşadar, ne-am înţeles?

– Desigur, băiatul meu.

Jacqueline şi Barnaby încuviinţară din cap.

– În continuare, spuse acesta din urmă, trebuie să plănuim prima etapă a campaniei noastre.

Nu făcură doar planul, ci şi repetiţii; până în momentul în care au urcat în camerele lor să se schimbe pentru cină, modalitatea de abordare era deja stabilită.

Primul pas urma să fie făcut de Millicent.

Se adunară cu toţii în salon, ca de obicei; tot ca de obicei, Lord Tregonning li se alătură cu câteva minute înainte de apariţia lui Treadle. Când fratele ei se înclină în faţa ei, Millicent se ridică şi îl luă de braţ.

– Dragă Marcus – spuse ea pe un ton scăzut –, voiam să ştiu dacă eu şi Jacqueline ţi-am putea vorbi după masă? În biroul tău, dacă nu te deranjează?

Lord Tregonning clipi uimit, dar, desigur, fu de acord.

Cina decurse ca de obicei într-o atmosferă liniştită. Gerrard era încântat de asta; fiecare dintre ei ar fi avut câte ceva de spus.

După ultimul fel de mâncare, Millicent privi în celălalt capăt al mesei.

– Marcus, dacă vrei...

Lord Tregonning tresări.

– Oh – da, desigur. Privi spre Gerrard şi Barnaby.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnilor...

– De fapt, Marcus, îl întrerupse Millicent, ar fi mai bine dacă domnul Debbington şi domnul Adair ne-ar însoţi. Ceea ce vrem să discutăm îi priveşte şi pe ei.

Lord Tregonning îşi plimbă privirea de la Millicent şi Jacqueline, care se afla lângă ea, la Gerrard şi Barnaby. Ochii lui erau pătrunzători, dar încuviinţă curtenitor.

– Cum doriţi. În biroul meu?

Îl lăsară pe Mitchell Cunningham în holul de la intrare, străduindu-se să-şi ascundă curiozitatea, şi se îndreptară spre biroul Domniei Sale. În cameră era o oarecare aglomeraţie, dar existau scaune pentru toţi.

Odată aşezaţi, Lord Tregonning îi cercetă pe toţi cu privirea din spatele biroului său, oprindu-se în cele din urmă la sora sa.

– Ei bine, Millicent? Despre ce e vorba?

– De fapt, sunt mai multe lucruri de discutat, dar înainte să intrăm în detalii, vreau să ştii că eu am ascultat toate argumentele, toate faptele şi concluziile, şi am fost întru totul de acord cu ele. Privi spre Jacqueline: Draga mea?

Ghemuită pe mânerul unui fotoliu masiv de piele, cu mâinile împreunate în poală, Jacqueline trase aer în piept şi se rugă ca vocea să nu-i tremure.

– Ştiu că n-am vorbit niciodată despre asta, Papa, dar vreau să ştii că n-am niciun amestec în moartea lui Thomas. Făcu o pauză, cu privirea fixată în ochii tatălui său; se simţea foarte

încordată. În ce o priveşte pe mama, nu i-aş fi clintit nici măcar un fir de păr din cap. Da, ne-am certat în dimineaţa aceea, dar asta a fost tot. Nu am mai văzut-o după ce am plecat din sala de mese. Nu ştiu cine a omorât-o pe ea sau pe Thomas. Dar am înţeles de ce i-ai cerut domnului Debbington să-mi picteze portretul.

Chipul Lordului Tregonning era împietrit. Plimbându-şi privirea de la el la Jacqueline, Gerrard îşi dorea să o poată lua de mână, să-i amintească printr-o atingere că se afla acolo, susţinând-o.

Atmosfera din cameră devenise tensionată; Jacqueline trase adânc aer în piept.

– Ştiu care sunt zvonurile, ce se vorbeşte – din nefericire, am aflat de ele prea târziu pentru a le mai nega, pentru a mai avea credibilitate. Când mi-am dat seama... Vocea i se gâtui; făcu un gest neajutorat. Nu le-am dat atenţie. Nu am văzut pericolul – decât prea târziu. Dregându-şi vocea, continuă: Dar *nu eu* am ucis-o pe mama, şi nici pe Thomas. Altcineva a făcut-o, iar noi – se opri pentru a-i privi pe Gerrard, Barnaby şi Millicent – credem că aceeaşi persoană a inventat şi continuă să împrăştie zvonuri despre mine. Am crezut – m-am rugat – ca portretul, odată terminat, să deschidă ochii oamenilor şi ei să înceapă să gândească cu mintea limpede. Dar acum, după ce a fost găsit cadavrul lui Thomas, tot eu voi fi învinuită şi pentru moartea lui.Trase din nou aer în piept. Domnul Debbington şi domnul Adair îţi pot explica mai bine detaliile – eu te implor să-i asculţi cu atenţie.

Privi spre Gerrard. Simţind ochii Lordului îndreptaţi asupra lui, ezită să zâmbească, în schimb înclină politicos din cap; Jacqueline îi făcuse o introducere perfectă.

Gerrard îi susţinu privirea Lordului Tregonning.

– Eu vorbesc din perspectiva unui artist, dar şi din cea a unui om de afaceri. În această din urmă calitate am întâlnit nu o dată oameni răi, i-am privit în ochi – ştiu cum arată

răutatea. Dar ca portretist, am lucrat doar cu oameni buni şi generoşi. Mai mult decât oricare alte persoane, pe acestea le pot recunoaşte fără ezitare – am tot lucrat cu ele în ultimii şapte ani. Când mă uit la fiica dumneavoastră, asta văd – în ochii mei, fiica dumneavoastră radiază inocenţă şi puritate. Se opri, lăsând tăcerea să confere greutate cuvintelor sale, lăsându-le să pătrundă în mintea Lordului. Când am aflat zvonurile în legătură cu domnişoara Tregonning şi decesul mamei sale, am fost consternat. Din punctul meu de vedere, ele sunt absolut nefondate. Drept dovadă, vă garantez că portretul pe care i-l voi face lui Jacqueline va arunca o semnificativă îndoială asupra validităţii zvonurilor. Întrucât nu ea şi-a ucis mama, şi pe nimeni altcineva, se pune întrebarea: atunci *cine?*

Reţinuse întreaga atenţie a Lordului Tregonning. Orice îndoială cu privire la impresia pe care cuvintele lui ar putea-o avea asupra Lordului, la posibilitatea ca acesta să refuze să se implice în planul lor se spulberase. Gerrard intui chinul pe care acest bărbat îl îndura cu stoicism şi se simţi neînsemnat în faţa acestei demonstraţii de putere.

– Eşti sigur că e... Lord Tregonning privi spre Jacqueline. Iartă-mă, iubita mea, dar... Privi din nou spre Gerrard, cu privirea întunecată fixată pe chipul acestuia. Eşti absolut sigur că nu e implicată?

Gerrard încuviinţă.

– Totuşi, sunt conştient că părerea unui artist nu poate contrabalansa opinia unui specialist, deşi eu vă garantez că părerea mea va schimba punctul de vedere al întregii societăţi. Dar în acest caz există multe fapte, observaţii şi deducţii pe care domnul Adair le-a studiat şi care dovedesc fără echivoc că Jacqueline nu a fost implicată în niciun fel în decesul lui Thomas Entwhistle, şi nici în cel al mamei sale, Mirribelle Tregonning.

Gerrard privi spre Barnaby, pasându-i ştafeta în această discuţie îndelung regizată.

Acceptând, Barnaby expuse pe scurt deducţiile pe care le făcuse şi dovedi că era imposibil ca o femeie, în special o lady, să-l fi ucis pe Thomas Entwhistle, apoi sublinie faptul că Jacqueline nu putea fi suspectă în cazul morţii mamei sale.

– În plus, potrivit zvonurilor, şi-ar fi omorât mama într-un acces de furie, dar nu există nicio dovadă în acest sens, nici din partea personalului, care de obicei este la curent cu genul acesta de lucruri, nici din partea amicilor, întrucât cei mai mulţi dintre ei ştiu că Jacqueline nu s-a lăsat niciodată pradă furiei. Zâmbi spre Jacqueline. Nici măcar nervilor. Întorcându-se spre Lord Tregonning, Barnaby concluzionă: Pe scurt, campania zvonurilor împotriva fiicei dumneavoastră este o făcătură, total nefondată la o analiză mai atentă, şi totuşi criminalul – presupunând că el se află în spatele zvonurilor – este deosebit de inteligent. S-a folosit de poziţia lui Jacqueline, în special de faptul că ea este admirată de toată lumea. Încriminând-o pe ea, s-a asigurat că toţi cei din jurul ei, inclusiv dumneavoastră, nu vor încerca să descopere criminalul.

Barnaby se opri o clipă, apoi continuă pe un ton scăzut:

– Nu am nicio îndoială că cel care l-a ucis pe Thomas Entwhistle este acelaşi bărbat care a omorât-o pe soţia dumneavoastră. Identitatea lui rămâne un mister, dar potrivit ultimelor zvonuri – celor care circulă după descoperirea cadavrului lui Thomas – putem presupune că el se află încă aici, prin preajmă. Nu a plecat.

Lord Tregonning inspiră profund. Cu mişcări lente, puse mâinile pe birou.

– Şi de ce v-aţi hotărât să-mi spuneţi mie toate acestea?

Toate privirile se aţintiră asupra lui Gerrard.

– Din cauza acestor bârfe recente. Intenţia noastră era să urmăm planul dumneavoastră – să terminăm portretul, apoi să ne folosim de el pentru a deschide ochii oamenilor. În

ceea ce priveşte moartea soţiei dumneavoastră, planul continuă să fie aplicabil. Dar acum a fost găsit trupul lui Thomas, iar ucigaşul s-a folosit de această ocazie pentru a spori suspiciunile care planează asupra lui Jacqueline. Dacă mai aşteptăm şi dacă permitem ca aceste bănuieli să prindă contur, poziţia noastră va slăbi, poate atât de mult încât atunci când portretul va fi gata, deşi acesta va ilustra nevinovăţia lui Jacqueline, nu va fi în măsură să infirme zvonurile inventate de ucigaş.

Vreme de un minut, Lord Tregonning nu spuse nimic, apoi se întoarse spre Jacqueline.

– Draga mea, îţi datorez mii de scuze. De ce oare am plecat urechea la aceste zvonuri – vocea îi tremură, dar privirea sa nu părăsi chipul lui Jacqueline. Nu ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc de tine. Singura mea scuză este că atunci când mama ta a murit – a fost ucisă... nu am mai putut gândi limpede. Timp de luni de zile. Mă rog să găseşti în sufletul tău puterea de a mă ierta.

Aceste cuvinte sincere, rostite din inimă, rămaseră suspendate în cameră.

Apoi Jacqueline sări din scaun, ocolind biroul ca să-şi îmbrăţişeze tatăl.

– Oh, Papa!

Gerrard privea spre Barnaby, care şi el întorsese capul, lăsându-i pe cei doi să se bucure de clipa de intimitate; ochii albaştri ai lui Barnaby străluceau de mândrie. Millicent îşi tot freca o batistă în dreptul ochilor. Gerrard stătea retras şi se gândea la Patience, şi la gemene, şi la celelalte scene de familie la care fusese martor şi la care întotdeauna femeile vărsaseră lacrimi.

Emoţia ce răzbătea din cuvintele Lordului Tregonning îi stăruia în minte. Tuşi, apoi întoarse privirea la timp pentru a-l vedea pe Lord Tregonning mângâind stângaci umărul fiicei sale.

– Îţi mulţumesc, draga mea. Domnia Sa bolborosi câteva cuvinte, apoi îşi scoase batista şi îşi suflă nasul. Jacqueline îi strânse braţul, se întoarse în fotoliu, scoţând la iveală o batistă fină cu care-şi şterse ochii. Da. E în ordine. Lord Tregonning îşi aranjă sugativa pe birou, apoi privi spre Gerrard şi Barnaby, iar în cele din urmă spre Millicent. Vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut – Jacqueline şi cu mine suntem norocoşi să avem astfel de oameni în jurul nostru. Totuşi – glasul lui deveni mai puternic, ridică bărbia şi îşi îndreptă umerii – presupun, dată fiind necesitatea de a începe imediat contracararea acestor zvonuri, că aveţi un plan?

Barnaby se aplecă în faţă.

– Într-adevăr, avem.

Îl expuse pe scurt.

Lord Tregonning încuviinţă din cap.

– Sunt de acord. Având în vedere numărul celor care şi-o imaginează pe Jacqueline responsabilă de moartea lui Mirribelle, şi care vor presupune că tot ea l-a ucis şi pe Thomas, atitudinea *noastră* devine esenţială.

Barnaby privi în jurul său.

– Noi – noi toţi – trebuie să ne exprimăm cu tărie certitudinea legată de nevinovăţia lui Jacqueline. Millicent a făcut un început promiţător în după-amiaza asta, dar trebuie să mergem şi mai departe.

Millicent încuviinţă.

– Dar va fi suficient – doar o atitudine?

– Poate.

Gerrard se gândi la puterea pe care o aveau diverse doamne din rândul aristocraţiei, surorile Cynster, de exemplu. Îşi dorea să poată chema câteva dintre ele la Cornwall – Helena, Văduva Ducesa de St. Ives, Lady Osbaldestone, Minnie şi Timms, şi poate Honoria şi Horatia. Ele ar urca-o pe Jacqueline pe un piedestal, ar considera-o inocentă – apoi ar strânge rândurile şi ar porni să-l vâneze pe adevăratul ucigaş. Alungă acest gând şi privi spre Jacqueline.

– Dar în acest caz putem fi mai direcți. Zvonurile pot circula în două direcții.

Jacqueline îi citi gândurile.

– Vrei să spui că *noi* ar trebui să împrăștiem vorbe despre... ce?

– Fapte, interveni Barnaby. El a pus în circulație zvonuri false, noi vom răspândi adevărul. În cele din urmă, adevărul nostru va copleși minciunile lui. După ce vom inocula aceste idei în mințile oamenilor, ne va fi mai ușor, odată portretul terminat, să schimbăm radical punctele de vedere și să pornim vânătoarea împotriva adevăratului ucigaș.

Lord Tregonning încuviință ușor din cap.

– Cum acest nemernic s-a folosit de ocazia descoperirii cadavrului bietului Thomas pentru a porni o campanie împotriva lui Jacqueline, dacă noi nu reacționăm, riscăm să nu-l mai putem contracara mai târziu, *dar* dacă vom ataca acum, direct, aceste zvonuri, îi vom submina poziția înainte de a expune portretul. El ne-a dat ocazia să începem dărâmarea edificiului pe care l-a construit – prin propriile sale acțiuni, ne-a sporit șansele de reușită.

Barnaby clipi, apoi fața lui fu luminată de un zâmbet larg.

– Foarte corect. A pus umărul la propria decădere – ce ironie a sorții!

– Într-adevăr. Un zâmbet vag curbă buzele Lordului Tregonning. Cum vom face asta?

– Simplu. Gerrard începu să descrie tactica pe care o văzuse folosită cu foarte bune rezultate de amicele lui.

Millicent încuviință.

– Următorul eveniment major este Balul Vânătorii, peste trei zile. Este găzduit de familia Trewarren. La acest eveniment anual participă toată lumea. Privi spre fratele său. Ce zici, Marcus?

– Cred că, date fiind circumstanțele, ar trebui să mergem cu toții, inclusiv eu. Lord Tregonning privi spre Gerrard și

Barnaby. Detest balurile și petrecerile – rareori am participat la astfel de evenimente în trecut. Din acest motiv, prezența mea la Trewarren Hall va stârni agitația de care avem nevoie.

– Așa este! Ochii lui Millicent sclipeau. Toată lumea va fi uimită și se vor da peste cap să descopere de ce te afli acolo. Poate că ai îmbătrânit, Marcus, dar încă mai găsești ocazii să te faci util – simpla ta apariție va stârni furori.

Lord Tregonning pufni.

– Ei bine, contez pe voi toți să profitați cât mai mult de această ocazie – eu nu sunt dispus să fac conversații de genul celor care se poartă la un astfel de bal în zilele noastre.

– Nu vă faceți griji, zise Barnaby. În materie de jocuri de societate, Gerrard și cu mine am avut profesori excelenți.

– Apropo, spuse Gerrrad, rochia lui Jacqueline, întreaga ei apariție, trebuie regizată în cel mai mic amănunt.

Millicent încuviință.

– Trebuie să-ți studiem garderoba, draga mea. Poate domnul Debbington ne va da o mână de ajutor.

Gerrard se înclină:

– Încântat să vă fiu de folos, doamnă. Jacqueline îl străfulgeră cu privirea, dar ochii nu li se întâlniră.

– Trebuie să pregătim puțin terenul înainte de bal, continuă Millicent. Mâine-dimineață este ziua de vizită acasă la Maria Fritham – e un cadru potrivit atât pentru cei tineri, cât și pentru cei în vârstă. Iar după-amiază cred că putem trece pe la vechea mea prietenă Lady Tannahay. Este o cunoștință apropiată a familiei Entwhistle – putem fi siguri că vor afla ce avem de spus. Înainte de oricine altcineva, ei trebuie să afle punctul nostru de vedere, iar Elsie ne va face acest serviciu.

Gerrard ridică o sprânceană în direcția lui Barnaby, care îi aruncă o privire resemnată. Apoi se întoarse spre Millicent:

– Vom fi onorați să vă însoțim alături de domnișoara Tregonning, doamnă.

*

Pentru a manipula opinia societății este obligatoriu să fii activ din punct de vedere social. Deşi privea portretul drept cea mai importantă contribuție la restabilirea reputației lui Jacqueline, Gerrard credea cu tărie în argumentele pe care le invocaseră. Mai întâi trebuia să contracareze tendințele sociale înainte ca acestea să o covârşească pe Jacqueline.

Astfel, în dimineața următoare el şi Barnaby se vor găsi exact în situația în care, pentru a o evita, părăsiseră Londra – să fie sociabili în prezența unor tinere domnişoare în saloane feminine.

La ziua de primire a lui Lady Fritham participa multă lume. Tăcerea bruscă şi privirile aruncate în calea lor în momentul în care intrară pe uşă lăsau să se ghicească subiectul principal al discuțiilor.

Millicent îi conduse, strecurându-se cu dezinvoltură printre invitați, cu un zâmbet vădit relaxat pe buze.

Ridicându-se de pe canapea pentru a o întâmpina, Lady Fritham se trezi pusă oarecum în dificultate de acest zâmbet.

– Millicent, draga mea. Doamnele se sărutară pe obraz. Mă bucur nespus să te văd. Lady Fritham se dădu un pas înapoi şi o studie pe Millicent. Pari bine dispusă.

Privirea Domniei Sale se îndreptă spre Jacqueline, care o urma pe Millicent cu o expresie la fel de decontractată întipărită pe față. Uşor încruntată, Lady Fritham o privi din nou pe Millicent.

– Mă întrebam dacă această recentă şi îngrozitoare veste... nu a *afectat*-o pe Jacqueline, şi pe tine, desigur.

Millicent ridică din sprâncene.

– Ei bine, draga mea, descoperirea unui cadavru în grădinile noastre a fost într-adevăr un şoc – mai ales când am aflat că aparținea bietului Thomas, despre care *noi toți* am crezut că a fugit cu o amantă atunci când a dispărut. Nu e nici pe departe genul de întâmplare care să ne afecteze atât

de tare. Doar nu se pune problema ca cineva din casa noastră, nici măcar personalul, să fie suspectat de crimă.

Lady Fritham clipi.

– Nu – mă rog, bineînțeles că nu.

Millicent o bătu pe mână.

– Ți-am explicat ieri – poate nu ai fost atentă – ,dar e foarte clar că bietul Thomas a fost lovit de un bărbat în timp ce se afla sus, pe creasta versantului nordic. Ar fi putut fi oricine – adică orice bărbat – pe care Thomas îl cunoştea. Asta-i tot ce ştim.

Millicent se întoarse spre Gerrard şi Barnaby, care stăteau în spatele lui Jacqueline.

– Domnii Adair şi Debbington cunosc detaliile mult mai bine decât mine – sunt sigură că ți le vor împărtăşi cu mare plăcere.

Aşa cum stabiliseră în timpul călătoriei spre conacul Tresdale, Barnaby se opri pentru a satisface curiozitatea matroanelor strânse în jurul lui Lady Fritham, în timp ce Millicent se plimba prin cameră pentru a răspîndi ştirile. După ce schimbă câteva saluturi politicoase, Gerrard o escortă pe Jacqueline spre grupurile de tineri împrăştiate prin încăpere.

Cu mâna odihnindu-se pe brațul lui, Jacqueline ținea capul sus şi păstra acelaşi zâmbet pe buze; totuşi, în ciuda acestei atitudini degajate, Gerrard îi putea simți încordarea. Aceasta era prima ei apariție publică după descoperirea cadavrului lui Thomas; avea o mare importanță impresia pe care reuşea să o lase.

Discutaseră puțin despre cum va trebui să se poarte şi stabiliseră ca atunci când va aborda subiectul morții lui Thomas sau a mamei sale să evite să se retragă în spatele paravanului său emoțional. Toți cei care îi cunoşteau firea deschisă şi extrovertită puteau interpreta această atitudine – aşa cum se întâmplase şi în trecut – drept dovada unei conştiințe încărcate.

Trei ferestre erau largi deschise spre grădină; tinerii se adunaseră în fața lor, în mici grupuri. Îndreptându-se spre primul dintre ele, Gerrard murmură:

– Fii tu însăți – e de ajuns.

Jacqueline îi aruncă o privire fugară, apoi o salută zâmbind pe Mary Hancock.

Cu ochii larg deschiși, Mary îi întoarse salutul.

– Trebuie să fi fost foarte șocată când ai aflat că acel cadavru era al lui Thomas.

Jacqueline păru să-și analizeze sentimentele, apoi replică pe un ton egal:

– Cred că am fost mai mult întristată decât șocată. Toată lumea a crezut că a fugit cu vreo amantă, dar eu am tot sperat să existe o altă explicație. Trase aer în piept și oftă. Oricum, nu a fost cazul, și acum nu ne rămâne decât să sperăm că-l vom descoperi pe ucigaș și că-l vom putea aduce în fața justiției.

Vocea ei era sinceră. Mary încuviință, vizibil uimită, la fel ca Roger Myles care stătea alături de ea.

Alții nu erau la fel de receptivi; în grupul acela se afla și Cecily Hancock, care strânse din buze. Gerrard simți că se pregătea să facă o remarcă răutăcioasă; chiar deschise gura, dar Gerrard o străfulgeră cu privirea.

După un moment, își înghiți vorbele și oftă ușor.

Satisfăcut, Gerrard își concentră atenția asupra răspunsurilor pe care trebuia să le dea la întrebările la care, așa cum stabiliseră, era mai bine să nu răspundă Jacqueline.

Reușiră să sădească o umbră de îndoială în sufletele interlocutorilor.

După această primă întrevedere, Jacqueline se mai relaxă puțin. Pe când discutau cu un alt grup de tineri adunat în fața celei de-a doua ferestre, Jacqueline începuse să se simtă în largul ei, redevenind ea însăși. Barierele sale interioare, deși încă existente, erau mai puțin rigide. Mai puțin vizibile.

El ar fi vrut să nu lase să i se vadă satisfacția pentru această ultimă observație, dar pe când se îndreptau spre cel de-al treilea grup, Jacqueline îl ciupi de braț.

– Ce e?

Gerrard se uită la ea, dându-și seama că Jacqueline îi citise gândurile; cu un aer impasibil, răspunse simplu:

– Nimic.

Înlăturarea scutului ei emoțional, alungarea fricii și a neîncrederii care o dominau astfel încât nu doar inocența, ci și sufletul său generos, curajul, tăria ei de caracter să poată fi scoase la lumină... acesta era acum țelul său personal, unul foarte important pentru el.

Jordan și Eleanor se aflau în ultimul grup, împreună cu Giles Trewarren. Eleanor și Giles le făcură loc. Gerrard și Jacqueline îi salutară pe ceilalți, apoi Jordan zâmbi spre Jacqueline cu obișnuita sa răceală și aroganță, dar evident dispus să fie mai conciliant.

– Draga mea, nu lăsa zvonurile răutăcioase să te tulbure – niciunul dintre noi, cei care te cunoaștem, nu credem că ai putea fi implicată.

Această remarcă fu urmată de o tăcere adâncă. Câțiva dintre cei prezenți se îmbujorară, în vreme ce Clara Myles și Cedric Trewarren, care discutaseră mai devreme cu Barnaby, păreau nedumeriți; ei erau singurii din grup care cunoșteau deducțiile acestuia. Gerrard intenționa să facă un pas înainte, să intre în discuție și, cu aerul unui necunoscut ignorant, să întrebe ce naiba vrusese Jordan să spună. Jacqueline i-o luă înainte.

Încruntată, îl privi pe Jordan vădit surprinsă:

– Ce vrei să spui? Ce zvonuri?

Jordan clipi. Îi cercetă chipul; amuțise. Le aruncă o privire celorlalți:

– Eu – ah... adică...

Eleanor, care stătea alături de Jacqueline, se aplecă spre ea și o apucă de braț:

– Jordan vrea să spună – coborî vocea – că, după descoperirea cadavrului lui Thomas în grădină, oamenii prost informați s-au lansat în speculații.

– Dragă Eleanor, zise Jacqueline şi o bătu uşor pe Eleanor pe mână. Îmi eşti foarte bună prietenă, dar, după descoperirea cadavrului lui Thomas, singura întrebare ce preocupă mințile celor care cunosc detaliile este cine poate fi bărbatul care l-a ucis.

Eleanor deschise ochii larg.

– Bărbat?

Jacqueline încuviință; începea să se simtă bine – îi plăcea să înfrunte suspiciunile.

– Se pare că Thomas a urcat împreună cu un bărbat pe versantul nordic, apoi acel om l-a lovit cu un bolovan şi l-a omorât. Corpul i s-a rostogolit apoi în grădină, iar criminalul l-a acoperit cu ace de chiparos.

Clara se cutremură.

– E înfiorător chiar să te şi gândeşti la aşa ceva.

– Cred că ai fost şocată când ai aflat că era cadavrul lui Thomas. Giles o privea întrebător şi în acelaşi timp înțelegător.

– Mama spune că tu i-ai recunoscut ceasul.

Jacqueline încuviință din cap.

– A fost un şoc în momentul acela. Acum nu simt decât tristețe. E îngrozitor să te gândeşti că cineva l-a ucis astfel pe Thomas.

Gerrard o asculta răspunzând întrebărilor, folosindu-se de ele pentru a exprima concluziile care sperau să alunge suspiciunile celor prost informați, aşa cum le numise Eleanor. Pe toți cei care voiau detalii suplimentare, Jacqueline îi trimitea la Barnaby.

Jordan şi Eleanor schimbară o privire; nu încăpea nicio îndoială că se simțeau jenați pentru a fi comentat zvonurile care acum erau infirmate deschis. Rămaseră neobişnuit de

tăcuți, dar ascultau cum ceilalți o trăgeau pe Jacqueline de limbă, iar ea le răspundea prompt. Jacqueline îşi prezenta foarte convingător argumentele; siguranța ei şi stăpânirea de sine sporeau văzând cu ochii.

În momentul în care Millicent îi chemă alături de ea, înainte de plecare, Gerrard era convins că, dacă vor continua în aceeaşi manieră, vor pune în curând capăt zvonurilor răspândite de criminal.

Se întoarseră la Hall exact la timp pentru masa de prânz. Spre surprinderea lor, Lord Tregonning li se alătură; era nerăbdător să afle rezultatele primei lor încercări de restabilire a adevărului. Mitchell Cunningham nu se afla în casă, ceea ce făcea posibil un schimb mai deschis de informații. Barnaby era într-o dispoziție excelentă – îl făcu chiar pe Lord Tregonning să râdă.

Gerrard privi spre Jacqueline, văzu expresia din ochii ei şi îşi dădu seama că trecuse foarte mult timp de când nu-l mai auzise pe tatăl ei râzând. După un moment, ea se şterse la gură cu şervețelul şi ridică din nou privirea, sigură pe sine.

Acest scurt moment de emoție îl impulsionă pe Gerrard; trebuia să reia cât mai repede lucrul la tablou. Când se ridicară de la masă, Gerrard confirmă că îi va însoți la reşedința lui Lady Tannahay, urmând să plece la ora trei.

În holul principal, se înclină spre Millicent şi Jacqueline.

– Trebuie să trec pe la atelier. Ne vedem aici la ora trei.

– Desigur, dragul meu.

Millicent se întoarse şi porni spre sala de mese. Barnaby o urmă, discutând despre noua organizare a forțelor polițieneşti din capitală.

Jacqueline rămase neclintită. Se priviră în ochi.

– Îți mulțumesc pentru ajutorul acordat dimineață.

Gerrard îi luă mâna, o ridică spre buze şi i-o sărută.

– A fost plăcerea mea. Mă bucur că am păşit cu dreptul.

Îi dădu drumul la mână. Întorcându-se, se îndepărtă, dar era conştient că Jacqueline îl urmărea cu privirea.

– Ce faci acolo? Barnaby năvăli în atelier şi privi interesat în jur.

Gerrard ridică privirea de pe schiţele pe care le sorta, mormăi ceva, apoi îşi văzu mai departe de treabă.

Barnaby străbătu camera de la un capăt la celălalt, oprindu-se în cele din urmă lângă fereastră. Sprijinindu-şi umărul de cadrul acesteia, vârî mâinile în buzunare şi privi spre Gerrard.

– Deci – cam cât timp crezi că o să ne ia?

– Portretul? Gerrard înlocui un desen de pe masă cu unul pe care-l ţinea în mână. Examinând planşele pe care le avea în faţă cu un ochi critic, murmură: Cred că o să termin destul de repede. Anumite portrete se fac mai repede decât celelalte – în acest caz, ştiu deja exact ce vreau să exprim, cum trebuie să arate ansamblul. Trebuie doar să mă apuc de treabă. Cu capul înclinat într-o parte, îşi studia schiţele. Mai întâi o să pictez fundalul, apoi separat pe Jacqueline, pe care o voi încadra în peisaj. Având în vedere că ambele elemente trebuie să fie reuşite, cred că într-o lună sunt gata.

– Hmm... Barnaby îşi privise prietenul în tot acest timp. Văd că eşti nerăbdător să începi lucrul. Nu e neapărat nevoie să joci rolul însoţitorului. În calitate de prieten devotat, sunt gata să fac un sacrificiu şi să-ţi ţin locul după-amiază.

Gerrard râse.

– Nu sunt chiar atât de naiv. Adori bârfa, în special dacă eşti în centrul atenţiei într-o discuţie despre o crimă. Şi deşi poate tinerele domnişoare nu şi-au dat seama, eu ştiu că le tragi de limbă în căutarea celui mai mic indiciu edificator.

Fără urmă de căinţă, Barnaby zâmbi.

– Aşa e. Dar am vorbit serios. Dacă vrei mai degrabă să rămâi aici şi să lucrezi la portret, mă angajez să fiu alături de Jacqueline. În plus, dacă am înţeles bine de la Millicent, vizita de astăzi va fi una deosebită.

Înţepenit în scaunul său, Gerrard continua să-şi privească desenele. Parcă îl îmbiau să-şi concentreze atenţia asupra lor, asupra picturii pe care o va realiza pe baza lor; ardea de nerăbdare să înceapă. Oferta lui Barnaby era tentantă, *însă*...

Dădu din cap.

– Nu. O să vă însoţesc şi eu. Ne-am descurcat bine de dimineaţă, în parte fiindcă am acţionat după principiul *dezbină şi cucereşte*. Tu ştii să le iei pe matroane, iar eu am posibilitatea să-i impresionez pe tineri prin profesia mea. Împreună alcătuim un suport moral pentru Millicent şi Jacqueline.

Şi dacă n-ar fi alături de ei, gata să-i facă lui Jacqueline misiunea mai uşoară, dacă nu s-ar asigura în fiecare moment că nu o pândeşte niciun pericol... oricum nu s-ar putea concentra asupra portretului.

– Nu-ţi face griji. O să lucrez noaptea la portret.

Barnaby îl privi atent, Gerrard străduindu-se să aibă un aer impasibil, apoi încuviinţă.

– Dacă aşa vrei...

Barnaby se îndepărtă de fereastră.

– Atunci te las. Ne vedem în holul de la intrare la ora trei.

Vizita la Lady Tannahay, la Conacul Tannahy din vecinătate, se dovedi aşa cum prevăzuse Barnaby, una aparte. Millicent se anunţă; câteva minute mai târziu erau conduşi la vechea sa prietenă.

Elsevia – Elsie – Lady Tannahay era o doamnă graţioasă, cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Millicent; fură întâmpinaţi cu vădită prietenie. Gazda făcu semn cu mâna spre scaunele confortabile răspândite în salon.

– Vă rog să luaţi loc. Trebuie *neapărat* să-mi spuneţi totul despre misterul care învăluie moartea bietului Thomas Entwhistle.

Millicent era pregătită să facă acest lucru; Gerrard se

relaxă în scaun şi o privi cum, ajutată de Barnaby, prezenta toate detaliile mai puţin cunoscute ale decesului lui Thomas.

După ce terminară ceaiul, goliră o tavă cu prăjituri delicioase şi încheiară povestirea, curiozitatea lui Lady Tannahay era pe deplin satisfăcută.

– *Bine!* Îşi sprijini spatele de spătarul scaunului şi privi spre Jacqueline. Draga mea, sper că o să-mi dai voie să împărtăşesc aceste noutăţi – tot ceea ce mi-aţi spus – lui Sir Harvey şi lui Madeline Entwhistle. Bieţii de ei, nu au ştiut niciodată ce să creadă şi – ochii ei sclipiră – îmi pot foarte bine imagina ce ar fi spus – sau n-ar fi spus, dacă mă-nţelegi – senilul de Godfrey Marks.

Lady Tannahay tăcu, părând să mediteze la slăbiciunile lui Sir Godfrey, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Jacqueline.

– În timp ce descoperirea cadavrului lui Thomas i-a adus o oarecare linişte, aceste noi informaţii – în special cele referitoare la persoanele pe care nu trebuie să le suspecteze – le vor mai alina puţin suferinţa. Te rog, îmi permiţi să le transmit şi lor tot ceea ce mi-aţi spus mie?

Jacqueline zâmbi cu o privire plină de înţelegere.

– Într-adevăr, doamnă, chiar speram să consimţiţi să jucaţi rolul de ambasador. Nu am vrea să-i deranjăm pe părinţii lui Thomas în aceste momente, nu atâta vreme cât întrebarea care îi frământă nu şi-a găsit încă răspuns.

Lady Tannahay radia.

– Las' pe mine, copilă. O să mă asigur că deducţiile domnului Adair şi ale celorlalţi vor fi aduse la cunoştinţa lui Harvey şi a lui Maddy. Puse ceaşca de ceai pe tavă, apoi privi întrebător spre Millicent:

– Veniţi la Balul Vânătorii, nu-i aşa?

Millicent zâmbi larg.

– Bineînţeles că vom veni. Împreună cu Marcus.

Lady Tannahay deschise larg ochii.

– Oh, *Doamne!* După un moment, anticipând o distracţie pe cinste, adaugă: Minunat.

11

Se întoarseră la Hellebore Hall foarte mulţumiţi de ceea ce izbutiseră în ziua aceea. Seara fu liniştită. După cină, Gerrard se scuză, lăsându-l pe Barnaby să se întreţină cu Millicent şi cu Jacqueline în salon. Urcând scările, şi-o imagină pe Jacqueline râzând cu poftă la una dintre poveştile lui Barnaby şi simţi o împunsătură; pe când deschidea uşa atelierului şi intra, îşi dădu seama despre ce era vorba.

Gelozie.

Stătu un moment, apoi îşi scoase cheile din buzunar şi încuie uşa; uşor, nesigur, se îndreptă spre masa pe care se aflau schiţele selectate de el.

Vederea lor îl ajută să-şi reprime tulburătoarea, neobişnuita reacţie.

Îi spusese lui Compton să lase în atelier cinci lumânări aprinse. Flăcările aruncau o lumină uniformă asupra şevaletului şi peste pânza imensă prinsă de el. Stătu multă vreme cu privirea aţintită asupra schiţelor, asimilând conţinutul lor – formă, dimensiuni, energie. Apoi îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun. Suflecându-şi mânecile, scotoci printre creioane. După ce alese unul cu vârful tocit atât cât trebuia, luă o schiţă şi se întoarse spre pânză.

Lucra în linişte, oprindu-se doar pentru a schimba o schiţă cu alta. Fiecare dintre ele înfăţişa un alt aspect, un alt element al misterului tulburător pe care şi-l dorea prezent în lucrarea sa – intrarea în Grădina Nopţii. Niciodată nu mai lucrase aşa, dinspre fundal spre interior. Se lăsa condus de instinct, convins fiind că aşa trebuia creat tabloul.

Părea logic, într-un fel, deşi nu pierdea timp gândindu-se

la asta. Jacqueline avea să fie elementul principal – centrul, scopul, sensul din spatele portretului. Ea urma să fie sufletul lucrării; oricât de puternic ar fi fost efectul peisajului, acesta nu trebuia să o pună în umbră pe Jacqueline.

Ceasul ticăia, dar Gerrard rămânea absorbit de munca sa. Dincolo de fereastră se lăsa întunericul. La etajele inferioare se aşternea liniştea pe măsură ce ocupanţii casei se retrăgeau în camerele lor, pregătindu-se de culcare.

Gerrard continuă să deseneze, creionul alunecând din ce în ce mai repede pe hârtie pe măsură ce peisajul prindea contur.

Scările din faţa uşii atelierului scârţâiră, un zgomot suficient de puternic pentru a-i distrage atenţia. Privi încruntat spre uşă. Compton ştia că nu trebuia să-l întrerupă, la fel şi Barnaby, cu excepţia cazurilor de forţă majoră.

Auzi un foşnet, apoi o bătaie în uşă.

Nici Compton, nici Barnaby.

Chiar pe când îşi dădea seama cine putea fi vizitatorul nocturn, mânerul se răsuci şi uşa se deschise.

Jacqueline privi înăuntru.

Îl văzu; ridicând din sprâncene, schiţă un mic zâmbet.

– Pot să intru?

Gerrard privi pânza şi miile de linii pe care le trasase în ultimele ore fără să se poată concentra. Privi din nou spre Jacqueline, aşteptându-se să descopere o imagine oarecum estompată, dar viziunea sa era clară; toate simţurile i se concentraseră asupra ei.

Lăsând deoparte ultima schiţă, îi făcu semn să intre şi instantaneu îşi pierdu interesul faţă de pânză; nu-şi putu lua ochii de la ea, o urmări intrând, închizând uşa, zâmbind vag şi venind spre el.

Purta un halat mai gros decât cel din seara trecută, dintr-un satin de culoarea fildeşului, prins cu un cordon în talie, în schimb, cămaşa de noapte, atât cât putea vedea în jurul gâtului şi al gambelor, era aproape transparentă.

Îşi dori imediat să afle; trupul lui reacţionă, nu atât la întrebare, cât la posibilul răspuns.

Ridicând privirea spre chipul lui Jacqueline, se uită fix în ochii ei şi se îndepărtă de şevalet. Apucând blocul de desen şi creionul cu o mână, o strânse de cot cu cealaltă şi o duse în colţul opus al camerei.

– Dacă tot ai venit, trebuie să mă laşi să te desenez.

Jacqueline îl privi cu o expresie amuzată.

– Da?

Gerrard încuviinţă; imperturbabil, o conduse spre canapeaua de lângă geam. Apoi îi dădu drumul la braţ.

– Stai aici.

Jacqueline îl ascultă. În lumina lumânărilor, părul ei strălucea, la fel şi buzele pline, uşor lucioase...

Făcu un efort să-şi dezlipească ochii de pe chipul ei; privi în jur, îşi ridică haina de pe scaun şi o aruncă pe podea. Mută scaunul la distanţa potrivită şi se aşeză; cu glezna sprijinită pe genunchi, îşi echilibră blocul de desen şi privi spre ea. Se strădui să o privească detaşat, ca pe un simplu model – dar nu reuşi.

Roti un deget prin aer.

– Întoarce-te şi sprijină-te cu cotul pe braţul scaunului.

Jacqueline se conformă, răsucindu-şi şoldurile şi ridicând un genunchi pe suport.

Halatul i se desfăcu, atât între sâni, cât şi între genunchi. Cămaşa de noapte era într-adevăr transparentă. Sclipirile palide, pielea fină îl făcură să înghită în sec.

– Rămâi aşa. Vocea lui devenise gravă. Închise gura şi desenă – nu o schiţă obişnuită, ci una detaliată, o lucrare complexă de linii şi umbre care dezvăluia mai multe.

Şi care îl acapară total, în alt fel decât înainte.

Chiar în timp ce trasa linia fină a gâtului, curbele provocatoare ale sânilor, şoldurilor şi coapselor, strălucirea subtilă a satinului, descoperi că era pe deplin conştient de fascinaţia pentru subiectul său.

Trecuseră vreo douăzeci de minte, dar Jacqueline nu se plânse de poziția incomodă, ci continuă să-l privească liniştită cu ochii săi auriu-verzui. Gerrard transpuse pe hârtie această privire directă, apoi îşi studie lucrarea – nu exista nicio provocare în privirea ei, ci doar siguranță, o reflectare a tăriei de caracter care-l atrăsese din primul moment.

Gerrard ridică apoi privirea şi o întâlni pe a lui Jacqueline.

– Nu trebuie să mă seduci.

Dacă Jacqueline era în stare să se comporte cu o sinceritate dezarmantă, la fel putea face şi el.

Jacqueline făcu ochii mari, apoi zâmbi.

– Nu asta ai desenat?

– Nu. După un moment, adăugă: Cred că nu-ți dai seama cât de periculoase ar putea fi toate astea... pentru tine.

Şi pentru el. Nici nu mai recunoştea atmosfera pe care o crease; nu era sigur că se mai recunoaşte pe sine.

Jacqueline continua să-l privească, vădit tulburată, în timp ce medita la vorbele lui. În cele din urmă răspunse:

– M-am gândit şi eu la asta, dar am ajuns la concluzia că ar fi şi mai periculos dacă nu am face nimic.

Gerrard se încruntă, dar Jacqueline nu părea dispusă să-i dea explicații suplimentare. Fără îndoială, se gândise la asta; pentru ea, acestea erau concluziile potrivite. Nu avea nicio garanție că Gerrard va rămâne alături de ea după terminarea portretului; în seara aceea, Barnaby tocmai îi spusese că acest lucru ar putea însemna despărțirea de Gerrard în mai puțin de două luni.

Dezvoltarea lentă a relației lor nu mai reprezenta o opțiune. Jacqueline voia să exploreze până la capăt emoția care o cuprindea de fiecare dată când se apropiau unul de celălalt. Gerrard fusese foarte clar – nu-i promitea nimic; fie ce-o fi – ea trebuia să afle, trebuia să se folosească de ocazia pe care soarta i-o scosese în cale, să exploreze acest tărâm necunoscut încă.

Cine ştie când i se va mai oferi un prilej ca ăsta? Gerrard era primul şi singurul bărbat care o făcuse să se simtă astfel.

Mai mult, ce-ar fi dacă – alegând calea cea mai sigură în loc să acționeze – ar pierde ceva, ar trece fără să-şi dea seama pe lângă o experiență care s-ar putea transforma într-o relație vitală pentru amândoi?

Fără îndoială, pasivitatea prezenta un risc mai mare.

Coborând brațul, se întoarse cu fața spre el. Privirea lui Gerrard coborî, atrasă de sânii conturați sub halat; se încruntă şi mai tare, vădit îngândurat.

– Ce e? întrebă ea.

Zâmbind, Gerrard îi privi chipul şi zise:

– Mă întrebam dacă ăsta-i rezultatul când ții tinere domnişoare ca tine ascunse până la vârsta de douăzeci şi trei de ani.

Jacqueline râse.

Deşi distras, Gerrard continuă:

– Dacă-i aşa... Pot să garantez că asta ar duce la un mare succes.

Gerrard îşi lăsă privirea să o cerceteze în voie, apoi se uită în ochii ei; dorința i se citea în priviri, dar nu făcu nicio mişcare. Nu dădu semne că ar avea de gând să facă vreun gest.

Jacqueline puse picioarele pe podea şi se ridică încet. Se opri pentru a-şi netezi halatul şi cămaşa de noapte, apoi străbătu cei câțiva paşi care-i despărțeau şi se opri în fața lui. Întinse mâna spre blocul de desen şi-l ridică; degetele li se atinseră un moment.

Întorcându-l, Jacqueline studie ce făcuse Gerrard.

Se simți nu surprinsă, ci mai degrabă încântată – chiar era ea? Chipul său avea ceva copleşitor, ceva ca de sirenă în privire. O invitație vădit exprimată de fiecare linie a corpului, un corp pe care-l recunoştea, dar pe care nu-l văzuse niciodată atât de senzual.

Jacqueline privi spre Gerrard şi îşi dădu seama că el îi studia emoțiile, gândurile, chipul.

– Este foarte bun.

Îi înapoie blocul de desen. Gerrard îl luă, dar fără să-şi ia ochii de la ea.

– Precis, ai putea spune?

Ceva din privirea lui o avertiza pe Jacqueline că se aflau într-un punct sensibil. Trase aer în piept şi remarcă strânsoarea care-i încleştase plămânii; nu era vorba de teamă, ci de anticiparea a ceea ce avea să vină.

– Da.

Gerrard scăpă blocul de desen din mână; creionul se rostogoli pe podea.

O cuprinse cu mâinile, o trase în braţele sale – într-un sărut care timp de un minut îi incendie fiecare centimetru al pielii.

Ridicând o mână, îi cuprinse bărbia în palmă şi-i deschise buzele. Înclinând capul, Gerrard o sărută şi acceptă tot ceea ce i se oferea, tot ceea ce Jacqueline îi dezvăluia de bună voie. Îşi înfipse degetele în ţesătura fină a cămăşii ei, cu pumnii încleştaţi. Întinzând degetele, Jacqueline desfăcu palmele.

Le aşeză peste sâni. Sub coapse îl simţea pe Gerrard tare ca o stâncă, masiv şi de neînduplecat; braţele din jurul ei păreau nişte cabluri de oţel care o ţineau captivă. Dar pieptul lui era ca o stâncă reconfortantă, caldă. Îşi apăsă mâinile pe această stâncă, simţindu-se atrasă de bătăile inimii. De dorinţa de a se apropia şi mai mult. Trecându-şi mâinile peste umerii lui, îşi presă sânii pe pieptul lui Gerrard şi îi simţi pulsul accelerat. Îi simţi şi respiraţia întretăiată, apoi degetele lui se încleştară pe maxilarul ei – şi din gura lui erupse căldură şi foc.

Capul lui Gerrard se învârtea. Din nou. Doar stând lângă ea şi imaginându-şi scene erotice se simţea excitat. Dureros.

Sărutul era pură tortură.

Nu se putea opri.

Şi totuşi o parte din el ştia exact ce trebuie să facă, ce

scenariu trebuie să urmeze. Avu o revelaţie; devenise mai nemilos, mai primitiv, pătimaş, posesiv şi protector până la extrem, condus de instincte primare şi obligat să se poarte astfel. Asocia aceste instincte masculine cu Devil şi Vane şi alţi bărbaţi din clanul Cynster pe care-i cunoştea – nu cu el.

Înainte să o întâlnească pe ea, nu fusese conştient de această latură a sa, nici nu ştia de existenţa ei. Acum ştia.

Se simţea copleşit; nu avea de ales.

Desfăcu cordonul de la halatul lui Jacqueline, îşi strecură palma pe sub el, mângâie pielea fierbinte învelită într-o mătase subţire, apoi strânse palma cu putere în jurul sânului şi îl frământă provocator, posesiv.

Instinctul îi spunea ce-şi dorea Jacqueline, ce aştepta ea de la acest preludiu. Cuprinzând-o mai tare în braţe, cu buzele lipite de ale ei, începu să îndrume pasiunea pe care o simţea în ea.

Jacqueline se lăsă să plutească în curentul fierbinte de senzaţii pe care Gerrard îl stârnise în ea. Nu simţea deloc teamă, ezitare, şi se abandonă plăcerii.

Buzele şi limba lui Gerrard îi solicitau atenţia; mâna de pe sânul ei o împiedica să se concentreze. Degetele lui lungi o provocau, apoi o linişteau. Jacqueline îi ţinea capul cu ambele mâini, iar cu gura şi cu limba îl încuraja să continue.

Voia să afle tot; prin sărutări fierbinţi, cerea mai mult.

Era sigură că Gerrard înţelesese. Mâinile lui îi mângâiau trupul. Cămaşa de noapte care îi atârna de umeri, deschisă, nu mai reprezenta un obstacol în calea satisfacerii simţurilor fiecăruia dintre ei. Simţea pofta în mângâierile lui, o componentă a dorinţei pe care nu o mai întâlnise – şi care o înfiora, anticipînd senzaţii ameţitoare.

Voia să afle tot, să meargă până la capăt. Oftă când buzele lui se desprinseră de gura ei, plutind în căldura pe care i-o transmisese Gerrard, ameţită şi totuşi conştientă când mâinile lui îi ridicară capul, iar buzele îi atinseră gâtul. Gerrard

dezmierdă îndelung zona sensibilă din spatele urechii, apoi alunecă în jos pe linia delicată a claviculei, întâlni mătasea fină care acoperea sânii şi se opri asupra sfârcului înmugurit.

Jacqueline se încordă în aşteptarea senzaţiilor pe care le trăise data trecută, dar acum mângâierile lui Gerrard erau mai delicate; Gerrard lingea, sugea, umezind cămaşa de mătase până când aceasta i se lipi de piele, apoi răsuci limba şi ea se înfioră.

Sânii, umflaţi şi fermi, o dureau; Gerrard îşi îndreptă atenţia spre celălalt, repetând tortura delicată, apoi îşi împărţi dezmierdările între amândoi până când Jacqueline simţi că îşi pierde minţile.

Gerrard se opri în momentul oportun, îi acoperi gura cu a lui şi, cu atitudinea unui pirat plecat după pradă, îi umplu gura cu limba. Mâna îi alunecă în jos, mângâindu-i conturul taliei, apoi se îndreptă spre şolduri. Să-i descopere formele aşa cum ar face-o un artist; timp de o secundă, Jacqueline se întrebă... apoi mâna lui o apăsă îndrăzneţ între coapse, îi atinse părul cârlionţat, trecu de el şi-i atinse carnea fremătândă.

Jacqueline descoperi, spre surprinderea sa, că era pur şi simplu copleşită de simţuri. Sensibilizate la maximum, acestea o menţineau concentrată asupra atingerii lui, asupra manierei posesive în care o mângâia Gerrard. Ea oferise, iar acum el accepta. Deşi se simţea năucită, acest lucru îi deveni foarte clar.

Şi era în întregime de acord.

Liniştindu-se când îşi dădu seama că Gerrard pornise pe drumul pe care ea voia să-l străbată, trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă atenţia asupra lui. Asupra celorlalte aspecte pe care dorea să le cunoască.

Precum pieptul lui. Cămaşa lui era făcută dintr-o pânză foarte fină; prin ea, Jacqueline îi putea simţi carnea, muşchii zvârcolindu-se sub degetele sale pe când ea torcea ca o pisică.

Dar nu era suficient; Jacqueline voia să-i simtă pielea. Sprijinindu-şi cotul în pieptul lui Gerrard, străduindu-se să nu ia în seamă mâna dintre coapsele sale, îl prinse de eşarfă.

Concentrat asupra senzaţiei oferite de pielea fierbinte şi lipicioasă pe care o mângâia cu degetele, Gerrard nu îşi dădu seama ce făcea Jacqueline şi se trezi cu cămaşa desfăcută, cu pieptul gol.

Jacqueline se lăsă pe spate pentru a-l putea privi mai bine; uitându-se la ea, la ochii ei strălucitori, se pierdu cu firea. Era copleşit de o dorinţă profundă, cuprinzătoare, care nu-i cruţa nicio părticică din trupul, din sufletul său. Un moment, Gerrard îi aparţinu ei, chiar dacă Jacqueline nu sesiză acest lucru. El îi privea faţa pe sub pleoapele grele, fascinat de felul în care emoţiile lui Jacqueline se oglindeau pe chipul ei, de sinceritatea pe care o observase şi o apreciase de la bun început.

Alături de ea nu mai gândea – Jacqueline îşi manifesta aprecierea faţă de el şi îl înrobea astfel.

Gerrard o lăsă să se joace atât cât putu, atât cât îndrăzni. El cunoştea scenariul – ea nu; controlul lui era vital. Iar ea nu îl ajuta din acest punct de vedere.

Mâinile ei coborâră; văzându-i expresia, Gerrard îşi dădu seama că Jacqueline era fascinată de abdomenul său rigid. Cu degetele răsfirate, ea studia, explora; îi aruncă o privire fugară pe sub gene, apoi se întoarse la joaca sa. Artistul din Gerrard reţinu imediat această imagine şi o intitulă: *Sirenă Exultând.*

Aşa era.

Dar când mâinile ei coborâră mai jos, raţiunea lui învinse. Prinzându-i mâinile, şi le aşeză pe umeri, evitându-i privirea întrebătoare. O trase din nou spre el, într-un sărut care o făcu să simtă că-i fuge pământul de sub picioare.

O aruncă din nou în oceanul dorinţei, al pasiunii nestăpânite.

Jacqueline se avântă nerăbdătoare; apucându-i capul cu

ambele mâini, îi răspunse la sărut. Se abandonă acestui sărut într-o manieră care spori tulburarea lui Gerrard, îngreunându-i hotărârea de a face ceea ce ştia că trebuie să facă.

Trebuia să rupă această vrajă, această domnie a lui Jacqueline asupra simţurilor sale.

Înainte să se poată răzgândi – înainte ca Jacqueline să-i permită să-şi vină în fire – se ridică cu ea în braţe şi o duse până la canapeaua de lângă fereastră. Jacqueline îşi trase capul înapoi. Pe sub genele lungi, privi în ochii lui, îi cercetă chipul; Gerrard putea să-i citească gândurile cu uşurinţă – văzu scânteile de nerăbdare care se aprinseseră în ochii ei, mistuiţi de flăcările pasiunii.

Canapeaua de lângă fereastră era încăpătoare şi dotată cu perne moi. Gerrard o puse pe Jacqueline pe canapea, apoi se întinse şi el, acoperind-o pe jumătate. Jacqueline râse uşor, un semnal de abandon care răsună strident în sufletul lui şi îi amplifică dorinţa. Întinzând mâinile, Jacqueline îi trase capul în jos şi îi atinse gura cu buzele răsfrânte.

Gerrard se scufundă în gura ei, doar acceptând invitaţia şi răsplătindu-i pasiunea neprefăcută. Voia să facă dragoste cu ea, dar experienţa îi spunea că în cazul ei grija şi atenţia erau imperative. Recăpătându-şi controlul, se concentră asupra a ceea ce urma să se întâmple.

Jacqueline îi simţi ezitarea; buzele lui rămăseseră lipite de ale ei, apoi mâinile lui Gerrard începură să o mângâie, să-i exploreze trupul acoperit de o cămaşă atât de subţire încât îi punea în evidenţă nuditatea.

Jacqueline îşi dori să fi fost goală – voia să-i simtă mângâierile direct pe piele, tânjea după o intimitate mai profundă, voia să înlăture obstacolele care stăteau între ea şi ţelul ei. Atingerea lui era din ce în ce mai imperativă, încât fiecare mângâiere reprezenta un act sexual, o solicitare intimă.

Gerrard o atingea ca şi când Jacqueline ar fi fost a lui, îi explora fără rezerve trupul.

Fiecare mângâiere întetea focurile care ardeau sub pielea ei, până când Jacqueline se contorsionă sub el, abia conştientă că dorea mai mult. Nu ştia ce anume voia, dar Gerrard îşi lăsă mâna să alunece de pe claviculă pe sânii ei, strângând, frământând, alintând sfârcul până în pragul unei erecţii dureroase înainte de a coborî mai mult, peste abdomen, apăsând posesiv, şi tot mai jos, ciufulind cârlionţii acoperiţi de mătasea fină a cămăşii de noapte, apoi alunecând în jos, trasând linia delicată a coapsei – până la genunchi şi la tivul cămăşii.

Apoi Gerrard îşi plimbă mîna pe şolduri, şi mai sus, pe talie. Aerul rece îi dezmierda pielea goală când Gerrard îi desfăcu coapsele cu un genunchi; sărutându-l, Jacqueline gâfâi – vru să-şi tragă capul în spate ca să poată respira, dar Gerrard nu o lăsă. Continuă să o sărute cu ardoare, şi cu o mână îi atinse genunchiul, apoi urcă de-a lungul coapsei şi o găsi.

O cuprinse în palmă, apoi îi desfăcu pielea moale şi introduse în interiorul ei nu unul, ci două degete.

Jacqueline simţi din plin această intimă penetrare, apoi trupul i se arcui, fără să protesteze, ci venindu-i în întâmpinare. Gerrard împingea, posesiv şi hotărât; întreaga ei fiinţă era concentrată asupra acestei mişcări. Asupra senzaţiilor pe care le genera când ieşea din ea, când intra în ea. Realitatea era ameţitoare; Gerrard continua să o sărute cu o pasiune care o depăşea pe a ei.

Jacqueline îl dorea, iar el o dorea pe ea. Totul părea în regulă.

Treptat, Gerrard se desprinse din sărut; ridicând capul, privi spre ea, îi studie chipul pe sub pleoapele grele, apoi rânji satisfăcut. Mâna continua să i se mişte între coapse, sporind o dorinţă care era deja pe punctul de a o lăsa fără suflare. Jacqueline îşi înfipse degetele în umerii lui şi încercă să-l tragă înapoi, dar Gerrard se răsuci – cu mâna liberă îi ridică şi mai mult cămaşa, apoi îşi lăsă capul în jos.

Cu gura fierbinte şi umedă îi cuprinse un sfârc. Jacqueline aproape ţipă, dar reuşi să înăbuşe sunetul; senzaţia nu era necunoscută, dar devenise mult mai acută. Şi crescu în intensitate pe măsură ce Gerrard se delecta cu ceea ce ea îi oferise deliberat. Hotărât, el o conducea şi mai adânc într-un ocean fierbinte de senzaţii.

Jacqueline îl urmă de bună voie, conştientă că orizonturile sale se lărgeau, că pierduse contactul cu realitatea pe care o cunoştea şi că va trebui să se bazeze pe el pentru a ajunge înapoi.

Nu mai deţinea controlul trupului său. Lumea ei se redusese la canapeaua aceea; era conştientă de felul în care trupul său, aproape gol, se contorsiona sub mângâierile lui, cum se zvârcolea, răspunzând la fiecare atingere arzătoare, cum lumina lumânărilor se juca printre văi şi adâncituri – cum el privea cu un aer satisfăcut.

Jacqueline sesiză surâsul lui Gerrard când el înălţă capul şi-i privi sânii, fermi, dilataţi şi dureroşi, cu sfârcurile întărite, cu pielea înroşită de dorinţă. Gerrard coborî şi mai mult privirea, admirându-i talia, pântecele, cârlionţii pe care-i dezmierda cu un deget, joncţiunea dintre coapse unde mâna i se mişca de astă dată blând, mângâietor.

Încet, ridică ochii spre faţa ei, îi întâlni privirea, apoi ochii îi sclipiră, exprimând extazul cuceritorului. Jacqueline îl simţi chicotind şi suflând uşor peste pielea ei umedă. Apoi el îşi lipi din nou buzele de trupul ei, mângâindu-l cu limba umedă şi fierbinte în jos, peste abdomen.

Spre cârlionţi....

Jacqueline ţipă, dar îşi pierdu complet răsuflarea – nu mai reuşi să scoată niciun sunet. Se răsuci, însă Gerrard o prinsese de şolduri, ţintuind-o pe canapea.

– *Gerrard!* şopti ea disperată.

– Mmm? Fără să ridice capul, făcu doar o scurtă pauză.

Jacqueline nu ştia ce să spună; mintea ei era goală.

– Nu... ***nu poţi***. **Era gata să moară, îşi simţea pieptul atât de strâns încât abia mai putea respira, avea toţi nervii întinşi la maximum.**

– Ba pot.

Îi demonstră, şi lumea ei se cutremură. Încleştându-şi pumnii pe pernele de sub ea, se rugă pentru viaţa ei. Credea că vor urma scenariul clasic – cel pe care Eleanor i-l descrisese de câteva ori. Dar *asta* nu apăruse niciodată în poveştile lui Eleanor.

Gerrard o cuprinse cu mâinile şi o trase către el.

Jacqueline simţi plăcerea ameţitoare până în vârfurile degetelor.

Îi şopti numele, închise ochii. Renunţă să se mai împotrivească, capitulă şi se lăsă în voia lui.

Iar Gerrard era conştient de acest lucru.

O bombardă cu senzaţii ameţitoare până când, deodată, deveni prea mult. Jacqueline simţi că se descompune într-o cascadă de plăceri şi de exuberanţă fizică.

Căldura îi traversa trupul, îi inunda creierul şi sufletul, o fascina pe măsură ce el lingea, apoi o aduse lin înapoi la realitate.

Răvăşită de plăcere, Jacqueline bâjbâi cu mâinile întinse după el; Gerrard ezită o secundă, apoi veni către ea, o lăsă să-l tragă mai aproape, dezmierdându-i trupul transpirat cu o mână, lăsându-i binişor picioarele pe pământ.

Ceva nu era în regulă. Corpul ei era cufundat în langurosul postludiu al plăcerii provocate de el, şi totuşi Gerrard nu făcu altceva decât să-i întindă cămaşa de noapte peste picioare, protejându-i pielea rece. Jacqueline ridică pleoapele îngreunate de extaz, îi privi chipul, trăsăturile încă marcate de dorinţa pe care şi-o reprimase – pe care continua să şi-o mascheze.

Aşteptă să ridice şi el ochii, apoi întrebă:

– De ce?

Gerrard nu se putu preface că nu înţelegea. O privi în ochi un moment, apoi, spre surprinderea ei, îi cuprinse mâinile în palmele sale, le propti pe pernele din jurul capului ei şi se aplecă peste ea. Faţa lui se afla la doar câţiva centimetri de a ei; îi putea simţi respiraţia.

– Te doresc. Ştii că aşa e.

Ştia; dorinţa i se citea nu doar în privire, nu doar în tonul grav, aspru al vocii sale, ci răzbătea şi din tensiunea care-i cuprinsese toţi muşchii. Şi dacă asta nu era de ajuns, îi simţea erecţia sprijinită de şoldul ei.

Umezindu-şi buzele, continua să-l privească în ochi.

– Atunci de ce?

– Fiindcă... O privi scrutător. Tu te-ai oferit de două ori. De două ori ţi-am dat ocazia să te răzgândeşti, să te pui la adăpost. Privirea îi căzu pe buzele ei, apoi din nou se aţinti asupra ochilor lui Jacqueline. Ca să poţi scăpa de mine şi de ceea ce îţi voi cere dacă vei fi a mea.

Trupul ei tremura încă în urma extazului pe care i-l provocase Gerrard; inimile lor băteau cu putere.

– Vrei să scap?

Buzele lui Gerrard se curbară, dar el nu zîmbea.

– Nu. Vreau să te am. Lăsă capul în jos, sărutând-o uşor. Dar ceea ce vreau eu, ceea ce o să-ţi cer dacă o să fii a mea, s-ar putea dovedi mai mult decât eşti dispusă să oferi.

Cuvintele îi zburaseră de pe buze – o combinaţie între promisiune şi avertisment.

– Ce anume vrei de la mine?

– Tot. Te vreau cu totul. Gerrard se întoarse, privind în jos; mâna lui mângâia partea laterală a sânului, trezindu-i trupul la viaţă. Ceea ce mi-ai oferit până acum este foarte puţin faţă de ce vreau eu. Vreau fiecare firimitură de pasiune din tine, fiecare fărâmă de dorinţă pe care o poţi oferi. Clipi, apoi o privi din nou. Te vreau, şi te voi avea în întregime.

Se aşternu o linişte deplină; între ei, pasiunea scânteia,

dorinţa continua să ardă. Trăsăturile chipului, intensitatea privirii lăsau să se ghicească prădătorul din el.

Jacqueline ştia ce voia Gerrard. Deschise gura...

Gerrard o sărută. O sărută cu toată pasiunea pe care şi-o înfrânase, răvăşindu-i simţurile, oferindu-i o idee – doar o idee – despre lăcomia lui nesăţioasă, apoi se retrase.

– Dacă mi te oferi şi a treia oară, o să te iau, şi nu va mai exista cale de întoarcere. N-o să mă mai port ca un gentleman şi nu o să te mai refuz. Te vreau – şi dacă mă provoci, vei fi a mea. Fiecare părticică a ta va fi a mea. Cu fiecare respiraţie, cu fiecare geamăt, cu fiecare bătaie a inimii, vei fi a mea. Întinzând braţele, se ridică de pe canapea; privi în jos, în ochii ei. Gândeşte-te bine. Dacă decizi că asta vrei, voi fi aici. Voi fi gata.

Energia pe care o simţea gata să explodeze sub piele era o senzaţie nouă. La fel de nouă pentru el ca toate aceste experienţe pentru Jacqueline.

Gerrard umbla de colo-colo prin faţa ferestrelor întunecate din camera sa, încă fremătând.

Primitivul din el îşi dorea să nu o fi avertizat – ci să fi profitat de ocazie, deşi după aceea s-ar fi simţit ca un om de nimic.

Dar era prea experimentat ca să se poarte aşa. Omul cizelat din el, care se dezvoltase de-a lungul anilor, care privise, înţelesese şi analizase situaţia, ştia că preţul pentru avertismentul dat şi pentru că o lăsase să hotărască singură era un fleac pe lângă ceea ce avea de câştigat.

Pe ea. Implicată de bunăvoie, nu împinsă de libido.

Gerrard era perfect conştient de sentimentele sale faţă de ea. N-ar fi crezut că va simţi vreodată aşa ceva. Acum înţelegea ce nu înţelesese niciodată – calitatea izvorâtă din posesivitatea protectoare a bărbaţilor din clanul Cynster, în special în cazul lui Devil şi al lui Vane, doi bărbaţi ale căror

căsnicii le observase îndeaproape. Devil afişa o aroganţă ostentativă, în timp ce Vane era mai tăcut, mai încăpăţânat şi rigid, totuşi impulsul care le dicta comportamentul era acelaşi. Gerrard nu se aştepta să simtă şi el acest impuls, dar acum se întâmplase... iar abordarea lui va fi mai subtilă.

Cunoştea femeile, avusese de-a face cu ele – ştia să-şi mascheze impulsurile, să-şi ascundă vulnerabilitatea insistând ca Jacqueline să i se ofere ca urmare a propriei decizii.

Acum alesese acest scenariu, se chinuise şi reuşise să îl urmeze, iar când va sosi clipa, Jacqueline va vedea consecinţele relaţiei lor ca un fapt provocat de ea, şi Gerrard spera că va accepta situaţia fără să se plângă.

Planul său era bine gîndit. O să meargă.

Se întoarse şi traversă camera cu paşi grăbiţi. Inima îi bătea încă cu putere, chinuit de dorinţă şi îmboldit de pasiune – o pasiune înăbuşită pentru moment.

Dar nu pentru mult timp.

Era la fel de arogant ca Devil şi ca Vane, destul cât să fie încrezător în ceea ce priveşte alegerea lui Jacqueline. Va alege să fie a lui, iar el o va avea.

Fără să ştie, Jacqueline îi fusese hărăzită.

12

În dimineaţa următoare, sub supravegherea lui Gerrard, Millicent trecu în revistă garderoba lui Jacqueline. Aşa cum se aşteptase, rochia ei de mătase de culoarea bronzului a fost declarată drept alegerea ideală pentru Summer Hunt Ball; fusese primită cadou de la mama ei puţin înainte să moară, era cea mai sofisticată rochie a sa, dar încă nu o purtase – părea că tocmai îi venise timpul.

Vara era în toi; în colţul acela de lume, atât de departe de capitală, familiile din zonă obişnuiau să se distreze

organizând tot felul de evenimente la fiecare câteva zile. Astăzi, doamna Hancock găzduia un picnic sau, aşa cum îi plăcea ei să-l numească, un „prânz în aer liber".

Părăsiră Hellebore Hall pe la douăsprezece; când ajunseră la reşedinţa Hancock, dincolo de St. Just, majoritatea invitaţilor erau deja prezenţi.

Încă o dată Jacqueline se simţi tensionată când ieşiră pe terasa conacului şi toate privirile se îndreptară în direcţia lor. Unii invitaţi fuseseră prezenţi şi la Fritham cu o zi în urmă, dar veniseră şi alţii care încă nu cunoscuseră recenta lor strategie. Jacqueline ţinea capul sus, afişa un zâmbet studiat şi păşea în urma lui Millicent, Gerrard şi Barnaby. Le era recunoscătoare acestora pentru sprijinul acordat, în special lui Gerrard; ca şi în cazul vizitei la familia Fritham, erau alături de ea.

Oarecum surprinzător, doamna Elcott, soţia paracliserului, de obicei foarte sobră, o complimentă pentru rochia ei de muselină galben-verzuie.

– Mă bucur să văd că nu te ascunzi în casă. Nu mă îndoiesc că descoperirea trupului bietului Thomas te-a tulburat foarte tare, dar niciodată nu trebuie să te laşi copleşită de astfel de sentimente. Exact asta trebuie să facă o tânără domnişoară ca tine: să meargă mai departe. Doamna Elcott strânse din buze de parcă ar fi vrut să se abţină de la alte comentarii, dar nu rezistă mult: Ai vorbit cu părinţii lui Thomas?

Jacqueline reuşi să pară dezinvoltă:

– Nu încă.

Gerrard interveni şi schimbă subiectul. Peste un minut o luă pe Jacqueline de-acolo.

– Nu voia decât să fie prima care află noutăţile. Jacqueline se lăsă condusă spre masa rabatabilă de lemn unde fuseseră aduse gustările.

Întinzând mâna după carafa cu limonadă, Gerrard se uită la ea.

– Aşa este, dar pare destul de isteaţă ca să nu dea crezare zvonurilor – sau dacă a făcut-o vreodată, acum pare hotărâtă să afle adevărul.

Jacqueline acceptă paharul cu limonadă pe care i-l turnase Gerrard.

– Trebuie să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului – în acest caz, al soţiei paracliserului – nu am auzit-o niciodată colportînd bârfe maliţioase. Pur şi simplu ţine cu tot dinadinsul să fie la curent cu ultimele evenimente, să ştie mereu tot ce se întâmplă.

Jacqueline putea înţelege această ambiţie. Privi spre Gerrard peste marginea paharului; ar fi vrut să ştie exact ce se întâmpla între ei. Seara trecută... după ce ajunsese în patul ei, căzuse într-un somn adânc. Îşi propusese să se gândească a doua zi la vorbele lui Gerrard, la ultimatumul său. Era conştientă că trebuia să se gândească la asta înainte de a se arunca în braţele lui. În special acum, după ce o avertizase că acest lucru presupunea capitularea ei necondiţionată.

Din păcate, îi era imposibil să se gândească la el şi la impulsurile lui atunci când se aflau unul lângă celălalt, ceea ce însemna că nu avea niciun rost să încerce să facă asta acum; mai bine ar trăi clipa şi s-ar bucura de aceste momente.

Gerrard era escorta perfectă – mereu prezent, totuşi fără să o incomodeze. Încurajator, dar în acelaşi timp înţelegător, el reprezenta ecranul perfect de care avea nevoie pentru a proiecta imaginea ei corectă – imaginea ei însăşi era adevărată, aşa cum spusese el.

Când se aşezară pe pături pentru a gusta delicatesele preparate de doamna Hancock, Jacqueline era destul de relaxată pentru a râde, ba chiar mai mult, pentru a face acest lucru spontan, fără rezerve. Pe când Barnaby, povestitor înnăscut, îşi exersa talentul, Jacqueline sorbea din paharul cu şampanie pe care i-l dăduse Gerrard şi se uita la el. Gerrard îi surprinse privirea, i-o susţinu un moment, apoi ridică şi el paharul, ciocniră şi sorbiră din nou.

Pierzându-şi o clipă răsuflarea, uşor ameţită, poate din cauza şampaniei, întoarse capul în altă parte, în direcţia lui Barnaby, şi trase adânc aer în piept. Sânii i se ridicară în corsetul rochiei; simţi privirea arzătoare a lui Gerrard admirându-i decolteul.

Ridicând paharul, sorbi din nou şi se strădui să rămână calmă; i-ar fi prins bine un evantai.

– Eşti un povestitor desăvârşit. Eleanor îi adresă lui Barnaby un zâmbet larg, languros. Ştii să faci din eroii tăi nişte personaje aproape legendare.

Lângă Jacqueline, Barnaby deveni mai rigid.

– Oh, nu, se grăbi el să răspundă. Am văzut şi eu una, alta – în capitală e inevitabil.

– Ah, da, în capitală. Eleanor nu se lăsă intimidată de răspunsul deloc încurajator lui Barnaby. Acolo îţi petreci cea mai mare a timpului?

Barnaby murmură un răspuns de complezenţă, urmat imediat de o întrebare de interes general care-i antrenă şi pe ceilalţi – Clara, Cedric şi Hugo şi Thomasina Crabbe – în discuţie. În partea cealaltă a lui Jacqueline, Gerrard se foi, apoi răspunse abil unei întrebări adresate de Eleanor şi formulată special pentru a atrage din nou asupra ei atenţia lui Barnaby.

În ciuda unor mici tensiuni provocate de Eleanor, atmosfera continua să fie agreabilă. Eleanor, medită Jacqueline, nu se distra foarte tare; ea ar fi vrut ca Barnaby să se învârtă în jurul degetului său mic, pentru ca apoi să-l izgonească. În afară de misteriosul ei amant, o altă distracţie majoră a lui Eleanore era să-şi exercite influenţa asupra bărbaţilor care-i ieşeau în cale.

Jacqueline observase asta cu mulţi ani în urmă, dar nu-i dăduse niciodată atenţie. Acum... nu putu să nu remarce că purtarea prietenei sale nu era cea mai potrivită pentru o lady. Din fericire, Barnaby, bărbatul din centrul atenţiei lui Eleanor, nu dădea semne că l-ar interesa persoana ei.

Picnicul luă sfârşit, matroanele se aşezară la umbră şi începură să discute despre lucruri mărunte. Ceilalţi hotărâră să facă o plimbare prin pădurile din apropiere. Porniră la drum într-un grup numeros; în scurt timp se înşirară de-a lungul potecii.

Fie întâmplător, fie voit, ea şi Gerrard se treziră în spatele coloanei. Ceea ce nu fu pe placul lui Matthew Brisenden. El fusese împins de ceilalţi în faţă, şi la fiecare curbă arunca câte o privire în spate, la Jacqueline, care mergea la braţul lui Gerrard.

Gerrard remarcase privirile întunecate ale lui Matthew. Băiatul era ridicol de posesiv; Gerrard catalogă instantaneu atitudinea lui, nu foarte plăcut impresionat. Simţea de asemenea acut prezenţa lui Jacqueline păşind alături de el, aparent fără nici cea mai mică grijă. Gerrard era încântat de atitudinea relaxată pe care o afişa ea, de faptul că se dovedea capabilă să dezvăluie lumii din ce în ce mai mult adevărata sa faţă, şi totuşi...

Pas cu pas, rămâneau din ce în ce mai în spate. Jacqueline părea absorbită de flori şi copaci, iar Gerrard era mulţumit de asta; nu avea dispoziţia necesară pentru discuţii facile. Îi privea din când în când chipul, căzând din ce în ce mai adânc sub vraja ei.

– Oh! Jacqueline se opri, privind înainte.

Gerrard se uită în direcţia respectivă; restul grupului dispăruse din vedere la următoarea curbă. Jacqueline se uită la el; desluşi în ochii ei o sclipire provocatoare.

– Ştiu o scurtătură, dacă eşti dispus să-ţi asumi riscul. Gerrard era dispus să rişte multe pentru a rămîne câteva minute singur cu ea. Jacqueline zâmbi şi se întoarse, trecând printr-un boschet pe o cărare îngustă. Duce la pârâu. Poteca principală se intersectează cu ea la un pod de lemn, puţin mai încolo, apoi se întoarce în partea cealaltă, dar ocoleşte mult.

– Şi care este riscul?

Chiar în timp ce formula această întrebare, boscheţii din faţă se rărira şi Gerrard văzu pârâul susurând prin mijlocul unei pajişti întinse, pe sub trunchiul unui copac bătrân, căzut peste el.

– Iată. Jacqueline făcu un semn spre copac. Provocarea.

Jacqueline porni pe cărarea uşor înclinată. Gerrard o urmă. Pârâul se retrăsese în albia sa de vară, dând la iveală o luncă plină de verdeaţă, de vreo zece metri lăţime pe fiecare latură. Totuşi, pârâul era prea lat pentru a sări peste el, prea adânc pentru a-l traversa prin apă, iar trunchiul copacului era destul de îngust.

Jacqueline se întoarse spre el.

– Îţi plac jocurile?

Gerrard se uită la ea.

– Primesc vreo recompensă dacă reuşesc?

Jacqueline se uită fix în ochii lui şi se întrebă de ce numai el o făcea să se simtă ca o sirenă. Lăsă genele să-i umbrească ochii şi se întoarse din nou către copac.

– Poate.

– În acest caz – se aplecă astfel încât vorbele lui să-i plutească pe lângă ureche – după tine, draga mea.

Jacqueline trase aer în piept, se sprijini de braţul întins de el şi se sui pe trunchi; se opri să-şi recapete echilibrul, apoi alergă graţios până în partea cealaltă. Făcuse acest lucru de nenumărate ori. Sărind pe malul opus, se întoarse şi-l văzu pe Gerrard sărind de pe trunchi imediat după ea.

Gerrard o prinse cu mâinile de talie şi o întoarse. Se priviră o clipă, apoi Gerrard o trase lipind-o de el. Privirea îi coborî spre buzele lui Jacqueline.

– Cred că e timpul pentru recompensă.

Urmă un sărut fierbinte care-i năuci pe amândoi, îi aprinse lui Jacqueline flăcări în trup, îi dilată dureros sânii, trimise un val de căldură în jos, stârnind o dorinţă pe care acum o înţelegea.

Jacqueline se lipi strâns de el, cu degetele înfipte în braţele lui, şi se duelă cu limba – nu pentru supremaţie, ci pentru deliciul plăcerii.

Pământul se învârtea sub picioarele lor.

În cele din urmă, Gerrard se opri. Amândoi respirau anevoie; Gerrard o privi în ochi.

– Te-ai hotărât?

Gerrard îşi propusese să nu insiste, să nu o întrebe – dar tânjea să afle răspunsul.

Jacqueline încercă să se încrunte; nu reuşi.

– Nu. Mi se pare... că trebuie să mă gândesc serios la... implicaţiile acestei decizii.

Privirea lui Jacqueline alunecă spre buzele lui Gerrard care făcu eforturi să reziste tentaţiei de a o săruta din nou.

– Ai dreptate. Nu reuşi să atenueze gravitatea tonului. Se gândi şi el la consecinţele acestei decizii...

Paşi. Amândoi auziră un zgomot de paşi apropiindu-se. Întorcându-se în direcţia zgomotului, se depărtară un pas unul de celălalt – tocmai când Eleanor şi Matthew Brisenden se iveau lângă ei.

– Iată-vă! exclamă Eleanor, vizibil încântată.

– I-am spus lui Matthew că probabil ai luat-o pe scurtătură şi ne aştepţi aici. Vădit încântată de perspicacitatea ei, Eleanor mai înaintă un pas, cu privirea aţintită spre Gerrard.

Cu mişcări line, Gerrard o luă pe Jacqueline de braţ.

– Aşa este – chiar ne gândeam că veţi apărea şi voi curând.

– Ceilalţi sunt mai sus, pe poteca principală. Matthew veni şi el mai în faţă, privindu-l dezaprobator pe Gerrard. Ar fi momentul să ne alăturăm lor.

Gerrard zâmbi imperturbabil.

– Aşa este. Ia-o iute înainte.

Matthew clipi, dar fu nevoit să se supună. Gerrard o conduse pe Jacqueline în urma sa.

Spre surprinderea lui, Eleanor îl luă de celălalt braţ.

O privi insistent, dar Eleanor nu părea conştientă de impertinenţa sa.

– Am discutat despre evenimentul tradiţional de mâine. Crezi că o să vii?

– S-ar putea.

– Indiferent ce face Jacqueline, domnule Debbington, dumneavoastră trebuie neapărat să participaţi. E aproape la fel de distractiv ca balul însuşi. Uneori – Eleanor privi spre Gerrard cu ochii sclipitori – chiar mai amuzant.

– Tradiţional, interveni Jacqueline, toţi tinerii se adună la Trewarren Hall de dimineaţă şi decorează sala de bal.

– Şi terasa, şi grădinile, completă Eleanor.

Jacqueline dădu aprobator din cap.

– Deci – Eleanor îl privi fix pe Gerrard – o să vii?

Gerrard se uită la Jacqueline; nu ar fi scăpat-o din ochi tocmai acum. În special dacă Matthew Brisenden era prin preajmă.

– Cred că da, răspunse Gerrard. Prea multă muncă fără distracţie nu e indicată, aş deveni un artist plicticos.

Jacqueline strânse din buze şi privi în faţă.

– Excelent! spuse Eleanor.

În seara aceea, la cină, Lord Tregonning îi luă pe toţi prin surprindere. Privind spre capătul celălalt al mesei, o întrebă pe Millicent:

– Cum a fost astăzi?

– Minunat, Marcus. Enumeră femeile care fuseseră prezente. Deşi nu aş merge până acolo încât să afirm că am reuşit să convingem pe cineva de ceva, cred totuşi că am sădit îndoiala în conştiinţele lor şi că am pregătit terenul pentru evenimentele viitoare.

Lord Tregonning încuviinţă.

– Foarte bine. Privi spre Jacqueline, spre Gerrard, apoi spre Barnaby. Deci totul merge cum am stabilit?

– Da. Barnaby întinse mâna după paharul de vin. Am

înţeles că mâine are loc un fel de întrunire a tineretului, ultimul eveniment înainte de bal.

– Ah, da, petrecerea de decorare. Lord Tregonning aruncă o privire înţelegătoare spre fiica sa. Eşti sigură că vrei să te duci, draga mea?

– Oh, da. Până acum n-am întâmpinat dificultăţi prea mari, aşa cum îmi imaginasem, şi – Jacqueline privi spre Gerrard, apoi spre Barnaby – cu ajutorul domnilor Debbington şi Adair mă îndoiesc că se poate ivi vreo situaţie căreia să nu-i pot face faţă. Se jucă puţin cu furculiţa, apoi continuă: Deşi lumea e uşor debusolată, până acum toţi au părut... *dispuşi* să se mai gândească. Totuşi, mă îndoiesc că lucrurile ar fi stat aşa dacă nu le-am fi combătut ideile preconcepute.

Lord Tregonning încuviinţă din nou.

Gerrard observă privirea întrebătoare de pe chipul lui Mitchel Cunningham. El nu ştia despre ce vorbeau ei; fără îndoială că avea să-şi dea oricum seama în curând. Întorcându-se spre Jacqueline, Gerrard întrebă:

– Ce poţi să-mi spui despre Summer Hunt Ball?

– E un bal în toată regula, cu muzicieni şi dansuri. Cât despre restul... Descrise pe scurt celelalte puncte de atracţie – o cameră pentru jocuri de cărţi şi un salon pentru conversaţii. În plus, aleile din grădini sunt luminate seara.

Cu ajutorul lui Barnaby, Gerrard îndreptă prima discuţie pe care o aveau la cină în Hellebore Hall spre frumuseţile peisajului local.

Mai târziu, Jacqueline stătea la fereastra balconului din dormitorul ei şi se întreba dacă Gerrard picta în momentul acela. Ferestrele ei dădeau spre Grădina lui Demeter; nu putea spune dacă lumina care se vedea era din fosta cameră de copii, dar era sigură că el se afla acolo, în faţa şevaletului, lucrând la compoziţia care avea să-i demonstreze nevinovăţia.

Chiar şi seara trecută, când părăsise atelierul, aruncase o privire în spate şi-l văzuse pe Gerrard întorcându-se la şevalet.

Dorinţa lui de a termina cît mai repede acest portret, de a o salva, o mişca.

Îşi amintea perfect tot ceea ce se petrecuse între ei cu o seară în urmă. Nu se îndoia de faptul că era dorită de Gerrard, iar ea îl dorea la rândul ei. Motivele pentru care voise să profite de această ocazie ca să afle ce înseamnă dorinţa reciprocă rămâneau valabile, şi totuşi insistenţa lui de a lăsa decizia în seama ei, de a face din acest lucru ceva asemănător cu o capitulare necondiţionată... Gerrard avea dreptate; la *asta* chiar trebuia să se gândească.

Gerrard spusese că vrea *totul*, întreaga ei fiinţă; asta însemna foarte mult – Jacqueline nu era sigură că înţelegea toate implicaţiile.

Pentru a accepta... trebuia să aibă încredere în el, orice ar fi însemnat „totul", trebuia să fie convinsă că n-o să aibă de suferit. Nu-şi putea imagina că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

De ce îl interesa atât de mult persoana ei?

Îşi spuse că evident, Gerrard era fascinat de ea ca subiect, totuşi ar fi vrut să afle motivul real. Gîndindu-se la ardoarea cu care dorea să o picteze, ca şi la intensitatea sentimentelor lui atunci când o strângea în braţe, nu putea spune dacă o singură forţă genera aceste comportamente.

Dar oare lui Jacqueline îi păsa cu adevărat dacă interesul lui era generat doar de fascinaţia pe care i-o stîrnea ca model?

Întrebarea i se strecură în minte şi o tulbură – încă o întrebare la care nu-i era uşor să răspundă.

Minutele treceau, iar gândurile i se învălmăşeau în minte. Oare ce *voia* de la el, de la relaţia care se înfiripase între ei?

Asta ştia – voia experienţă. Fizică, senzuală, toate aspectele vieţii unei femei pe care, din cauza evenimentelor din ultimii ani, nu le cunoscuse. Şi voia pur şi simplu să vadă despre ce e vorba. Acum, că Gerrard se afla aici şi îi oferea această ocazie, va profita oare de ea?

Toate instinctele îi strigau „da!", totuşi se încăpăţâna să

abordeze situaţia cu precauţie şi sensibilitate. Care era motivul pentru care nu i-ar accepta condiţiile?

Încercă să privească în viitor, anticipînd cum o relaţie cu Gerrard, aşa cum o descrisese el, avea să-i afecteze existenţa... şi descoperi doar un gol.

Viitorul ei.

Încruntându-se, se strădui să se concentreze asupra aşteptărilor ei, dar golul din minte persista; nu avea nicio viziune asupra viitorului.

Cu ochii pierduţi în întuneric, se simţi debusolată de această descoperire. Ucigaşul îi furase aşteptările; viitorul ei era ca o pânză goală, iar ea nu ştia nici măcar ce imagine spera să vadă pe ea.

Avea douăzeci şi trei de ani, o zestre frumoasă şi era destul de atrăgătoare, totuşi rămăsese blocată – încă era blocată – în pragul vieţii. Visurile pe care le avusese câtă vreme Thomas se aflase alături de ea dispăruseră odată cu el. Poate că după ce va scăpa de coşmarul decesului mamei sale şi al lui Thomas, mintea ei va putea părăsi trecutul şi se va îndrepta spre viitor, şi atunci se vor contura nişte imagini. Până atunci... nu exista nicio previziune relativ la viitor pe care să se bazeze.

Dar cum ar trebui să răspundă la oferta lui Gerrard?

Afirmativ. Gerrard spusese destul de răspicat că nu-l interesa viitorul ei, ci doar prezentul; el discutase doar despre legături fizice, fără alte conexiuni.

Dacă ar fi fost mai tânără sau dacă s-ar fi integrat în societatea obişnuită, poate că ar fi fost şocată, poate ar fi întrevăzut vreun risc, poate ar fi ezitat.

Dat fiind tot ceea ce soarta îi refuzase, dat fiind tot ce i-ar mai putea refuza, acceptarea termenilor lui se impunea treptat.

– Vreau să *trăiesc*. Şoapta îi scăpă de pe buze ca un imbold convingător. Dacă mai aştepta... până când? Când va ajunge o domnişoară bătrână i se vor mai oferi oare astfel de ocazii?

Convingerea prindea rădăcini. Instinctual, e adevărat, dar nu avea nimic altceva după care să se orienteze. Totuşi, ştia atât de puţin despre aceste lucruri, era atât de puţin deprinsă să-şi asculte inima...

Cu braţele încrucişate, cu buzele încleştate, începu să bată din picior. Simţea o puternică nevoie să lase îndoiala la o parte, să deschidă uşa, să se strecoare pe coridoarele tăcute şi să se întoarcă pe canapea, în braţele lui.

Prudenţa sa înnăscută o ţinu în loc.

Îndepărtându-se de fereastră, făcu câţiva paşi prin cameră şi se opri cu privirea aţintită spre uşă. Timp de câteva minute meditä: să accepte acum sau să aştepte altă ocazie?

Cu un efort, reuşi să se întoarcă cu spatele la uşă. Scoţându-şi halatul, se urcă în pat, se strecură sub pled, închise ochii şi se strădui să adoarmă.

Dormi doar cîteva ore, dar se simţi destul de odihnită când coborî alături de ceilalţi la micul dejun. Era conştientă de intensitatea privirii lui Gerrard, dar îi mormăi un „bună dimineaţa“ şi se servi cu ceai şi sandviciuri.

Era o zi frumoasă. Ea, Barnaby şi Gerrard hotărâră să meargă cu trăsura lui Gerrard la Trewarren Hall; şi prietenul său avea nevoie de exerciţiu. Călătoriră printre pajişti spre Portscatho şi spre stâncile care mărgineau canalul. Trewarren Hall se afla la doar câţiva kilometri distanţă de stânci – suficient de departe pentru ca arborii să crească drepţi şi înalţi, neîncovoiaţi de vânturile care străbat canalul.

Lady Trewarren fu uşor surprinsă când văzu că Gerrard şi Barnaby se deciseseră să se alăture grupului, dar acceptă situaţia şi-l trimise pe Barnaby să ajute la decorarea sălii de bal, în timp ce Gerrard şi Jacqueline urmau să verifice înşiruirea lămpilor printre copaci.

Doi grădinari îi aşteptau cu un coş plin cu felinare; tot ce trebuiau să facă Gerrard şi Jacqueline era să indice cele mai

potrivite poziţii, pe care Gerrard, cu ochiul său de peisagist, le stabili fără să stea prea mult pe gînduri.

Prima jumătate a dimineţii se scurse într-o atmosferă plăcută, apoi ceilalţi membri ai echipei de decoratori, după ce-şi terminară treburile înăuntru şi pe afară, li se alăturară. Primul grup era format din Roger, Mary, Clara şi Rosa, toţi patru într-o foarte bună dispoziţie; se opriră din hohotele de râs ca să-şi exprime nerăbdarea cu care aşteptau seara, înainte de a-şi lua rămas-bun de la ei şi de a se îndrepta spre lac.

Gerrard îi privi îndepărtându-se, apoi se uită întrebător la Jacqueline.

– Să înţeleg că petrecerea se încheie pe malul lacului?

Jacqueline zâmbi.

– Ne strângem acolo, pe lângă casa de vacanţă, până când se aude gongul care anunţă prânzul.

Cecily Hancock se afla în cel de-al doilea grup care, după ce termină de decorat sala, veni către ei. Oprindu-se lângă Jacqueline, Cecily îl întrebă pe Giles Trewarren, care se afla în acelaşi grup, dacă familia Entwhistle era aşteptată la bal; folosi prilejul să sublinieze că Sir Harvey deţinea titlul de *Master of the Hunt*.

Uitându-se spre Jacqueline parcă cerându-şi iertare, Giles spuse că părinţii lui Thomas confirmaseră participarea, deşi aveau de gând să plece înainte de dans.

Toţi aşteptau reacţia lui Jacqueline. Ea se străduí să nu arboreze expresia obişnuită. Simţi sprijinul lui Gerrard. Întâlni privirea lui Cecily şi se grăbi să-şi exprime simpatia pentru familia Entwhistle.

– Abia aştept să vorbesc cu ei. Au avut atât de mult de suferit. Cât timp am fost în doliu, nu am avut ocazia să stau de vorbă cu ei, iar acum, după descoperirea trupului lui Thomas, chiar îmi pare rău pentru ei. Privind spre Gerrard, observă că ochii lui exprimau încurajare. Apoi se întoarse spre Cecily. Şi, desigur, trebuie să-i prezint pe domnii

Debbington şi Adair, care au găsit cadavrul şi care au descoperit atât de multe amănunte în legătură cu moartea lui.

Cecily o privi direct în ochi. Pe faţa ei se putu citi un licăr de uimire.

Şi ceilalţi o priveau pe Jacqueline şi era evident că acceptau ceea ce spusese drept fapt. Giles îl asigură pe Gerrard că va avea grijă ca tatăl său să facă prezentările, apoi şi acest grup îşi luă rămas-bun şi se îndreptă spre lac; Cecily avea o mină îngândurată.

Jacqueline nu-şi putu reprima un sentiment de satisfacţie.

Întorcându-se din nou spre Gerrard, constată că el o privea cu un aer aprobator.

– Te-ai comportat bine. Fiecare persoană care îşi schimbă punctul de vedere este una scăpată de sub controlul criminalului. Sunt sigur că după noaptea asta o să blesteme şi o să scrâşnească din dinţi.

Jacqueline zâmbi, dar imediat redeveni serioasă.

– Nu ne rămîne decît să sperăm.

Se întâlniră cu alte trei grupuri care veneau dinspre casă. După ce îi ţinuse cu succes piept lui Cecily, Jacqueline abordă cu aplomb nişte subiecte delicate – revenirea ei în grupul de decoratori, participarea la un bal după moartea mamei sale, dramatica descoperire a cadavrului lui Thomas şi speculaţiile în legătură cu moartea lui, părerea părinţilor săi.

Totuşi, de fiecare dată când venea vorba despre Thomas şi despre suspiciunile care planau asupra morţii lui, îşi amintea cât de larg răspândită era minciuna.

Gerrard intui acest gând, iar după plecarea celorlalţi remarcă cum că adoptase o atitudine parcă mai gravă. După ce ultima lampă fu instalată, iar grădinarii îi părăsiră, Gerrard scoase ceasul.

– Mai e o jumătate de oră până la prânz.

Toţi cei care trecuseră pe lângă ei se duseseră la lac; îi puteau zări printre copaci.

– Mi-ar face plăcere să petrec puțin timp departe de mulțime. Punîndu-și ceasul înapoi în buzunar, Gerrard aruncă o privire în jur. Nu există pe-aici vreun loc în care să ne bucurăm de puțină liniște într-o atmosferă rustică?

Jacqueline zâmbi.

– Este un heleșteu puțin mai sus. Nimeni nu va veni acolo – lumea preferă să se distreze la casa de vacanță.

– Mă dau în vânt după heleșteie. Îi făcu semn cu mâna să o ia înainte.

Jacqueline îl conduse pe o cărare mărginită de copaci înalți; în câteva minute nu se mai auzi gălăgia de pe malul lacului.

– Te descurci de minune.

Jacqueline îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic. Se simțea din ce în ce mai bine în pielea ei. Mai încrezătoare în sine.

Era unul din motivele pentru care el se afla aici, să-i fie alături în caz de nevoie. Dar respinsese cu abilitate răutățile lui Cecily Hancock; nu avusese nevoie de ajutorul lui Gerrard, totuși voia să-l simtă alături.

Gerrard se uită la ea, conștient de celălalt motiv, mai important, al prezenței sale acolo.

Jacqueline încă nu i se oferise.

Credea că între timp se va fi hotărât sau că măcar i-ar da speranțe. Strategul din el îl sfătuia să nu o preseze. Cedase odată acestei tentații; hotărâse ca acest lucru să nu se mai repete.

Dar...

Îi privi profilul. În noaptea aceea, în atelier... Oare forțase prea mult nota? Privi drept în față, potrivindu-și pașii după cei ai lui Jacqueline, mai mici. Fusese atât de sigur că va veni la el; seara trecută, chiar în timp ce picta, se oprise de multe ori și privise peste pânză spre ușă, spre mânerul acesteia.

Făcuse acest lucru la fiecare zgomot, cât de neînsemnat, așteptând ca mânerul să se răsucească. Dar nu se întâmplase nimic.

Să se fi înșelat în privința ei?

Timp de două secunde își aminti cum Jacqueline se zvârcolise sub mâinile lui, sub gura lui, și elimină această posibilitate. Ceea ce însemna că exista ceva – vreun gând, o idee – care o reținea.

Care o făcea să ezite, să mediteze și să analizeze.

Gerrard trase adânc aer în piept; simți plămânii strângându-i-se dureros. Prostii – era doar o ezitare temporară. Dacă Jacqueline avea nevoie de încurajare, el era dispus să i-o ofere; dacă i se părea necesar să schimbe abordarea, se va resemna.

Poate că ea avea nevoie doar de puțină încurajare?

Jacqueline își concentrase privirea asupra copacilor din depărtare, asupra potecii, și totuși era conștientă de prezența lui Gerrard, de felul în care o privea cercetător.

Ca și cum Gerrard ar fi considerat-o la fel de enigmatică precum îl considera ea; era la fel de sensibil la prezența ei ca și ea la a lui.

Copacii se rărira; poteca pătrunse într-un luminiș, pentru ca apoi să ocolească un heleșteu adânc, alimentat de pârâul care în final se revărsa în lac. Suprafața heleșteului era liniștită, reflectând coroanele copacilor și cerul. Mici vălurele unduiau, împrăștiind grupurile de nuferi – bulbi albi plutind pe frunze verde-închis.

– Ne-am plimbat în cerc – casa nu e departe. Arătă spre o cărare în cealaltă parte a luminișului, apoi spre o stâncă masivă și plată pe care era montată o bancă de piatră, un loc ideal pentru a te așeza, cu fața spre apă, și a medita.

Gerrard se opri lângă piatră, privind spre cealaltă cărare, apoi spre poteca pe care veniseră.

– Am înțeles.

Păşind pe stâncă, aşteptă ca Jacqueline să se aşeze şi să-şi aranjeze rochia, apoi se instală lângă ea. Arătă un punct îndepărtat, peste heleşteu unde se întrezărea o apă printre copaci.

– Lacul, bănuiesc?

– Da. Se strădui să nu tresară în clipa în care mâna lui o atinse pe a ei. Nervii ei se încordară. Se întoarse cu faţa spre el în timp ce Gerrard îi duse mâna la buze, o întoarse şi, cu ochii cufundaţi în ai ei, o sărută în palmă.

Simţi atingerea lui până în vîrful picioarelor, fu nevoită să-şi reprime fiorul care o străbătuse.

Înainte de a putea scăpa de această senzaţie, Gerrard se întoarse şi îi atinse faţa cu mâna. Degetele lui lungi îi mângâiau ceafa, cu degetul mare îi împinse bărbia trăgând-o mai aproape de el.

O sărută.

Arzător.

Fără să-şi ascundă dorinţa.

Limba lui Gerrard o găsi pe a ei, o dezmierdă, apoi îi ceru un răspuns. O atrăgea astfel în jocul lui. Într-un schimb pătimaş, o explorare a unei alte dimensiuni, a unui alt nivel al relaţiei lor, a dorinţei lor reciproce.

Fierbinte, poruncitor, însetat, totuşi reţinut.

Sărutul o electriză. Nu ştia cum se întâmplase acest lucru, dar când înălţă capul să respire, îşi dădu seama că se lăsase pe spate, se sprijinise de banca de piatră şi se aplecase peste el, prinzându-i faţa în mâini, depărtându-şi buzele, fără să-şi ia ochii de la el.

– De ce? Îi căută privirea, un cafeniu strălucitor sub linia genelor.

– Vrei foarte mult de la mine, dar de ce doreşti ca decizia să fie a mea?

Gerrard înţepeni – o rigiditate care-i dezvălui lui Jacqueline intensitatea gândurilor lui. Întrebarea ei îl luase pe nepregătite; căuta grăbit un răspuns.

Jacqueline îşi reprimă impulsul de a insista, de a reformula întrebarea; era destul de clar că Gerrard înţelesese.

El îşi umezi buzele. O privi în ochi, apoi se uită spre mâinile lui care-i cuprinseseră talia. Nu o sili să se ridice, ci continuă să o ţină în braţe, apoi îi căută ochii.

– Ţi-am spus – vreau să-mi dai tot ce ai de dat.

– Ce înţelegi prin asta şi de ce vrei aşa ceva?

– Fiindcă... asta înseamnă dorinţă, între un bărbat şi o femeie.

– Chiar tu mi-ai spus, la un moment dat, că vrei de la mine mai mult. Mai mult decât de obicei, mai mult decât este normal.

Orice ar însemna asta. Jacqueline aşteptă. Şi pentru prima oară simţi o oarecare nesiguranţă, teamă.

De ce ar fi viclean cu ea?

Cum el nu răspundea, ci continua să-şi plimbe mâinile în sus şi-n jos pe spatele ei, Jacqueline ridică întrebător din sprâncene.

– Eşti foarte misterios.

Ochii lui sclipiră.

– Nu e nimic misterios în asta.

Probabil că la un moment dat Gerrard o ridicase; acum stătea pe jumătate în poala lui. Îi simţi erecţia împungându-i coapsa. Gravitatea tonului său, puterea braţelor sale subliniau ideea de pericol.

Şi totuşi nu simţea nici urmă de teamă, nu tremura câtuşi de puţin. Privi spre ochii lui întunecaţi şi ştiu că, oricât de tare ar tânji după ea, oricât de vădită ar fi ardoarea lui, Gerrard nu ar răni-o niciodată, fizic sau emoţional.

Nu ştia, nu-şi putea explica de ce se simţea în siguranţă în braţele lui.

Continua să-l privească în ochi.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Fiindcă buzele lui rămâneau încleştate, Jacqueline reluă: De ce vrei *mai mult*

de la mine? De ce e atât de important ca eu să fiu de acord cu asta?

Gerrard oftă. Privirea lui căzu pe buzele ei; ale lui continuau să rămână încleştate.

Jacqueline se aplecă mai aproape de el; îndrăzneaţă, îl sărută cu buzele deschise.

– Sunt foarte hotărâtă să nu iau nicio decizie până nu-mi răspunzi la întrebare.

Şoptise aceste cuvinte peste buzele lui; îi simţi pieptul umflându-se, ştia că reuşise să-l sensibilizeze. Şi ea era capabilă să dea ultimatumuri. Îl sărută din nou, cuprinzându-i faţa în palme, acoperindu-i buzele cu ale ei şi provocându-l să ia...

Foşnetul frunzelor era înăbuşit. Jacqueline îl auzi, dar nu reacţionă, era prea atentă la reacţia lui, la promisiunea gurii lui avide...

Un oftat dramatic o făcu să tresară, să se întoarcă şi să vadă...

Cu o mână la gură, Eleanor stătea la marginea luminişului, privindu-i cu ochii holbaţi.

Lângă Eleanor era Matthew Brisenden, negru la faţă.

Reţinându-şi o înjurătură nedemnă pentru o lady, încercă să se smulgă din braţele lui Gerrard, dar el o strângea ferm, iar Jacqueline se supuse acestei porunci nerostite.

Fără să se grăbească, Gerrard o ridică în picioare. Ţinându-şi o mână pe şoldul ei, se ridică şi el şi rămase alături de ea.

Cu un aer dezinvolt, îi salută din cap pe Eleanor şi pe Matthew.

– Domnişoară Fritham, domnule Brisenden. Aţi fost pe la lac?

Tonul lui Gerrard era politicos, ca şi când ar fi stat la o discuţie în timpul unei plimbări prin parc.

Matthew îl privea ameninţător. Gerrard rezistă tentaţiei de a-i răspunde cu un zâmbet. Nu se aşteptase să simtă vreo

satisfacţie văzând expresia dezaprobatoare a lui Brisenden, dar iată că simţea. Cine ştie ce ar fi văzut dacă ar fi apărut ceva mai târziu?

Sunetul unui gong se rostogoli printre copaci.

– Ah – vremea prânzului. Punând mâna lui Jacqueline peste mâneca sa, îi salută politicos din cap pe Eleanor şi pe Matthew şi făcu un semn cu mâna spre cărarea care ducea spre casă. Mergem?

Cei doi nu avură altceva de făcut decât să-i urmeze; Eleanor făcu acest lucru fără să stea pe gânduri; Matthew, gândi Gerrard, ar fi preferat să-i ceară socoteală, dar, încă negru la faţă, se supuse şi porni după ei.

Deloc surprinzător, Eleanor veni lângă el, în cealaltă parte; Gerrard o acceptă cu o înclinare a capului foarte distantă şi continuă să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra lui Jacqueline, lansându-se într-o discuţie despre diversele specii de copaci pe lângă care treceau; existau şi momente în care acest hobby al lui se dovedea deosebit de util.

Jacqueline se grăbea să-i răspundă; departe de a fi jenată de faptul că fusese surprinsă în postura aceea, Gerrard o simţea iritată, vădit deranjată de prezenţa inoportună a amicilor ei.

Această observaţie îl încurajă; poate că realizase totuşi ceva astăzi.

Altceva în afară de a atrage atenţia lui Eleanor într-o manieră pe care până atunci o evitase.

Avusese destule experienţe cu femei acaparatoare; Eleanor făcea cu siguranţă parte dintre ele. Acum, că avea dovada interesului lui pentru Jacqueline, intră în alertă. Presupunea că Gerrard era dispus să cocheteze şi era gata să-şi etaleze farmecele.

Gerrard era foarte conştient de privirile insistente aruncate de Eleanor pe tot parcursul drumului spre terasă. Nu încercă să intervină în conversaţia dintre el şi Jacqueline, dar nu-l scăpă din ochi, parcă alegându-şi un mod de abordare.

Oricum urma să fie dezamăgit, dar ceea ce îl intriga pe Gerrard era faptul că Jacqueline remarcase interesul lui Eleanor. Ştiu că observase privirile insistente ale lui Eleanor, văzu înţelegere în ochii ei, dar şi încă ceva.

Dar Jacqueline nu se uită la el. Nu era curioasă să vadă dacă el observase sau dacă reacţiona. Nu remarcă nici urmă de gelozie, de simţ al proprietăţii în purtarea ei, şi totuşi Jacqueline privea, observa.

Oare era atât de sigură de el, de puterea ei asupra lui?

Sau nu-i păsa?

Această ultimă posibilitate îl deranjă mai mult decât ar fi vrut. Chiar mai mult decât întrebarea ei dinainte şi ultimatumul care urmase. Asta nu făcea desigur parte din planurile sale.

Ei doi ajunseră primii pe terasă, dar, spre uşurarea lui Gerrard, ceilalţi sosiră râzând în gura mare înainte ca ei să apuce să se servească din fripturile şi plăcintele şi prăjiturile de pe masă.

Barnaby se afla în grupul celor care se întorceau de la lac. Gerrard îl chemă din privire; încurajând-o pe Jacqueline să atragă domnişoarele la masa lor, încercară să o ţină la distanţă pe Eleanor.

Înfrântă pentru moment, Eleanor se alătură grupului în care se afla Jordan, dar nu era atentă la cuvintele fratelui său. Ochii ei rămăseseră aţintiţi asupra lui Gerrard, trecând ocazional la Barnaby, dar întorcându-se, întotdeauna, la Gerrard. Şi privirea lui Jordan se îndrepta spre el.

Gerrard înjură în gând şi rămase în gardă.

Şi bine făcu; pe când plecau cu toţii, coborând treptele într-o atmosferă gălăgioasă, schimbând promisiuni şi provocări pentru seara ce avea să urmeze, Eleanor veni alături de el. Gerrard o conduse pe Jacqueline la trăsură. Caii săi băteau liniştiţi din picioare, deloc impresionaţi de gălăgia infernală; un grăjdar le ţinea hăţurile, fredonând o melodie în surdină.

Barnaby se dusese în cealaltă parte a trăsurii, suficient de spaţioasă pentru a adăposti trei persoane.

Alături se afla trăsura lui Jordan, cu o pereche de murgi superbi.

– Domnule Debbington, mă gândeam... Cu un gest îndrăzneţ, Eleanor îl prinse de braţ, obligându-l să se oprească şi să se întoarcă cu faţa spre ea. Zâmbi. Dacă s-ar putea, aş dori să schimb locul cu Jacqueline măcar până la drumul care duce spre conac. Lăsă privirea să-i alunece spre caii lui Gerrard, apoi se întoarse din nou spre el. Am o slăbiciune pentru animalele puternice. Le găsesc de-a dreptul fascinante.

Gerrard rezistă impulsului de a-şi da ochii peste cap; pe un ton chiar mai liniştit decât al lui Eleanor, răspunse:

– Îmi pare rău, dar nu este posibil. Am plănuit să mergem pe un alt drum.

– Oh? Tonul lui Eleanor devenise mai strident. Pe unde?

Într-o direcţie diferită faţă de cea în care mergea ea; în afară de asta, Gerrard habar n-avea. Nu se aşteptase ca Eleanor să fie atât de impertinentă încât să-i adreseze întrebarea.

Înainte ca el să poată rosti o scuză care-i trecu instantaneu prin minte, degetele lui Jacqueline îl strânseră de braţ; aplecându-se, i se adresă lui Eleanor prin faţa lui:

– Domnul Debbington şi-a exprimat dorinţa de a vizita biserica de la Trewithian. Cu puţin noroc, vom avea timp să mergem până acolo şi să ne întoarcem la Hellebore Hall.

Eleanor se bosumflă:

– Oh. Înţeleg.

Jacqueline zâmbi uşor; întinzând mâna, desprinse palma lui Eleanor de pe braţul lui Gerrard, i-o strânse în semn de bun-rămas şi-i dădu drumul.

– Ne vedem diseară.

Eleanor încuviinţă, vădit dezamăgită, dar reuşi totuşi să fie amabilă.

– Da, desigur.

Gerrard respiră uşurat şi se grăbi să-i adreseze un salut scurt; Barnaby, care se afla deja în trăsură, îi făcu cu mâna. Fără să dea vreun semn că ar fi înţeles că tocmai i se dăduse peste nas, Eleanor înclină din cap şi se îndepărtă.

Pentru moment Gerrard privi în urma ei. Apoi ridică din umeri, se întoarse şi o ajută pe Jacqueline să urce în trăsură, o urmă, preluă hăţurile şi-şi îndemnă caii la trap.

– Ptiu! Barnaby se aşeză comod pe locul lui, în timp ce trăsura înainta lin pe drum. Puţin a lipsit. Privi spre Jacqueline. Frumoasă improvizaţie. Îţi sunt recunoscător pentru asta, draga mea.

– Aşa este. Gerrard privi şi el spre Jacqueline şi-i văzu ochii sclipind.

– Chiar vrei să o luăm către est?

Jacqueline se uită la porţile care se apropiau cu repeziciune.

– Aşa ar trebui. Oricum, drumul e destul de plăcut şi ocolul nu este chiar atât de mare. În special cu asemenea – făcu un semn spre cai – *animale puternice*.

Gerrard şi Barnaby râseră cu poftă.

Zâmbind larg, Jacqueline privi drept în faţă.

În ciuda rutei ocolitoare, se întoarseră la Hellebore Hall în timp util. Gerrard duse trăsura direct la grajduri, apoi, împreună cu Jacqueline şi cu Barnaby traversară grădinile spre casă. Pegas veghea asupra lor; Jacqueline zâmbi când trecură pe lângă statuie.

Gerrard privi peste ea spre Barnaby.

– Ai noutăţi?

Barnaby intenţionase să afle de la tineri posibila sursă a zvonurilor cu privire la Jacqueline. Pe Lord Tregonning îl chestionase deja; tot ce-şi amintea Domnia Sa era că, după ieşirea din doliu, Sir Godfrey şi Lord Fritham se comportau

amândoi ca şi când toată lumea *ar fi ştiut* că Jacqueline este vinovată. Toţi adoptaseră aceeaşi atitudine, încercând să evite subiectul şi, dacă nu era posibil, vorbind despre această întâmplare ca despre un accident. Lord Tregonning acceptase verdictul nerostit; durerea lui nu-i permisese să-l pună la îndoială, şi oricum nu cunoştea niciun detaliu care să-i permită să-l conteste.

Abia mai târziu, când durerea se mai domolise, îşi dăduse seama cât de greu de acceptat era această idee.

Barnaby acţionase ca un câine de vânătoare, încercând să descopere sursa acestor zvonuri. Gerrard nu ştia în ce măsură va reuşi, dar îi era recunoscător lui Barnaby pentru disponibilitatea de a investiga toate indiciile posibile.

Cu mâinile în buzunare, Barnaby făcu o grimasă:

– Am aflat doar că zvonurile au circulat o lungă perioadă de timp – nimeni nu-şi aminteşte de la cine au auzit prima oară că Jacqueline ar putea fi implicată în decesul mamei sale. Asocierea cu moartea lui Thomas a venit ca o extensie a acestei suspiciuni. După un moment adăugă: Jordan şi Eleanor o susţin deschis pe Jacqueline. Privi spre Jacqueline. Bănuiesc că întotdeauna au sărit în apărarea ta.

Jacqueline ridică din umeri.

– Sunt cei mai apropiaţi prieteni ai mei.

Barnaby dădu din cap.

– Deci în direcţia asta n-am făcut cine ştie ce progrese, dar poate că cei mai în vârstă îşi vor aminti mai multe. Până acum, tinerii nu şi-au bătut prea mult capul cu aceste crime. Nu au fost destul de importante pentru ei.

Atent la vorbele prietenului său, Gerrard întrebă:

– Ce altceva ai mai aflat?

Barnaby zâmbi.

– Nu am aflat, mai degrabă am dedus. M-am tot străduit să descopăr vreun motiv care să justifice uciderea lui Lady Tregonning. Privi spre Jacqueline. Deocamdată nu avem nici-

unul, ceea ce a făcut ca suspiciunile să planeze asupra ta – tu ai fost singura care ai fi putut avea vreun motiv, oricare ar fi fost acesta şi oricât de puţin plauzibil s-ar fi dovedit. Privind în faţă, continuă: Dacă acceptăm că Mirribelle şi Thomas au fost ucişi de aceeaşi persoană, şi că Thomas a fost omorât pentru că era pe punctul de a se logodi cu Jacqueline, atunci nu e posibil ca Mirribelle să-şi fi pierdut viaţa din acelaşi motiv?

– Care ar fi acela? întrebă Gerrrad.

– S-ar putea să fi existat un domn care era de mult cu ochii pe Jacqueline şi care a abordat-o pe Mirribelle pentru a-i obţine sprijinul în acest scop.

Gerrard examină această posibilitate pe toate părţile.

– Sincronizarea celor două crime m-a pus mereu pe gânduri, dar... se potriveşte.

Barnaby încuviinţă din cap.

– Când Thomas a dispărut, tu – arătă din cap spre Jacqueline – ai intrat oarecum în doliu. Asta l-a pus pe ucigaş în dificultate, dar apoi, când ai reînceput să accepţi pretendenţi, nu ar fi fost normal ca el să caute sprijin la mama ta?

Jacqueline îi aruncă o privire fugară lui Gerrard, apoi se întoarse spre Barnaby.

– Vrei să spui că mama a refuzat să-l susţină şi de aceea a fost ucisă?

Barnaby strânse din buze, apoi dădu din cap.

– Cred că a fost mai mult decât atât – presupun că Mirribelle i-a respins vehement pretenţiile şi că a refuzat făţiş să-i acorde sprijinul. Cred că a declarat că se va opune acestei alianţe. Cred că *asta* ar fi fost suficient pentru a determina o persoană care comisese deja o crimă pentru a se apropia de tine, să ucidă din nou.

Mergând spre Grădina lui Hercule în drum spre casă, cei trei revăzură evenimentele trecute dintr-o altă perspectivă.

– După moartea mamei tale ai intrat în doliu aproape un

an, spuse Gerrard, dar asta nu pare să-l fi intimidat pe criminal.

Jacqueline dădu din cap.

– Dar am ieşit din doliu de câteva luni. Deşi se aflau în bătaia soarelui, Jacqueline se cutremură.

Gerrard o prinse de mână şi o strânse uşor.

– Nu ţi-a mai cerut nimeni mâna în ultima vreme, nu-i aşa?

Fără să se uite la el, Jacqueline clătină din cap.

– Sunt sigură că Papa mi-ar fi spus dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva. În afară de Thomas, şi nici el nu făcuse acest lucru formal, nimeni nu a mai cerut permisiunea să se căsătorească cu mine.

Grădina lui Hercule se ivi în faţa lor. Umbrele îi învăluiră în timp ce se apropiau de terasă. Când ajunseră la trepte, Gerrard făcu un pas înapoi şi o lăsă pe Jacqueline înainte, dar pe când ea urca prima treaptă, cu mâna încă prinsă într-a lui, Gerrard o opri şi o întoarse cu faţa spre el.

Privirile li se întâlniră.

– Dacă îţi va cere cineva mâna, ne vei spune şi nouă, nu-i aşa?

Jacqueline îşi plimbă privirea de la el la Barnaby, apoi se uită din nou la Gerrard.

– Dacă mă va cere cineva, tu vei fi printre primii care vor afla.

Se întoarse şi reîncepu să urce scările.

Dându-i drumul la mână, Gerrard o urmă, fără să ştie cum trebuia interpretată ultima ei remarcă. Exact aşa cum fusese rostită? Sau poate, până atunci, ea va fi deja a lui?

13

Faptul că am câştigat în faţa celor care mă cunosc destul de bine este un aspect al problemei, şopti Jacqueline spre

Gerrard, cu o mână pe braţul lui, în timp ce urcau scările de la intrarea Trewarren Hall, în spatele lui Millicent şi al tatălui ei. Trăgând aer în piept, îşi înfrână impulsul de a-şi trece mâna înmănuşată peste abdomen, şi arboră un zâmbet încântător. În ceea ce priveşte societatea în ansamblu, asta este o cu totul altă problemă.

– Prostii. Gerrard zâmbi către ea. Nu-ţi mai face griji. Poartă-te aşa cum crezi de cuviinţă. Privirea îi întârzie pe chipul lui Jacqueline, apoi murmură: Ascultă-ţi inima.

Un lucru dificil, având în vedere că era atît de neliniştită. Trase din nou aer în piept, conştientă că atenţia lui Gerrard se îndreptase spre sânii ei; se simţea bine sub privirea lui, puţin mai sigură.

Nu trebuia să-l întrebe dacă avea să stea prin preajma ei; ştia că aşa o să facă. Nu se întreba dacă acest lucru nu va stârni comentarii; aici acest lucru era inevitabil. Mintea ei lucra cu febrilitate; avea senzaţia că se sufocă, însă era exuberantă şi vioaie.

Când ajunseră la recepţie, Jacqueline încercă să ignore înfăţişarea extrem de atrăgătoare a lui Gerrard în costum de seară. Barnaby îi urmase, dar Jacqueline aproape că nici nu-l observase. Gerrard, în negru şi alb contrastant, cu o vestă de mătase dintr-un amestec de nuanţe de chihlimbar şi maro, îi reţinuse întreaga atenţie.

Contrastul dintre alb şi negru îi accentua umerii laţi, trăsăturile ferme ale chipului. Radia sexualitate ca o mantie invizibilă în jurul său; Jacqueline aproape că putea simţi forţa lui brută şi pasiunea agresivă.

Eleanor era pe punctul de a-şi înghiţi limba.

Cele două tinere nu concuraseră niciodată pentru atenţia aceluiaşi bărbat; Jacqueline nu era convinsă că îşi disputau atenţia lui Gerrard, totuşi, încercarea ei anterioară îi trezise în minte un gând deloc plăcut, accentuînd-i senzaţia de gol în stomac.

Omul de lângă ea – nu gentlemanul, ci omul – era un alt factor.

Jacqueline nu era sigură nici în ceea ce-l privea pe Gerrard, acum, că-i văzuse adevărata faţă. Nici acum, când se afla alături de el, la braţul lui, atât de sensibilă la prezenţa lui fizică.

De când fusese făcută rochia de culoarea bronzului, cîştigase cel puţin un centimetru în înălţime, ceea ce făcea ca tivul rochiei să-i atârne provocator în jurul gleznelor. Asta era una dintre ultimele sale griji. Se mai rotunjise puţin în talie şi la sâni; dacă respira prea adânc şi prea repede, putea avea probleme.

Zâmbea curtenitor către Lady Trewarren, încercând să-şi amintească unde se afla toaleta, pentru a şti în ce direcţie să fugă dacă dezastrul se va produce.

Ridicând capul, observă privirea lui Lady Trewarren fixată asupra ei şi îşi reprimă impulsul de a-şi mai verifica o dată rochia; însă privirea Domniei Sale se ridică instantaneu spre chipul lui Jacqueline şi o vădită prietenie licări în ochii ei. Se prinseră de mâini şi se sărutară pe obraji, apoi Gerrard o luă de braţ şi o conduse în urma lui Millicent.

Aşa cum prevăzuseră, prezenţa tatălui său provocă un murmur general; toată lumea ridicase capul şi privise în direcţia lor pentru a se asigura că, într-adevăr, Tregonning se afla acolo în carne şi oase. Jacqueline era mulţumită de agitaţia provocată.

Se pregătea să rotească ochii prin cameră, când observă că Gerrard o privea insistent.

Se aplecă spre ea.

– Relaxează-te. Îşi puse palma peste mâna ei care se sprijinea pe braţul lui.

– Arăţi superb. Îşi plimbă privirea neruşinată peste corpul ei. Ochii li se întâlniră din nou vreme de o secundă, apoi Gerrard privi în faţă.

– Îmi place când se dovedeşte că am avut dreptate. Arăţi încântător în culoarea asta.

Încântător? De-aia o privise de parcă ar fi vrut să...

Îşi alungă repede din minte acest gând. Şi aşa era destul de agitată.

Gerrard îşi cunoştea rolul; era foarte important ca Jacqueline să nu se lase intimidată de felul în care o priveau ceilalţi. Să nu dea înapoi. Purtarea asta favorizase apariţia suspiciunilor, ascunzând vederii adevărata ei persoană – o tânără incapabilă de crimă.

Gerrard se afla acolo pentru a o susţine.

Înaintară prin mulţimea din sala de bal. Lăsând contestarea zvonurilor în sarcina lui Tregonning şi a lui Millicent, asistaţi de Barnaby, se despărţiră de ceilalţi; Lord Tregonning şi Millicent porniră într-o direcţie, Barnaby în alta. Gerrard se strădui să o menţină pe Jacqueline conectată la atmosfera unui mare bal.

Lady Trewarren înmânase tinerelor necăsătorite carnetele de bal; respectarea acestui vechi obicei evita, aşa cum spusese chiar Domnia Sa, „disputele la balul meu".

– O să te invit eu la primul vals, murmură Gerrard. Dacă-mi permiţi...

Jacqueline ridică ochii, apoi înclină capul.

– Dacă doreşti.

Luând creionul ataşat de carnet, scrise numele lui Gerrard pe linia respectivă.

– Şi super-valsul.

Jacqueline îi aruncă o privire, dar îi trecu numele şi în dreptul acestui dans.

– Jacqueline! Giles Trewarren apăru din mulţime. Părea vesel şi foarte bine dispus. Ce bine-mi pare! V-am găsit la timp. Aş fi onorat dacă mi-ai acorda mie primul dans rustic.

În mai puţin de un minut, cei doi fură înconjuraţi de tinerii celibatari nerăbdători să-şi înscrie numele pe carnetul lui Jacqueline. Gerrard stătea alături de ea, încântat de uimirea

vizibilă din ochii lui Jacqueline – ea chiar nu-şi dădea seama ce efect avea trupul ei asupra bărbaţilor impresionabili în rochia aceea.

Şi asupra celor mai puţin impresionabili.

Gerrard era conştient că devenise posesiv. Nu spuse nimic, ci supraveghe atent conversaţiile, gata să intervină şi să schimbe cursul acestora dacă se dovedea necesar. Nu voia ca cineva să pomenească despre Thomas sau despre mama lui Jacqueline şi să o întristeze. Ochii ei scînteiau; revenea la viaţă, exact aşa cum sperase el.

Apăru şi Matthew Brisenden. Aruncă o privire întunecată spre Gerrard, dar cu Jacqueline se purtă ca un adevărat gentleman. Acest flăcău – Gerrard nu-l putea considera un tânăr domn – continua să se poarte de parcă s-ar fi declarat protectorul lui Jacqueline.

Gerrard se feri să-i explice în termeni duri că această poziţie era deja ocupată.

– Scumpa mea domnişoară Tregonning. Un domn puţin mai în vârstă ca Gerrard, bine făcut, dar cam prea masiv, îşi făcea loc printre invitaţi pentru a veni şi a se înclina energic în faţa lui Jacqueline. În seara asta eşti mai strălucitoare decât lumina lunii. Îmi pot permite să sper că-mi vei acorda super-valsul?

Jacqueline zâmbi şi-i întinse mâna. Gerrard nu detectă vreo schimbare în atitudinea ei, dar vedea în noul venit un Romeo îmbătrânit.

– Sir Vincent, aş fi foarte încântată, dar domnul Debbington şi-a rezervat acest dans înaintea dumneavoastră.

Gerrard recunoscu numele, ceea ce îl puse instantaneu în gardă. Aceasta era persoana despre care Millicent spusese că era cu ochii pe Jacqueline.

Jacqueline privi spre Gerrard, apoi spre Sir Vincent.

– Nu cred că v-aţi cunoscut. Permiteţi-mi să fac prezentările.

Sir Vincent Perry îl măsură din priviri pe Gerrard, dar îi întoarse plecăciunea.

– Atunci poate că îmi veți face onoarea de a-mi acorda dansul de după super-vals, domnișoară Tregonning?

Jacqueline își consultă carnetul, încuviință din cap și înscrise numele lui Sir Vincent.

– Onoarea va fi de partea mea, domnule.

Veniră și alți gentlemeni pentru a-și rezerva câte un dans cu Jacqueline, apoi trecură mai departe în căutarea altor domnișoare, dar Sir Vincent rămase. Jacqueline îi răspunse binevoitor la toate remarcile, însă nu-l tratã diferit față de ceilalți; nu făcu nimic prin care să-l încurajeze.

Gerrard remarcase privirile din ce în ce mai insistente pe care i le arunca Sir Vincent.

Le ignoră, dar continuă să fie atent, privind în jur pentru a vedea ce se mai întîmplă. Lord Tregonning traversa încăperea, se oprea pe la diversele grupuri de invitați și observa interesul stârnit de prezența sa; atitudinea lui, aceea a unui gentleman dornic să se distreze, îi făcea pe interlocutorii săi să privească spre Jacqueline – Gerrard spera că de data asta cu alți ochi.

Ținta lui Tregonning era Sir Godfrey, la care ajunse în cele din urmă; Millicent și Barnaby se iviră alături de el. Gerrard cunoștea strategia lor. Lord Tregonning îl prezentă pe Barnaby, apoi îl lăsă să-și expună deducțiile. Sir Godfrey părea foarte atent la spusele tânărului.

Lord Tregonning se scuză și se îndreptă spre camera unde se jucau cărți; acolo se angajă în conversații cu alți domni asemeni lui, exprimându-și șocul provocat de descoperirea cadavrului lui Thomas și punctele sale de vedere cu privire la identitatea ucigașului, contracarând orice aluzie la implicarea lui Jacqueline.

Barnaby și Millicent continuau să discute pe un ton scăzut cu Sir Godfrey. Apoi Millicent ridică privirea spre tavan, exasperată. Arătând spre o ușă, îl luă pe Sir Godfrey de braț și-l târî după ea spre bibliotecă, bănui Gerrard, pentru a-i

ține o prelegere între patru ochi și pentru a se asigura că el înțelesese punctul de vedere al lui Tregonning. Barnaby îi urmă cu un aer hotărât. Gerrard era sigur că cei doi vor reuși să-l convingă pe Sir Godfrey de justețea argumentelor lor.

– Ah, draga mea Jacqueline.

Cuvintele arogant tărăgănate rostite de Jordan Fritham îi atraseră lui Gerrard atenția asupra evenimentelor din imediata apropiere.

Jacqueline zâmbi și-i întinse mâna lui Jordan.

– Jordan. Unde este Eleanor? Nu am văzut-o încă.

– Oh, e undeva pe-acolo, completându-și carnetul de bal. Cu un gest nonșalant, Jordan o scoase pe sora lui din discuție.

– Am venit aici ca să-mi trec și eu numele în al tău. Încrezător, aruncă o scurtă privire în jur. Dansul nemțesc, poate?

Gerrard se încordă; Sir Vincent se zburli. Atitudinea lui Jordan – tonul, poziția și siguranța – era atât de superioară încât friza grosolănia. Însă Gerrard era gata să pună rămășag că tânărul încrezut nici măcar nu realiza acest lucru; căuta o metodă prin care să-l pună la punct când Jacqueline spuse:

– Îmi pare rău, Jordan, dar ai venit prea târziu. Cu un zâmbet amabil, îi arătă carnetul. Lista mea este deja plină.

O expresie uluită apăru pe chipul lui Jordan; Gerrard făcu un efort să-și păstreze calmul, mai ales când privirea lui o întâlni pe cea a lui Sir Vincent.

– Oh. Jordan clipi; părea să accepte cu greu faptul că Jacqueline era o tânără populară care nu avea nevoie de ajutorul lui pentru a-și umple carnetul de bal. Clipi din nou. Înțeleg. Ei bine, atunci... te las să-ți vezi de treabă.

Înclinându-se grăbit, se întoarse și se îndepărtă.

– Jacqueline dragă!

Se întoarseră și o văzură pe Millicent apropiindu-se, strălucitoare în rochia ei de mătase liliachie. Zâmbi spre grupul de bărbați, apoi anunță:

– Lady Tannahay şi soţii Entwhistle au sosit, draga mea, şi doresc să vorbească cu tine. Şi cu domnul Debbington, desigur.

Schiţă un zâmbet către ceilalţi.

– Sunt sigură că aceşti gentlemeni îţi vor scuza absenţa.

Într-adevăr, tinerii prezenţi se înclinară, aruncându-şi priviri întrebătoare.

Luând mâna lui Jacqueline, Gerrard o puse pe braţul lui. Se uită încurajator la ea.

– Fii tu însăţi – asta e tot ce trebuie să faci. Nu-ţi fie teamă să-ţi exteriorizezi sentimentele.

Simţi degetele lui Jacqueline înfigându-se în încheietura lui; trase aer în piept şi îşi îndreptă spinarea. Privirea ei se fixase spre un colţ al camerei unde Lady Tannahay stătea alături de un gentleman în vârstă, înalt, impozant, dar cu umerii încovoiaţi, şi o doamnă scundă şi rotofeie lângă el. Doamna purta o rochie neagră sobră.

Jacqueline ţinea capul sus; încă auzea în minte şoaptele lui Gerrard. Sentimentele ei pentru Thomas, pentru părinţii acestuia... Pe când se apropiau de ei, se concentră asupra acestui lucru, asupra exteriorizării sentimentelor sale.

Gerrard se opri în faţa lui Sir Harvey şi a lui Madeline, Lady Entwhistle. Ochii lui Jacqueline erau aţintiţi asupra acesteia din urmă. Auzi vag glasul lui Millicent care-l prezenta pe Gerrard, dar Lady Entwhistle căuta privirea ei – pe chipul femeii se citea înţelegerea, compasiunea pentru pierderea suferită de amândouă.

– Draga mea. Cu un zâmbet blând, Lady Entwhistle întinse mâinile spre ea. Ştiu că şi tu suferi ca şi noi, draga mea – că ai fost la fel de îndurerată de pierderea lui Thomas precum noi. Thomas era un băiat excepţional, iar noi îi simţim lipsa în fiecare zi, dar tu... Lady Entwhistle se chinui să zâmbească şi strânse din nou mâinile lui Jacqueline. Deşi descoperirea cadavrului său a fost un şoc pentru noi toţi, sper ca tu să-l

poţi lăsa pe bietul Thomas în urmă şi să-ţi continui viaţa. Am fost foarte fericiţi când voi doi eraţi împreună, dar nu vrem ca moartea lui să distrugă şi viaţa ta. Până nu ne-a spus Elsie, nici nu ne-a trecut prin cap că există oameni care au crezut... Dar când am auzit ce au aflat aceşti domni – aruncă o privire fugară spre Gerrard şi zâmbi uşor – mi-am spus că lucrurile ar trebui să fie clare pentru toată lumea.

Lady Entwhistle inspiră, apoi zâmbi şi mai larg spre Jacqueline. În clipa următoare o trase mai aproape şi o sărută pe obraji.

– Draga mea, murmură ea, sper sincer că vei putea trece peste toate astea şi că vei fi în stare să-ţi continui viaţa. Ştiu că şi Thomas şi-ar dori acest lucru.

Jacqueline se trase înapoi; ignorându-şi lacrimile din ochi, zâmbi spre Lady Entwhistle.

– Mulţumesc.

Nu mai era nimic de spus.

– Hm. Sir Harvey îşi drese glasul. Făcu un semn din cap spre Jacqueline. Mă bucur să văd că arăţi atât de bine, draga mea. Privi spre soţia sa. Tocmai am vorbit cu domnul Debbington, aici de faţă.

Gerrard strânse mâna lui Lady Entwhistle, apoi Sir Harvey continuă:

– Mi-a spus că prietenul său, domnul Adair, ne va putea explica mai bine anumite detalii – ah, iată-l.

Barnaby, căruia Gerrard îi făcuse semn să li se alăture, se apropie şi fu prezentat soţilor Entwhistle. Sir Harvey şi Lady Entwhistle hotărâră să se retragă în bibliotecă şi să asculte ce avea de spus Barnaby.

Alături de Gerrard, Jacqueline îşi luă rămas-bun de la ei. Pe când se întorcea înapoi spre cameră, Elsie Tannahay o reţinu.

– Hai să ne plimbăm puţin prin grădină, draga mea. Aşa o să mai scapi de persoanele prea curioase, cel puţin până încep dansurile.

Gerrard oferi brațul său lui Lady Tannahay, care îl acceptă zâmbind grațios. Celălalt braț i-l oferi lui Jacqueline.

Millicent le făcu semn să continue.

– Eu mă duc să vorbesc cu încăpățânatul ăla de Godfrey. Trebuie să stau cu ochii pe el.

Se despărțiră. Traversând încăperea, Lady Tannahay o ținu pe Jacqueline de vorbă, discutând despre tot felul de fleacuri. Datorită poziției sale sociale, era sigură că nu vor fi întrerupte, dar toată lumea își ațintise privirea asupra lor.

Marea lor majoritate asistaseră la scena precedentă, și înțeleseseră implicațiile acesteia; acum erau ocupați să le povestească și celor care nu fuseseră atenți.

Lady Tannahay îi conduse spre terasă; admirară luminile care sclipeau printre copaci. Aflând că și Gerrard contribuise la amplasarea lor, Lady Tannahay îi adresă felicitări.

– Efectul obținut este minunat.

Din sala de bal începu să se audă muzica, chemând dansatorii. Însoțindu-i înăuntru, Lady Tannahay se opri și zâmbi.

– Ei bine, le-am oferit invitaților destulă distracție – Gertie Trewarren ar trebui să ne fie recunoscătoare. Acum e momentul ca și noi să ne simțim bine. Vă urez o seară plăcută, dragilor.

Plecând capul cu grație, se îndepărtă.

Roger Myles își făcu loc prin mulțime; zâmbind, se aplecă în fața lui Jacqueline.

– Dansul meu, frumoasă domnișoară.

Jacqueline râse și-i oferi mâna.

Gerrard îi strânse mâna cu care-l ținea de braț, se aplecă și-i șopti:

– Ne întâlnim aici după dans.

Jacqueline încuviință din cap. Gerrard îi dădu drumul la mână și o privi îndepărtându-se alături de Roger.

Hotărând că acest lucru era genul de distracție menit să o

binedispună, Gerrard se retrase undeva mai la o parte. Totul mergea conform planului, iar Lady Tannahay le făcuse jocul. Observând numărul mare de doamne și domni care o priveau cu interes pe Jacqueline, Gerrard se convinse că strategia lor dădea roade; după această seară, nimeni nu va mai da crezare vreunui zvon legat de implicarea lui Jacqueline în moartea lui Thomas.

În timp ce dansatorii continuau să se învârtească, apăru Barnaby.

– Sir Harvey este foarte perspicace – a înțeles imediat tot ce i-am spus. Ca și Jacqueline, și ei abia au ieșit din doliu. Mai au și alți copiii și, de dragul tuturor, vor să pună odată capăt acestei povești. Au promis că ne vor ajuta pe cât posibil să descoperim vinovatul.

Gerrard încuviință, privind-o în continuare pe Jacqueline învârtindu-se printre ceilalți dansatori.

Alături de el, Barnaby îi studia pe cei care nu dansau, în majoritate mai vârstnici.

– Uitasem cum e la țară – descoperirea cadavrului lui Thomas este subiectul principal de conversație. Surprinse privirea lui Gerrard. O să mă învârt pe-aici să văd dacă pot afla, de pe poziția unui străin ignorant, ceva despre sursa zvonurilor.

Gerrard privi din nou spre dansatori.

– Crezi să ai vreo șansă?

– Nu știu, dar cu cât studiez mai mult efectele, cu atât îmi dau seama că zvonurile au fost deopotrivă subtile și larg răspândite. Oricine ar fi fost în spatele lor, cunoaște o mulțime de oameni.

Cu aceste cuvinte, Barnaby se îndepărtă. Melodia se termină triumfător. Râzând, dansatorii se opriră, apoi se despărțiră.

Gerrard o văzu pe Jacqueline întorcându-se și căutându-l cu privirea. Roger Myles crescu în ochii lui Gerrard când o conduse pe Jacqueline înapoi la el. Nu ajunse bine lângă el,

că muzicienii începură o altă melodie, iar Giles Trewarren apăru lângă ei şi o revendică pe Jacqueline.

Gerrard suferi pe parcursul acestui dans, dar următorul era primul vals. Întâmpinându-i pe Giles şi pe Jacqueline la marginea ringului de dans, o luă pe ea de mână, schimbă câteva vorbe cu Giles până la primul sunet de vioară, apoi o cuprinse pe Jacqueline în braţe şi o conduse pe ring.

Se învârtiră de patru ori înainte ca Jacqueline să-şi recapete răsuflarea. Conştientă de foşnetul produs de contactul dintre corsetul ei şi sacoul lui, dintre picioarele lui şi rochia ei, de intensitatea privirii lui Gerrard, Jacqueline trase adânc aer în piept.

– Te pricepi.

Şi Jacqueline nu se referea doar la dans.

Zâmbetul vag de pe chipul lui Gerrard o convinse că înţelesese, dar nu spuse decât:

– Şi tu.

Ridicând privirea, Gerrard o mai învârti un tur până la capătul sălii, cu mâna lipită de spatele ei, grea şi fierbinte, trăgând-o puţin mai aproape; traversând din nou sala, Gerrard se uita încă o dată la ea.

– Nu cred că ai dansat prea des în ultima vreme.

– Nu. Uitându-se în ochii lui, Jacqueline încercă să-şi amintească. N-am mai dansat de când a murit Thomas.

Şi nici atunci nu avusese un partener atât de sigur în mişcări, atât de abil încât să-i poată încredinţa aşa de liniştită controlul şi să savureze pur şi simplu clipa.

– Îmi place să valsez. Afirmaţia îi scăpă printre buze fără să vrea.

Gerrard o privi în ochi.

– Şi mie.

În vreme ce ceilalţi luau o pauză şi îşi revizuiau ţinuta, Gerrard o strânse şi mai tare în braţe; Jacqueline îi simţi forţa când o conduse printre celelalte cupluri.

Îl privi în ochi, şi se simţi pierdută, cufundată în acel ocean sclipitor.

Un fior erotic o străbătu din cap până în picioare; pielea i se înroşi, apoi se făcu de găină. Sfârcurile se întăriră.

– Dacă mai dansez mult cu tine, o să am nevoie de evantai.

Gerrard râse; ochii îi străluciră. Privirea îi rămăsese adâncită în ochii ei, pătimaşă, nu ca o invitaţie, ci ca o promisiune.

Promisiunea că între ei doi va fi mai mult.

Jacqueline se întrebă de ce nu era înfricoşată. De ce nu tremura. Alături de el nu trăise niciodată aceste senzaţii. Nu se temea de ceea ce poate fi... va fi după ce va accepta.

Melodia se apropia de final; expresia lui Gerrard era din ce în ce mai serioasă.

– Te-ai hotărât?

Cuvintele erau profunde, grele, dar nu exercitau vreo presiune asupra ei. Păreau mai degrabă ademenitoare.

– Nu. Îl privi în ochi, în timp ce se învârteau şi terminau dansul. Dar o să mă hotărăsc. Curând.

El făcu un efort să-i dea drumul din braţe. O conduse la marginea ringului. Apăru următorul partener şi o revendică.

Gerrard suporta situaţia din ce în ce mai greu; şi-ar fi dorit să o poată duce într-un loc mai izolat, unde să-şi petreacă următoarele ore încercând să o convingă să fie a lui. În schimb, în timp ce se gândea la asta, dansă cu alte tinere domnişoare şi se asigură că acestea aflaseră punctul lor de vedere despre moartea lui Thomas.

Apoi apăru Eleanor şi-l asigură că-i păstrase şi lui un dans. În mod obişnuit, ar fi tratat fără milă o asemenea infatuare, dar pentru că nu voia să o încurajeze, decise să accepte invitaţia, sperând în plus că va putea afla astfel ce credea acum Eleanor despre circumstanţele morţii lui Thomas.

Dar pe Eleanor nu o interesau cadavrele.

– Totul s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă... Sunt

sigură că Jacqueline, biata de ea, nu a avut nimic de-a face cu asta, aşa că nu mai e nimic de spus, nu-i aşa? Cu ochii aţintiţi asupra feţei lui, încercă să se apropie mai mult, dar Gerrard o ţinu la distanţă. Coborând pleoapele, îl privi printre gene. Aş prefera să discutăm despre lucruri mai incitante.

Gerrard reuşi să încheie dansul fără să o pună la punct nepoliticos; dându-i drumul uşurat, se întrebă dacă Lady Fritham – care părea o matroană normală – cunoştea apucăturile fiicei sale. Desigur, el făcea totul pentru a o seduce pe Jacqueline, chiar dacă nu se îndoia că era virgină. Eleanor... era ceva în ochii ei, o impulsivitate în purtarea ei care-l convingea că domnişoara Fritham îşi înmuiase degetele în fântâna lui Eros.

În mod normal, nu ar fi criticat o femeie pentru acest lucru – nu era atât de ipocrit –, totuşi, în lascivitatea lui Eleanor era ceva ce-i repugna, nu doar lui, ci şi lui Barnaby. Nu discutaseră despre asta; nici nu fusese nevoie – se înţeleseseră din priviri. Niciunul dintre ei nu se simţea câtuşi de puţin atras de Eleanor, care era uşor stranie şi în acelaşi timp foarte frumoasă.

Cu acest gând începu să o caute prin mulţime pe Jacqueline; când o văzu îndreptându-se spre el, îşi recapătă buna dispoziţie, deşi se afla la braţul lui Matthew Brisenden. Nici Matthew nu o găsea pe Eleanor atrăgătoare; spre deosebire de Gerrard, Matthew îşi exprimase clar sentimentele, iar Eleanor îl lăsase în pace.

Gerrard îşi stăpâni impulsul de a-i mulţumi lui Matthew, dar îi întâlni privirea şi înclină capul în semn de aprobare. Seara continuă; invitaţii începură să se plimbe din ce în ce mai des între sala de dans, terasă şi anticameră.

În sfârşit, se auzi gongul care anunţa gustările; uşurat – şi încrezător – Gerrard o luă pe Jacqueline în braţe şi începu să danseze cu ea.

Jacqueline zâmbi şi se relaxă în braţele lui, iar Gerrard nu

fu în stare să redeschidă subiectul care-i obseda pe amândoi. În schimb o strânse în braţe şi lăsă privirea să vorbească.

Între ei exista o comunicare profundă. La finalul dansului, deşi niciunul dintre ei nu scosese vreun cuvânt, mintea lui Jacqueline era plină de gânduri despre el, despre ei şi despre decizia care trebuia luată.

Despre semnul pe care-l aştepta şi despre răspunsul pe care trebuia să-l primească.

Gerrard o conduse în sala în care se serveau gustările. După ce-şi umplură farfuriile, se aşezară la masă alături de Giles, Cedric, Clara şi Mary, iar puţin mai târziu li se alătură şi Barnaby. Conversaţia era uşoară şi degajată; intens conştientă de prezenţa lui Gerrard alături ea, Jacqueline se gândea la lucruri mai intime.

Tocmai îşi spuneau că ar fi cazul să se întoarcă în sala de bal când apărură Jordan şi Eleanor. Jacqueline zâmbi către ei când se apropiară de masă; îşi aminti că înainte, la toate balurile, erau de nedespărţit. Nu şi în seara asta. Absenţa ei de la ultimele baluri şi petreceri o înstrăinase de prietenii săi din copilărie. Deşi acest lucru nu se simţea atât de tare în timpul vizitelor de la Hellebore Hall, în situaţii ca aceasta distanţa dintre ei devenea evidentă.

Jordan şi Eleanor se alăturară conversaţiei. Apoi Jordan o observă pe Jacqueline şi, ocolind masa, veni să se aşeze lângă ea.

Aplecându-se spre ea, îi şopti la ureche:

– Ştii, am tot auzit lumea vorbind în timpul dansurilor despre ucigaşul lui Thomas – se pare că, într-un târziu, toţi şi-au dat seama că nu e vorba de tine. Sigur, mai există nişte suspiciuni prosteşti cu privire la decesul mamei tale, dar poţi să fii sigură că i-am pus la punct pe toţi cei pe care i-am auzit şuşotind pe tema asta. Îndreptându-şi spinarea, adăugă: Doar nişte bârfe stupide, desigur – toţi ştim că nu-i nimic adevărat.

Cu privirea îndreptată spre chipul lui, Jacqueline era conştientă de tăcerea care se lăsase în jurul ei. Deşi Jordan vorbea aproape în şoaptă, cuvintele lui se auziseră clar.

Nu ştia ce să răspundă.

Îşi simţea inima grea. O strânsoare deja familiară îi cuprinse pieptul. Înclină scurt capul.

– Mulţumesc.

Întorcându-se, făcu un efort să privească feţele celorlalţi. Şi văzu nesiguranţă, uimire, feţe încruntate, expresii care puteau corespunde oricărei reacţii.

Atmosfera nu mai era destinsă.

Zâmbind vag, Gerrard îşi împinse scaunul în spate şi se ridică; Barnaby făcu la fel.

– E timpul să ne întoarcem la dans. Gerrard o prinse de mână şi o strânse uşor. Muzicienii îşi acordează instrumentele.

Ceilalţi îl urmară imediat. Toată lumea începu să murmure. Jacqueline era mulţumită că cel puţin se risipise tăcerea.

Intră în sala de dans la braţul lui Gerrard. Sir Vincent îşi făcu loc prin mulţimea care se regrupa. Zâmbi încântat şi se înclină în faţa ei cu o politeţe exagerată.

– Dansul meu, dragă Jacqueline.

Jacqueline zâmbi şi-i întinse mâna, observând că Sir Vincent nici nu se uitase la Gerrard, ca şi când nici nu s-ar fi aflat acolo. În timp ce se lăsa condusă, întoarse capul. Gerrard rămăsese pe loc, urmărind-o cu privirea.

Apoi lângă el apăru Eleanor, care îşi strecură mâna în palma lui. Gerrard se întoarse către ea.

Jacqueline schimbă privirea, surprinsă de sentimentul acut care o cuprinse, de încordarea bruscă a muşchilor şi de felul în care reacţionă mintea ei. Se aşteptase să o liniştească cuvintele lui Jordan, să nu o mai preocupe felul în care o priveau cei din jur. În schimb, pe tot parcursul dansului cu Sir Vincent, gândurile ei se îndreptară spre Gerrard.

Se întreba ce va face Eleanor şi cum va reacţiona Gerrard.

Muzica se opri în cele din urmă şi Jacqueline privi în jur. Se aflau foarte aproape de terasă şi în capătul încăperii opus celui în care rămăsese Gerrard.

– Draga mea, pot să-ţi cer să-mi acorzi câteva minute din timpul tău? Urmează o pauză înainte de dansul următor.

Sir Vincent făcu un semn spre uşile terasei.

– Am putea să ne retragem într-un loc mai liniştit – şi alţii au ieşit pe terasă. Te asigur că nu este nimic indecent.

Sala balului era aglomerată; câteva minute la aer curat, proaspăt, iată o idee excelentă. Trebuia să aibă mintea limpede ca să poată gândi.

– Mi-ar face plăcere.

Ieşi pe terasă la braţul lui Sir Vincent. Se opri să se uite în jur. Văzu potecile luminate de felinare traversând pajiştea şi şerpuind printre tufişuri şi copaci. Se simţea o briză uşoară foşnind printre frunze; felinarele clipeau şi licăreau asemenea unor stele minuscule.

Numeroase alte perechi se plimbau pe terasă şi pe pajişte. Privind în lungul terasei, inima lui Jacqueline se opri în loc. Gerrard stătea în celălalt capăt, cu Eleanor la braţ; din câte îşi putea da seama din gesturile ei, încerca să-l atragă pe Gerrard la o plimbare prin grădină.

Ea şi Sir Vincent stăteau în umbră, însă Gerrard şi Eleanor se aflau în lumina care răzbătea din încăpere; Eleanor avea faţa îndreptată spre ei, dar nu-i văzuse. Atenţia ei era concentrată asupra lui Gerrard, încercând... să-l seducă. Se pare că el nu voia să se lase sedus; curtenitor, dădu din cap şi se întoarse, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Eleanor, dar ea îl prinse cu îndrăzneală de mână şi se apropie chiar şi mai mult de el.

Gerrard se dădu înapoi. Imperturbabil, ridică mâna şi şi-o smulse din palma lui Eleanor.

Gerrard spuse ceva; Eleanor se schimbă la faţă.

Întorcându-se brusc, Gerrard reveni în sala de dans.

– Hm. Sir Vincent își drese glasul, făcând-o pe Jacqueline să se întoarcă. După părerea mea, deși nu se știe niciodată cu cei din capitală – domnul Debbington este un om de ispravă. În mod normal nu ți-aș spune asta – știu că ți-e prietenă –, dar domnișoara Fritham ar trebui să se retragă. Ajunseseră la marginea terasei. Sir Vincent aruncă o privire după colțul clădirii. Ah, da. Exact ce trebuia.

Continuă să privească după colț. Copleșită de ceea ce văzuse, bucuroasă că Gerrard o respinsese pe Eleanor atât de fățiș fără să știe că ea se afla la câțiva pași – și cuprinsă de sentimentul plăcut de a fi câștigat o competiție, de a constata că Gerrard prefera frumusețea ei rafinată celei a lui Eleanor – avu nevoie de câteva clipe până să-și dea seama de ciudățenia vorbelor lui Sir Vincent.

Exact ce trebuie pentru ce?

Fără să opună rezistență, se lăsă condusă de Sir Vincent într-una din încăperile mai mici. Ușile erau descuiate; Sir Vincent le deschise larg și o invită înăuntru cu obișnuita lui curtoazie... Jacqueline intră, șovăitoare, suspicioasă.

Luna arunca destulă lumină în încăpere, dar Sir Vincent aprinse imediat o lumânare. Lumina spori, mai domolind temerile lui Jacqueline. Mă rog, așa era Sir Vincent; în ciuda atențiilor sale uneori exagerate, îi acceptase întotdeauna refuzurile ca un adevărat gentleman. Când el se întoarse cu fața spre ea, cu o expresie hotărâtă, Jacqueline se întrebă dacă nu cumva voia să o avertizeze în legătură cu zvonurile care circulau pe seama ei; formulându-și un răspuns în minte, îl aștepta să vorbească.

Spre uimirea ei, bărbatul îngenunche în fața ei.

– Draga mea! O apucă de mâini.

Consternată, Jacqueline se smuci, dar Sir Vincent o ținea cu putere.

– Nu, nu – nu-ți fie teamă! Trebuie să-mi scuzi pasiunea necontrolată, scumpă Jacqueline, dar nu mai pot sta lângă tine fără să-ți vorbesc.

– Sir Vincent! Trebuie să vă ridicați, vă rog! Jacqueline aruncă o privire spre terasă. Doar pentru că nu se afla nimeni acolo nu însemna că nu putea să apară cineva, iar acum lumina lumânării strălucea până afară.

În loc să se ridice, Sir Vincent duse degetele ei la buze și începu să i le sărute cu pasiune.

– *Dragă* Jacqueline, trebuie să mă asculți. Nu te pot lăsa să-ți pierzi capul după acești londonezi – nu te merită.

– Ce? Jacqueline privi în jos spre el.

– Am așteptat prea mult, și nu mai pot să tac. La început mi-am zis că ești prea tânără. Continuând să o țină de mâini, Sir Vincent se ridică în picioare. Apoi a urmat nefericita întâmplare cu Entwhistle și ulterior, tocmai când erai pe punctul de a reveni în societate, a murit Mirribelle, și din nou a trebuit să aștept. Acum însă e momentul potrivit. Dragă Jacqueline, vreau să fii soția mea.

Fața lui Jacqueline se lungi.

– Ah... Se luptă să-și vină în fire. Sir Vincent, nu mi-am imaginat niciodată...

– Nu? Și de ce ai fi făcut-o? Eu sunt un om de lume, pe când tu ești lipsită de experiență, dar de multă vreme am pus ochii pe tine – mama ta îmi cunoștea intențiile. A insistat să mai aștept, și așa am făcut. Apropiindu-se, o strânse și mai tare de mâini, privind-o cercetător. Deci, draga mea, ce spui?

Jacqueline trase adânc aer în piept.

– Sir Vincent, îmi faceți o mare onoare, dar nu pot să mă mărit cu dumneavoastră.

Sir Vincent clipi.

Jacqueline se smuci, dar el nu-i dădu drumul. Părea să mediteze – prea profund pentru ca Jacqueline să se simtă în largul ei.

– Sir Vincent...

– Nu, nu – îmi dau seama unde am greșit. Bineînțeles că visezi să faci o pasiune. O trase către el.

Gâtuită de teamă, Jacqueline îşi încordă braţele şi se luptă să-l ţină la distanţă.

– Sir Vincent – *nu!*

– Nu trebuie să te temi, draga mea. Impasibil, Sir Vincent o trase mai aproape. Doar un sărut ca să-ţi arăt...

– *Perry.*

Cuvântul căzu cu greutatea unei pietre de moară. Sacadat, puternic, exprimând furie, îl înfioră pe Sir Vincent. Jacqueline intui teama care-l cuprinsese; nu era surprinsă de reacţia lui.

Gerrard intră în cameră.

– Te sfătuiesc să-i dai imediat drumul domnişoarei Tregonning.

Tonul cu care rostise aceste cuvinte era categoric.

Sir Vincent clipi, apoi, parcă regăsindu-şi stăpânirea de sine, îi dădu drumul lui Jacqueline.

Tânăra se îndepărtă de el şi se apropie de Gerrard, frecându-şi degetele amorţite.

Gerrard se întoarse către ea:

– Te-a rănit?

Jacqueline se uită la el; în trăsăturile grave se citea promisiunea unei pedepse imediate.

Se bucură că reuşi să îngâne:

– Nu. Am fost doar... surprinsă. Privind din nou spre Sir Vincent, îl văzu roşu de furie, de ruşine şi, probabil, de iritare. Sir Vincent, repet, îmi faceţi o mare onoare, dar nu doresc să devin soţia dumneavoastră. Vă rog să mă credeţi că nimic, niciun gest din partea dumneavoastră nu mă poate face să mă răzgândesc.

Înclină din cap, apoi întinse mâna spre Gerrard:

– Domnule Debbington?

Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Sir Vincent. Evident deranjat de faptul că pleca fără să-i administreze acestuia corecţia cuvenită, Gerrard privi în cele din urmă spre

Jacqueline, acceptând decizia ei nerostită, îi luă mâna, o puse pe braţul lui şi, întorcându-se, o însoţi afară din cameră.

În spatele lor, Sir Vincent oftă.

Barnaby îi aştepta la uşă. Se dădu într-o parte pentru a le face loc.

Când ajunseră pe terasă, Jacqueline trase adânc aer în piept. Sub degetele sale simţi încordarea din braţul lui Gerrard. Merseră agale spre terasa principală. Barnaby rămăsese în urma lor.

Jacqueline oftă, încercând să destindă atmosfera.

– Mulţumesc. Nu mi-am închipuit că se va sfârşi aşa.

– Hmm. Barnaby era încruntat. Am auzit bine, nu-i aşa? Ţi-a cerut mâna?

Jacqueline se cutremură când îşi aminti de presupunerile lor.

– Da. Dar nu pot să cred...

Privirea lui Gerrard îi cerceta chipul.

– Ce e?

Ar fi posibil?

– Sir Vincent mi-a spus că a vorbit cu mama. Şi se afla la Hellebore Hall ultima oară când a venit Thomas. Sir Vincent a plecat înaintea lui Thomas... sau cel puţin aşa am crezut.

Barnaby dădu din cap.

– Cei de la grajd au spus că abia mai târziu a venit să-şi ia calul – au presupus că Sir Vincent făcuse o plimbare până la golf.

Ajunseră la terasa mare şi se opriră.

– La golf sau în Grădina lui Hercule. Gerrard privi spre Barnaby, apoi spre ea. Cine poate şti?

14

Reveniţi în sala de bal, Barnaby se îndepărtă, intenţionând să-şi continue investigaţiile. Muzicienii îşi terminaseră treaba în seara aceea, totuşi cei prezenţi continuau să se distreze.

Gerrard mergea alături de Jacqueline, dar când se opriră să stea de vorbă cu un grup de invitați, își dădu seama că incidentul cu Sir Vincent o tulburase pe Jacqueline, făcând-o din nou să pară distantă și enigmatică.

Gerrard înjură în gând. Cu excepția acelui moment delicat de la masă, Jacqueline reușise să se poarte natural; nu voia ca, din cauza lui Sir Vincent, să-și pericliteze succesul la ora asta din noapte.

Cu prima ocazie, Gerrard se scuză și o trase pe Jacqueline spre terasă.

– Hai să facem o plimbare prin grădină. Se priviră în ochi. Trebuie să vedem ce am realizat până acum.

Jacqueline zâmbi; Gerrard văzu ușurarea din ochii ei și fu mulțumit.

Afară era plăcut; multe cupluri și grupuri răzlețe încă se mai plimbau pe poteci. Coborâră treptele terasei și o luară pe o potecă ce traversa pajiștea, apoi pe cealaltă cărare care ducea spre heleșteu.

Deasupra lor sclipeau felinarele. Jacqueline privi spre ele prin încrengătura ramurilor.

– Este cel mai frumos aranjament pe care l-am văzut vreodată.

Întorcându-se spre Gerrard, zâmbi.

Gerrard o luă de mână și o conduse mai departe.

Felinarele se terminau la jumătatea drumului spre heleșteu; nu se puseseră intenționat felinare în luminiș, pentru a-i împiedica pe tineri să se aventureze noaptea până la apă. Ajungând în locul unde lumina făcea loc umbrelor, se priviră și porniră mai departe.

Noaptea îi învăluia. Ochii li se obișnuiră repede cu lumina palidă a lunii. Când pătrunseră în luminiș, văzură întinderea de apă calmă și întunecată a heleșteului; susurul pârâului care se revărsa în lac nu făcea decât să sublinieze tăcerea.

Copacii înalți care înconjurau luminișul, tufișurile și boscheții dintre ei creau impresia unei încăperi întunecate.

Jacqueline înaintă spre banca de piatră și se așeză într-o margine. Îngândurat, Gerrard privea heleșteul întunecat; apoi studie chipul lui Jacqueline, după care își vârî mâinile în buzunare și rămase pe loc, privind suprafața neagră a apei.

Piatra rece și atmosfera plăcută a nopții aveau un efect liniștitor asupra lui Jacqueline. Fusese încordată când intrase în sala de bal; după aceea devenise tot mai sigură pe sine, felul în care se prezentase și în care ceilalți îi percepuseră prezența, apoi pe parcursul întâlnirii cu soții Entwhistle, momentul de compasiune reciprocă, apoi alungarea suferinței. Încă mai auzea în minte încurajările lui Lady Entwhistle. După aceea...

Îi plăcuse să danseze mai mult decât cu alte ocazii. Valsurile cu Gerrard fuseseră momentele de vârf, pe parcursul cărora gândurile și sentimentele sale depășiseră în intensitate pe toate celelalte în seara aceea. Și în ultimele zile.

Comentariul lui Jordan, deși fusese bine intenționat, îi alungase buna dispoziție și o făcuse să se simtă nesigură pe sine, dar scena dintre Eleanor și Gerrard înlăturase grijile.

Cât despre Sir Vincent...

Jacqueline oftă încet, apoi inspiră adânc, bucurându-se de aerul dulce și înmiresmat al nopții. Oare Gerrard și Barnaby aveau dreptate? Era posibil ca Sir Vincent să fie un personaj mai sinistru decât părea?

Pe Sir Vincent îl cunoștea dintotdeauna. Nu se putea gândi la el ca la ucigașul lui Thomas, cu atât mai puțin al mamei sale, dar nu-l văzuse nici în ipostaza de petitor. Și era foarte probabil ca ucigașul să fie o persoană cunoscută.

Își simțea gândurile ca niște frunze în bătaia vântului; în ciuda lor, alta era dominanta sa.

Gerrard.

Trecuseră doar câteva minute de când se așezase, dar totul părea lipsit de importanță în comparație cu prezența lui alături de ea.

Cu faptul că ea mai avea de luat o decizie, de făcut o declarație pe care Gerrard o aștepta.

Evenimentele serii îi reveniră în minte. Când Sir Vincent o cuprinsese în brațe, când îi sărutase degetele cu pasiune, nu simțise nimic în afara unei ușoare repulsii. Gerrard nu trebuia decât să o privească și să *gândească* – și ea răspundea instinctiv, pătimaș.

Își reaminti ușurarea pe care o simțise când îi auzise vocea și când își dăduse seama că el se afla acolo. Cum se face că în mai puțin de o săptămână ajunsese el să reprezinte pentru ea ideea de siguranță, chiar mai mult, de protecție?

Oare acesta era semnul pe care-l căuta?

Și acela al refuzării atențiilor lui Eleanor? Fără îndoială, prietena sa era mai frumoasă decât ea și cu siguranță mai pricepută să atragă un bărbat, totuși Gerrard nu manifestase nici cel mai mic interes față de atențiile ei.

Un alt semn? Poate.

Gerrard îi citea gândurile pe chip. Pe unele le identifică, altele...

Voia să le știe pe toate, voia să înțeleagă, să o cunoască și să fie sigur de ea din toate punctele de vedere. Era departe de a-și atinge acest țel. Stând lângă ea în întuneric, încă nu știa dacă Jacqueline avea de gând să fie a lui – așa cum dorea, așa cum o avertizase – în mod necugetat, era sigur de asta.

Poate era timpul să-și schimbe atitudinea.

Coborî privirea, și se întoarse, atrăgând atenția lui Jacqueline.

– Când am fost aici azi după-amiază, m-ai întrebat de ce aștept din partea ta o decizie atât de clară. Îi întâlni privirea întunecată și își alese cuvintele cu grijă: Nu vreau să te seduc. Să te port pe un val al dorinței – în primul rând al meu...

Jacqueline clipi uimită.

Gerrard continuă pe un ton grav:

– Știu, aș putea. N-ar trebui decât să merg puțin mai departe. Dar vreau și altceva de la tine.

O seducție impusă de mine.

Nu spuse aceste cuvinte, dar Jacqueline le auzi.

De la bun început o prevenise că nu-i putea promite nimic, și totuși afirmase că pe ea o privea altfel. Era mai mult decât o simplă cucerire.

Nu-i *putea* promite, nu că n-ar fi vrut.

Privindu-i chipul rigid, impasibil, Jacqueline își dădu seama pentru prima oară că în spatele lui se ascundea o persoană plină de slăbiciuni, exact ca ea.

Oare nu-i putea promite pentru că nici el însuși nu știa? Pentru că era la fel de nesigur ca ea în privința relației lor și a direcției în care evolua?

Și dacă ea refuza, îi întorcea spatele și niciunul dintre ei nu va afla vreodată? Jacqueline se ridică, fără urmă de ezitare. Părăsind banca, reduse distanța dintre ei. Gerrard îi urmărea fiecare pas, cu chipul transfigurat de dorință. Scoțându-și mâinile din buzunare, le întinse spre ea. Jacqueline se opri abia atunci când sânii ei îi atinseră pieptul.

Pentru o clipă, simțindu-i mâinile cuprinzându-i mijlocul, simțind căldura emanată prin mătasea subțire a cămășii, se uită în ochii lui.... și nu descoperi nicio schimbare de atitudine. O aștepta pe ea – o aștepta să se decidă.

Gerrard o dorea la fel de tare precum și ea îl dorea pe el.

Întinzând brațele, îi cuprinse gâtul puternic în palme; ridicându-se pe vârfuri și trăgându-i capul lui în jos, își apăsă buzele peste ale lui.

Ea îl sărută pe el, nu invers, iar el o lăsa. O lăsa să-și strivească buzele de ale lui, să-și strecoare limba în gura lui, să imprime ritmul, să exploreze. Gerrard accepta tot ce avea ea de oferit, dându-i ce voia în schimb, înclinând capul când ea îi cerea.

Era îmbătător. Gerrard se afla la dispoziția ei, cufundându-se amândoi în ceea ce era la fel de surprinzător pentru el pe cât era pentru ea.

Gerrard îşi dezlipi buzele de ale ei. În lumina slabă, ochii li se întâlniră pe sub pleoapele grele. Cu o mână, Gerrard îi cuprinse capul în palmă; cu cealaltă o ţinu strâns lipită de el.

– Nu ştiu unde vom ajunge, dar vreau să străbat acest drum alături de tine.

Jacqueline îi mângâia faţa cu degetele.

– Da. Şi eu vreau să ştiu.

Jacqueline intuia că nici Gerrard nu controla situaţia, nu el dicta, nu el direcţiona – şi el căuta răspunsuri.

Între ei doi licărea tentaţia, atât fizică, cât şi emoţională. Şi el o putea simţi, pe ea şi promisiunile ei, dar niciunul dintre ei nu cunoştea rezultatul. Din punctul ăsta de vedere Gerrard nu era mai experimentat decât ea.

Ideea părea tentantă – să ştie că, dacă mergeau mai departe, şi el, ca şi ea, erau expuşi unui risc.

Buzele lui Gerrard le dezmierdau pe ale ei, şi Jacqueline tânjea – nu doar după sărut, ci după mai mult.

– Cunoşti decizia mea. Vocea ei era joasă, gravă, sirena, pe care doar el o scotea la lumină colorându-i timbrul. Înălţă capul şi spuse: Convinge-mă că am luat decizia corectă.

Jacqueline simţi impulsul lui Gerrard de a-i zdrobi buzele într-un sărut, dar el se abţinu. În schimb, o privi pe sub pleoapele grele şi ridică braţele, mângâind-o cu palmele până când îi cuprinse sânii, apoi degetele îi dezmierdară cu pricepere sfârcurile înmugurite.

Jacqueline fu copleşită de senzaţie. Gerrard se mai jucă o clipă, apoi lăsă iar capul în jos pentru un sărut lung, languros, în timp ce îşi folosea degetele puternice pentru a-i ataca simţurile.

Când ridică în cele din urmă capul, corpul lui Jacqueline era fierbinte, nervii încordaţi. Dorea. Aştepta.

– O să te conving. În lumina slabă, Jacqueline îi surprinse un zâmbet. Dar nu aici, nu acum.

Jacqueline clipi şi reveni la realitate, la luminiş şi la

heleşteu. Gerrard avea dreptate. Nu aici, nu acum; trebuia să se înapoieze în sala de bal, să mulţumească gazdelor şi să se întoarcă acasă cu trăsura, alături de ceilalţi.

Buzele lui fremătau, iar Jacqueline simţea că tot corpul o doare, anticipând plăcerea. Cu un deget îi mângâie colţul buzelor, apoi se desprinse din îmbrăţişarea lui.

– Mai târziu.

Jacqueline se întoarse; porniră împreună spre casă.

Aşteptarea îl scotea din minţi.

Gerrard se plimba agitat prin faţa ferestrei din dormitorul său şi îşi dorea ca timpul să se scurgă mai repede. El şi Jacqueline se întorseseră în sala de bal, se purtaseră cu bună-cuviinţa de rigoare, înduraseră drumul către casă în trăsura, din fericire pentru ei, cufundată în întuneric.

Lord Tregonning se despărţise de ei în holul de la intrare. Jacqueline şi mătuşa ei urcaseră scările spre dormitoarele lor. El şi Barnaby le urmaseră; Gerrard făcuse un efort considerabil ca să se îndrepte spre dormitorul lui şi nu spre al ei.

Îi dăduse liber lui Compton; liniştea punea încet-încet stăpânire pe casă. Când se va întâmpla acest lucru, se va duce în dormitorul lui Jacqueline.

De cât timp avea nevoie ea să scape de cameristă?

Murmurând o înjurătură, se întoarse şi se duse lângă şemineu, holbându-se la ceasul de pe cămin. Minutele treceau foarte greu. Ar fi trebuit să-i spună să nu se dezbrace; ar fi făcut orice pentru şansa de a o dezbrăca de rochia aceea de culoarea bronzului, dar se îndoia că ea şi-ar da seama...

Auzi un zgomot înăbuşit de paşi. O clipă mai târziu, uşa se deschidea şi Jacqueline păşea grăbită înăuntru. Îl văzu şi pluti în direcţia lui – îmbrăcată cum fusese la bal.

Gerrard o prinse în braţe.

Îşi încolăci braţele în jurul ei, ridicând-o de pe podea, şi o sărută înflăcărat.

Prinzându-l cu mâinile de gât, Jacqueline îşi desfăcu buzele şi se lipi de trupul lui.

Gerrard îi puse o mână în mijlocul spatelui, presându-i şoldurile de ale lui, iar cu alta îi cuprinse capul, fixându-l pentru a putea să o devoreze.

Fără reţinere.

Gerrard o avertizase; acum putea doar să se laude pentru previziunea sa, fiindcă nici în visele sale cele mai sălbatice nu-şi imaginase că poate fi aşa.

Combustie spontană.

O nevoie imediată, mai primitivă decât orice altceva simţise până atunci. Era un gentleman sofisticat, un amant experimentat, totuşi Jacqueline nu păruse a comunica cu acea parte a lui. Fu de-ajuns atingerea buzelor ei, mângâierea inocentă a degetelor ei pe chipul său pentru ca Gerrard să-şi piardă mintile; toate îngrădirile impuse unui gentleman dispărură, depăşite de nevoia elementară de a o face a lui.

Cu totul.

Aşa cum o avertizase, complet.

Jacqueline simţi pasiunea în el, simţi barierele sale topindu-se în faţa acesteia, gustă aviditatea răvăşitoare a gurii lui, simţi posesivitatea mâinilor sale, a trupului său apăsat de al ei. Nu se gândi niciun moment să se ferească din calea acestei elementare aviditâţi; în schimb, exulta la gândul că ea, trupul ei, putea fi dorit de Gerrard în acest fel.

Dincolo de raţiune. Dincolo de cuvinte. Se aflau acolo unde doar faptele vorbeau, unde doar acţiunile aveau sens.

Peste un minut mâinile lui se plimbau pe spatele ei, iar corsetul îi cădea. Gerrard îi desfăcuse şireturile.

Jacqueline trase aer în piept când buzele lui se desprinseră de ale ei; îi dezmierdă bărbia cu sărutări, apoi îi înclină capul, sărutându-i acel loc delicat şi sensibil din spatele urechii înainte de a se apleca şi a-i urmări cu buzele linia delicată gâtului.

Excitată, cu nervii încordaţi, Jacqueline îi simţi palma alunecând peste rochia ei de mătase. Degetele lui se încordară şi-i strânseră pielea provocator, apoi îi urmăriră decolteul; respiră uşurată atunci când Gerrard îi scoase rochia. Eliberat de pe sânii ei, corsetul îi căzu peste talie. Mânecile minuscule erau doar nişte petice peste braţele sale. Eliberându-şi braţele, Jacqueline îi înlănţui umerii.

Abia mai respira când Gerrard ridică capul şi privi în jos. Sânii erau încă acoperiţi de furoul care se strângea chiar deasupra lor.

O mişcare şi şnurul era desfăcut. Gerrard apucă furoul cu mâinile şi trase de el.

Camera era plină de umbre. Totuşi era suficientă lumină pentru ca Jacqueline să poată vedea chipul lui Gerrard, să-i desluşească expresia feţei în timp ce admira ceea ce tocmai scosese la iveală.

Îi mai văzuse sânii; Jacqueline îşi aminti acest lucru, totuşi, cercetându-i faţa cu respiraţia întretăiată, văzu în ochii lui ceva mai mult decât o simplă aprobare.

Captivat, Gerrard ridică o mână şi-i cuprinse un sân, cântărindu-l, studiindu-l, apoi strânse degetele şi îl frământă, întinzându-i şi mai tare nervii. Îi examina textura pielii de parcă ar fi fost o minune a lumii, de parcă sfârcul înmugurit al sânului era demn de cea mai atentă observaţie din partea lui.

Fascinaţie. Îl simţi pe Gerrard căzând sub vraja ei – fascinaţia pe care, se pare, corpul ei i-o stârnea.

Jacqueline stătea nemişcată, privindu-l în timp ce o studia; se simţea copleşită de o forţă feminină care nu semăna cu nimic din ceea ce ştia ea.

Cu siguranţă, un semn că toate acestea trebuiau să se întâmple. Că acesta, acum şi aici era drumul pe care ea trebuia să meargă.

Gerrard înclină capul şi-i sărută fierbinte curba superioară a unui sân, momentul în care Jacqueline se hotărî definitiv

să meargă mai departe, abandonându-se senzațiilor. Gerrard îi prinse cu gura unul dintre sfârcurile întărite și-l supse ușor.

Jacqueline gâfâi, apoi capul îi căzu pe spate. Cu ochii închiși, încleștă degetele în umerii săi, apoi și le plimbă pe ceafa lui, prin părul lui mătăsos, mulțumindu-i în gând că o ținea suficient de strâns ca să nu se prăbușească pe podea.

Mintea îi fu invadată de un amalgam de senzații. În atingerea lui se simțea ceva mai mult, mai intens, mai crud decât simpla dorință, o pasiune pe care Jacqueline, așa inocentă cum era, o recunoscu drept posesivitate.

Gerrard nu mai gândea, nu-și mai ascundea în niciun fel sentimentele sau intențiile. Jacqueline venise la el; asta era încurajarea de care aveau nevoie demonii din el ca să se dezlănțuie.

Singurul lucru care îl mai împiedica să o dezbrace, să o întindă pe pat și să se învăluie în ea, să o posede în cea mai primitivă manieră, era o uniune stranie a celor două jumătăți ale sale. Demonii masculinității sale, întărâtați de pasiune și de o posesivitate sălbatică, erau, atunci când era vorba de Jacqueline, nu copleșiți, ci asimilați de simțurile sale estetice.

În timp ce demonii din el continuau să-și facă simțită prezența, transformându-i fiecare atingere într-o cerere, fiecare mișcare într-o poruncă, și nu rugăminte, era conștient de nevoia de a evolua lent, de a explora și experimenta fiecare fărâmă de pasiune, de dorință, evocată de capitularea ei în fața lui.

Când își dezlipi în cele din urmă buzele de pe sânii ei, Jacqueline era înfierbântată, nerăbdătoare, în inocența ei, să formuleze și ea revendicări. Gerrard răspunse la mișcările ei poruncitoare, descotorosindu-se de haină și aruncând-o pe podea. Vesta i-o luă pe urme.

Mâinile lui Jacqueline îi mângâiară pieptul, iar Gerrard își ținea răsuflarea, nu atât din cauza acestei atingeri, cât a promisiunilor evocate de ea. O privi atent în ochi când ea

întinse mâinile spre cravata lui, văzu încordarea de pe chipul ei când desfăcu nodul cu mișcări nesigure.

Apoi îndepărtă ultima barieră dintre trupurile lor, smulgându-i cămașa din betelie și strecurându-și mâinile sub ea, mici palme pe pieptul puternic și gol. Jacqueline înălță capul; Gerrard îl coborî pe-al lui și buzele li se unira din nou.

Gerrard savură câteva lungi momente pasiunea ei crescândă, dulce, fierbinte și nespus de feminină.

A lui. În întregime a lui.

Încolăcindu-și brațele în jurul ei, coborî o mână pe spatele lui Jacqueline, peste curba șoldurilor, împingând mai jos rochia de mătase care alunecă pe podea.

Rochia se strânse la picioarele ei, trăgând și furoul după ea. Gerrard o prinse cu o mână de fese, o lipi de el și începu să exploreze. Să o excite și mai tare. Mângâind, dezmierdând, simți aburii de dorință generați de mângâierea lui pe când îi atingea rotunjimile delicate.

O dorință de nestăvilit.

Goală în brațele lui, lipită de un trup a cărui încordare întruchipa promisiunea virilității, Jacqueline dădu frâu liber simțurilor care se învârtejeau la atingerea lui, la mângâierile lui din ce în ce mai intime.

Un avertisment, dar nu unul de durere. De posedare, dar ea tânjea deja după asta.

O aștepta cu o nerăbdare din ce în ce mai mare, care o făcu să-și înfigă unghiile în pielea lui pentru a-l îndemna să continue.

Curentul de aer rece care îi mângâia pielea o făcea conștientă de goliciunea ei; ar fi trebuit să se simtă nesigură, temătoare – în realitate, nu-i păsa; descoperea revelația intimității. Rezerva, timiditatea, modestia erau toate alungate în cotloane îndepărtate ale minții, copleșite de o necesitate mai puternică decât și-ar fi putut imagina. Jacqueline voia

totul – voia ca şi Gerrard să fie gol, voia să-i simtă pielea atingând-o pe-a ei, avea nevoie de această intimitate fizică, avea nevoie ca el să se unească cu ea.

Acum.

Presându-şi trupul de al lui, oferindu-i gura, răspunzând la fiecare cerere a lui, Jacqueline coborî mâinile de pe pieptul lui. Peste pielea fierbinte şi fremătândă a abdomenului, peste muşchii încordaţi, către betelia pantalonilor. Şi mai departe. Îi atinse erecţia.

Şi-i simţi respiraţia oprindu-i-se. Simţi discontinuitate în concentrarea lui. Apăsă languros palma pe el, apoi întinse mâna după nasturi. Gerrard trase adânc aer în piept şi o prinse de mâini. I le dădu în lături, puse capăt sărutului şi o ridică în braţe. Ar fi vrut să înainteze mai lent, dar Jacqueline se grăbea.

O duse în braţe câţiva paşi, îngenunche şi o întinse pe pat. Oprindu-se, o privi cu mintea aproape golită, subjugat de priveliştea trupului gol, înfiorat de dorinţă, apoi îşi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă, după care începu să-şi desfacă în grabă nasturii de la pantaloni.

Scăpă de ghete, îşi scoase pantalonii şi şosetele; gol, se întinse alături de ea, se apropie de ea sprijinit într-un cot pentru a o putea privi mai bine. Concentrată, Jacqueline se întinse după el; din nou Gerrard îi prinse mâinile. De data asta le încătuşă în ale sale; răsucindu-se, i le fixă pe pat deasupra capului.

Jacqueline respira sacadat. Se încruntă, deschise gura...

– Nu spune nimic. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar Gerrard observă cât de larg deschişi erau ochii ei.

– Ştiu de ce ai nevoie.

Şi de ce am eu nevoie.

Privi în jos, îşi lăsă ochii să se desfete cu priveliştea ei, ca un dar încântător. Simţi adevărul strivindu-l. Simplul act ar fi însemnat mult mai puţin în raport cu ceea ce aveau nevoie, sau meritau.

Sânii ei rămăseseră dilataţi, fermi şi tari, vârfurile lor înmugurite cerşindu-i atenţia. Pielea ei, albă ca o perlă, aproape că strălucea cu delicateţea satinului, o priveliştе ademenitoare. Cavitatea pântecului, golul buricului îl invitau să le guste. Sub abdomenul neted, cârlionţii aurii acopereau proeminenţa osului pubian, adăpostind carnea delicată dintre coapse.

Privirea îi alunecă de-a lungul coapselor, curbate delicat în apropierea genunchiului, de-a lungul gambelor până în dreptul gleznelor fine.

Pentru el, această lungă linie întruchipa esenţa feminităţii; întinse braţul şi o trasă, o mângâie cu palma.

Jacqueline se înfioră.

Întorcând privirea spre chipul ei, remarcă reacţia când îşi plimbă mâna în sus, de pe gambă pe genunchi, peste coapsă şi peste ridicătura şoldului, peste talie, sâni, umeri, şi mai sus, peste partea inferioară a braţelor, până la degete. După aceea schimbă sensul, trecându-şi degetele peste faţa ei, apoi, deschizând palma fierbinte, peste gât, în jos, spre centrul corpului, peste buric, peste pântecele plat.

Apăsă uşor, observându-i privirea întunecându-se. Se răsuci peste ea, aplecându-se să o sărute din nou, în timp ce mâna i se ducea în jos, cu degetele răsfirate printre firele de păr cârlionţat, către carnea alunecoasă dintre coapse.

Trupul lui Jacqueline se contorsionă; depărtă picioarele într-o invitaţie mută. Gerrard îşi strecură un picior între coapsele ei, o acoperi cu palma, apoi strecură două degete în edenul ameţitor al trupului ei.

Jacqueline gemu, un sunet înăbuşit scăpat printre dinţi. Înfierbântată şi scoasă din minţi, se smuci din strânsoarea lui, prea puternică pentru ea. Gerrard se înfioră atunci când, neputând să-şi mişte mâinile, Jacqueline îşi folosi trupul, toate rotunjimile sale feminine ca să-l tenteze.

Gerrard se opuse o vreme, apoi îi eliberă mâinile şi se întinse deasupra ei. Jacqueline îşi puse palmele pe umerii, pe pieptul său, înşfăcându-l cu lăcomie. Stârnindu-l.

Totuşi el rezista. Desfăcându-i coapsele, se aşează între ele, vrând totuşi chiar mai mult şi ştiind că poate obţine mai mult de la ea.

Jacqueline lăsă capul pe spate, gâfâind puternic. Înainte să-şi poată veni în fire, Gerrard îi sărută sânul.

Ea se smuci; acest contact violent îi provoca senzaţii acute, greu de suportat. Închise ochii şi aproape suspină. Umiditatea fierbinte a gurii lui în contact cu sfârcurile hipersensibile ale sânilor erau o recompensă şi o pedeapsă în acelaşi timp. Dar voia mai mult, mult mai mult – şi ştia exact ce.

Simţea erecţia grea a lui Gerrard presându-se de interiorul coapsei sale. Asta voia.

Voia să fie conştientă atunci când se va întâmpla.

Încleştându-şi mâna pe un sân, Gerrard supse şi mai tare din el, întetindu-şi în acelaşi timp mişcările mânii dintre coapsele lui Jacqueline.

– *Gerrard*! strigă ea şi se arcui sub el, cu degetele înfipte în umerii lui, simţindu-i tăria, firele cârlionţate de păr frecându-se provocator de pielea ei.

Ridicat deasupra ei, o strivea cu greutatea trupului său gol, musculos. Trăgând aer în piept, Jacqueline întredeschise buzele. Îi observă privirea pe sub pleoapele grele în timp ce Gerrard ridica capul.

– Acum – *te rog!* Ia-mă acum.

Această rugăminte îi ieşi de pe buze într-un geamăt care o făcu să-şi piardă răsuflarea.

Chipul lui Gerrard era ca o mască sculptată de pasiune; îi căută privirea, apoi coborî ochii. Înclină încă o dată capul pentru a-i săruta buricul.

Jacqueline suspină, încleştându-şi cu disperare degetele în umerii lui, înspăimântată la gândul că poate Gerrard vrea să o desfete ca altă dată.

Gerrard se ridică însă deasupra ei, aşezându-şi şoldurile între coapsele ei larg deschise; echilibrându-şi greutatea pe braţe, o penetră.

Jacqueline îşi ţinu respiraţia, simţi ochii holbându-i-se, în timp ce capul voluminos al erecţiei lui intra în ea. Dilatând-o.

Jacqueline clipi. Timp de o secundă se întrebă cum...

Gerrard îndoi spinarea şi se împinse înăuntru. Neiertător. Tare, adânc.

Durerea o invadă – Jacqueline gâfâi, închise ochii. Respiraţia i se opri în gât; plămânii i se blocară.

Gerrard stătea nemişcat, zidit în ea, nespus de mare, nespus de greu. Complet străin.

Atât de masculin.

Nespus de bine-venit...

Durerea acută începuse deja să dispară; trupul i se destinse. Îşi descleştă degetele din bicepşii lui, unde unghiile îi lăsaseră urme adânci.

Gerrard lăsă capul în jos, îi găsi buzele, respiră peste ele:

– Nu e nicio grabă.

Apoi o sărută.

Dar se îndoia. Jacqueline îi răspunse la sărut cu aviditate. Mângâindu-i trupul cu mâinile, se agăţă de el; în momentul în care el începu să se mişte, Jacqueline ştia ce voia, de ce avea nevoie. Acum.

Gerrard intră adânc, iar Jacqueline era cu el, arcuindu-se sub el, îndemnându-l să continue. Vrând mai mult. Vrând totul; dacă asta trebuia să-i dea ea, voia acelaşi lucru în schimb.

Şi primi.

Gerrard gemu şi îşi pierdu controlul. Îşi întrerupseră sărutul, gâfâind. Erau prinşi în dans. Căldura le invada trupurile, pulsa între ei. Trupul lui se mişca peste al ei, înăuntru, în afară, trupul ei părea că prinsese ritmul – se mişca cu el, împotriva lui.

Ritmul creştea, un crescendo demonic de mişcare şi căldură mistuitoare. Un efort constant spre un punct culminant care timp de câteva momente lungi, chinuitoare, păruse imposibil de atins.

Şi iată-i acolo.

În centrul tornadei de pasiune, înconjurați de flăcări care-i lăsară fără suflare, cu nervii întinşi la maximum pe măsură ce senzațiile se contopeau.

Toate simțurile lui Jacqueline fuseseră trezite la viață pe măsură ce el intra tot mai adânc, mai puternic în ea, iar ea răspundea cu înfocare.

Sub el, Jacqueline trăia fiecare mişcare, fiecare penetrare impetuoasă. Agățându-se cu disperare de el.

Apoi se pierdu.

Țipă, simți nervii destinzându-se şi trupul topindu-se. Într-o clipă îl văzu pe Gerrard deasupra ei, cu o expresie golită de pasiunea care-l copleşise, în timp ce trupul ei îl revendica pe-al lui, iar trupul lui îl revendica pe-al ei.

Apoi orgasmul o copleşi, o prinse şi o înecă într-o mare aurie. Jacqueline plutea pe valuri, agățată de trupul lui, simțindu-se în siguranță.

Înainte de a se cufunda în uitare, ea întoarse capul şi-i sărută tâmpla.

– Mulțumesc.

Cu acest cuvânt simplu exprimă tot ceea ce simțea, apoi se lăsă dusă de curent pe culmile extazului.

Mulțumesc.

Acest cuvânt şi emoția cu care fusese rostit continua să răsune în mintea lui Gerrard; se întoarse lent la realitate, savurându-l, simțindu-l intrând în sufletul său, cea mai sinceră, cea mai recompensatoare mângâiere pe care o primise vreodată.

Strategia lui dăduse roade; aşteptarea meritase. Jacqueline venise la el, şi acum era a lui.

Se ridică şi se trânti alături. Îi cercetă chipul; nu descoperi nimic clar, dar Jacqueline părea cuprinsă de o stare de beatitudine. După un moment, se întoarse şi, cu mişcări lente,

blânde, o luă în brațe. Jacqueline veni la pieptul lui, încă semiconştientă, cuprinzându-i mijlocul cu o mână.

Gerrard simțise de multe ori căldura unei femei moleşite în brațele sale, dar de data asta i se părea altfel. Era foarte conştient de prezența ei, de pielea, de brațele ei, de părul mătăsos, de răsuflarea ei. De greutatea, de căldura ei – de tot ce însemna ea pentru el – de parcă prin unirea lor se crease o legătură mai profundă şi mai strânsă decât de obicei.

Se întrebă dacă asta se întâmpla atunci când un bărbat îşi găsea perechea.

Zâmbi leneş şi cu vădită aroganță. Auzi din nou cuvintele ei...

Înțepeni. Zâmbetul îi dispăru. *Mulțumesc?*

Rămase cu ochii închişi, dar mintea îi lucra frenetic. De ce îi mulțumise? Ea era cea care i se dăruise, nu invers. Ea, cea care-l acceptase ca amant şi eventual pețitor – nu ar fi trebuit să-i mulțumească el?

Brusc îşi aminti celelalte erori pe care le făcuse atunci când evaluase felul în care Jacqueline gândea sau reacționa. Dacă ea îndrăznise să-i judece capacitățile de portretist, nu putea şti ce gânduri îi mai puteau trece prin cap.

Auzi din nou acel „mulțumesc"; avu o senzație neplăcută. *Oare* Jacqueline presupusese că avea de gând să se căsătorească cu ea – că Gerrard văzuse în întoarcerea ei în camera lui acceptarea cererii în căsătorie?

Imediat ce mintea lui formulă această întrebare, Gerrard găsi răspunsul – era probabil negativ.

Acest lucru părea limpede pentru *el*. Nu-şi mai amintea când luase această hotărâre, dar acceptase pe deplin ideea căsătoriei, uitând parcă de repulsia pe care i-o stârnise până de curând.

El nu se schimbase cu nimic; pur şi simplu văzuse acest lucru. Reticența lui față de dragostea pentru o femeie exista încă, dar nu era suficient de puternică pentru a-l întoarce din drum, pentru a învinge impulsul de care se lăsa condus acum.

Totuşi, convertirea lui la grupul celor care vor să pună capăt celibatului nu se datora vreunui gest al lui Jacqueline. Senzorii săi erau foarte sensibili la tinere domnişoare care umblă după măritiş; la Jacqueline nu descoperise astfel de intenţii. Fascinaţia ei pentru el era inocentă şi sinceră, lipsită de orice gând ascuns.

Exista totuşi un motiv pentru care Jacqueline îl cucerise.

La vârsta de douăzeci şi trei de ani, Jacqueline era lipsită de experienţă socială chiar şi după standardele unui flăcău de la ţară. Din cauza morţii lui Thomas şi a mamei sale, Jacqueline nu fusese introdusă în marea societate, cu atât mai puţin în cercurile în care se învârtise el. Ea nu ştia cum se petrec lucrurile în astfel de cercuri.

Nu cunoştea căile.

Şi cum singura prietenă apropiată de vârsta ei era Eleanor...

Îşi simţea gura uscată. Deloc surprinzător că Jacqueline nu înţelesese purtarea lui.

Plăcerea care-l invadase mai adineauri dispărea treptat; i se făcuse somn, dar continua să se gândească la pasul următor.

Dacă Jacqueline nu se gândise încă la măritiş, atunci ar fi fost cazul să-i îndrepte încet-încet atenţia în această direcţie *înainte* de a-şi afirma limpede o asemenea intenţie. Gerrard cunoştea femeile, în special pe cele care preferă să ia singure aceste decizii. Cu siguranţă că Jacqueline avea aceeaşi pretenţie, aşa că va aduce subiectul în discuţie şi o va lăsa pe ea să decidă – să vadă lucrurile aşa cum le văzuse şi el – înainte de a-i cere oficial mâna.

Singura problemă era cum să facă acest lucru. Mintea lui analiză acest aspect; somnul îi înceţoşă gândurile şi în cele din urmă le alungă.

O singură concluzie se desprindea limpede.

Avea o vastă experienţă în a descuraja tinerele, totuşi habar n-avea cum să aducă una în faţa altarului.

Simţurile lui Jacqueline pluteau adormite prin aburii plăcerii, concentrându-se încetul cu încetul asupra trupului său.

Asupra mâinilor care mângâiau cu tandreţe, asupra buzelor care-i sărutau umerii.

Asupra amantului fantomatic care o trezise la viaţă în puterea nopţii.

Ridicând pleoapele grele, aruncă o privire în jur, dar nu reuşi să vadă nimic chiar şi cu ochii săi obişnuiţi cu întunericul.

Doar prezenţa bărbatului de lângă ea.

Şi dorinţa care se născuse între ei.

Se întoarse către el, în braţele lui. Întinse mâinile spre el.

Descoperi muşchi şi oase; bâjbâia ca un orb. Întinse palmele peste braţele lui care o cuprinseră, peste umerii largi care-i oferiră protecţie.

Era un anonim, la fel ca şi ea, despărţiţi de identităţile lor de întunericul absolut, şi atât de liberi încât îşi permiteau să se lase conduşi de pasiune.

Senzaţiile tactile reprezentau singura interacţiune dintre ei, laolaltă cu incoerentele sunete ale pasiunii. Niciunul dintre ei nu vorbea; în ceea ce o priveşte, nici nu avea nevoie de cuvinte. Simţurile se ascuţiseră şi fiecare mângâiere, fiecare atingere de degete era grăitoare.

El o duse mai departe decât înainte, mai sus, mai adânc pe tărâmul dorinţelor fizice. Îşi auzi ecoul propriilor gemete în întuneric.

Era acut conştientă de felul în care trupul său reacţiona la fiecare mângâiere. Îşi dădea seama că se lăsase dominată de el, de pasiunea lui.

El cunoştea foarte bine aceste tărâmuri; deşi o atrăsese şi pe ea aici, o adusese înapoi. Între timp, o lăsase să exploreze, să îl cunoască. O lăsase să îi provoace plăcere, o îndrumase, îi arătase căile.

Într-un final, când era ameţită de pasiune, el o ţintuise pe pat, îi desfăcu coapsele şi se aşezase între ele.

Şi a fost altfel decât în celelalte dăţi, fără ca nici măcar o urmă de durere să le strice plăcerea. Flăcările i-au cuprins şi i-au consumat, şi totuşi au rezistat, cu răsuflarea întretăiată, în drumul spre culmi – şi au cunoscut extazul.

Au fost zguduiţi, au fost aruncaţi departe, au ars printre stele până când, într-un târziu, au revenit pe pământ, în sanctuarul îmbrăţişării. Şi au adormit.

15

Gerrard se trezi, înjură în gând, înălţă capul. Ceasul arăta ora şase. Prea târziu ca să mai...

Reţinându-şi un oftat, puse o mână pe umărul lui Jacqueline şi o zgâlţâi uşor.

– Scoală-te, iubito. Trebuie să te întorci în camera ta înainte să vină cameristele.

Jacqueline se ridică încet, apoi deschise ochii şi clipi către el. În clipa următoare zâmbi ca o pisică îmbătată cu smântână; înainte ca el să o poată împiedica, se întinse spre el, înclină capul şi-l sărută pe buze.

Cu consecinţe previzibile.

Gerrard îi răspunse la sărut. Dar când Jacqueline se trase înapoi, oftând fericită, strânse din dinţi şi o grăbi.

– Trebuie să ajungi în camera ta. Acum.

Jacqueline se clătină, dar Gerrard o susţinu; sărind din pat, îşi trase lenjeria pe ea, apoi se întinse după rochie.

Jacqueline se sprijini de el, încântată că-i putea atinge trupul cu atâta uşurinţă. Întorcând privirea către el, îi căută ochii, apoi înălţă capul şi îi oferi buzele.

Gerrard ezită, dar apoi îi făcu pe plac... Jacqueline exultă; se părea că nici el nu putea rezista.

Cu atât mai bine; după experienţa de azi-noapte, se temea că va deveni dependentă – i-ar fi plăcut ca şi el să aibă aceeaşi senzaţie.

Gerrard înălţă capul. Îi atinse tâmplele cu buzele; Jacqueline oftă şi privi înainte, relaxată şi lipsită de vlagă, lipită de el.

– De ce mi-ai mulţumit? Cuvintele lui, rostite în şoaptă, îi zburară pe lângă ureche. Trebuie să ştiu.

Jacqueline zâmbi.

– Pentru că mi-ai arătat cu atâta pricepere ce voiam să ştiu.

Gerrard îşi îndreptă spatele, susţinând-o. Jacqueline simţi că îi lega şireturile.

– Eşti destul de recunoscătoare ca să-mi acorzi o recompensă?

Lui Gerrard îi plăcea să ceară recompense, dar...

– Eforturile tale merită într-adevăr să fie recompensate, dar... Gerrard termină de legat şireturile. Ce ţi-aş mai putea dărui?

Îi privi chipul; spre surprinderea ei, expresia lui era de nepătruns.

Gerrard îi susţinu privirea un moment, apoi murmură:

– O să mă gândesc eu la ceva. Dar acum – luând-o de braţ, o întoarse către uşă – hai să te ducem repede în camera ta.

Gerrard o conduse până la destinaţie. Se auzeau zgomotele făcute de personalul casei, dar nimeni nu se aventurase încă la etajele superioare. Se despărţiră în faţa uşii cu un ultim sărut pătimaş, apoi Gerrard se întoarse tiptil în camera lui, furişându-se pe coridoarele pustii.

Aşa cum bănuise, Jacqueline nu se gândea la căsătorie. Totuşi va trebui să înceapă să se gândească la asta, şi încă repede. Nu avea experienţă în privinţa asta, dar în fond cât de greu putea fi să convingi o tânără de douăzeci şi trei de ani?

*

Ajunsă în camera ei, Jacqueline îşi dezbrăcă rochia şi se aruncă în pat, adormind instantaneu.

Se trezi târziu. Când se duse să se spele, gândurile îi zburau nu atât spre evenimentele nopţii trecute, cât spre consecinţele acesteia.

Se întreba cum ar trebui să se poarte de-acum încolo faţă de Gerrard. Înainte doar se sărutase cu un bărbat. Dar acum...

Habar n-avea; oricum, cinci minute mai târziu, îmbrăcată într-o rochie de muselină verde cu volane, intra în sufrageria pentru micul dejun.

Aşezat pe locul lui obişnuit, Gerrard îi căută privirea. Expresia lui era impasibilă, totuşi ceea ce citi în ochii lui o făcu să se înfioare.

Gerrard înclină capul.

– Bună dimineaţa.

Jacqueline îşi drese glasul.

– Bună dimineaţa.

Luându-şi ochii de la el, îl salută pe Barnaby, care-i răspunse cu un zâmbet inocent. După ce-şi umplu farfuria cu mâncare, se întoarse la masă şi se aşeză. Millicent îi turnă ceai; Mitchel îi întinse ceaşca. Jacqueline o luă, sorbi din ea şi îşi mai reveni. Până acum, totul era în regulă.

Millicent trecu în revistă succesele înregistrate la bal.

– Încă nu sunt sigură că Sir Godfrey a asimilat corect *toate* amănuntele.

Pe parcursul următoarelor minute, ea, Gerrard şi Barnaby făcură schimb de impresii.

– Te avertizez, spuse Millicent, aşezându-şi şervetul pe masă, că astăzi vom avea o mică armată de vizitatori. Toţi vor vrea să afle mai multe – mi-aţi fi de ajutor, domnilor, dacă aţi fi de faţă.

– Da, desigur, spuse Barnaby.

Gerrard îşi dădu acordul ceva mai greu. Aruncând o privire spre Jacqueline, îşi împinse scaunul în spate.

– Ţinând seama de faptul că îmi voi petrece după-amiaza în salon, trebuie să mă apuc acum de pictat. Vreţi să mă scuzaţi?

Millicent îl expedie printr-un gest elegant din mână. Înăbuşindu-şi un sentiment de regret, Jacqueline îi zâmbi şi-l lăsă să plece.

Dacă avea să-şi petreacă ziua pictând... se întoarse spre Millicent:

– Trebuie să-mi pun lucrurile în ordine. Dacă nu aveţi nevoie de mine, voi face asta acum.

Millicent fu de acord. Apoi ea şi Barnaby se lansară într-o discuţie despre cunoştinţele comune din Bath.

Mitchel Cunningham se ridică odată cu ea şi o conduse până la uşă.

– Să înţeleg, începu el, că aţi petrecut o seară plăcută?

Mitchel participa uneori la astfel de evenimente. Seara trecută nu fusese prezent. Jacqueline zâmbi.

– Da, mai mult decât te-ai aştepta.

Mitchel ezită, apoi întrebă:

– A:: venit şi soţii Entwhistle?

– Da. Jacqueline îl privi în ochi. M-am bucurat să pot vorbi cu ei. Sunt la fel de hotărâţi ca şi noi să-l găsească pe ucigaşul lui Thomas.

Mitchel îi studie chipul; părea uimit.

– Înţeleg.

Cu sprâncenele încruntate, Mitchel se înclină, după care se despărţiră.

Întrebându-se – pentru prima oară – ce părere avea Mitche Cunningham despre ea, Jacqueline se îndreptă spre camer doamnei Carpenter.

După ce se consultă cu menajera, Jacqueline chemă cameristele să o ajute să pună în ordine aşternuturi şi prosoape. După aceea se ocupă şi de feţele de masă.

Când orologiul bătu ora douăsprezece, constată cu uimire

că Eleanor încă nu apăruse, ca de obicei, să o scoată la plimbare. Nu se mai întâmplase niciodată ca Eleanor să nu vină a doua zi după un bal să comenteze împreună, adesea răutăcios, evenimentele din seara precedentă.

Jacqueline respiră uşurată. Nu avea niciun chef să asculte critici la adresa lui Gerrard care-i refuzase avansurile. Şi deşi în sinea ei era mândră că reuşise ea însăşi să-i reţină atenţia, nu voia să o lase pe Eleanor să afle că ea izbutise acolo unde prietena ei dăduse greş.

Nu ar fi fost frumos. Şi în acelaşi timp nici înţelept din partea ei. Eleanor putea fi răzbunătoare când se înfuria. Nu avea de gând să pună la încercare prietenia dintre ea şi Eleanor.

Vremea prânzului veni, trecu şi Gerrard nu-şi făcu apariţia.

Aşa cum prevăzuse Millicent, când ceasurile băturâ ora trei, apărură vizitatori. O întreagă hoardă umplu salonul şi se revărsă pe terasă.

Barnaby sosise în salon chiar înainte de venirea lor pentru a-şi oferi ajutorul. Privind în jur, o observă pe Jacqueline.

– Mă duc după Gerrard. Atunci când pictează, pierde noţiunea timpului.

Ea ezită, conştientă de dorinţa de a-l avea pe Gerrard alături, respingând totuşi ideea de a-l întrerupe din lucru.

– Dacă e atât de absorbit, cred că e mai bine să-l lăsăm în pace. Sunt sigură că o să ne descurcăm şi singuri, iar el ni se va alătura când va termina.

Barnaby îi întâlni privirea, apoi zâmbi.

– Mă îndoiesc că Gerrard ar fi de acord. Având de ales între a sta alături de tine într-un astfel de moment şi a-ţi picta portretul netulburat în atelier, sunt convins că ar opta pentru prima variantă. Zâmbetul lui se lărgi. O să mă duc până sus să-l anunţ – în plus, s-ar putea să mă omoare dacă n-o fac.

Jacqueline îl privi croindu-şi drum prin mulţime. Îngândurată, se întrebă dacă Barnaby ghicise ceva.

– Unde a plecat domnul Adair?

Jacqueline se întoarse şi o privi pe Eleanor. Venise împreună cu mama sa, foarte îmbufnată probabil din cauza lui Gerrard care nu se afla de faţă să-i alunge proasta dispoziţie.

– Se întoarce imediat – s-a dus să-l scoată pe domnul Debbington din atelier.

Uitându-se spre uşa pe care ieşise Barnaby, Eleanor dădu din cap.

– Aşadar, pictează? Domnul Debbington?

– Da. A început să lucreze la portret.

– L-ai văzut?

– Nu – nu arată nimănui decât lucrarea finală.

– Ce... arogant! Eleanor miji ochii; privi din nou spre uşă. Aseară a refuzat să flirteze cu mine – a fost chiar destul de categoric. Încep să-mi pun întrebări despre domnul Debbington – dacă nu cumva e puţin ciudat.

– Oh? Jacqueline simţi tonul defensiv din vocea lui Eleanore; se străduise să pară doar curioasă. În ce fel ciudat?

– Mă rog, ştii ce se spune despre artişti. Eleanor coborî vocea. Poate că îi plac mai mult băieţii decât fetele.

Jacqueline fu recunoscătoare că Eleanor privea încă spre uşă şi nu-i văzu faţa lungindu-se. Remarci contradictorii îi stăteau pe limbă; se abţinu la timp să facă vreun comentariu.

– Ah... sunt sigură că nu.

Cum ar fi putut să-l apere pe Gerrard de această acuzaţie? Cum ar fi putut povesti ce ştia?

Un alt gând îi trecu prin minte. Oare aşa se năşteau zvonurile, zvonurile nefondate şi care provocau atât de mult rău? Un simplu comentariu răutăcios şi...

Privi în jur, asigurându-se că nu le auzise altcineva.

Lady Tannahay îi surprinse privirea şi-i făcu semn să se apropie.

– Vino. Jacqueline o luă pe Eleanor de mână, hotărâtă să-i

distragă atenția de la acest ultim gând. Lady Tannahay vrea să vorbească cu noi.

Prin fereastra deschisă a atelierului, Gerrard auzise murmurul vocilor pe terasă. Privi spre micul orologiu pe care i-l instalase Compton pe șemineu, oftă și puse deoparte pensulele, apoi coborî spre camera lui să-și schimbe cămașa.

Străbătea coridorul când apăru Barnaby, venind spre el.

– Cum e?

– Interesant. Oprindu-se, Barnaby îl așteptă să se apropie. Toți vor să afle mai multe. După atitudinea lor, pot spune că am făcut ceva progrese în încercarea de a-i convinge că Jacqueline nu are niciun amestec în decesul lui Thomas. Întorcându-se și pornind alături de el, Barnaby continuă: Apropo de moartea mamei sale, unele doamne au început să se întrebe dacă nu cumva și această concluzie trebuie reconsiderată.

Gerrard privi spre el.

– Au spus așa ceva?

– Nu. Mai degrabă au acceptat această posibilitate, dar încă nu a îndrăznit nimeni să conteste un adevăr general acceptat.

Gerrard privi înainte.

– Adică tot avem nevoie de portret.

– Bineînțeles. Tocmai portretul le va oferi ocazia de a-și exprima deschis îndoielile.

Ajungând la scări, coborâră în grabă.

Dezinvolți, cei doi prieteni pătrunseră în salon. Se despărțiră cu un scurt schimb de priviri.

Gerrard o văzu pe Jacqueline vorbind cu Lady Tannahay, cu Eleanor alături de ea. Ambele domnișoare priveau în altă parte, niciuna către el. Considerând că, pentru moment, Jacqueline se afla în siguranță, se opri să discute cu celelalte doamne – care-l întrebară politicos despre familia lui, despre

ședereа lui la Hellebore Hall, dar care voiau în special să afle tot ce știa despre moartea lui Thomas Entwhistle.

Așezată pe canapeaua din centru, Millicent prezida întâlnirea. Întreaga adunare, inclusiv cei care ieșiseră pe terasă să admire priveliștea vorbeau pe un ton diferit față de acela pe care-l sesizase când intrase în sala de bal de la Trewarren Hall. Li se deschiseseră ochii. Barnaby avea dreptate: în privința morții lui Thomas, reușiseră să îndepărteze suspiciunile la adresa lui Jacqueline.

Liniștit, Gerrard zâmbi. Relaxat, porni în căutarea lui Jacqueline.

Aceasta ridică privirea când Gerrard ajunse lângă ea. Zâmbi. O căldură răzbătu din ochii ei și îi făcu să strălucească; buzele șoptiră „Hello".

El îi întâlni privirea și o salută cu o înclinare a capului.

Inima ei făcu un salt, apoi clipi repede, își reveni și întoarse capul.

– Lady Tannahay a întrebat de tine – de stadiul portretului.

– Într-adevăr. Cu ochi scânteietori, Lady Tannahay îi întinse mâna.

Gerrard i-o strânse și se înclină. Răspunse prompt întrebărilor doamnei și fu răsplătit cu sugestia de a le însoți pe cele două tinere la o plimbare pe terasă. Gerrard o trase pe Jacqueline mai aproape, apucând-o de talie, și o întoarse spre ușile-ferestre.

Ea îl privi cu aceeași expresie deschisă, vizibil încrezătoare; apoi el se uită peste capul ei la Eleanor Fritham.

Chipul lui Eleanor deveni inexpresiv; se uită când la el, când la Jacqueline, apoi, mijind ochii, își îndreptă atenția asupra lui Jacqueline cu un aer răutăcios.

– *Credeam...*

– Doamnelor, o întrerupse pe Eleanor, retezându-i vorba. Zâmbi fermecător și o luă pe Jacqueline de braț. Mergem?

Zâmbind la rândul ei, Jacqueline înclină din cap.

Gerrard surprinse privirea lui Eleanor.

Tânăra sesizase ameninţarea din glasul lui Gerrard şi citise acelaşi mesaj în ochii lui. Ezită, apoi încuviinţă:

– Sigur – haideţi să ieşim pe terasă.

Lui Gerrard nu-i plăcu tonul ei, şi nici presentimentul că avea de gând să se răzbune pentru răceala lui – şi pentru că o prefera pe Jacqueline.

Dar când ajunseră pe terasă, Eleanor îşi reluase atitudinea prietenoasă, cel puţin faţă de Jacqueline. În ceea ce-l priveşte, rămăsese în alertă. Ca o pisică la pândă.

Jacqueline era bine dispusă, relaxată, încălzindu-l cu privirea ei. Gerrard era convins că nu era conştientă de faptul că Eleanor îi observa reacţia şi – putea să jure – o interpreta. Inocenţa ei naturală o împiedica să vadă ipocrizia lui Eleanor.

Gerrard rămase în gardă când trecură printre doamnele aflate pe terasă, dar nu se întâmplă nimic. Începuse să se relaxeze când Eleanor se opri brusc şi, zâmbind, se întoarse spre Jacqueline.

– Haide să ne plimbăm prin Grădina Nopţii.

Cei trei se aflau în faţa scărilor principale. Eleanor întinse braţele, atrăgând atenţia doamnelor din jur.

– Este o zi minunată, şi sunt convinsă că domnului Debbington i-ar face plăcere să viziteze această grădină alături de cineva care o cunoaşte atât de bine. Privi fix spre Jacqueline. Nu l-ai dus acolo, nu-i aşa?

Gerrard privi spre Jacqueline; chipul ei încremenise. Se retrăsese din nou în spatele paravanului său interior.

– Nu. Cuvântul fu rostit pe un ton inexpresiv.

Degetele i se înfipseră în braţul lui Gerrard.

Eleanor dădu din cap, zâmbind încântată.

– Nu înţeleg de ce eviţi să intri acolo – mama ta a plecat dintre noi de peste un an. Tot va trebui să viziteze grădina la un moment dat.

Zâmbind îndrăzneţ, Eleanor întinse mâna spre braţul lui Gerrard.

Jacqueline o prinse de încheietura mâinii.

Eleanor tresări, surprinsă. Ochii ei se deschiseră larg.

Dându-i drumul lui Eleanor, Jacqueline trase adânc aer în piept. Gerrard o privi îngrijorat şi văzu cum zidurile din jurul ei se prăbuşesc, o văzu deliberat, exteriorizându-şi sentimentele.

– Mă voi duce din nou acolo – într-o zi. Dar, în cazul în care ai uitat, mama nu a *plecat* dintre noi – a fost împinsă de cineva în Grădina Nopţii. Şi nu eu am fost aceea. Mama a murit acolo, singură. Nu voi călca acolo înainte de a afla cine a fost criminalul, înainte ca acesta să fie descoperit şi să plătească pentru ce a făcut. După aceea, da, voi intra din nou în Grădina Nopţii şi poate îi voi arăta domnului Debbington comorile sale. Până atunci... vă rog să mă scuzaţi.

Vocea lui Jacqueline era mai puternică cu fiecare cuvânt. Înclinând din cap cu răceală spre Eleanor, Jacqueline se întoarse. Gerrard se întoarse şi el şi îi oferi braţul.

Jacqueline privi spre el cu o expresie hotărâtă.

– Cred că am stat destul aici.

– Într-adevăr. Gerrard aruncă o privire în salon. S-a servit ceaiul. Ar trebui să intrăm.

Jacqueline încuviinţă. Cu capul sus, intră pe uşă fără să se uite în urmă. Gerrard privi înapoi, observând surpriza deloc mascată – şi aprobarea – de pe chipurile doamnelor prezente. Remarcă şi expresia consternată întipărită pe faţa lui Eleanor.

Gerrard o conduse pe Jacqueline spre un colţ liniştit al salonului, la mică distanţă de canapea. Lăsând-o singură o clipă, se duse şi luă o ceaşcă de ceai. Întinzându-i-o, îi zâmbi cu căldură.

– Bravo. Vorbea în şoaptă, stând alături de ea, cu faţa spre cameră. Te-ai descurcat foarte bine.

Jacqueline sorbi din ceaşcă, apoi o lăsă pe farfurie.

– Chiar crezi asta?

Jacqueline nu se clinti, continuă să privească oaspeţii – ascultând murmurul care se răspândea dinspre terasă în întreg salonul.

– Aş spune că a fost o reprezentaţie foarte convingătoare, deşi nu acesta e cuvântul potrivit. Ai spus adevărul, ai vorbit din inimă – toţi cei care te-au auzit şi-au dat seama cât de greu ţi-a fost să faci aşa ceva. Oricât de antipatică ar fi Eleanor, în acest caz ţi-a dat apă la moară, iar tu ai avut curajul să profiţi de ocazie şi să joci un rol extrem de dificil.

Jacqueline remarcă admiraţia sinceră, neprefăcută din ochii lui. Se simţi încurajată.

– Parcă te-am auzit spunând că nu a fost o reprezentaţie?

– Nu a fost. Gerrard continua s-o fixeze cu privirea. Rolul pe care l-ai jucat ai fost tu însăţi.

Gerrard o înţelesese foarte bine. Mult mai bine decât o înţelesese vreodată cineva. Jacqueline habar nu avea ce făcuse ca să merite un astfel de dar din partea sorţii, dar nu avea de gând să-l refuze.

Nu voia să renunţe la clipele pe care le putea petrece în braţele lui Gerrard.

În seara aceea aşteptă până ce plecă Holly, numără până la douăzeci, apoi se ridică de la măsuţa de toaletă, îşi legă cordonul halatului şi zbură din cameră.

Spre Gerrard.

Spre plăcerea pe care ştia că o va găsi acolo şi pentru a afla mai multe, pentru a aprofunda relaţia care se înfiripase între ei.

Şi despre asta dorea să ştie mai mult.

Se furişă pe coridor cu paşi uşori. Amintindu-şi scena precedentă – scenă la care nu doar asistase, ci o întorsese în avantajul ei, aşa cum o sfătuise Gerrard după ce o convinsese că posedă forţa necesară pentru a face acest lucru – privi pe ferestre spre terasă, spre scara de marmură care ducea la bolta întunecată a copacilor ce marca intrarea în Grădina Nopţii, remarcând foşnetul acestora în bătaia brizei.

Încruntându-se, încetini paşii, apoi se opri şi se apropie

de fereastră. Privi în stânga şi în dreapta şi descoperi că nu adia nicio briză. Nici măcar plantele înalte din Grădina Vestei nu se clinteau.

Privi din nou tufişurile care încadrau intrarea principală în Grădina Nopţii. Se mişcaseră, era sigură de asta, dar acum păreau la fel de liniştite ca şi restul grădinilor. Ridică din umeri:

– Trebuie să fi fost vreuna dintre pisicile care stau pe la bucătărie.

Întorcându-se, continuă drumul de-a lungul coridorului, îndreptându-şi din nou atenţia spre ţinta sa.

– Vezi? Ţi-am spus! Se duce în camera lui – *deşănţata.*

– Vorbeşte mai încet!

Trecu un minut. Învăluit în umbra întunecată a intrării în Grădina Nopţii, primul vorbitor se întoarse şi privi spre celălalt.

– Ai auzit că a început lucrul la portret?

Celălalt ridică din umeri fără să răspundă.

– Îţi spun, e *grav!* Ar fi trebuit să auzi ce spun babele – că dacă portretul o să-i ilustreze nevinovăţia, vor trebui să se mai gândească. Deja se *aşteaptă* să-şi schimbe părerea.

– Da? Cuvintele erau rostite în şoaptă.

– Ei bine, nu trebuie să se întâmple aşa ceva.

– Exact! Aşa că ce vom face în privinţa asta?

Urmă o altă tăcere prelungită. În cele din urmă, celălalt vorbi pe un ton rece şi inexpresiv:

– Nu-ţi face griji – mă ocup eu de asta.

– Cum?

– O să vezi. Silueta mai impunătoare se întoarse spre Grădina lui Venus. Hai să intrăm.

Jacqueline ajunse la dormitorul lui Gerrard şi se strecură pe uşă. Închizând-o, privi prin cameră şi-l descoperi pe Gerrard în faţa ferestrei.

Nu era nicio lumânare aprinsă; învăluit în umbră, o urmări traversând camera spre el.

În timp ce se apropia, Jacqueline îi studie chipul. Trăsăturile lui erau accentuate; indescifrabil. Imposibile şi implacabile. Cutezătoare, se apropie de el. Se ghemui în braţele sale când el se întinse să o primească; palmele îi cuprinseră mijlocul, cu degetele încordate, strângând-o, apropiind-o de el.

Gerrard o cercetă atent. După un moment, spuse:

– Nu eram convins că o să vii.

Jacqueline ridică întrebător o sprânceană.

– Credeai că o să mă mulţumesc cu o singură noapte?

Gerrard ridică uşor din umeri, dar Jacqueline văzu zâmbetul care-i înflori în colţul buzelor.

– Un bărbat care afirmă că e în stare să ghicească gândurile unei femei se poate înşela.

O sărută delicat pe buze, iar Jacqueline gândi că Gerrard era prea precaut – şi puţinele gânduri pe care le mai avea începuseră să se înceţoşeze. Oftă, apoi încercă să se apropie şi mai mult, dar el o împinse uşor înapoi, păstrând o distanţă de câţiva centimetri între ei.

Jacqueline nu-şi putea imagina de ce, dar se lăsă condusă de el, îşi deschise buzele şi-l lăsă pe Gerrard să-i cuprindă gura – în întregime. Fără grabă. Gerrard valorifică la maximum acest sărut şi o făcu să gâfâie.

– Cred, murmură el, cu ochii întunecaţi sub umbra genelor dese, că înainte să mergem mai departe ar trebui să stabilim câteva reguli.

Jacqueline clipi mirată.

– Reguli?

– Hmm. De exemplu... îţi aminteşti că te-am avertizat că, dacă vii la mine, mă aştept să te am cu totul, în întregime?

Nu avea cum să uite aşa ceva.

– Da.

Gerrard îi sorbi răspunsul de pe buze.

– Există o anexă a acestei reguli. Cu mişcări lente, îi cuprinse sânii în palme. Găsi sfârcurile cu degetele şi începu să le dezmierde.

Jacqueline abia dacă mai respira.

– Dacă ai acceptat să fii pe de-a-ntregul a mea, nu mai poţi renunţa la asta – vei rămâne a mea până îţi voi da eu drumul.

Ştia că nu ar fi fost în stare să facă asta. Se străduia să pătrundă înţelesul cuvintelor lui... Dându-i drumul sânilor, îi slăbi strânsoarea cordonului, îi desfăcu halatul şi îşi strecură mâinile sub el. Îi mângâie şoldurile şi îşi coborî palmele şi mai jos, către rotunjimile netede ale feselor.

Privirea ei deveni distantă, foarte concentrată asupra atingerilor.

– Eşti de acord? întrebă el.

Jacqueline îi cercetă din nou atent chipul.

– Am de ales?

Gerrard o trase şi mai aproape de el.

– Nu.

Ridicând mâinile spre umerii lui, Jacqueline dădu capul pe spate pentru a continua să-l privească în ochi.

– Atunci de ce întrebi?

– Pentru că voiam ca şi tu să cunoşti răspunsul. Să înţelegi felul în care stau... vor sta lucrurile.

– Înţeleg. Jacqueline continua să-l privească în ochi când el o lipi de el, îşi înăbuşi un fior de plăcere simţind forţa braţelor lui, se întrebă ce era licărul pe care îl sesizase în ochii lui.

– Şi acum... ce urmează?

– Ştii şi tu... Gerrard înclină capul. Mergem mai departe.

Exact asta voia şi Jacqueline; îi răspunse cu ardoare la sărut, nerăbdătoare să afle ce cale vor urma de data sta.

Gerrard se aplecă şi sărutul deveni fierbinte, provocator.

Strânse brațele în jurul ei, presându-i trupul de al său, demonstrându-şi clar intențiile.

Spre surprinderea ei, Gerrard se retrase, fără grabă, parcă ştiind că Jacqueline era a lui şi vrând să aibă tot timpul din lume pentru a savura plăcerea. În cele din urmă înălță capul; Jacqueline ridică buzele spre el. Gerrard îi studie fața, dar Jacqueline nu-şi dădu seama ce voia.

Palmele lui Gerrard îi cuprinseră fesele, ridicând-o spre el, direcționându-i şoldurile către erecția sa.

– Lumânările – te deranjează dacă le aprind?

Tonul şi privirea de prădător o convinseră pe Jacqueline că întrebarea izvorâse din vechile lui deprinderi.

„Cum vrei...", fu gata să răspundă, dar reuşi să se oprească. În schimb, întrebă:

– De ce?

– Pentru că vreau să te văd. Cu mişcări lente şi grațioase, Gerrard îi dădu drumul din brațe şi o strânse de mână.

– Ca să te văd în timp ce fac dragoste cu tine.

Inima lui Jacqueline bătea cu putere; se simți amețită. Căldura din privirea lui o învăluia, o mângâia – promițând tot felul de plăceri interzise.

Gerrard îi ridică mâna, îşi trecu buzele peste degetele ei, apoi le desfăcu şi-i sărută palma.

Jacqueline înghiți, încuviințând.

– Foarte bine.

Vocea îi tremura. Gerrard o întoarse; Jacqueline trase aer în piept când el o conduse în cealaltă parte a camerei, unde două lămpi de bronz erau aşezate la ambele capete ale unei mese înguste. Pe peretele din spatele mesei atârna o oglindă mare, pătrată, cu o ramă aurită.

Gerrard se opri în fața mesei. Dându-i drumul lui Jacqueline, aprinse o lampă, urmărit de ea în oglindă în timp ce-o aprindea şi pe a doua. Flăcările pâlpâiră, apoi se stabilizară; Gerrard o privi, învăluit în lumina aurie. Spre

surprinderea ei, Gerrard făcu flacăra mai mică, verificând cu grijă nivelul, apoi se duse să o regleze şi pe cealaltă.

Când termină, Jacqueline se întoarse cu fața spre el. Gerrard o luă de mână; ea se aştepta să fie condusă în pat – în schimb, Gerrard o aşeză în centrul mesei, cu fața spre oglindă, la jumătatea distanței dintre lămpi. Se duse în spatele ei; se uită în oglindă peste capul ei – la ea, la trupul ei –, apoi ridică privirea spre fața ei. Zâmbi.

Perfect. Întinzând mâinile spre umerii ei, îi scoase halatul. Îl aruncă pe fotoliul alăturat, fără să o scape din ochi; apropiindu-se, coborî privirea.

Cămaşa de noapte era de un alb imaculat, subțire şi delicată, acum învăluită în lumina caldă a lămpilor. O încheiase chiar deasupra sânilor. Privirea lui Gerrard alunecă mai jos, peste scobitura spatelui şi şolduri, şi mai jos, peste pântece, către umbra vizibilă a cârlionților dintre coapse. Privirea lui zăbovi puțin acolo, apoi coborî lent, revenind în cele din urmă la față.

Această prelungită examinare vizuală o înfierbântase pe Jacqueline; în timp ce se priveau în ochi prin intermediul oglinzii, Jacqueline se întreba dacă se vedea acest lucru. Chiar când vru să se întoarcă cu fața spre el, Gerrard se apropie de ea şi-i ridică părul. Îşi trecu mâinile prin el, apoi i-l împinse în față, pe umeri.

Cu o expresie impasibilă, Gerrard aranjă buclele căzute. Îşi eliberă degetele şi privi rezultatul, apoi potrivi cu dibăcie şuvițele până când se declară satisfăcut.

Părul castaniu-deschis îi acoperi parțial sânii.

Înainte ca Jacqueline să poată deschide gura, Gerrard o prinse cu mâinile de talie, reducând distanța dintre ei. Jacqueline îi simți căldura învăluindu-i spatele şi se relaxă, dar strânsoarea din jurul mijlocului nu-i permise să se lipească de el.

Ținând-o în fața sa, Gerrard înclină capul; printre şuvițele

de păr, îi căută cu buzele lobul urechii, îl găsi şi o sărută îndelung.

– Desfă-ţi nasturii de la cămaşă, şopti el.

Privindu-i ochii în oglindă, Jacqueline ridică degetele spre primul nasture şi-l desfăcu.

Palmele lui continuau să o strângă de talie, fierbinţi şi puternice, încordându-se tot mai tare pe măsură ce Jacqueline desfăcea nasturii cămăşii. Gerrard o privea în oglindă fără să clipească.

– Desfă-o.

Şoapta gravă, puternică a lui Gerrard o înfioră. Cu privirea fixată asupra imaginii din oglindă, Jacqueline apucă marginile cămăşii şi le depărtă, dezvelindu-şi sânii plini, fermi.

Lumina lămpilor se revărsa asupra ei, accentuându-i formele şi rotunjimile, aruncând umbre peste trupul său. Gerrard îi cerceta cu atenţie trupul; sub această privire mistuitoare, sânii lui Jacqueline se transformară în nişte muguri dureroşi.

Gerrard îndreptă spatele, ridicând capul. Stând în continuare în spatele ei, o privi în ochi în timp ce-i scotea cămaşa de pe umeri.

– Pune-ţi mâinile pe marginea mesei. Jacqueline se conformă, aplecându-se pentru a se sprijini cu palmele de masa de lemn. Nu mişca mâinile de acolo până nu-ţi dau eu voie.

Până nu-ţi dau eu voie... Deodată, Jacqueline fu convinsă că Gerrard îşi alegea cu grijă cuvintele; le rostea uşor sacadat, ca pe nişte comenzi, nu instrucţiuni. Comenzi pe care el se aştepta ca ea să le execute... ca şi când ar fi fost... în întregime a lui.

A lui, să facă cu ea orice doreşte.

Jacqueline se cutremură, totuşi nu se sperie. Se simţea doar excitată.

Iar Gerrard exploata această senzaţie, dictând – după bunul

său plac, dar oare de ce-şi dorea acest lucru? Jacqueline îi privi chipul în oglindă, cu o expresie rigidă, nu atât impasibilă cât impusă.

Privirea lui Gerrard părăsise chipul ei şi acum se plimba asupra sânilor, apoi mai jos. Cămaşa de noapte se strânsese în cute în jurul şoldurilor. Îi mângâie pielea goală, caldă şi fermă, cu degete puternice care se plimbau pe talie, apoi alunecau lent mai jos.

Peste şolduri, aruncându-i cămaşa de noapte pe podea, o grămăjoară de mătase la picioarele sale.

Lăsându-i trupul gol în lumina lămpilor.

Jacqueline îşi simţea plămânii prinşi ca într-o menghină. Nervii ei se încordară la vederea imaginii reflectate în oglindă. A imaginii ei, a nimfei scăldate în lumina lămpilor.

Jacqueline îşi recunoscu faţa, părul, trupul. Şi totuşi ceea ce se reflecta în oglindă era o realitate pe care nu o mai văzuse, o femeie pe care nu o cunoscuse.

O sirenă dezvăluită.

Jacqueline îi simţi privirea, fierbinte ca o flacără, cercetându-i trupul, urmând propria ei privire uimită. Apoi Gerrard îi studie chipul, Jacqueline ridică şi ea ochii, întâlnindu-i privirea întunecată.

Gerrard ridică braţele, îi cuprinse din nou talia, apoi şi le plimbă pe spatele ei fierbinte.

– Nu spune nimic, nu te mişca. Doar uită-te. Priveşte. Şi simte.

Jacqueline nu avea de ales; se simţea prizonieră a fanteziei lui Gerrard. O fantezie din care dispăruse orice inhibiţie şi în care existau doar ea, el şi dorinţa.

Dorinţa lui de a o poseda şi a ei de a-i satisface această dorinţă.

Dorinţa.

O copleşi când mâinile lui Gerrard îi prinseră sânii. Capul lui Jacqueline căzu pe spate, sprijinit de umărul lui, în timp

ce degetele lui mângâiau, strângeau; începu să gâfâie când Gerrard îi descoperi sfârcurile şi le strânse.

El ştia cum să o înnebunească, cum să-i trezească dorinţa, cum să-i alunge reţinerile. Pasiunea îi încălzea pielea până când trupul strălucea sub flacăra ei.

Pe sub pleoapele devenite brusc grele, Jacqueline îl privi pe Gerrard umplându-şi palmele cu sânii ei.

Posedată. A lui după bunul său plac.

Gerrard înălţă capul şi se alătură ei în această fascinantă contemplare. Mâinile lui o atingeau, dezlănţuindu-i simţurile. Lumina lămpilor se revărsa peste rotunjimile netede ale trupului ei, făcându-le vulnerabile în goliciunea lor.

O mână îi părăsi sânii, se întinse peste abdomen, apoi coborî mai jos, apăsând-o cu putere, parcă savurând delicateţea pielii.

Simţurile lui Jacqueline se dezlănţuiră; capul i se învârtea. Promisiunea plăcerii era atât de puternică încât o putea simţi fizic. Îi privi chipul un moment, întrebându-se de ce o dorea aşa. Jacqueline era conştientă de controlul exercitat de el, de hotărârea nestrămutată care-l reţinea de la un simplu act şi care-i permitea să o ia alături de el pe acest drum spre un paradis inadmisibil.

Gerrard simţi privirea lui Jacqueline pe faţa sa şi întrebarea care prindea contur în mintea ei. Atunci coborî mâna şi percepu momentul în care atenţia lui Jacquline se concentră asupra mâinii sale.

Gerrard îşi trecu degetele prin cârlionţii aurii, prinse câţiva între degete şi-i frecă, verificându-le parcă textura. Apoi simţi respiraţia ei întretăiată. Se opri, cu degetele răsfirate între coapsele ei, şi cu cealaltă mână îi strânse sânul, sfârcul, tare, şi mai tare, până când Jacqueline gemu.

Imploră. Îşi răsuci şoldurile înainte, mângâindu-i degetele cu cârlionţii, invitându-l.

Gerrard acceptă invitaţia. Strecură două degete în orificiul

fierbinte, descoperi perla fremătând sub învelişul ei, apoi apăsă mai tare.

Jacqueline schiţă gestul de a-şi desface coapsele ca să poată intra mai bine.

– Nu. Nu te mişca.

Gâfâind uşor, cu ochii larg deschişi, cu pupilele dilatate, Jacqueline se supuse. Cu coapsele lipite, Gerrard nu putea penetra mai mult de doi centimetri.

Suficient pentru ce dorea el, pentru a o aduce în pragul disperării. Pentru a-i oferi atât şi nu mai mult...

Brusc, Jacqueline inspiră adânc şi-l privi în ochi.

– Ce vrei de la mine?

– Mai mult.

– Cum?

Brusc, Gerrard îşi dădu seama. Ca şi când întrebarea ei i-ar fi deschis o trapă a minţii; intenţionase să-i dezvăluie propria ei senzualitate – crezuse că astfel ea i-o va evidenţia pe-a lui. Această imagine formată în mintea lui îl lăsă cu răsuflarea tăiată; buzele ei erau deschise, avea pielea fierbinte şi totuşi Jacqueline aştepta... răspunsul lui.

Să afle ce dorea cu adevărat de la ea.

– Vreau să te văd atingând extazul. Aici, în lumina lămpilor. Vreau să mă laşi să te privesc în timp ce te duc acolo.

Trecură câteva clipe; cu ochii fixaţi în ai lui, Jacqueline înţelese exact ce voia Gerrard de la ea. Poate chiar şi motivul pentru care dorea asta.

Încuviinţă:

– Bine.

Desfăcu din nou coapsele.

– Nu. Nu aşa.

Jacqueline îl privi iar, întrebător.

Gerrard îi dădu drumul sânului, desfăcu palma peste abdomenul ei şi-i trase şoldurile în spate; cu palmele încă

prinse de marginea mesei, Jacqueline fu nevoită să se aplece în față. O prinse de șolduri, fixându-i poziția, apoi își scoase degetele din paradisul de sub cârlionți și puse mâna sub fesele ei, peste orificiul întunecat dintre coapse, și-și introduse adânc degetele în el.

Jacqueline gâfâi, cu spinarea arcuită, cu capul dat pe spate. Cu o mână încleștată pe șoldul ei, Gerrard o ținea pe loc în timp ce o penetra cu degetele de la cealaltă. Parfumul ei de mosc îi desfăta nările.

Gerrard ignoră parfumul. Își îndrepta întreaga atenție asupra plăcerii ei, privind-o în timp ce i-o provoca. Găsi ritmul corect, unghiul perfect și adâncimea de penetrare potrivită; mișcând degetele înainte și înapoi, era hotărât să o satisfacă.

Jacqueline reacționă, cu mușchii încordați în timp ce se împingea în degetele lui. Înțelesese dorința lui Gerrard și era decisă să-i ofere ce voia, împlinindu-i fanteziile sălbatice.

Gerrard nu-și putea dezlipi privirea de la ea, trebuia să facă eforturi ca să-și disocieze mentalul de parfumul pasiunii care îi învăluia.

În ciuda faptului că se abandonase în întregime pasiunii, Jacqueline continua să-l urmărească pe Gerrard. El observă strălucirea privirii ei pe sub pleoapele coborâte și își dădu seama că Jacqueline nu era singura persoană vulnerabilă.

Părea să stea destul de bine pe picioare. Gerrard îi eliberă șoldul și se dădu într-o parte – astfel Jacqueline pierdu orice contact cu el în afară de mâna afundată între coapsele ei – pentru a-i putea urmări reacțiile trupului cu o mai mare detașare.

Jacqueline înălță capul și-și scutură părul pe spate. Gerrard întinse mâna spre un sân, și începu să-l maseze.

O împinse pe Jacqueline și mai departe.

Timp de lungi momente, Gerrard se dedică nevoilor ei, și o privi urcând spre culmi. Cu ochii închiși, cu degetele

crispate pe masă; neînduplecat, Gerrard o împingea mai departe.

Înainte de a ajunge la capătul drumului Jacqueline gâfâi, deschise ochii întunecați și sălbatici și-i spuse:

– Vino cu mine. Acum.

O chemare irezistibilă – jumătate rugă, jumătate poruncă. Gerrard intenționase să amâne momentul, totuși forța de seducție a lui Jacqueline, silueta trupului ei, atât de feminin și fremătând de dorință, parfumul evocator al pasiunii îl cuprinseră ca o plasă și îl ademeniră. Nu mai era capabil să stea deoparte.

Își desfăcu nasturii de la pantaloni cu mâna liberă și se așeză în spatele ei. Tot ceea ce ascunsese ieșea acum la lumină. Simți o ușurare de nedescris atunci când scoase mâna din interiorul lui Jacqueline și o înlocui cu partea lui anatomică care fusese ignorată timp de o oră.

O mare ușurare să-și afunde erecția fremătândă în paradisul fierbinte dintre coapsele ei.

Gerrard mârâi, o reacție care-l surprinse și pe el. Ridicând pleoapele grele, văzu în oglindă că Jacqueline îl privea încă.

Cu un ușor zâmbet pe buze.

Gerrard puse mâinile pe șoldurile ei, o ridică pe vârfuri, se retrase, apoi împinse tare în față.

Jacqueline îi cerea totul, nu prin cuvinte, rugăminți sau gemete; se împinse în el, contrabalansându-i mișcările și îndemnându-l să continue.

Gerrard o posedă în forță, eliberat de reținerile convenționale. Pe chipul ei se citea dorința de a-i oferi tot ce voia, infinita ei sinceritate, bucuria pe care o resimțea, plăcerea pe care o trăia făcând sex cu el, luându-l înăuntrul ei și împărtășind plăcerea cu el.

Întrezări culmile, mai aproape ca niciodată, și deodată se trezi acolo. Gerrard o penetra, mai adânc, prelungindu-i acest moment, apoi contracțiile ei îl prinseră și pe el; Jacqueline se strânse în jurul lui și îl luă cu ea.

Dincolo de culmi, în plăcerea supremă.

*

Gerrard habar n-avea cum de reuşiseră să rămână în picioare, dar în cele din urmă o luă în braţe şi o duse în pat. El se întoarse la masă pentru a stinge lămpile, apoi se dezbrăcă şi se strecură lângă ea sub aşternuturi.

Jacqueline murmură somnoroasă un cuvânt de mulţumire; încă zâmbind, se ghemui în braţele lui.

Gerrard stătea întins pe spate, ascultându-şi bătăile inimii liniştindu-se după experienţa care se dovedise peste aşteptările sale. Regizase totul cu un scop clar definit; Jacqueline îi oferise tot ce îi ceruse, dar intervenise altceva.

Cu nicio altă femeie nu mai fusese atât de lipsit de control, atât de puternic copleşit de o forţă mai mare decât a lui.

Asta nu însemna că-i displăcea.

Închizând ochii, se afundă în saltea, cuprins de un sentiment de împlinire şi zâmbi. Realizase ce-şi propusese – crease o legătură intimă între ei şi o apropiase pe Jacqueline de el. Era un concept primitiv, posesiv, dar corespundea sentimentelor sale. Chiar mai important, legăturile dintre ea şi el erau reale; funcţionau. Întrucât Jacqueline se dovedea atât de onestă în pasiunea sa, o putea aduce lângă el prin desfătarea simţurilor. Prin plăcere.

Prin actul posedării – a ei... şi, se părea, a lui. Acesta fu ultimul gând înainte ca somnul să pună stăpânire pe el.

16

Dacă Jacqueline era legată de el, atunci, *ipso facto*, el era la fel de legat de ea. Gerrard se întrebă de ce nu-şi dăduse seama de acest lucru mai devreme. Fu şi mai surprins că această realitate nu părea să-l deranjeze.

Trezindu-se devreme şi conducând în camera ei o

Jacqueline somnoroasă, se simţise prea surescitat ca să se mai întoarcă în pat. Se îmbrăcase şi coborâse să ia micul dejun mult mai devreme ca de obicei.

Spre surprinderea lui, Barnaby i se alătură.

– Ce-i cu tine? Intrând în sala de mese, Barnaby se îndreptă spre tejgheaua cu gustări. Devotamentul pentru pictură te-a trezit atât de devreme sau altceva ţi-a tulburat somnul?

Refuzând să reacţioneze la întrebarea nu-foarte-subtilă din privirea lui Barnaby, Gerrard dădu din cap.

– Nu pot să pictez dimineaţa – lumina nu e tocmai potrivită. Mă gândeam să ies la plimbare, să-mi reîmprospătez amintirile despre Grădina Nopţii.

Cu farfuria în mână, Barnaby veni la masă.

– Vrei s-o foloseşti ca fundal?

– Da, intrarea secundară. Este cea mai potrivită şi de aceea evocatoare.

După ce-şi potoliră foamea, cei doi se ridicară şi ieşiră pe terasă. Aerul era rece, dar vremea promitea să se încălzească; grădinile se întindeau tăcute la picioarele lor.

– Gândeşte-te ce-am fi făcut dacă nu ne-am fi aflat aici.

Plimbându-se unul lângă celălalt, schimbară câteva observaţii despre cunoscuţi şi despre evenimentele la care ar fi participat în acest timp în capitală.

Ajungând la extremitatea nordică a terasei, evitară cărarea care ducea spre Grădina lui Hercule, optând pentru traseul mai plăcut prin livezile din Grădina lui Demeter, apoi o luară prin Grădina lui Apollo, încălzită de soarele dimineţii, de unde trecură în Grădina lui Poseidon, spre intrarea secundară în Grădina Nopţii.

Barnaby mergea agale; cu mâinile în buzunare, urmărea cu privirea cursul pârâului care străbătea Grădina lui Poseidon şi cobora în vale.

Gerrard merse înainte spre Grădina Nopţii. La vreo trei metri de intrarea bogat ornată cu plante agăţătoare, se opri să examineze stratificarea frunzelor şi tulpinilor.

Transpusese perfect efectul pe pânză; satisfăcut, își continuă drumul. Oprindu-se chiar la intrarea boltită, lăsă capul pe spate și studie detaliile frunzelor.

Fără să se miște, coborî privirea, memorând felul în care erau dispuse diversele plante agățătoare. Observând un vlăstar deschis la culoare ivit recent prin frunzișul dens care acoperea pământul, se aplecă să-l examineze.

Trosc!

Se ridică fulgerător, dar în aceeași clipă o săgeată se lovi în vița-de-vie și căzu la picioarele sale.

– Fugi înăuntru!

Se întoarse și-l văzu pe Barnaby făcând semne disperate spre Grădina Nopții. Apoi Barnaby alergă pe potecă în direcția din care venise săgeata.

Gerrard rămase pe loc câteva clipe, apoi, cu săgeata în mână, se ridică și intră la adăpostul umed al Grădinii Nopții.

O vegetație abundentă acoperea intrarea; nimeni nu ar fi putut să tragă în el în timp ce se afla înăuntru, nu fără a-l vedea. Și oricine ar fi fost, nu dorea să fie văzut, ceea ce însemna probabil că era o persoană pe care o cunoșteau.

Gerrard se opri lângă bazinul din interiorul grotei, acoperit pe jumătate de terasă. Se simțea ciudat. Detașat. Nu avea nicio îndoială că, dacă nu s-ar fi aplecat să examineze îndeaproape acel vlăstar, săgeata s-ar fi oprit în spatele lui.

Oare ar fi murit? Posibil. S-ar fi putut să-și piardă capacitatea de a picta – pentru el asta era o moarte mai rea.

Înfiorându-se, se întoarse și se așeză pe marginea de piatră a bazinului. Sprijinindu-și coatele pe genunchi, studie săgeata, răsucind-o între degete. Avea un vârf ucigător, care putea secționa mușchi, putea ricoșa din oase și se putea înfige adânc. Genul de vârf utilizat la vânătoarea de căprioare.

Căzu pe gânduri. Era convins că Barnaby nu avea să vadă pe nimeni, cu atât mai puțin să prindă pe cineva. Săgeata venise de la o distanță considerabilă, de pe versantul nordic. Totuși... îl aștepta să se întoarcă.

Roti privirea prin luminișul din fața sa, porțiunea centrală a Grădinii Nopții. Bazinul din spatele lui era principalul punct de atracție, primul care atrăgea atenția; pârâul care alimenta acest bazin curgea pe sub luminiș, apoi printr-un canal mărginit de pietre, ieșind în cele din urmă la lumină în Grădina lui Poseidon.

Fără a privi ceva anume, ochiul lui de artist observa liniile, aproxima distanțele; în mintea sa se forma planul grădinii așa cum ar fi ilustrat-o un proiectant. Șezând pe marginea bazinului, privi în partea opusă a luminișului și se încruntă.

Ca să echilibreze imaginea, acolo ar fi trebuit să se afle o statuie sau ceva asemănător. În schimb, acolo era doar o masă voluminoasă de plante agățătoare... ?

Se ridică și se duse până acolo ca să vadă mai bine. Atunci descoperi că erau de fapt doi arbori cu coronamentul acoperit de viță-de-vie; această draperie naturală se dădea cu ușurință la o parte... și dezvăluia ceea ce cu siguranță se dorise a fi un umbrar liniștit și plăcut, care oferea o frumoasă priveliște asupra bazinului.

Gerrard privi în jur. Era sigur; acesta fusese designul original. Acum, plantele crescuseră excesiv și transformaseră umbrarul într-o cameră verde, secretă și... folosită.

Mușchii plantați aici se ofiliseră cu mult timp în urmă, dar exista un înveliș gros de paie, acoperit de un strat moale de mușchi și flori uscate, de ierburi amestecate.

Acest loc era folosit.

Florile și ierburile nu erau de foarte mult acolo, iar stratul de mușchi fusese deplasat de curând.

Auzi zgomotul unor pași apropiindu-se. Barnaby.

Gerrard lăsă draperia să cadă. Bănuia cine ar fi putut să folosească această încăpere ca să se întâlnească cu un amant secret.

Barnaby pătrunse prin arcadă. Se strâmbă:

– N-am avut noroc.

– Era puțin probabil.

– Așa este. Barnaby veni și se așeză pe marginea bazinului. Când Gerrard se apropie de el, întinse mâna către săgeată.

Barnaby o examină; expresia lui deveni gravă.

– Cred că observ un model aici.

– Toți cei uciși au... Gerrard se opri.

– Iubit-o pe Jacqueline? Studiind săgeata, Barnaby încuviință din cap. Exact, dar nu cred că asta e tot.

Gerrard nu se grăbi să-l contrazică.

– Dacă nu asta, atunci ce?

– Înțeleg, moartea lui Thomas și tentativa de a te înlătura și pe tine pentru că v-ați apropiat prea mult de Jacqueline, dar Mirribelle?

– Am răspuns deja la întrebarea asta. Gerrard începu să se plimbe îngândurat.

– Poate, dar trebuie să ne amintim ce știe toată lumea. Barnaby se uită în ochii lui. Atunci, ce te leagă pe tine de ceilalți este că tu o *protejezi* pe Jacqueline.

Gerrard îi întâlni privirea.

– Asta înseamnă că și tu te afli în pericol.

– Probabil, dar nu eu sunt principala amenințare pentru criminal, ci tu. De asemenea, tu ești și pașaportul spre libertate al lui Jacqueline – fără tine nu ar mai exista portretul și lumea nu s-ar mai gândi să renunțe la suspiciuni.

Gerrard se opri. Privind spre Barnaby, revăzu în minte tot ceea ce știa; nu era convins că ucigașul nu-l țintise pentru simplul motiv că se apropiase de Jacqueline.

Barnaby îi studie expresia, apoi zâmbi îngrijorat.

– Oricum, trebuie să ne întoarcem la Londra.

Gerrard clipi uimit.

– La Londra? De ce?

Barnaby îi explică. Mai întâi, făcu mult caz de pericolul care-l pândea pe prietenul său.

Gerrard respinse acest motiv.

– Suntem în siguranță acum, după ce am fost avertizați.

– Da și nu – dacă ucigașul nu vrea neapărat să te ucidă, ci doar să te împiedice să termini portretul? Barnaby îl privi insistent. Sunt mai multe modalități de a o face, și astfel riscul devine mai greu de preîntâmpinat. Ești dispus să ți-l asumi?

Dădu frâu liber imaginației; enumeră pe loc câteva modalități prin care se putea împiedica realizarea portretului: incendierea casei, rănirea lui Jacqueline.

Barnaby concluzionă:

– Orice ai spune, un fapt este sigur. Fără portret, Jacqueline e pierdută. Doar tu, sau mai degrabă portretul o puteți elibera.

Gerrard trase adânc aer în piept și încuviință.

– Ai dreptate. Plecăm la Londra. Noi, Millicent și Jacqueline.

– Când? Barnaby se ridică. Poți să termini portretul acolo?

Gerrard încuviință.

– Odată terminat fundalul, o să fie mai ușor – și mai rapid – să țin ședințele cu Jacqueline la mine în atelier. Dacă lucrurile merg bine, putem pleca în două zile.

– Două zile începând de acum?

Gerrard încuviință, dornic să o vadă pe Jacqueline în siguranță, în propriul său teritoriu. Cei doi porniră înapoi spre casă.

– Ți-aș sugera, spuse Barnaby, să nu le speriem pe doamne. Se uită la Gerrard. O să vorbim cu Tregonning, apoi vom face ca totul să pară o excursie în capitală.

– Asta, afirmă Gerrard, o să fie ușor. Am deja un motiv să o iau pe Jacqueline în oraș – are nevoie de o rochie nouă.

Barnaby zâmbi.

– Excelent.

Urcară iute scările terasei.

*

Jacqueline îşi petrecu următoarele două zile într-o continuă stare de agitaţie. De la moartea mamei sale, în casă nu mai existase o asemenea activitate frenetică.

Plecau la Londra – ea, Millicent, Gerrard şi Barnaby. Aşa le spusese tatăl ei la prânz, la două zile după bal. Se părea că Gerrard discutase cu el despre necesitatea ca Jacqueline să-şi cumpere o rochie nouă pentru portret, iar el fusese de acord – nu doar cu excursia, ci şi ca Gerrard să termine portretul în atelierul său.

Până atunci Jacqueline mai fusese până la Bath, dar niciodată până în capitală. Acum, mulţumită lui Gerrard, ea şi Millicent aveau să petreacă cel puţin două săptămâni la Londra.

Uşor ameţite de multitudinea oportunităţilor, ele două aveau de făcut multe pregătiri în vederea călătoriei şi a şederii în capitală totul într-o zi şi jumătate cât le îngăduiseră Tregonning şi Gerrard. Se părea că bărbaţii nu înţeleg de cât timp ai nevoie să-ţi selectezi şi să împachetezi garderoba, pălăriile, pantofii, mănuşile, şalurile, poşetele, ciorapii, bijuteriile şi toate celelalte lucruri necesare pentru a-ţi face o apariţie impresionantă în capitală.

Pentru că asta voiau ea şi Millicent. Erau hotărâte să se ridice cel puţin la nivelul unora dintre distinsele rude ale lui Gerrard; nu puteau să se prezinte ca nişte provinciale, în măsura în care acest lucru putea fi evitat.

Mai că se bucura că Gerrard se retrăsese în atelier. După ce anunţul fusese făcut, el nu mai apăruse nici la cină, nici a doua zi la micul dejun sau la prânz.

Desigur, noaptea îl vizita în dormitorul lui. În prima noapte, descoperindu-i absenţa, se întorsese pe scări, furişându-se în atelier.

Seara fusese caldă şi înăbuşitoare. Îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, cu picioarele goale, Gerrard stătea în faţa pânzei. Dar se întoarse când intră ea. Ca şi cu alte ocazii, Jacqueline observase că prezenţa ei îi distrăgea atenţia şi îşi ascunsese un zâmbet satisfăcut.

Intrase şi închisese uşa. Gerrard îşi trecuse mâna prin păr, apoi, în timp ce se dusese către el, lăsase paleta din mână şi se întorsese spre ea.

Mai târziu Jacqueline moţăise pe canapeaua de lângă fereastră, îmbrăcată în cămaşa sa de noapte şi halat. Îl privise pictând, cu pieptul gol, în lumina celor şase lămpi din atelier.

În momentele acelea, concentrarea lui era absolută.

La fel se întâmpla şi atunci când făceau dragoste, dar în asemenea momente nu era în stare să remarce, fiind ea însăşi copleşită de propriile trăiri. Ceea ce observă în timp ce Gerrard picta o făcu să se înfioare. De plăcere.

Gerrard se întorsese la ea când soarele răsărise deja, trezind-o în timp ce umbrele treceau de la albastru la cenuşiu. Îngenunchind pe canapea, încălecându-l, urmându-i îndrumările şi luându-l înăuntrul ei, Jacqueline urmărise reflexia răsăritului în mare în timp ce Gerrard o conducea spre extaz.

Apoi Jacqueline ieşise din atelier, lăsându-l adormit.

În ziua aceea Gerrard nu mai ieşise din atelier.

Se întâlni cu Compton pe coridor şi află că atunci când Gerrard picta, dormea toată dimineaţa, când lumina nu era destul de puternică, şi se trezea la prânz pentru a se apuca din nou de lucru. Îndemnându-l pe Compton să-i asigure hrană şi apă, Jacqueline se concentră asupra nenumăratelor sale îndatoriri.

Se aşteptase ca Eleanor să apară la un moment dat în vizită, şi atunci avea de gând să-i spună despre excursie. Dar Eleanor nu apăru. Amintindu-şi ultima discuţie, Jacqueline se înfioră. Ea şi Eleanor se mai certaseră din când în când, întotdeauna din vina prietenei sale; în cele din urmă, ea îşi făcea din nou apariţia, deşi nu-şi cerea niciodată iertare.

Deci Eleanor avea să afle despre excursia la Londra abia după plecarea lor.

În dimineaţa următoare, la ora opt fix, Gerrard le conduse

pe ea şi pe Millicent la trăsura tatălui său. Cei patru cai fornăiau nerăbdători; hamurile zornăiră când vizitiul se urcă pe capră. Tatăl său, care aşteptase lângă trăsură, o sărută pe obraji.

– Scrie-mi după ce vă instalaţi.

Jacqueline promise, îl sărută la rândul ei, iar lordul o ajută să urce. O urmă Millicent, apoi Gerrard; el se aşeză pe bancheta din faţa lor, cu spatele la cai.

Tregonning îi făcu un semn din cap lui Gerrard, apoi închise portiera. Trăsura porni la drum. În spatele lor se afla Barnaby, în cabrioleta lui Gerrard. Mai târziu, Compton avea să aducă bagajele lui Gerrard şi portretul.

Călătoria nu fu nici pe departe atât de emoţionantă pe cât sperase Jacqueline. Gerrard dormi aproape tot timpul, fără îndoială recuperând somnul la care renunţase în ultimele zile. De fapt, nici nu avea vreun motiv să nu o facă; în trăsură cu Millicent, în hanurile la care opriseră la prânz şi seara erau foarte puţine ocazii pentru hârjoană.

Totuşi, mergea la Londra.

În cele din urmă ajunseră la destinaţie.

Gerrard îi convinsese pe tatăl său şi pe Millicent că era recomandabil ca ea şi Millicent să locuiască în casa de pe Brook Street. El nu va sta acolo, ci undeva în apropiere; cumpărase casa aceea pentru podurile sale, care acum îi adăposteau atelierul, şi păstra casa, prea mare pentru un gentleman singur, spre a le găzdui pe rudele care veneau în vizită.

În prezent locuiau acolo două doamne în vârstă, mătuşa lui Gerrard. Minnie, Lady Bellamy, şi însoţitoarea acesteia, căreia i se zicea Timms.

Când trăsura intră pe Brook Street, Jacqueline se holbă atât de tare încât îşi zise că nu vor reveni niciodată la normal.

Fuseseră atât de multe lucruri de văzut de când intraseră în capitală – magazinele! oamenii! – Hyde Park şi trăsurile gentlemenilor eleganţi de pe Rotten Row. Gerrard se aplecase în faţă şi-i descrisese locurile pe unde treceau. Millicent stătuse relaxată, zâmbitoare, atentă la explicaţiile lui.

Trăsura încetini, apoi se opri de tot. Gerrard nu mai aşteptă valetul, ci deschise portiera şi sări pe trotuar, apoi se întoarse, îi întinse mâna lui Jacqueline şi o ajută să coboare.

Ea ridică privirea şi cercetă casa din faţa sa. Era mare, cu două etaje deasupra nivelului străzii şi mansarde cu ferestre situate la mare înălţime. Zidăria arăta excelent, lemnăria era proaspăt vopsită, cu un ciocănel de bronz la uşa principală de culoare verde-închis. Câteva trepte duceau la veranda din faţă.

Barnaby deschise uşa şi apăru în cadrul ei. Le făcu semn cu mâna şi se apropie zâmbind, grăbindu-se să-i întâmpine.

– Vă aşteaptă comitetul de primire.

Jacqueline sesiză tonul *sotto-voce*, şi îşi dădu seama că avertismentul îi era adresat lui Gerrard; el nu păru deloc surprins. Mai degrabă resemnat şi amuzat. Barnaby o ajută pe Millicent să coboare. Cu un zâmbet încurajator, Gerrard îi oferi braţul lui Jacqueline şi o conduse spre uşă.

Aceasta se deschise larg în timp ce urcau scările de la intrare.

– Bună ziua, domnule. În faţa uşii stătea un valet vârstnic şi impozant, care îi invită înăuntru.

Gerrard zâmbi.

– Bună ziua, Masters. Să înţeleg că doamnele ne aşteaptă?

– Da, domnule. Ca şi doamna Patience şi domnul Vane.

Zâmbind în continuare, Gerrard se întoarse şi făcu prezentările.

– Aceasta este domnişoara Tregonning. Va locui aici împreună cu mătuşa mea şi cu mătuşa ei – arătă spre aceasta din urmă –, tot domnişoara Tregonning. Acesta este Masters – valetul lui Minnie, şi el va face toate aranjamentele necesare.

– Domnişoară, doamnă – atât eu, cât şi doamna Welborne vom fi încântaţi să vă stăm la dispoziţie.

– Să înţeleg că ceaiul va fi servit în salon? întrebă Gerrard.

– Da, domnule.

Masters ceru unui servitor să închidă uşa.

– Avem ordine să vă lăsăm să vă odihniţi după călătorie. Se întoarse spre Jacqueline şi Millicent: Doamna Welborne v-a pregătit camerele. Voi avea grijă ca bagajele să fie duse imediat înăuntru.

Doamnele murmurară câteva cuvinte de mulţumire.

– Le voi conduce eu pe doamne înăuntru. Gerrard privi spre Barnaby. Rămâi?

Barnaby zâmbi.

– Cred că da.

Gerrard ridică din sprâncene, dar nu răspunse. Le conduse pe doamne spre o uşă dublă, le deschise, apoi le invită pe Jacqueline şi pe Millicent să intre.

Alături de Millicent, Jacqueline pătrunse într-o cameră elegant dimensionată, cu pereţii acoperiţi cu tapet roz-închis, încălziţi de soarele după-amiezii care se strecura în cameră prin ferestrele înalte deschise spre o terasă pavată; mai departe, verdele pajiştilor şi tufişurilor era smălţuit de culorile florilor îmbobocite.

Mobila era minunată – cu forme delicate, foarte puţin ornată. Într-o clipă privirea ei ajunse la canapeaua lungă aşezată în unghi faţă de şemineu. O canapea mai mică şi trei fotolii completau acel sector al camerei. Pe canapeaua mare şedeau două femei mai în vârstă care le cercetau curioase. O altă doamnă, mai tânără şi foarte frumos îmbrăcată, şedea pe un fotoliu; un domn, chipeş şi elegant, se ridică la vederea lor.

În timp ce, cu un zâmbet politicos, înaintă alături de Millicent pentru a face cunoştinţă cu familia lui Gerrard, Jacqueline observă imediat: pe şemineu se afla un ceas, iar

două statuete transformate în lămpi flancau fereastra care dădea pe terasă, dar în afară de ele şi de săculeţul vechi şi dantelat de la picioarele uneia dintre doamnele în vârstă, nu existau alte accesorii, alte semne ale vieţii de zi cu zi – nici un ziar sau revistă pe masă, nici un ornament. Camera părea oarecum lipsită de personalitate.

Gerrard nu locuia acolo, deci era normal ca el să nu-şi fi pus amprenta asupra încăperii. În ciuda eleganţei, a mobilei minunate şi a tapetului delicat, a draperiilor şi a tapiţeriei, camera părea mai degrabă rece, lipsită de viaţă.

Ajungând la canapea, Gerrard o prezentă pe Millicent, apoi pe Jacqueline, mătuşii sale, Lady Bellamy.

– Bună ziua, draga mea – sunt foarte bucuroasă să te cunosc. Lady Bellamy, cu un păr alb, buclat, bărbie dublă şi ochi albaştri strălucitori, întinse braţele spre Jacqueline, prinzându-i mâna între palmele sale. Sper ca tu şi mătuşa ta să mă iertaţi că nu mă ridic – bătrânele mele oase nu mai sunt ce au fost odată.

Cu un zâmbet larg, Jacqueline murmură câteva cuvinte în semn de salut:

– Încântată să vă cunosc, doamnă.

Lady Bellamy zâmbi călduros şi flutură un deget durduliu, încărcat de inele.

– Draga mea, toată lumea îmi spune Minnie şi sper că tu şi mătuşa ta veţi face la fel. Nu e cazul să ne formalizăm.

Jacqueline zâmbi. Gerrard îi povestise despre mătuşa sa. Avea o vârstă dificil de ghicit; se ştia doar că trecuse de şaizeci de ani.

– Şi, zise Minnie, bătând-o uşor pe mână înainte de a-i da drumul, ea este Timms. Aşa îi spune toată lumea.

Cu părul grizonat dat pe spate, cu trăsături netede, Timms prinse mâna lui Jacqueline într-o strânsoare surprinzător de puternică. Privirea ei era prietenoasă şi tulburător de sinceră.

– Ne bucurăm foarte tare că aţi venit în oraş, altfel cu

siguranță am fi găsit noi un motiv să apărem în Cornwall. Nu că aș avea ceva împotriva acestei regiuni, dar o astfel de călătorie la vârsta noastră ... mai bine nu!

Zâmbetul lui Jacqueline deveni mai cald.

– Aveți dreptate, e un drum foarte lung. Mă bucur că am sosit în vizită.

Timms zâmbi și îi eliberă mâna. Luând-o de braț, Gerrard o conduse spre cealaltă doamnă, care se ridicase și vorbea cu Millicent.

Millicent le observă apropiindu-se și se retrase puțin pentru a-i permite lui Gerrard să facă prezentările.

– Domnișoara Jacqueline Tregonning – sora mea, Patience Cynster și soțul ei, Vane.

Jacqueline schiță gestul de a se înclina, dar Patience o prinse de mâini.

– Nu, nu – așa cum a spus și Minnie, fără formalități. După ce o studie o clipă, Patience adăugă: Sunt nespus de încântată să te cunosc, draga mea.

Impresionată de primirea călduroasă, Jacqueline se întoarse spre gentlemanul care, zâmbind, îi luă mâna din palmele soției sale și se aplecă curtenitor asupra ei.

– Vane Cynster, dragă Jacqueline. Avea o voce profundă, sonoră. Sper că drumul nu a fost peste măsură de obositor?

Întrebarea necesita un răspuns; în mai puțin de un minut, Jacqueline ședea într-un capăt al canapelei mai mici, angajată într-o discuție amicală cu Patience și cu Vane. Gerrard se învârtea pe lângă ea. Millicent, așezată alături de ea, purta o discuție animată cu Minnie.

Gerrard se uita la Jacqueline, satisfăcut să o vadă atât de relaxată. Din câte știa, nimeni din familia lui nu era la curent cu circumstanțele morții mamei sale; nimic nu o împiedica pe Jacqueline să se simtă în largul ei.

Era un fel de ușurare; același lucru se va întâmpla probabil și atunci când va face cunoștință cu restul clanului și cu

ceilalți membri ai societății care, după ce vor afla că locuiește în casa aceea sub ocrotirea lui Minnie, vor dori să o cunoască personal.

Asta însemna că el putea să se liniștească și să se concentreze asupra picturii.

Sosi măsuța cu rotile cu ceaiul. Patience făcu onorurile; Barnaby și Gerrard își umplură ceștile, apoi Barnaby se alătură lui Millicent, Minnie și Timms într-o discuție referitoare la cele mai de seamă puncte de atracție din Londra, care trebuiau neapărat vizitate.

Gerrard își trase un fotoliu lângă Vane. În timp ce Patience stătea de vorbă cu Jacqueline, făcând paralele între viața de provincie din Cornwall și cea din Derbyshire, unde se afla casa părintească a sa și a lui Patience, Gerrard îl rugă pe Vane să-l pună la curent cu ultimele noutăți survenite în lipsa lui în cercurile de afaceri pe care le frecventau.

Sorbindu-și ceaiul, Gerrard își jură solemn să nu divulge numele croitoresei la care voia să o ducă pe Jacqueline a doua zi dimineață.

Încercă, dar nu reuși. La ora unsprezece dimineața, Millicent, Patience, Minnie și Timms îi însoțiră pe el și pe Jacqueline la salonul lui Helen Purfett.

Salonul se afla în demodatul cartier Paddington, într-o căsuță situată pe strada dinspre extremitatea nordică a parcului. Minnie, Timms și Patience schimbaseră câteva priviri atunci când trăsura se opri pe strada pietruită. Gerrard mersese în fața lor, în cabrioleta sa, cu Jacqueline alături vădit încântată, privind în jurul ei cu ochii larg deschiși.

Starea ei de spirit îi mai domoli iritarea pe care reuși să și-o ascundă când le ajuta pe Minnie, Timms, Millicent și Patience să coboare din trăsură. Nu fu deloc surprins când, după ce aruncă o privire în jur, Minnie întrebă:

– Ești sigur, dragul meu, că ai ales croitorul potrivit?

– Helen nu este genul de croitoreasă care face rochii de bal. Este specializată în rochii pentru modelele artiştilor.

– Oh! exclamară patru perechi de buze.

Gerrard făcu semn cu mâna spre treptele din faţa uşii de la intrare. Helen îl aştepta pe el şi pe Jacqueline; Gerrard spera că nu va avea nicio obiecţie la adresa oaspeţilor nepoftiţi.

Toată noaptea pictase în atelierul de la mansardă; abia târziu – în primele ore ale dimineţii – îşi dăduse seama că uitase să-i spună lui Jacqueline cum se ajunge la mansardă de la etajele inferioare ale casei. Când transformase mansarda în atelier, aceasta devenise o dependinţă separată, cu acces pe scările care urcau de pe alee. Existase o uşă care lega restul casei de aceste scări, dar care fusese zidită.

Gerrard spera că Jacqueline nu-şi pierduse vremea cutreierând casa, încercând să găsească drumul spre atelier. Minnie avea un somn foarte uşor.

Nu avea altceva de făcut decât să picteze în continuare; nu-i trecuse prin minte să întrebe ce cameră îi fu oferită lui Jacqueline. Aşa că pictase ultimele detalii ale plantelor agăţătoare şi ale viţei-de-vie de la intrarea în Grădina Nopţii.

Din cauza programării la Helen, nu prea avusese timp să doarmă. În consecinţă, nu era în cea mai potrivită dispoziţie pentru a trata cu politeţe acest gen de întrajutorare feminină cu care se împăca atunci când era necesar, dar pe care o resimţea ca pe un cui în talpă.

Le iubea foarte tare pe Patience, pe Minnie şi pe Timms, dar nu avea nevoie de ajutorul lor în această privinţă.

Helen clipi uimită când întreg grupul intră în salonul de la etaj, dar se dezmetici destul de repede. După ce Gerrard făcu prezentările, Helen le invită pe cele patru observatoare să ia loc pe canapea, le oferi ceai şi biscuiţi, apoi se scuză zâmbind şi intră, împreună cu Gerrard şi Jacqueline, într-o încăpere mai mică.

– Mai bine? Helen îl privi întrebător pe Gerrard.

El oftă şi încuviinţă din cap.

– Da, mulţumesc. Acesta este satinul? Ridică un teanc de mostre.

El, Jacqueline şi Helen se aşezară la masa de lucru; Helen şi Gerrard discutară despre linii şi desenară schiţe, în timp ce Jacqueline asculta tăcută, dar când cei doi se pregătiră să aleagă materialul, Jacqueline li se alătură, decisă să aibă şi ea un cuvânt de spus.

Ştia foarte bine ce culori i se potrivesc. Cu toţii căzură curând de acord că un şantung este cea mai bună alegere.

– Vezi – cu aceste pliuri lumina nu va cădea cu o intensitate constantă, aşa că vor fi evidenţiate toate curbele, în special în lumina lămpilor. Helen plie o bucată de material peste umărul lui Jacqueline, apoi se aşeză în spatele ei şi o întinse.

– Aşa. Helen mai aranjă puţin materialul. Ce crezi?

Gerrard privi atent; şi zâmbi.

– Perfect.

Stabiliră ce aveau de făcut în următoarele patru zile, apoi Gerrard o luă pe Jacqueline şi se alăturară celor patru invitate plictisite. Într-o dispoziţie mult mai bună decât la venire, Gerrard le conduse pe doamne la trăsuri.

O duse pe Jacqueline înapoi pe Brook Street şi descoperi o trăsură mare şi neînmatriculată în faţa casei, păzită de un grăjdar pe care-l cunoştea foarte bine.

– Domnia Sa? îl întrebă el resemnat pe Matthews, unul dintre grăjdarii lui Devil Cynster.

Matthews zâmbi compătimitor.

– Ducesa şi Lady Horatia, domnule.

Dumnezeu să-l ajute. Îi iubea pe toţi, *dar...*

Mai mult decât orice altceva, era îngrijorat că Jacqueline va găsi că relaţiile lui feminine, mai ales la grămadă, sunt prea copleşitoare şi îşi va lua zborul. Totuşi, în timp ce o

conducea în salon, îşi aminti că acest lucru – prezentarea ei întregii sale familii înainte de a o cere în căsătorie – era un lucru absolut necesar. Dacă Jacqueline îl accepta pe el, trebuia să-i accepte şi pe ceilalţi.

Se întrebase, înainte de a pleca din Cornwall, dacă era cazul să aducă vorba despre căsătorie, dar iniţiase deja o campanie de ilustrare a binefacerilor căsătoriei suficientă pentru ca ideea să-şi facă drum în mintea ei; Gerrard era foarte sigur că Jacqueline începuse deja să gândească în termenii impuşi de el. Vizita în capitală le va asigura atât locul potrivit, cât şi ocazia de a-şi extinde relaţia dincolo de limitele sexualităţii – Gerrard spera ca ea să-şi dea seama de avantajele vieţii alături de el în calitate de soţie –, dar până acum nu se întrebase niciodată cum se va acomoda ea, obişnuită fiind cu singurătatea, cu un cadru familial în care doamnele nu sunt niciodată singure, ci parte a unui grup familial ai cărui membri se vizitează deseori, îşi împărtăşesc experienţele şi sunt în permanenţă interesaţi unul de celălalt.

În toate privinţele.

În sprijinul acestei ultime idei venea strălucirea din două perechi de ochi îmbătrâniţi, dar încă frumoşi, observată în timp ce o conducea pe Jacqueline spre canapeaua pe care şedeau văduva Ducelui de St. Ives şi Lady Horatia, aşteptând să-i salute.

– Sunt încântată să te cunosc, draga mea. Ochii lui Helen radiau când, dând drumul mâinii lui Jacqueline, ridică privirea spre chipul ei.

– Gerrard – ce întâmplare fericită că Lord Tregonning te-a ales pe tine pentru a realiza un portret atât de important, *n'est ce pas?*

Gerrard murmură un răspuns; nu era niciodată înţelept să-i dai Ducesei prea multe informaţii. Era o regulă cu care bărbaţii familiei se obişnuiseră; din nefericire, foarte puţine lucruri scăpau ochilor verzi ai Ducesei – şi încă mai puţine

pe care mintea sa deosebit de ageră să nu le interpreteze corect.

Lady Horatia Cynster, mama lui Vane, cumnata Ducesei şi cea mai frecventă vizitatoare, era mult mai puţin intimidantă, dar la fel de periculoasă.

– Am cunoscut-o pe mama ta la un bal, cu mulţi ani în urmă. Era nespus de frumoasă – văd multe lucruri la tine care-mi amintesc de ea.

– Da? Cu ochii strălucitori, Jacqueline se aşeză în fotoliul din faţa canapelei. În afară de Lady Fritham, vecina noastră, care este prietena din copilărie a mamei, nu mi-a mai povestit nimeni ceva despre mama înainte de căsătoria cu Papa.

– Ah, îmi aduc aminte. Ducesa încuviinţă din cap. Căsătoria aceea a provocat ceva zarvă – ea, o adevărată comoară, a părăsit înalta societate din capitală pentru a se retrage în Cornwall. Horatia, îţi aminteşti...

Helena şi Horatia îşi amintiră câteva întâmplări cu mama lui Jacqueline din scurta perioadă în care aceasta participase la balurile din capitală, încântându-i pe toţi cu prezenţa ei. Aplecată spre ele, punând întrebări, Jacqueline le sorbea cuvintele de pe buze.

Gerrard fu surprins de uşurinţa cu care Jacqueline se apropiase de cele două doamne.

Din momentul în care Barnaby propusese mutarea la Londra, Gerrard ştiuse că nu va reuşi să-şi ascundă interesul extraprofesional pentru Jacqueline. În cercul familiei sale nici măcar nu merita să încerce; rudele lui îl citeau ca pe o carte deschisă, râdeau şi-l băteau prieteneşte cu palma pe obraji – şi îl tachinau şi mai nemilos.

A fost destul de rău când Horatia a ridicat ochii spre el şi a exclamat:

– Dragul meu băiat, ce aventură! Întreaga poveste este atât de romantică. Desigur, nu vom scoate niciun cuvânt înainte ca lucrurile să fie stabilite, dar cu siguranţă ai animat întrucâtva ceea ce părea a fi o vară extrem de plicticoasă.

Gerrard înclină din cap – poate voia să spună ceva despre portret şi despre felul în care o va salva pe Jacqueline, sau poate despre pregătirile de nuntă – nu va şti niciodată. Spre uşurarea sa, freamătul stârnit de sosirea lui Millicent, Patience, Minnie şi Timms îl scutiră de efortul de a afla răspunsul. Acestea dădură buzna înăuntru, grăbindu-se să le povestească lui Helen şi Horatia despre vizita lor la o croitoreasă neobişnuită – şi chiar şi mai nerăbdătoare să afle de la Jacqueline tot ce se întâmplase în atelierul acesteia.

Camera vuia de zumzetul vocilor feminine. Minnie comandă ceaiul; Gerrard profită de ocazie pentru a se scuza şi a evada.

Înainte de a reuşi să plece, Patience îl opri cu un semn din mână.

– În seara asta cinăm la mine acasă, îl informă ea. Doar familia. Văzu privirea din ochii lui şi înţelese, dar nu era dispusă să facă vreo concesie. E o perioadă aşa de plictisitoare încât toţi sunt fericiţi să găsească o scuză pentru a pleca de acasă.

Prin „familie", Patience înţelegea oricare dintre membrii clanului Cynster aflaţi în oraş; în sezon, cei mai mulţi locuiau în Londra, dar pe timpul verii veneau şi plecau în funcţie de mersul afacerilor şi de cerinţele familiale.

Gerrard ar fi putut refuza, invocând drept scuză lucrul la portret, dar... Privi spre Jacqueline, apoi din nou spre Patience şi încuviinţă din cap.

– La aceeaşi oră?

Patience zâmbi ca o soră mai mare, atotcunoscătoare.

– La şapte, dar poţi să vii puţin mai devreme ca să vizitezi camera copiilor. Au existat plângeri în legătură cu îndelungata ta absenţă.

Gândul îl făcu să zâmbească.

– O să încerc.

Înclinând din cap, se întoarse şi părăsi camera. În acest anturaj, era evident că Jacqueline nu avea nevoie de protecţie.

El, pe de altă parte, trebuia să-şi apere sănătatea psihică. Urcând scările, se refugie în atelierul său.

17

Mai târziu, în aceeaşi seară, Jacqueline stătea în atelierul lui Gerrard şi-l privea desenându-i silueta. Toţi ceilalţi se retraseseră în dormitoarele lor.

În holul de la intrare, unde se întâlniseră în drum spre cină, Gerrard îi explicase programul pe care avea de gând să-l urmeze, lucrând noaptea, când atelierul era scăldat în lumina lunii, dormind apoi dimineaţa înainte de răsărit şi pregătindu-se după-amiaza pentru o nouă noapte de lucru. Intenţiona să termine portretul cât mai repede posibil.

Toată lumea înţelegea de ce era de dorit acest lucru. În timpul vizitei în oraş, discutaseră şi căzuseră de acord că era absolut necesar ca familia lui Gerrard să înţeleagă importanţa pe care o acorda muncii sale. Aşa cum subliniase el, se putea conta pe discreţia lor, iar faptul că membrii familiei erau la curent cu implicaţiile portretului permitea evitarea bârfelor referitoare la prezenţa ei în studioul lui, indiferent de oră.

După ce-i cunoscuse familia, acum înţelesese şi ea. Era foarte liniştitor să-i ştie atât de serviabili, atât de interesaţi şi decişi ca totul să meargă bine pentru Gerrard şi pentru întreprinderea sa.

Gerrard o aşezase lângă o coloană de ipsos, cu mâna dreaptă ridicată, cu palma sprijinită de suprafaţa coloanei; în portret, coloana avea să fie înlocuită de bolta care reprezenta intrarea secundară în Grădina Nopţii. Mâna lui Jacqueline urma să fie înfăţişată dând într-o parte lianele unei plante agăţătoare.

Gerrard îi arătase ce reuşise să facă până în momentul acela; Jacqueline sesizase efectul scontat. Avea să fie puternic, evocator. Convingător.

Exact ceea ce aştepta ea de la portret.

Jacqueline stătea nemişcată, cu privirea îndreptată în direcţia indicată de Gerrard, spre stânga faţă de locul în care se afla el; mintea lui Jacqueline revedea toate evenimentele din ziua care se termina.

Vizita la salonul lui Helen Purfett fusese interesantă; trebuiau să se întoarcă în după-amiaza următoare, şi apoi încă trei după-amiezi la rând, pentru finisări, dar se vor duce doar ei doi. Millicent, Minnie, Timms şi Patience îşi pierduseră interesul pentru treaba asta, deşi erau nerăbdătoare să vadă produsul final.

Jacqueline ezită, apoi îşi aminti că Gerrard nu începuse să schiţeze detaliile, ci doar contururile corpului, ale membrelor. Îi promisese că în seara aceasta şedinţa avea să fie de scurtă durată, un fel de antrenament pentru lungile ore care vor urma; deocamdată, putea afişa o expresie relaxată – zâmbi uşor amintindu-şi celelalte evenimente ale zilei.

În timpul călătoriei spre Londra, se întrebase dacă rudele lui Gerrard, în special doamnele, i se vor părea intimidante; în fond, erau membre ale înaltei aristocraţii. Indiscutabil, nu se simţise deloc intimidată, totuşi primirea vădit prietenoasă care i se făcuse, şi relaxarea pe care o simţise în sânul familiei lui Gerrard nu doar o surprinsese, dar o şi încurajase.

Nu era vorba doar de siguranţă, ci de ceva mai mult – de parcă ar fi fost una de-a lor, acceptată şi bine primită.

Şi Millicent părea la fel de încântată şi mulţumită. Mătuşa ei se apropiase deja de Minnie şi Timms; aveau multe puncte comune – îşi ocupau mare parte din timp observând vieţile celor din jur.

Pe când se îmbrăca pentru cină, pierduse deja orice urmă de reţinere. Aştepta cu nerăbdare să ia cina alături de familia lui Gerrard.

Spre surprinderea ei, Gerrard sosise acasă în timp ce ea încă se îmbrăca. Pătrunsese în salon, apoi o condusese la

trăsură imediat ce fusese gata de drum, lăsând-o pe Millicent să li se alăture mai târziu, împreună cu Minnie şi Timms. Se duseră acasă la Patience, pe strada Curzon – şi urcaseră direct în camera copiilor.

Jacqueline zâmbi încântată. Până atunci nu şi-l imaginase pe Gerrard în preajma copiilor, dar trioul care se năpustise asupra lui urlând în gura mare ştia cu siguranţă cum va fi primit. El le dedică copiilor o jumătate de oră. După ce se mai potoliseră, Gerrard le-o prezentase pe Jacqueline; copiii o salutaseră şi o acceptaseră cu aceeaşi naturaleţe ca şi părinţii lor – ca şi când, apărând alături de Gerrard, era o membră de drept a acelui cerc social.

Gerrard le împuiase apoi capul cu poveşti despre Hellebore Hall. Jacqueline stătuse liniştită şi-l ascultase; fetiţa, Therese, se urcase foarte încrezătoare în poala ei. Zâmbise şi o ajutase să se instaleze comod, apoi îşi sprijinise obrazul de capul copilului şi-l ascultase pe Gerrard descriindu-i căminul aşa cum ea nu-l privise niciodată.

Totuşi îl recunoştea. Acesta era talentul lui, să observe şi să fie capabil să transmită celorlalţi magia peisajului, ca o creaţie comună a naturii şi a omului.

Când auzi gongul care-i chema la parter, lui Jacqueline îi fu la fel de greu să se despartă de copii pe cât le era acestora să-i lase să plece. Spre surprinderea ei, Therese o sărută pe obraz şi-i declară solemn că trebuia neapărat să mai vină în vizită împreună cu Gerrard.

Înduioşată, Jacqueline zâmbi. Aplecându-se, o sărută pe Therese pe frunte şi îi aranjă buclele blonde. Un sentiment necunoscut, cald şi emoţionant, înflori în sufletul ei – chiar şi acum, amintindu-şi de el, nu era sigură ce semnifica.

Coborâră apoi la cină. Avusese senzaţia că acest eveniment trebuia să fie un fel de încercare, un test pe care era nevoită să-l treacă. În schimb, fu o seară relaxantă şi veselă, se râse mult, se discutară subiecte din cele mai variate şi toţi fură foarte bine dispuşi.

Jacqueline nu se aşteptase ca bărbaţii să fie atât de fermecători. Ştia că toţi sunt persoane foarte influente. Devil Cynster, Duce de St. Ives, era capul familiei, o atribuţie pe care o îndeplinea cu succes. Era impunător, totuşi îi zâmbea şi o tachina întruna; la rândul său, şi soţia lui, ducesa Honoria, o întâmpinase pe Jacqueline cu căldură.

În ciuda acestei atmosfere destinse, Jacqueline observase că după cină bărbaţii – Devil, Vane şi soţul Horatiei, George, – se adunaseră în jurul lui Gerrard cu paharele de vin în mână. Subiectul discuţiei fusese unul serios; Jacqueline bănuia despre ce era vorba.

Sprijin necondiţionat – acesta trebuie să fi fost subiectul. Privi cu coada ochiului spre Gerrard, care continua să mânuiască creionul, absent; se întrebă dacă-şi dădea seama cât era de norocos să aibă o astfel de familie.

Întotdeauna gata să-i dea o mână de ajutor.

Gerrard ridică ochii, îi surprinse privirea, apoi se concentră din nou asupra lucrului; un moment mai târziu, făcu un pas în spate. Cu capul înclinat, privi spre pânză, apoi spre Jacqueline, apoi din nou spre pânză, după care oftă, îi făcu semn cu mâna să se apropie şi lăsă creionul din mână.

Gerrard veni spre Jacqueline înainte ca ea să apuce să ocolească şevaletul, o prinse cu braţele de mijloc şi o conduse în faţa pânzei.

– Încă nu am lucrat destul cât să-ţi poţi face o idee.

De la o distanţă de câţiva centimetri, Jacqueline îi întâlni privirea.

– Mai pot poza – încă nu sunt foarte obosită.

Gerrard dădu din cap. Privirea lui coborî pe buzele ei.

– Nu vreau să te extenuez.

Înclină capul şi buzele lui le găsiră pe ale ei, provocându-i furnicături; Jacqueline se întrebă dacă grija pentru starea ei fizică îl făcuse pe Gerrard să întrerupă lucrul sau intensitatea dorinţelor lui – care păreau alimentate de cele cinci nopţi de abstinenţă.

Oricare ar fi fost motivul, Gerrard o dorea, acum, aici, la fel de tare precum îl dorea şi ea. Îi întinse buzele, apoi îi oferi provocatoare trupul. Era a lui.

Gerrard ştia acest lucru; capitularea ei era o bucurie sinceră pentru el, elementul vital care-i reda de fiecare dată siguranţa de sine, care venea în întâmpinarea laturii sale primitive – acea parte din el cu care doar ea putea comunica. Numai cu ajutorul ei şi-o cunoscuse; doar ea i-o putea explora şi, se pare, îl putea satisface într-un fel pe care nu-l mai experimentase vreodată.

Fără să întrerupă sărutul, Gerrard o luă în braţe. Cu degetele lui Jacqueline încleştate pe umerii săi, Gerrard o purtă de-a lungul camerei spaţioase. Dând la o parte cu umărul draperia care acoperea o extremitate a încăperii, Gerrard trecu spre patul aşezat sub ferestrele vestice ale mansardei. Dacă se întâmpla să lucreze toată noaptea şi nu avea chef să străbată scurtul drum până în casă, acolo dormea.

Compton făcuse patul; aşternuturi curate, perne albe şi o cuvertură de satin verde. Ridicând capul, o aşteptă pe Jacqueline să deschidă ochii, o clipă, apoi rânji şi o aruncă în pat.

Jacqueline îşi reprimă un fior, apoi începu să râdă, afundându-se în salteaua moale, cu rochia foşnind; Gerrard îi ceruse să pozeze în rochia pe care o purtase la cină Jacqueline privi în jur, observând lipsa mobilei din mica încăpere. Gerrard îşi scoase cămaşa, apoi se aplecă să-şi scoată ghetele, fără să o piardă pe Jacqueline din ochi în tot acest timp.

Când ea întoarse privirea spre Gerrard, el îşi desfăcea nasturii de la pantaloni. Îl privi, apoi duse mâna spre nasturii corsetului său.

Îi desfăcu cu gesturi fireşti.

Buzele lui Gerrard se curbară, dar nu într-un zâmbet, ci într-un rictus de nerăbdare. Gol puşcă, se aşeză pe marginea

patului şi-i ridică rochia până la şolduri. Întinzând mâinile, îi mângâie formele delicate ale picioarelor, apoi prinse o jartieră şi o rulă în jos, scoţând-o dintr-o singură mişcare, concomitent cu ciorapul şi pantoful. Repetă acţiunea şi cu celălalt picior, se opri un moment să admire rezultatele, apoi se întinse alături de ea pe saltea. Ridicându-i rochia până peste talie, îi depărtă coapsele în timp ce Jacqueline se străduia să-şi elibereze mâinile din corset. Reuşiră împreună. Gerrard îi scoase rochia peste cap şi o aruncă cât colo.

Gerrard nu observă unde aterizase, n-avea ochi decât pentru ea. Se aplecă, îi acoperi buzele cu ale sale şi o sărută cu pasiune, apoi îşi încolăci braţele în jurul mijlocului ei şi o ridică.

Culcându-se, o ridică pe Jacqueline peste el; nu trebuia decât să o ghideze pe măsură ce ea se apleca înainte, peste erecţia lui, apoi o penetră.

Interiorul ei era o scoică de catifea, umedă şi fierbinte în jurul erecţiei sale.

Jacqueline depărtă mai tare genunchii, se lăsă şi mai mult în jos, apoi, satisfăcută că-l primise în întregime, cu palmele răsfirate peste pieptul lui, lacomă şi nesăţioasă, îi linse un sfârc.

Gerrard îi simţi răsuflarea, apoi înclină capul şi-l ridică pe-al ei. Buzele li se unire şi comuniunea intimă după care tânjeau amândoi se realiză.

Mai fierbinte, mai puternică, mai intensă, mai primitivă. De parcă cu fiecare zi care trecuse se apropiaseră tot mai tare, învăţaseră mai multe unul despre celălalt, ştiind astfel că puteau cere şi oferi şi mai mult.

Urcară spre culmi într-o goană tumultuoasă; cuprinşi de extaz, amândoi se simţiră cufundaţi, prin simţurile lor sensibilizate la maximum, într-un abis de beatitudine.

Pentru niciunul dintre ei nu mai exista altcineva.

*

Gerrard o lăsă pe Jacqueline, extenuată, în pat, iar el îşi reluă lucrul. Ea nu-şi putea da seama de unde avea atâta energie, dar intuia sursa inspiraţiei.

Privind spre colţul de cer vizibil prin fereastra mansardei, încercă să se gândească la relaţia lor – cum evoluase, cât de mistuitoare erau flăcările ei –, dar somnul nu se lăsa păcălit şi în cele din urmă fu nevoită să cedeze.

Gerrard o trezi înainte de răsăritul soarelui, când stelele sclipeau încă pe cer ca nişte diamante împrăştiate de mâna unui zeu. Gerrard însuşi era un zeu întunecat, interpus între ea şi imaginea stelelor, un zeu al nopţii, revendicând-o, devastator şi divin. În întunericul nopţii, el ceruse şi o îndrumase; ea se supusese, se predase, şi-i oferise tot ce-i ceruse. Tot ce-şi dorea.

Mai târziu, când răsăritul colora cerul, Gerrard o conduse înapoi în camera ei. O sărută, apoi se întoarse spre scări. Zâmbind, Jacqueline îl petrecu cu privirea până când dispăru din vedere, apoi se îndreptă dansând spre pat şi adormi.

Aşa cum ceruse, nicio cameristă nu veni să o deranjeze înainte de a suna ea. Dormi până la miezul zilei, apoi, cu forţe proaspete, se ridică şi se pregăti pentru ziua care urma.

În timp ce Gerrard îşi revedea lucrarea şi plănuia ce va picta în seara următoare, ea trebuia să meargă la masa de prânz, apoi ei doi aveau să o viziteze pe Helen Purfett, după care ea, Millicent, Minnie şi Timms fuseseră invitate la o vizită selectă pentru ceaiul de după-amiază la reşedinţa din Londra a Marchizei de Huntly.

Această zi semănă întru totul cu următoarele. În afara vizitei la salonul lui Helen Purfett, Jacqueline nu-l vedea pe Gerrard până la cină. Apoi el le însoţea la orice eveniment de seară erau invitate, însă la ora zece fix, când soarele de vară dispărea de pe cer, ei doi se întorceau la atelierul de pe Brook Street.

Şedinţele erau din ce în ce mai lungi.

Partidele de dragoste din ce în ce mai fierbinţi.

Rochia era gata; îmbrăcată cu ea, Jacqueline poza lângă coloană. După ce văzuse ce pictase el până atunci, se putea imagina stând la intrarea în Grădina Nopţii.

Aproape eliberată din îmbrăţişarea ei dezgustătoare.

Când obosea, Gerrard o instala pe un scaun, cu capul în aceeaşi poziţie în care pozase, iar ea îi povestea despre trecutul ei – despre mama ei şi despre Thomas, despre tot ce simţise ea la moartea lor – şi ştia că Gerrard voia să audă toate aceste lucruri pentru a le putea înfăţişa pe pânză.

Treptat, mult mai repede decât şi-ar fi imaginat, portretul deveni opera lor comună; Jacqueline nu-şi închipuise că un pictor şi modelul său pot conlucra astfel, şi totuşi ei reuşeau.

Se familiariza din ce în ce mai mult cu munca lui, începea să privească cu ochi critic geniul lui. Căci era într-adevăr un geniu; silueta care prindea contur pe pânză era atât de vie, încât de fiecare dată când o privea avea un şoc să constate că o înfăţişează pe ea.

Din ziua în care ajunseseră la Londra, Jacqueline nu-l văzuse pe Barnaby, dar într-o seară, la sfârşitul săptămânii, acesta o căută pe ea şi pe Gerrard pe când se plimbau printre invitaţii de la serata lui Lady Chartwell.

– Iată-vă! Alăturându-li-se, Barnaby privi prin încăpere. Ştii, nu e chiar atât de rea vara în oraş – e o privelişte mai reconfortantă decât orice altă petrecere blestemată.

– Şi la ce petrecere ai fost? întrebă Jacqueline.

Barnaby se strâmbă.

– A surorii mele. Îi întâlni privirea lui Gerrard. Şi a invitat-o şi pe nesuferita de Melissa.

Gerrard zâmbi.

– Şi cum ai reuşit să scapi?

– Furişându-mă prin negura nopţii.

Jacqueline râse.

Barnaby îşi duse mâna la inimă.

– Pe cuvânt de onoare.

– Şi unde te-ai dus? întrebă ea.

– După tatăl meu. L-am urmărit până în bârlogul lui şi l-am convins să mă însoţească în plimbarea mea clandestină prin capitală. S-a izolat undeva în Bedford Square şi jură să nu se mai aventureze în oraş decât cu treburi. Am avut destul timp să-l trag de limbă în drum spre oraş.

– Ai aflat ceva? întrebă Gerrard. Tatăl lui Barnaby, Conte de Sandford, făcea parte din comitetul care supraveghea nou-înfiinţata poliţie metropolitană.

Barnaby aruncă o privire în jur, asigurându-se că nu trăgea nimeni cu urechea.

– Taică-meu are aceeaşi părere ca şi noi – apropo, e foarte impresionat de talentul tău. Zâmbi scurt, apoi reluă serios: Dar, mai presus de orice, a fost de acord că ar fi indicat să vorbesc cu Stokes.

– Cine e Stokes? întrebă Jacqueline.

– Un detectiv – am înţeles că acum deţine funcţia de inspector – care locuieşte în Bow Street. Şi-a creat un renume rezolvând cazuri de crimă asemănătoare cu ale noastre. Barnaby îi întâlni privirea lui Jacqueline. Pot să garantez pentru discreţia lui, dar în acest stadiu nu putem depune o plângere oficială, tot ceea ce sper de la el este să ne ofere, pe baza experienţei sale, un indiciu direcţiei în care ar trebui să ne orientăm cercetările.

Barnaby tăcu, uitându-se fix la Jacqueline. Înţelegând ce dorea Barnaby – motivul pentru care îi căutase – Gerrard întrebă:

– Te deranjează dacă Barnaby îi împărtăşeşte toate bănuielile noastre lui Stokes?

Jacqueline privi din nou spre Barnaby:

– Nu. Dacă ne poate ajuta sau dacă are vreo idee cine s-ar putea afla în spatele acestor crime, chiar te rog să vorbeşti cu el.

– Anunță-ne și pe noi când afli ceva.

Barnaby zâmbi.

– Sigur. Oricum n-o să ne întoarcem la Hellebore Hall până nu termini portretul. Mă duc să-mi verific capcanele. Trimiteți vorbă dacă aveți nevoie de mine.

Barnaby salută scurt și îi părăsi. Peste câteva momente își prezenta scuzele unei Lady Chartwell foarte dezamăgite.

Zece minute mai târziu, orologiul bătu ora exactă – zece. Gerrard o conduse pe Jacqueline spre gazda lor și, cu zâmbetul său obișnuit, se scuză că este nevoit să plece. Lady Chartwell zâmbi, o bătu ușor pe Jacqueline pe mână și își luă rămas-bun de la ei; în câteva minute se îndreptau spre atelier.

Zilele trecură. Jacqueline poza, Gerrard picta, iar portretul prindea viață.

Gerrard era din ce în ce mai absorbit de munca sa, aproape obsedat. Sigurul lucru care-i putea distrage atenția era modelul său, Jacqueline însăși. Prezența ei devenise vitală, punctul central al existenței sale, esența viitorului. Chiar și în timp ce-și concentra întreaga atenție asupra portretului, simțea persistența acestei vulnerabilități. Încă nu era suficient de sigur de ea – încă nu ceruse și nu îi fusese acordată mâna ei.

Din nou se gândi să facă acest lucru, astfel încât totul să fie clar.

Jacqueline avea nevoie de el și de talentul lui pentru a-și recâștiga libertatea, pentru a-și redobândi dreptul la viață. Însă ideea că ar putea accepta propunerea lui doar din recunoștință îl umplea de groază.

Dacă o cerea în căsătorie acum, înainte să termine portretul, cum ar putea ști cu adevărat de ce acceptă?

Ceea ce îi atrase atenția asupra motivului nesiguranței sale – încă nu-i putea ghici gândurile. Nu știa ce simțea Jacqueline

de fapt pentru el, ce părere avea despre el. Pentru un bărbat care pretindea că se pricepe la femei, situația era umilitoare.

– Draga mea, sunt încântată că Gerrard te-a ales pe tine.

Jacqueline clipi uimită. Privi insistent spre doamna vârstnică și simpatică pe care o cunoscuse cu cinci minute în urmă.

Mătușa Clara se întinse și o bătu ușor pe mână cu palma ei ridată.

– E întotdeauna înduioșător când tinerii iau aceste decizii *dificile* – sunt niște băieți adorabili, dar uneori dau bir cu fugiții...

Erau în mijlocul celei de-a treia săptămâni de ședere în Londra; Jacqueline și Millicent stabiliseră deja puternice legături sociale. În această după-amiază se aflau la un ceai la reședința St. Ives din Grosvenor Square.

Când i-o prezentase pe mătușa Clara, care era foarte, foarte bătrână, o Cynster prin naștere, Honoria o avertizase în șoaptă că mintea bătrânei, deși destul de lucidă, o lua uneori razna. Așa că Jacqueline zâmbi, se aplecă spre ea și șopti:

– Mă tem că ați înțeles greșit, eu și Gerrard nu suntem logodiți.

Sorbind o înghițitură de ceai, mătușa Clara încuviință din cap.

– Nu, nu – sigur că nu. Bineînțeles. Lăsă ceașca pe farfurie, apoi continuă calm: Nu avem prea multe logodne în familia asta. Deși își mai iau tălpășița, după ce s-au hotărât vor ca lucrurile să fie clare – și ca soția lor să le încălzească patul, vezi tu. Bătrâna zâmbi indulgent. Fascinată, Jacqueline o cercetă atent. Începe să se poarte prostește. Și, desigur, în acest caz, având în vedere că bietul Gerrard lucrează zi și noapte de dragul tău, presupun că logodna nu e principala lui grijă. Într-adevăr – mătușa Clara se aplecă și vorbi în șoaptă –, în aceste condiții mă îndoiesc că și-ar dori să se logodească.

Jacqueline își dădu seama că nu reușise să se facă înțeleasă.

– De fapt...

– Am auzit-o ieri pe Patience spunând că nu s-ar mira dacă, după călătoria ta și a lui Gerrard în Cornwall pentru a expune portretul, v-ați întoarce căsătoriți.

A spus Patience asta? Lui Jacqueline nu-i venea să creadă. Gândurile ei o luară razna fără o țintă anume. După un moment, trase adânc aer în piept, concentrându-se din nou asupra chipului brăzdat de riduri al mătușii Clara, și o întrebă precaut:

– Ce cred ceilalți?

Clara își înăbuși un hohot de râs:

– Draga mea, *nimic* nu ne face mai fericiți decât o nouă căsătorie în familie. Desigur – făcu un semn în jurul camerei cu mâna –, fiecare are propriul său punct de vedere asupra momentului exact, însă sperăm cu toții că în curând vom asista la o nouă nuntă, și chiar dacă acest lucru se va face cu o autorizație specială – poți fi sigură că tot vom avea ceva de sărbătorit.

Clara o privi pe Jacqueline în ochi, zâmbind fericită.

– Mă bucur foarte tare că ni te vei alătura în curând, draga mea.

Jacqueline afișă un zâmbet vag, abținându-se să facă vreun comentariu.

Ar fi trebuit să fie mai atentă de la bun început. Mai târziu, în aceeași zi, pe înserat, Jacqueline măsura cu pași mari camera ei, agitată și foarte hotărâtă să pună lucrurile la punct.

Remarcile mătușii Clara îi deschiseseră ochii. Trecând în revistă toate relațiile sale cu familia lui Gerrard, în special cu femeile, reinterpretând vorbele mătușii, descoperi că presupunerile ei erau împărtășite de o mare parte dintre ele, dacă nu chiar de toate.

Dacă ar fi fost mai atentă, dacă nu s-ar fi lăsat impresionată de prietenia cu care fusese întâmpinată, dacă ar fi avut mai multă experiență cu familiile numeroase, în special cu cele din înalta societate... dar nu era așa. Jacqueline se confrunta acum cu o gravă eroare de interpretare, a cărei corectare o impunea onoarea ei.

Dar cum să facă acest lucru?

Chibzui îndelung, însă nu vedea decât o singură cale.

Oprindu-se, se uită la ceas. Încă nu venise vremea să se pregătească pentru cină. Millicent își făcea somnul de după-amiază. Minnie și Timms nu le însoțiseră astăzi, ci rămăseseră acasă; probabil că dormiseră mai devreme. La ora asta puteau fi găsite în salonul mic din spate.

Acolo erau, Timms croșetând ca de obicei, iar Minnie șezând pe un scaun în lumina din ce în ce mai slabă a soarelui. Ridicară privirile spre ea și-i zâmbiră.

Oprindu-se în fața lor, împreună palmele și trase adânc aer în piept.

– Aș vrea să vă vorbesc un minut.

Cele două femei schimbară o privire, apoi Minnie înclină din cap.

– Desigur, dragă. Ia loc acolo, lângă Timms – suntem numai urechi.

Jacqueline se așeză pe canapea. Pe chipul lui Minnie se citea nerăbdarea. Acum e-acum...

– Nici nu știu de unde să încep.

– Încearcă cu începutul, o sfătui Timms.

– Da, bine... ați fost cu toții atât de drăguți cu mine și cu Millicent. Vă sunt foarte recunoscătoare – ați făcut ca șederea noastră în capitală să fie foarte plăcută.

– Dar e normal, draga mea. Ochii lui Minnie sclipiră.

– Da, bine, vedeți... Jacqueline trase din nou aer în piept și continuă: Am observat că există o confuzie în ceea ce privește... ah, *relația* dintre mine și Gerrard. Își plimbă

privirea de la Timms la Minnie şi observă că nu dădeau semne că ar înţelege. Gerrard mă ajută să-mi rezolv problemele de acasă, încearcă să mă salveze, dacă vreţi, dar motivele pentru care face acest lucru – pentru care îmi pictează portretul – sunt... *profesionale* şi, desigur, există şi impulsul de a ajuta o doamnă aflată la ananghie, ca un adevărat gentleman. Aceasta este singura legătură dintre noi şi totuşi mă tem că am provocat unele... *aşteptări*, bazate pe presupunerea că între el şi mine există o relaţie de natură mai *personală*.

Atât Timms, cât şi Minnie se încruntară uşor, ca şi când afirmaţia nu le-ar fi mirat foarte tare.

– Vrei să spui, întrebă Timms, că nu ai de gând să te căsătoreşti cu el?

Jacqueline se uită la ea; decise să dea un răspuns la fel de direct ca întrebarea:

– Nu. Adică, se grăbi ea să adauge, nu e vorba că nu vreau, însă nu s-a pus niciodată problema căsătoriei. N-am discutat niciodată despre asta.

– *Ah*. Timms se întoarse pentru a schimba o privire complice cu Minnie.

Lui Minnie îi reveni zâmbetul pe buze, iar ochii ei străluciră mai tare ca niciodată.

– Nu e cazul să-ţi faci probleme, draga mea. Ei – bărbaţii – evită întotdeauna să *discute* despre căsătorie. O privi cu un aer gânditor. De fapt, nu-mi amintesc de vreunul care să fi făcut-o vreodată... După un moment, Minnie adăugă: Dar nu-ţi face griji, dragă. Îl cunosc pe Gerrard de când era în leagăn şi cu siguranţă doreşte să se căsătorească cu tine.

Jacqueline reuşi să nu-şi exteriorizeze exasperarea – sau sentimentul straniu de panică ce începuse să o cuprindă. Rămase uitându-se ţintă în ochii strălucitori ai lui Minnie.

– Cum spuneam, doamnă, vă asigur că între noi nu există o astfel de relaţie. Pe Gerrard îl interesează doar portretul, nu persoana mea.

– Prostii. Cercetând-o cu o privire pătrunzătoare, Timms spuse pe un ton aspru: Totuşi, văd că tu continui să gândeşti astfel, ceea ce nu mi se pare surprinzător când ştiu cât de îndărătnic poate fi Gerrard – chiar îngâmfat şi arogant –, deşi bănuiesc că faţă de tine şi-a ascuns această latură. Hm! Se opri pentru a trage un fir. Oricum, te sfătuiesc să începi să te gândeşti cum îi vei răspunde atunci când te va cere de nevastă – dacă vrei o nuntă mare sau doreşti să te căsătoreşti cu autorizaţie specială. În consecinţă – Timms o privi pe Jacqueline în ochi –, trebuie să ştii că vom fi cu toţii foarte dezamăgiţi dacă vei opta pentru autorizaţie specială.

Jacqueline nu putea să zâmbească şi să se retragă pur şi simplu.

– Aşa este, draga mea. Minnie se aplecă şi o bătu cu palma peste mână. Înţeleg că poate, din punctul tău de vedere, ne-am grăbit să tragem concluzii, şi îmi dau seama că, sosind din provincie, nu ai sesizat imediat acest lucru. Este foarte drăguţ din partea ta că ai venit să ne spui asta, dar te asigur că nu ne-am înşelat în ceea ce priveşte intenţiile lui Gerrard faţă de tine.

Jacqueline privi în ochii albaştri şi senini ai lui Minnie.

– Gerrard nu vrea să se căsătorească cu mine.

– Oh, ba da, o contrazise Timms. Îl cunosc de când era prunc şi cu siguranţă a pus ochii pe tine. Întâlni privirea lui Jacqueline şi zâmbi. Şi ţinând seama cât de bine şi-a ascuns intenţiile faţă de tine, n-aş vrea să fiu în pielea lui atunci când te va cere în căsătorie.

Minnie chicoti.

– Chiar aşa!

Jacqueline îşi plimbă privirea de la una la cealaltă; cu siguranţă îşi imaginau situaţia dificilă în care va fi pus Gerrard în momentul când o va cere de nevastă. Dar Gerrard nu intenţiona acest lucru.

Nu mai avea nicio speranţă. Oftă şi se rezemă de spetează,

apoi se ridică şi ceru permisiunea să se retragă. Doamnele fură de acord şi o asigurară că totul avea să fie în regulă – o să vadă ea.

Jacqueline se întoarse în camera ei; ultima oră înainte de cină şi-o petrecu făcând baie – şi meditând.

Îi era imposibil să nu se întrebe dacă ele aveau dreptate, iar ea se înşela. Minnie, Timms şi Patience – şi restul doamnelor – îl cunoşteau fără-ndoială pe Gerrard, ca şi pe gentlemenii de genul lui, mult mai bine decât ea; toate erau mai experimentate decât ea în interpretarea comportamentului bărbaţilor.

Era de înţeles, totuşi, în cazul ăsta...

Cu capul sprijinit de marginea căzii, cu faţa învăluită în aburi, Jacqueline închise ochii şi încercă să-şi amintească tot ce-i spusese Gerrard vreodată în legătură cu acest subiect. Nu ţinea minte exact cuvintele lui, dar susţinuse că nu-i putea promite nimic. Jacqueline îi acceptase punctul de vedere; între timp nu spusese nimic din care să reiasă că s-ar fi răzgândit.

Totuşi, Minnie, Timms şi Patience erau convinse... şi nici măcar nu ştiau despre cele petrecute în alcovul din atelierul lui Gerrard.

Nu ştiau nimic despre relaţia care se înfiripase între ei.

Scufundată în apa caldă, desprinsă de realitate, Jacqueline îşi analiză simţămintele. Şi se întrebă, în lumina celor întâmplate cu ea şi cu Gerrard în ultimele săptămâni, ce îşi dorea acum. Medită, cântări, evaluă comuniunea care transforma relaţia lor fizică într-o aventură emoţională, aproape spirituală.

Voise să ştie, să cunoască, să afle, iar el îi arătase, o iniţiase în tainele iubirii. Doar gândindu-se la sentimentele care o cuprindeau atunci când erau împreună se simţea minunat. Plină de viaţă.

Jacqueline era fericită, recunoscătoare şi avidă de dragoste.

În ce-o priveşte, ar fi fost de acord să petreacă oricât de mult timp împreună, dar oare ar merge chiar până la căsătorie?

La această întrebare nu-i venea niciun răspuns în minte. Nu se mai gândise la acest lucru de ani de zile; nu mai era sigură de sentimentele sale în această privinţă.

Totuşi, în ceea ce-l priveşte pe Gerrard, ştia ce simte, *ştia* că acceptase să-i facă portretul fiindcă asta era o provocare profesională, şi că era hotărât să-l termine din cauza unei ambiţii cavalereşti de a o ajuta. Ca portretist al ei, Gerrard voise să afle multe lucruri, cam tot ce se putea şti despre ea; faptul că legătura dintre ei evoluase ulterior, ajungând la ceea ce era în prezent, nu ţinuse de decizia ei.

Pur şi simplu se întâmplase.

Nu-i putea atribui lui Gerrard responsabilitatea pentru cursul pe care-l luaseră evenimentele. În ceea ce o privea, nimic nu o îndreptăţea să-şi facă planuri matrimoniale, cu atât mai puţin să se aştepte ca el să se gândească la asta. Chiar dacă ar considera căsătoria drept lucrul cel mai potrivit pentru ea, nu ar fi onorabil din partea ei să deschidă subiectul, cu atât mai puţin să se aştepte ca el să fie de acord.

Apa se răcise. Ridicându-se, ieşi pe covorul întins în faţa şemineului şi se întinse după prosopul pe care i-l pregătise camerista. În timp ce se ştergea continuă meditaţia. Între ei, totul părea foarte clar. Totuşi...

Nu le putea lăsa pe doamnele care se purtaseră atât de frumos cu ea, care o acceptaseră într-o manieră atât de deschisă în compania lor, să creadă că va urma o nuntă. Ar însemna să le înşele, ceea ce nu obişnuia – spre deosebire de Eleanor.

Da, încercase să îndrepte greşeala, şi da, ele o trataseră cu menajamente, dar asta nu însemna că nu mai trebuia să facă tot ce-i stătea în putere să le convingă că ea nu era viitoarea logodnică a lui Gerrard.

Ei bine, cum să le convingă că se înşală?

Avea nevoie de cuvinte, fapte sau alte dovezi care să demonstreze fără echivoc că Gerrard nu intenționa să se căsătorească cu ea. Ceva real, faptic...

Se lumină la față; îndreptându-se spre clopoțel, sună după menajeră. După cină urmau să participe la o petrecere dansantă la Lady Sommerville. Nu putea fi prea greu să găsească o dovadă într-un asemenea anturaj.

18

Una dintre principalele atracții ale unei excursii la Londra era ocazia de a vizita cele mai bune croitorese. Alături de Millicent, Jacqueline profitase din plin de avantajele oferite de capitală; urcând scările din fața intrării reședinței Sommerville la brațul lui Gerrard, se simțea strălucitoare într-o rochie de mătase chihlimbarie împodobită cu motive decorative de un auriu-închis.

Îmbrăcase o rochie nouă pentru a-și spori încrederea în sine; spera de asemenea că aceasta îi va face sarcina mai ușoară, atrăgând atenția altor gentlemeni asupra sa.

În timpul seratelor, Gerrard gravitase întotdeauna în jurul ei, probabil pentru a se asigura că nu o tulbură nimic și că o poate lua de-acolo când orologiul bate ora zece. Jacqueline era modelul lui; normal, Gerrard voia ca ea să fie în cea mai bună dispoziție atunci când poza pentru el. Acesta era singurul motiv al atenției lui constante la adresa ei. E adevărat, erau amanți, și Gerrard se remarca printr-o fire posesivă, dar în societate nu avea niciun motiv să se poarte așa.

Decât dacă intenționa să se căsătorească cu ea, or nu era cazul. Și tocmai asta voia să demonstreze.

După ce-i salutară pe Lord și pe Lady Sommerville, ea și Gerrard intrară în salonul de dans. Încăperea nu era foarte

mare, și petrecerea, i se spusese, avea să fie restrânsă, totuși descoperi cu încântare o sumedenie de sacouri închise la coloare printre rochii de satin și mătase în culori deschise.

Gerrard o conducea pe Jacqueline în siajul lui Millicent; în cele din urmă se opriră lângă canapeaua pe care ședea Lady Horatia Cynster. După un schimb de amabilități, Millicent se așeză lângă ea; Jacqueline se instală alături de Gerrard în cealaltă parte a canapelei.

Cu gândul la planul ei, Jacqueline ridică privirea și cercetă atent invitații.

Gerrard profită de ocazie ca să o studieze cu o privire nu tocmai admirativă.

De unde naiba își luase rochia asta? Mătasea îi strângea sânii, îi sublinia curba feminină a taliei și rotunjimile șoldurilor. În ceea ce privește picioarele, a căror lungime îl fascinase întotdeauna, materialul le punea în valoare, acoperindu-le și apoi dezvelindu-le în funcție de mișcările ei. Mai rău, la fiecare mișcare, lumina se reflecta în țesătura delicată, atrăgând ochii asupra rotunjimilor sale încântătoare.

O alarmă începu să răsune în capul lui Gerrard. Privind în jur, înjură în gând. Era vară. Mulțimea era puțin numeroasă și în consecință mai selectă – și de alt calibru față de cea prezentă la un bal în timpul sezonului. Observă câteva tinere care frecventau permanent balurile în speranța că se vor alege cu un soț. În aceeași măsură, tinerii domni erau împinși de la spate de mamele lor, fie pentru a-și face datoria față de surorile lor, fie pentru a tatona terenul, la aceleași baluri.

Marea majoritate a celor rămași în oraș, inclusiv toți cei prezenți la petrecerea lui Lady Sommerville, nu erau în căutarea unui soț sau a unei soții. Manifestau totuși un oarecare interes pentru persoanele de sex opus.

Jacqueline fusese deja remarcată de prea mulți gentlemeni.

Gerrard folosea termenul de „gentlemeni" la modul generic; mulți dintre bărbații prezenți erau lupi tineri. Gerrard

îi cunoştea; în rarele ocazii când se amesteca printre ei, era încadrat în aceeaşi categorie.

Se întunecă la faţă când îl observă pe unul dintre semenii săi măsurând-o cu privirea pe Jacqueline. Cu siguranţă asta va fi ultima oară când va purta această rochie în public, cel puţin până la căsătoria lor, şi poate şi după aceea.

Gentlemanul curios îi observă căutătura aspră; ochii lor se întâlniră. După un moment, tânărul zâmbi; înclină capul şi plecă mai departe.

Cu atât mai bine.

Gerrard privi spre Jacqueline, apoi îşi scoase pe furiş ceasul şi verifică ora. Era abia nouă; mai avea o oră înainte să o poată lua pe Jacqueline de-acolo. Evidenta soluţie alternativă i se părea tentantă, dar era şi Horatia de faţă. Soacra lui Patience îl privea ca pe un fel de nepot; ar fi observat cu siguranţă modificarea în program şi ar fi raportat mai departe.

Jacqueline se întoarse; îşi strecură mâna pe sub braţul lui.

– Hai să ne plimbăm. Mai toţi o fac.

Jacqueline se îndepărtă. Gerrard o urmă, nu foarte convins că plimbarea printre gentlemenii eleganţi era cea mai bună idee. Dar ea îl ţinea de braţ; o putea conduce departe de...

Jacqueline se opri zâmbind, întorcându-se într-o parte şi atrăgând atenţia unui cuplu din apropiere.

– Bună seara.

Gerrard privi în direcţia respectivă şi îşi înăbuşi un mormăit.

Din doi paşi grăbiţi, Perry Somerset, Lord Castleton, se afla lângă Jacqueline. Lângă Perry, cu o atitudine mai degrabă reţinută, veni doamna Lucy Atwell, actuala amantă a lui Perry.

Înalt, elegant şi chipeş, Perry întinse mâna spre Jacqueline, apoi aruncă o privire spre Gerrard.

– Fă prezentările, bătrâne.

Cu dinţii încleştaţi, Gerrard se conformă.

Lucy şi Jacqueline schimbară saluturi politicoase.

– Încântat să te cunosc, domnişoară Tregonning. Privirea lui Lucy zăbovi asupra rochiei lui Jacqueline. Frumoasă vestimentaţie – Cerrise?

– Nu, Celeste.

– Ah. Lucy îi aruncă o privire lui Gerrard. Am auzit că domnul Debbington arde uleiul lămpilor – la propriu – pentru a-ţi face portretul. Ţi se par dificile condiţiile lui?

– Deloc. Jacqueline zâmbi sincer. Chiar îmi face plăcere.

– Da? Lucy ridică din sprâncene; privirea pe care i-o aruncă lui Gerrard era nedumerită. El nu făcuse portrete decât persoanelor apropiate; Lucy încerca să descopere vreun motiv – unul evident pentru care o picta pe Jacqueline, deşi o refuzase pe ea, în ciuda faptului că era foarte frumoasă.

Înainte ca Gerrard să reuşească să îndrepte conversaţia spre subiecte mai puţin delicate, Perry îi întrebă dacă vizitaseră Kew Gardens.

Era o întrebare neobişnuită pentru Perry, un petrecăreţ care rareori vedea lumina soarelui; atât Gerrard, cât şi Lucy îl priviră miraţi.

– Nu, răspunse Jacqueline cu seninătate. Dar am auzit că sunt impresionante.

– Şi eu am auzit acelaşi lucru despre grădinile de la tine de-acasă, spuse Perry. Poate vrei să le vizitezi într-o zi, ca să faci o comparaţie între ele?

– Nu. Gerrard îşi puse palma peste mâna lui Jacqueline de pe braţul său. Nu cred că avem timp – şedinţele sunt destul de solicitante.

Jacqueline privi spre el.

– Dar după-amiezile nu pozez.

Gerrard o privi în ochi.

– Ba da. Începând de mâine.

– Dar...

– Şi pistruii sunt ultimul lucru de care ai nevoie.

Jacqueline îl privi întrebător; nu avea niciun pistrui, nicăieri pe corp, iar Gerrard ştia asta.

Brusc, se auzi sunetul viorilor.

– Poate cu altă ocazie, spuse Perry vesel. Între timp, dacă vrei să-mi faci onoarea de a...

– Sunt înaintea ta, băiete. Gerrard strânse degetele lui Jacqueline în palma sa; privind-o în ochi, ridică degetele ei la gură şi le sărută. Dansul meu, presupun?

Jacqueline se gândi – chiar foarte serios – să-l refuze. Gerrard văzu asta în ochii ei. Ceea ce desluşi ea în ochii lui – sclipirea de emoţie – o convinse să accepte cu eleganţă.

Se întoarse spre Perry şi Lucy.

– Ne scuzaţi?

– Desigur. Lucy îi arunca priviri înveninate lui Perry, care încă nu observase.

Gerrard o conduse pe Jacqueline în salonul de dans, apoi o cuprinse în braţe şi începură să danseze printre ceilalţi invitaţi. Dacă ar avea minte, ar trebui să tacă din gură. În fond, ce putea spune?

– De unde nevoia asta subită de a face conversaţie cu necunoscuţi? Chiar şi în urechile sale întrebarea sună ridicol; mai rău, avea tonul unei persoane ofensate.

Nu fu deloc surprins când Jacqueline îl privi cu ochii larg deschişi.

– Ce naiba vrei să spui? Erau şi ei musafiri. Am vrut să fim politicoşi.

– De ce? Îşi muşcă limba şi privi peste umărul ei, răsucindu-se. Foşnetul delicat al rochiei sale frecându-se de pantalonii lui, atingerea trupului ei suplu, mlădios îi provocară o neaşteptată iritare. Oare de ce era atât de agitat? Din cauza unei simple conversaţii?

Sau fiindcă Jacqueline încercase să-i atragă atenţia lui Perry?

Lui Gerrard nu-i plăcu răspunsul. Trăgând-o puţin mai

aproape, se lăsă în voia dansului, a plăcerii de a valsa cu ea în jurul încăperii. Aceste mişcări îi făcură să se simtă suspendaţi în spaţiu şi timp, singuri în mijlocul unei mulţimi.

Singur cu ea – şi aşa îşi dorea să fie. Până atunci se considerase o persoană sociabilă, cel puţin atunci când nu picta, dar alături de ea descoperea în fiecare zi laturi necunoscute ale personalităţii sale.

Jacqueline rămase tăcută, mulţumindu-se să valseze în braţele lui Gerrard în timp ce medita la recentele întâmplări. În cele din urmă ridică privirea spre Gerrard:

– Există vreo înţelegere între Lord Castleton şi doamna Atwell?

Gerrard strânse din dinţi.

– Da.

– Ah. Înţeleg. Jacqueline întoarse capul. Nepermiţându-i lui Castleton să danseze cu Jacqueline, o împiedicase pe ea să o calce pe bătătură pe doamna Atwell. Nu acţionase posesiv, ci protector; era greu de explicat acest lucru.

Jacqueline îşi revizui planul; acesta părea viabil, dar cu siguranţă mai avea nevoie de câteva modificări. Data viitoare va trebui să găsească pe cineva pe placul lui Gerrard, pe cineva cu care să stea bucuros de vorbă.

La finalul dansului, căzură de acord să danseze în continuare împreună.

Găsirea unei persoane cu care Gerrard să aibă chef să facă conversaţie nu era atât de simplă precum îşi imaginase, dar, cu răbdare, Jacqueline descoperi în cele din urmă grupul perfect.

– Doamnă Wainwright, ce plăcere să vă văd. Zâmbi spre doamna elegantă şi schimbă cu ea câteva amabilităţi, apoi se salută cu cele două fiice nemăritate ale acesteia, Chloe şi Claire. Jacqueline le întâlnise cu prilejul câtorva vizite şi la un spectacol muzical.

Ele îi cunoşteau foarte bine pe Gerrard şi pe Patience;

locuiau în apropierea casei lui Gerrard în Derbyshire. Gerrard le salută şi se înclină în faţa lor. Ochii fetelor străluciră; îl întrebară pe Gerrard despre caii lui.

Încântată că le-a descoperit pe aceste domnişoare, tinere şi foarte amabile, dispuse să-i ţină companie lui Gerrard, Jacqueline se întoarse zâmbind către al patrulea membru al grupului – un gentleman chipeş, bine îmbrăcat, care părea să fie fratele mai mare al celor două surori. Rupert. Jacqueline îşi aminti că auzise la un moment dat despre el.

– Hello! Zâmbind, îi întinse mâna. Tu trebuie să fii Rupert.

– Mărturisesc ca aşa este. Cu un zâmbet încântat, Rupert se înclină cu graţie. Ochii îi sclipeau când îşi îndreptă spatele. Indiferent ce poveşti ai auzit despre mine, probabil sunt adevărate.

Jacqueline râse.

– Am auzit că te afli în oraş ca să pozezi pentru Gerrard – asta e ceva deosebit. Ai avut timp să vizitezi Londra?

– Puţin – nu atât de mult cât aş fi vrut, dar...

Gerrard discuta cu fetele Wainwright, fiind în acelaşi timp atent la conversaţia dintre Jacqueline şi Rupert. Îl cunoştea pe Rupert, îi cunoştea slăbiciunile, dar Rupert avea un comportament decent – cel puţin sub ochii de vultur ai mamei sale.

Asigurându-se că doamna Wainwright nu-l scăpa din ochi pe Rupert, Gerrard se mai linişti şi îşi îndreptă atenţia asupra celor două domnişoare; se cunoşteau de-o viaţă.

Observă pericolul prea târziu.

– Muzicienii trec din nou la treabă. Rupert se înclină spre Jacqueline. Pot să vă invit la dans, domnişoară Tregonning?

Gerrard se întoarse fulgerător – dar dansase ultimul dans cu Jacqueline.

– Mulţumesc. Jacqueline zâmbi încântată şi-i întinse mâna lui Rupert. Ar fi minunat.

Nu, n-ar fi. Gerrard înjură în gând; doamna Wainwright

se foi nervoasă. Cuprins de panică, Gerrard o privi pe Jacqueline râzând şi vorbind cu Rupert în timp ce se îndepărtau...

Întorcându-se spre Chloe, Gerrard o luă de mână.

– Îmi veţi oferi onoarea acestui dans, domnişoară Wainwright? Fără să mai aştepte acordul ei, porni pe urmele lui Rupert.

Melodia începuse deja când ajunse în salonul de dans; o luă pe Chloe în braţe, cu privirea aţintită asupra lui Jacqueline. Începură să se învârtă; se ţinea cât mai aproape de Rupert şi Jacqueline.

Chloe oftă.

– Nu se va întâmpla nimic până la finalul dansului. Când Gerrard o privi, Chloe dădu resemnată ochii peste cap. În timpul dansului doar le flatează – ştii cum e Rupert. La sfârşit ea va fi interesată de – mă rog, de ce-o mai născoci de data asta, manifestându-şi încrederea în el.

– Noi ştim însă că nu e cazul.

– Aşa este. Dar nu e nimic de făcut până la sfârşitul dansului, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai mai holba atâta la ei şi ai fi mai atent pe unde *calci!* Chloe îl trase de umăr; evitară în ultimul moment un alt cuplu.

Gerrard roşi.

– Scuze.

Încercă să ţină seama de propunerea lui Chloe – ştia că avea dreptate –, dar logica pierdea teren în faţa sentimentelor întunecate care ieşeau la suprafaţă; întoarse din nou privirea spre Jacqueline în timp ce ea, râzând bine dispusă, se rotea în braţele pricepute ale lui Rupert.

Cu dinţii încleştaţi, Gerrard aşteptă finalul valsului.

Rotindu-se alături de Rupert, Jacqueline se întrebă dacă vreun bărbat va depăşi vreodată, sau măcar va atinge, standardele impuse de Gerrard. Îl examină pe Rupert şi, în ciuda faptului că părea destul de experimentat, descoperi că

dorea ceva. Exact ce, nu-şi dădu seama, dar pur şi simplu dansul alături de Gerrard era altfel. Înăbuşindu-şi un oftat, continuă conversaţia cu Rupert. Cu siguranţă era un bun orator. Atinsese multe subiecte – acum începuse discuţia despre grădini.

Nu avea idee de ce toată lumea îşi imagina că o interesează grădinile. Într-adevăr, grădinile de la Hellebore Hall sunt fantastice, dar crescuse alături de ele; considera frumuseţea lor drept ceva absolut normal.

Parcă simţind interesul scăzut al lui Jacqueline, Rupert aduse vorba despre statui, în special statuile zeilor greci şi romani.

– Aici, în bibliotecă, se află o statuie extraordinară. Ai văzut-o?

Jacqueline dădu din cap.

– E abia a doua oară când vin aici.

– Ah, ei bine, nu trebuie să ratezi ocazia. Sunt sigur că Lady Sommerville, dacă s-ar fi gândit la asta, ţi-ar fi sugerat ea însăşi să o vizitezi. Venind dintr-un cămin înconjurat de grădini dedicate zeilor, sunt convins că o vei aprecia – e o reprezentare naturală absolut extraordinară a unui remarcabil zeu nud. Nu am ştiut niciodată despre ce zeu e vorba – poate că tu o să ghiceşti.

Muzica se opri. La fel şi picioarele lor. Rupert o luă de mână.

– Vino – hai să ţi-o arăt. Te asigur că vei fi fascinată.

Rupert părea atât de entuziasmat, încât Jacqueline nu putu să găsească vreun contraargument, cu atât mai puţin să refuze. Mai ales din moment ce Rupert o ajuta să-şi exprime punctul de vedere. Privi în spatele ei în timp ce Rupert o conduse pe un coridor; nu-l văzu pe Gerrard. Ultima oară când îl zărise dansa cu Chloe.

Imaginea îi provocase un şoc neaşteptat, deşi, dacă într-adevăr Gerrard ar fi privit-o, aşa cum ea însăşi încerca să demonstreze,

doar ca pe un model, atunci era normal ca atenţia lui într-o astfel de ocazie să se îndrepte şi în altă parte.

Dacă îşi va petrece următoarea oră în compania lui Rupert şi a altor gentlemeni, departe de Gerrard, în timp ce el va face conversaţie cu alte doamne sau domnişoare, se va afla în posesia unei dovezi indiscutabile cum că Gerrard nu o consideră viitoarea sa mireasă.

Rupert se opri, deschise o uşă şi-i făcu semn să intre. Trecând pragul, îşi înăbuşi un oftat. Era convinsă că dacă Gerrard o privea ca pe o viitoare soţie, nu i-ar permite să se afle într-o încăpere cu Rupert.

Şi totuşi asta făcea. Deci... iat-o într-o bibliotecă întunecată. Singură cu Rupert. Îşi imaginase că această încăpere era accesibilă şi celorlalţi oaspeţi, cu câteva lămpi aprinse şi poate câţiva gentlemeni tolăniţi în fotolii. În schimb, camera era pustie, cu umbrele aruncate de rafturile cu cărţi şi de draperiile groase ale ferestrelor peste un birou şi câteva fotolii aşezate în mijlocul camerei.

Rupert închise uşa, cufundând încăperea într-un întuneric şi mai profund. Ea avu nevoie de câteva clipe pentru a se obişnui cu lumina foarte slabă.

Jacqueline privi în jur, cercetând încăperea.

– Unde e statuia?

Rupert se apropie de ea.

– Ei bine, draga mea, lasă-mă un minut şi o voi întruchipa eu – spre satisfacţia ta.

Tonul lui Rupert o avertiză; cu siguranţă Jacqueline judecase foarte greşit întreaga situaţie. Întorcându-se cu faţa spre el, îl fixă cu o privire severă.

– *Poftim?*

Rupert îşi scoase haina şi o aruncă pe un fotoliu. Zâmbi, ducându-şi mâinile la cravată.

– Recunoaşte. Nu te aşteptai cu *adevărat* să găseşti o statuie, nu una de marmură, nu-i aşa?

Tentativa lui de a o seduce o scoase din sărite.

– Ba da! Am crezut! Îl privi scrutător, apoi îi luă haina de pe fotoliu şi i-o aruncă. Pune-o la loc pe tine.

Rupert se încăpăţână.

– Nu. Cu cravata pe jumătate desfăcută, îşi descheie şi vesta şi îşi scoase cămaşa de sub centură.

– Ţi-am promis un zeu nud, iar eu îmi ţin întotdeauna promisiunile.

Jacqueline îi aruncă o privire duşmănoasă, apoi încuviinţă din cap.

– Foarte bine. Dar eu nu ţi-am promis că o să mă uit la statuie.

Făcu un pas în lateral, plănuind să treacă pe lângă el şi să alerge spre uşă.

Dar Rupert fu mai rapid decât ea şi îi blocă iute calea.

Apoi zâmbi, cinic şi în acelaşi timp nerăbdător, şi se apropie de ea.

Încolţind-o, împingând-o spre birou.

– Pe aici a dus-o. Gerrard se năpusti pe coridor, trăgând-o pe Chloe după el. Avea nevoie de un martor, mai ales de unul din familia lui, aşa încât să existe o persoană care să cunoască motivul pentru care îl va face bucăţi pe Rupert.

– Eşti sigur? întrebă Chloe pe un ton resemnat.

– Da. Gerrard se opri şi privi în susul şi josul coridorului.

– Unde naiba au dispărut? Pe-aici nu sunt camere deschise musafirilor.

– Cred că Rupert nu caută o cameră *deschisă musafirilor*.

Gerrard înjură şi porni mai departe pe coridor, ţinând-o pe Chloe de mână.

– Fratele tău e incorigibil.

– Tu vorbeşti.

– *Eu? Eu* nu dansez cu doamnele până în altă cameră.

– Tocmai.

Tonul lui Chloe era acru. Gerrard îi aruncă o privire ameninţătoare, căreia ea îi răspunse cu una tristă.

Trosc!

Zgomotul se auzi dintr-o cameră aflată mai departe pe coridor.

Gerrard lăsă mâna lui Chloe şi o luă la fugă.

– *Nu!*

Când trânti uşa de perete, Gerrard îşi dădu seama că cel care striga era Rupert.

– *Opreşte-te!* Ajunge! Lasă aia din mână.

Priveliştea din faţa ochilor îl lăsă pe Gerrard cu gura căscată. Rupert, cu cămaşa desfăcută şi cu cravata mototolită, zăcea pe podea, în fund, încercând să scape de Jacqueline care ţinea în mână o riglă lungă de lemn.

Rupert încerca să-şi protejeze capul cu braţele ridicate.

– *Obsedatule!* Jacqueline se repezi la el, lovindu-l cu rigla peste coapse. *Ne...* Nu-şi mai găsea cuvintele. Trăgând aer în piept, Jacqueline agită rigla deasupra capului. Îmbracă-te imediat! M-ai auzit! *Acum!*

Gerrard ştia că Jacqueline era o persoană impulsivă; nu o mai văzuse însă niciodată dezlănţuită.

Privirea ei arunca flăcări în timp ce, deloc impresionată de Rupert care bâjbâia, incapabil să-şi nimerească butonierele, se apropie şi mai mult de el şi ridică braţul.

– Nu, *nu* – uite, mă îmbrac – *mă îmbrac!*

– Bine! Jacqueline stătea în picioare lângă el şi-l privea furioasă. Niciodată – *niciodată!* – să nu mai încerci aşa ceva cu o domnişoară. Dacă se mai întâmplă şi aflu, o să... o să...

– Am un bici pe care ţi-l pot împrumuta.

Jacqueline ridică privirea şi-l văzu pe Gerrard calm – mult prea calm, prea controlat – intrând în cameră. Închise gura, îndreptă spatele şi strecură rigla în cutele din spatele rochiei.

– Ah... Nu-i plăcea privirea fioroasă pe care Gerrard i-o arunca lui Rupert. Rupert a avut un accident.

Buzele lui Gerrard se arcuiră, dar nu schiţară niciun zâmbet.

– Ştiu exact ce fel de accident a avut Rupert. Cum de ai căzut?

– S-a împiedicat de un scaun.

După ce-i dăduse brânci şi-l plesnise cu rigla.

– Ce ghinion!

Gerrard vorbea pe un ton tărăgănat.

– Aşa cum vezi – Jacqueline făcu un gest spre un Rupert ghemuit pe podea, apoi, dându-şi seama că în mâna respectivă ţinea rigla, o schimbă repede cu cealaltă – tocmai... se ridică în picioare.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să-l lase pe Rupert pe mâna lui Gerrard, într-un fel era şi vina ei. Nu-şi imaginase niciun moment că Rupert se va purta atât de prosteşte, dar... Rupert aproape terminase de încheiat nasturii de la cămaşă. În tot acest timp se holba când la ea, când la Gerrard. Părea că face eforturi să nu izbucnească în plâns.

– Şi după aceea pleacă, spuse apăsat, sperând ca Rupert să sesizeze avertismentul şi să dispară cât mai repede.

– Oh, sigur că pleacă.

Gerrard făcu un pas, îl apucă pe Rupert de un braţ şi îl ridică în picioare.

– Gata! Fii atent, bătrâne...

Rezistând dorinţei de a-l scutura bine pe Rupert, Gerrard îi făcu vânt către uşă.

– Fii mulţumit că sunt doamne de faţă.

Rupert se uită la Chloe, un martor tăcut în pragul uşii, şi nu spuse nimic.

Chloe făcu un pas înapoi. Gerrard îl îmbrânci pe Rupert, care se mai chinuia încă să-şi bage cămaşa în pantaloni, apoi făcu un semn din cap spre Chloe.

– Dacă vreţi să ne scuzaţi...

Nu era o rugăminte; Gerrard trânti uşa în nasul lui Chloe care devenise brusc interesată şi se întoarse cu faţa spre cameră.

Jacqueline îl privea pe Gerrard apropiindu-se încet de ea. Cât timp fusese ocupat, ea aruncase rigla înapoi pe birou şi îşi netezise rochia cu mişcări grăbite. Apăsându-şi mâinile una de alta, împinse bărbia înainte.

– Unde *dracului* ţi-a fost capul când ai venit aici singură cu Rupert?

Gerrard se opri în faţa ei, încruntat. Avea o voce aspră.

Jacqueline ridică mai sus capul, şi se strădui să nu se încrunte când răspunse:

– Mi-a spus că aici se află o statuetă extraordinară. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar gândi la... aşa ceva.

– Ei bine, a făcut-o. Gerrard o sfredelea cu privirea; tonul lui era din ce în ce mai tărăgănat. Cred că se poate spune că majoritatea gentlemenilor pe care-i vei cunoaşte în această vară se vor gândi la *aşa ceva*. Totuşi, cei mai mulţi nu vor proceda astfel, în afara cazului în care îi vei încuraja tu – de exemplu, mergând singură cu ei în locuri ca ăsta!

Se opri; Jacqueline observă ceva – o emoţie care i se citea în ochi. În loc să-i dea glas, Gerrard încleştă fălcile, o luă de mână şi porni spre uşă.

– Ţi-aş fi nespus de recunoscător dacă în zilele pe care le vom mai petrece în capitală te vei abţine să te mai însoţeşti cu alţi bărbaţi.

Trasă de mână de Gerrard, Jacqueline aproape că se împiedică.

– Nu. Îşi smuci mâna din strânsoarea lui, apoi se împletici când Gerrard se întoarse spre ea cu un mârâit. Ceea ce am vrut să spun, se grăbi ea să se corecteze, fixând chipul întunecat al lui Gerrard, este *de ce?*

Gerrard tăcu o clipă, privind-o. Apoi zise:

– În caz că ai uitat, noi doi suntem amanţi.

Tonul lui coborâse din nou periculos de mult; un moment, Jacqueline se simți ca și când s-ar fi aflat într-o cameră întunecată cu un animal sălbatic. Se încordă. Cu ochii fixați în ai lui, spuse:

– Da, dar asta este... între noi. Faptul că suntem amanți nu înseamnă că nu pot dansa sau sta de vorbă cu alți gentlemeni. Nimeni altcineva nu mai știe că suntem amanți – ar părea ciudat dacă aș sta agățată în permanență de brațul tău.

Și tu de al meu. Lumea a făcut deja presupuneri greșite... Dar nu voia să fie chiar atât de directă. Poate Gerrard s-ar simți obligat să se însoare cu ea dacă asta aşteptau de la el cei din jur, dar odată portretul terminat, ea se va întoarce în Cornwall și părerea celorlalți nu va mai conta.

Jacqueline îi putea citi gândurile în ochi.

Expresia lui Gerrard deveni și mai gravă.

– Vom mai sta în oraș doar câteva zile.

Întorcându-se, porni să o tragă din nou după el.

Se alesese praful de planul ei, iar dacă el se încăpățâna să o țină tot timpul în preajma lui, nu va mai putea schimba niciodată părerea greșită pe care o aveau doamnele din familia sa – și probabil toți ceilalți.

Erau aproape de ușă. Jacqueline înfipse picioarele în podea și se smuci din strânsoarea lui.

– Nu. Ce nu înțelegi tu...

Gerrard se opri. Umflându-și pieptul, se întoarse spre ea. Ochii îi scăpărau; trăsăturile lui păreau de granit. Atmosfera din jurul lor vibra de agresivitate și de o posesivitate insuficient reprimată.

– Îți amintești – Gerrard vorbea cu o voce joasă, amenințătoare – când ai fost de acord să fii a mea *până când te voi lăsa eu să pleci*?

Jacqueline se văzu nevoită să încuviințeze.

– Da, dar...

– Încă nu a sosit momentul. O fixa cu o privire arzătoare. Până atunci ești a mea – *și a nimănui altcuiva*.

Jacqueline îl privea înmărmurită; nu-și imaginase niciodată că va fi atât de categoric.

Părând că ia tăcerea ei drept asentiment, continuă cu o voce puțin mai liniștită în timp ce deschidea ușa:

– Și în special nu vei încuraja alți gentlemeni – nu le vei căuta compania, și nici nu te vei comporta de-o asemenea manieră încât ei s-o caute pe-a ta.

Jacqueline continua să fie amuțită de uimire în timp ce Gerrard o conducea înapoi spre salonul de dans:

– Și cel mai important, nu vei merge nicăieri singură cu bădărani ca Rupert...

– De unde *dracului* să fi știut că Rupert e un bădăran? Enervarea ei se accentuă. Dacă vrei părerea mea, Rupert e un tânăr chipeș și fără minte. De dragul tuturor domnișoarelor de pretutindeni, Rupert ar trebui închis în Derbyshire...

– Dacă ți-ai aduce aminte de promisiunea...

– *Nu* ți-am promis fiecare oră din viața mea!

– Am o noutate pentru tine: ba da. Vocea lui Gerrard devenise periculos de plată. Privirea pe care i-o aruncă era nemiloasă. Chiar dacă tu nu ai vorbit serios, eu chiar asta ți-am cerut – fiecare oră a fiecărei zile.

Jacqueline se uită tristă la el.

Gerrard o privi câteva momente, apoi o conduse în salonul de dans.

Jacqueline închise gura, își muşcă limba, își reprimă un strigăt de frustrare; prea multe perechi de ochi se întorseseră spre ei.

Punându-i mâna pe brațul lui, Gerrard o conduse pe Jacqueline printre invitați; doar ea era conștientă de contradicția dintre amabilitatea cu care împărțea saluturi în jur și tensiunea din mușchii de sub brațul ei, posesivitatea pe care o simțea în palma ce-i acoperea mâna.

Jacqueline arboră un zâmbet vag peste dinţii încleştaţi. Ce bărbat încăpăţânat, arogant, *nerecunoscător!* Ea încerca doar să pună lucrurile la punct cu familia sa...

Şi atunci îşi dădu seama.. Brusc, din senin, în mijlocul salonului de dans a lui Lady Sommerville.

Vălul îi căzu de pe ochi. Se opri brusc, aproape clătinându-se ca urmare a şocului.

Gerrard se întoarse lent spre ea; cuprinzându-i cotul cu degetele sale lungi, o îndemnă să meargă mai departe.

– Plecăm.

– Acum? Un fel de panică începuse să-i strângă stomacul. O căută cu privirea pe Millicent. Dar încă nu e ora zece.

– Aproape. Millicent va şti că am plecat. Horatia o va aduce acasă.

Aşa procedaseră toată săptămâna, dar... Trebuia să gândească. Avea nevoie disperată să-şi pună gândurile în ordine.

Recentele sale descoperiri înspăimântătoare.

Neavând dispoziţia necesară pentru a-i tolera împotrivirea, Gerrard o scoase pe Jacqueline afară din salonul de dans şi o conduse până la scări. Aşteptară o vreme în hol până când le fu adusă trăsura, apoi o ajută să urce şi se aşeză lângă ea. Gerrard trânti uşa şi îmboldi caii. Trăsura porni în goană la drum, şi iată-i din nou singuri, unul lângă celălalt, în întunericul cald.

Cu dinţii încleştaţi, Gerrard încercă să se calmeze, gândindu-se că Jacqueline se află alături de el, nevătămată, şi că de acum încolo va rămâne pentru totdeauna lângă el. Când va termina portretul, o va scăpa pe Jacqueline de suspiciunile care planau asupra ei – şi o va duce în faţa altarului.

Ăsta era planul lui şi era hotărât să-l ducă la îndeplinire. Fără modificări.

Slavă Domnului că, în maniera ei inimitabilă, Timms îl avertizase. Dacă nu s-ar fi întâlnit cu ea pe coridor în seara aceea şi nu i-ar fi reproşat că îi ascunsese lui Jacqueline intenţiile sale, dacă Timms n-ar fi pomenit despre discuţia pe care o avuseseră ea şi Minnie în după-amiaza aceea, n-ar fi ghicit niciodată ce pusese Jacqueline la cale, ce vrusese să demonstreze încercând să-şi petreacă timpul în compania altor bărbaţi – şi poate că reacţia lui ar fi fost mult mai necontrolată.

După cât de tare se enervase chiar şi în aceste condiţii, chiar bănuind motivele, doar zeii ştiu ce orori împiedicase Timms prin indiscreţia sa.

Stând în trăsura care gonea, foarte conştient de prezenţa lui Jacqueline alături de el, caldă, feminină, răspunsul perfect la toate dorinţele lui, îl frământă sentimentul de vinovăţie; doar el putea fi blamat pentru nesiguranţa lui Jacqueline în ceea ce priveşte intenţiile lui.

Evitase această discuţie – despre intenţia, ba chiar despre *necesitatea* de a se căsători cu ea – şi unul din motivele pentru care se purtase astfel era impulsul inconştient de a-şi ascunde vulnerabilitatea ca urmare a faptului că o iubea.

Fie ce-o fi, tot nu va spune nimic, nu înainte de a termina portretul, şi nu înainte ca ea – eliberată de suspiciunile ce planau asupra ei – să nu mai depindă de el, de talentele sale şi de exercitarea lor în beneficiul ei. În continuare, aşteptarea părea cea mai rezonabilă soluţie.

Imaginându-şi momentul în care avea să-i ceară mâna, în care urma să-şi pună viitorul la picioarele ei, se înfioră. Viitorul lui i se înfăţişa destul de limpede, dar asta doar dacă ea va accepta.

Gerrard încă nu cunoştea sentimentele lui Jacqueline, nu avea nicio idee despre felul în care va reacţiona ea. Oare ea îl iubea? Încă nu ştia.

Trăgând aer în piept, întoarse privirea spre Jacqueline.

Ea privise drept în față tot drumul, neobișnuit de tăcută. Strălucirea unui felinar îi lumină o clipă fața. Avea o expresie... greu de descifrat.

Gerrard se încruntă.

– Mă aștept ca portretul să fie gata în două, cel mult trei zile. După aceea îți sugerez să ne întoarcem cât mai repede în Cornwall. Am pregătit terenul înainte de a pleca de-acolo – nu are niciun sens să mai amânăm și să riscăm ca îndoielile pe care le-am sădit în mințile oamenilor să dispară.

Prin întuneric, Jacqueline îi cercetă fața.

– Doar trei zile? Nu mai văzuse portretul de câteva zile, așa că nu-și dăduse seama că era aproape gata.

Gerrard încuviință, apoi își ațintì privirea înainte.

– Ar fi bine dacă ai rămâne în casă în acest răstimp. În caz că mai trebuie să verific un contur sau să corectez vreo umbră.

Expresia lui Jacqueline deveni serioasă.

– Și te concentrezi mai bine dacă știi că sunt în casă și nu în altă parte, pradă bădăranilor?

Gerrard își încleștă dinții. După un moment tensionat de tăcere, încuviință:

– Exact.

O privi scrutător; chiar și prin întuneric, Jacqueline putea simți că ochii lui aruncau flăcări.

– Trei zile, și portretul va fi gata. Vocea lui se stinse, apoi își drese glasul și continuă: Cât despre relația noastră, vom vorbi despre asta mai târziu.

Jacqueline îl privi întrebător, dar Gerrard se uita pe geam. *Mai târziu*? La naiba! Chiar avea de gând să se căsătorească cu ea.

Doar gândindu-se la acest lucru o apucă un tremur, ca și când pământul începuse să se clatine sub picioarele sale. Și într-un fel chiar asta se întâmplase.

Toată lumea își dăduse seama. Numai ea nu.

Nu prea știa cum să interpreteze acest lucru.

Trăsura se opri pe Brook Street. Gerrard sări pe trotuar și o ajută să coboare, apoi o conduse în holul de la intrare.

Masters închise ușa în urma lui. Jacqueline îi zâmbi.

– Millicent se întoarce mai târziu. Mă îndoiesc că va mai zăbovi mult.

– Într-adevăr, domnișoară – rareori întârzie. Masters se înclină și se retrase.

Gerrard o luă de braț. Ridicându-și rochia cu cealaltă mână, Jacqueline urcă scările în urma lui.

Pe coridor, Jacqueline se opri. Trase aer în piept și se întoarse cu fața spre el.

– Nu mă simt foarte bine – mă simt puțin... descumpănită. Era adevărat; toate simțurile îi erau ușor tulburi. Știu că te grăbești să termini portretul, dar mă întrebam dacă în noaptea asta te descurci fără mine.

Lămpile ardeau cu flacără mică, totuși, chiar și în lumina slabă, îngrijorarea din privirea lui era vizibilă. Gerrard o strânse puțin mai tare de braț, ca și când s-ar fi temut să nu leșine.

– La dracu'! Știam eu că te forțez prea tare. Trebuia să-mi fi atras atenția. Ultimele cuvinte fuseseră rostite printre dinții încleștați, dar din tonul lui Jacqueline înțelese că era supărat pe el, nu pe ea. Vino – hai să te duc în pat. Se uită la ea în timp ce porniră de-a lungul coridorului. Ai mâncat ceva ce nu ți-a priit?

Jacqueline dădu din cap. Era ceva ce auzise, ceva ce înțelesese.

– Sunt doar... foarte obosită. Și simt nevoia să rămân singură, să-mi pun gândurile în ordine.

Gerrard tăcu; deschise ușa camerei și o lăsă să intre. Se așteptase ca Gerrard să sune după cameristă și apoi să plece. Dar el o conduse spre scaunul de la măsuța de toaletă, o așeză, apoi începu să-i scoată agrafele din păr.

Jacqueline privi în oglindă.

– Ah... camerista poate face asta. Ar trebui să te duci în atelier.

Gerrard clătină din cap.

– Vreau să te văd relaxată.

Mai încercă o dată să-l convingă să plece, dar strădania ei fu zadarnică. Apoi, spre uimirea ei, după ce o băgă în pat, rămase câteva clipe aplecat deasupra ei, îşi scoase haina.

– O să dorm puţin lângă tine. Voi lucra mai rapid dacă iau o pauză şi, oricum, fără tine...

O clipă avu senzaţia că Gerrard îşi dăduse seama că nu îi era cu adevărat rău, dar apoi se linişti; în privirea lui se citeau deopotrivă îngrijorarea şi părerea de rău.

Fu copleşită de sentimentul de vinovăţie, dar simţea cu adevărat nevoia să mediteze. Nu era sigură că va putea face acest lucru cu el întins dezbrăcat alături de ea...

Gerrard se strecură sub pled şi întinse braţele spre ea. Jacqueline crezu că vor face dragoste, dar Gerrard se mulţumi să o strângă la pieptul său. Lăsă capul în jos, îi căută buzele, dar în sărutul lui nu simţi pasiune, ci doar blândeţe.

– Somn uşor.

După care se aşeză confortabil lângă ea, adâncindu-se în salteaua moale.

Adormi în câteva minute.

Jacqueline rămase trează.

Ascultându-i respiraţia, îşi îndreptă gândurile spre tot ce avea de lămurit – observaţiile, revelaţiile, inevitabila concluzie.

Era evident că Gerrard intenţiona să se căsătorească cu ea.

În această privinţă nu încăpea nicio îndoială. Analizându-i comportamentul, îşi dădu seama că nu exista nicio contradicţie, niciun motiv să nege concluzia la care ajunsese, pare-se, toată lumea.

Se întreba însă de ce ezitase Gerrard să discute acest lucru cu ea, deşi avuseseră destule ocazii.

Ar fi trebuit să fie supărată, însă asta părea o reacţie superficială. Decizia asupra unei căsătorii era prea importantă pentru a fi guvernantă de asemenea reacţii.

Timms o avertizase să chibzuiască din timp asupra răspunsului ei; era un sfat foarte util. Totuşi, gândindu-se la Gerrard, şi la dorinţa pe care i-o inspira, singura incertitudine care continua să persiste era elementul ce le complicase de la bun început relaţia. Oare interesul lui pentru ea, aşa pătimaş şi intens, era izvorât din fascinaţia artistului din el care va scădea după ce va termina portretul, iar obsesia lui va fi satisfăcută – sau în spatele ei se afla ceva mai profund, mai durabil?

Nu găsea răspunsul la această întrebare, oricât de atent analiza situaţia. Dacă nu-i mărturisea el adevărul, nu avea să-l afle decât poate prea târziu. Fără mărturisirea lui, fără dorinţa lui de a-i dezvălui acest lucru, nu-i va putea oferi un răspuns.

Punct mort. Îşi îndreptă atenţia spre alt aspect pe care trebuia să-l rezolve. Gerrard nu-i spusese nimic, nu-i dăduse niciun indiciu din care să reiasă că ar dori să se însoare cu ea, dar nu-i fu greu să-şi dea seama că acum poziţia ei – mulţumită lui – era destul de periclitată.

Jacqueline privi spre el, adormit alături de ea, cu un braţ încolăcit în jurul taliei sale. Era întins pe burtă, cu faţa lângă umărul ei... Trebui să facă un efort pentru a-şi reprima impulsul de a-şi trece mâna prin părul lui ciufulit.

Gerrard o manipulase. Era din ce în ce mai convinsă de acest lucru. Din ce în ce mai sigură că Gerrard decisese să se căsătorească cu ea la scurt timp după ce se cunoscuseră, poate chiar înainte de a face dragoste. Adevărat, la insistenţele ei, totuşi Jacqueline nu ştia cu certitudine cine sedusese pe cine.

Era evident că Gerrard îşi dăduse seama că ea nu-i ghicise intenţiile, că nu prevăzuse acest final. Studiindu-i profilul în lumina slabă, nu era deloc încântată de ceea ce se putea numi

minciună prin omisiune. Într-adevăr, el, şi mulţi alţii, ar putea afirma că a fost „spre binele ei". Dar aceasta nu era o scuză, nu pentru ea.

Parcă simţindu-i nemulţumirea chiar şi în somn, Gerrard se foi. Braţul său se strânse în jurul ei, parcă verificând... cu un oftat moale, se relaxă şi căzu din nou într-un somn adânc.

Chiar şi în somn era posesiv. Şi protector.

Jacqueline se uită la el şi se simţi cuprinsă de un sentiment plăcut, – un amestec de mândrie şi fericire.

Cum va răspunde atunci când Gerrard îi va cere mâna?

Era oare pregătită?

Era oare pregătită să-şi petreacă restul vieţii fără el, fără căldura pe care i-o oferea noaptea, fără acel sentiment de mândrie – de fericire?

Nu trebui să se gândească mult pentru a găsi răspunsul la întrebare; acesta se afla acolo, în mintea ei, clar ca lumina zilei.

Asta era dragostea? Se îndrăgostise de el?

Încă nu era pe deplin convinsă. La asta mai avea timp să se gândească, dar cum se va descurca deocamdată? Cum se va purta în continuare?

Oftă renunţând să se mai gândească – şi adormi.

19

Jacqueline intră în sufrageria pentru micul dejun a doua zi dimineaţă – şi-l găsi pe Gerrard aşezat la masă, făcându-şi de lucru cu o farfurie cu şuncă şi cârnaţi. Îi întâlni privirea şi murmură un salut.

Jacqueline îi răspunse; apoi se îndreptă spre bufet.

Doamnele mai în vârstă nu coborâseră la micul dejun. De obicei numai ea obişnuia să facă acest lucru. Gerrard nu mai era în patul ei când se trezise. Date fiind ultimele evenimente

petrecute între ei, Jacqueline se simţi destul de ciudat aşezându-se pe un scaun în cealaltă parte a mesei faţă de locul în care stătea Gerrard, în condiţiile în care toată masa era liberă; îl salută cu un gest al capului pe Masters când el îi turnă ceai în ceaşcă.

Masters se retrase. Lăsând jos ceaşca de cafea de la gură, Gerrard privi spre Jacqueline.

– Am primit adineauri un mesaj de la Patience. Ea, Vane şi copiii se întorc în Kent azi după-amiază. Cum nu o să dorm în dimineaţa asta, mă gândeam să trec pe la ei să-mi iau rămas-bun. Vrei să mă însoţeşti? I-ai făcut o promisiune lui Therese şi ea nu va uita.

Îngrijorarea lui Jacqueline la gândul că va petrece o dimineaţă plicticoasă între patru pereţi se risipi.

– Da, mulţumesc. Voi veni.

Va avea astfel ocazia să mai verifice o dată părerea lui Patience în legătură cu ea şi Gerrard; în fond, sora lui îl cunoştea mai bine ca oricine.

Plecară după micul dejun, imediat după ce Jacqueline îşi schimbă rochia. Ziua era frumoasă şi însorită; hotărâră să meargă pe jos câteva cvartale până în Curzon Street.

Bradshaw le deschise uşa. În casă domnea haosul. Cutiile erau deja stivuite în hol; valeţii şi cameristele se foiau într-un ritm ameţitor.

– Iată-vă! Patience le făcu cu mâna de pe coridor şi se grăbi să coboare scările în întâmpinarea lor. Ce bine-mi pare să vă văd! Îl îmbrăţişă pe Gerrard, apoi pe Jacqueline, cu aceeaşi căldură.

– Ne-am gândit să trecem să ne luăm rămas-bun de la monştri, spuse Gerrard.

Patience îşi duse mâna la inimă.

– Dacă mi-i puteţi lua de pe cap măcar vreo jumătate de oră, vă rămân veşnic îndatorată. Vor să dea o mână de ajutor, dar înnebunesc pe toată lumea.

Zâmbind, Jacqueline porni spre scări.

– Sunt în camera lor?

– Da – urcă, te rog. Ştii drumul. Patience se întoarse, chemată de menajera sa.

Gerrard i se alătură lui Jacqueline şi urcară împreună la etaj.

Petrecură aproape o oră cu copiii, Gerrard aşezat pe podea cu băieţii, desenând şi vorbind ca între bărbaţi, iar Jacqueline cu Therese în poală, şezând în faţa ferestrei şi depănând poveşti despre unicorni şi prinţese, şi jucându-se cu panglici.

După ce-i legă panglicile lui Therese pentru a treia oară, Jacqueline îl privi pe Gerrard făcându-şi de lucru cu cei doi băieţi. Era evident că se înţelegeau foarte bine. Şi cu Therese, dar micuţa îşi îndreptase atenţia spre Jacqueline, cerându-i aprobarea, foarte încrezătoare în sine.

De parcă vedea în Jacqueline jumătatea lui Gerrard.

Jacqueline încercă să-şi alunge acest gând, spunându-şi că interpreta exagerat reacţiile unui copil, dar nu reuşi. Siguranţa lui Therese se citea în ochii ei mari şi albaştri... şi încă nu-i văzuse pe ea şi pe Gerrard într-un context social. Oare era atât de evident chiar şi pentru copii?

În cele din urmă apărură două cameriste care luară copiii la masa de prânz. Se despărţiră de ei, băieţii făcând obişnuita hărmălaie, iar Therese într-o manieră mult mai rezervată.

– Şi să vii cu unchiul Gerrard când o să ne facă o vizită la ţară.

Ghemuindu-se, Jacqueline zâmbi şi aranjă panglicile din părul lui Therese.

– O să vin dacă o să pot, dar nu ştiu în ce măsură va fi posibil.

Therese se încruntă. Gerrard veni să-şi spună la revedere, şi asta îi mai descreţi fruntea. Flutură braţele; Gerrard o săltă în braţe.

Jacqueline se ridică. Therese îşi încolăci braţele în jurul

gâtului lui Gerrard şi-i şopti ceva la ureche. Privirea lui alunecă spre Jacqueline, apoi din nou spre Therese, în timp ce micuţa slăbea strânsoarea şi se lăsa pe spate.

Gerrard zâmbi.

– Bine. Dar... O gâdilă pe Therese şi fetiţa râse. Eşti un drăcuşor, ştii asta.

Therese chicoti. Gerrard o lăsă jos şi o privi alergând spre camerista care o aştepta. În pragul uşii, se întoarse şi le trimise câteva bezele amândurora, apoi dispăru. Chicotele ei mai răsunară o vreme pe coridor, apoi se aşternu tăcerea.

Gerrard o luă pe Jacqueline de braţ. Uitându-se la el, văzu că zâmbea încă.

– Ce te-a întrebat?

El îi întâlni privirea, apoi ridică din umeri.

– Când o să trec să-i vizitez.

Jacqueline vru să insiste, dar se răzgândi; nu voia să grăbească luarea unei decizii de care nu era încă foarte sigură.

La parter o găsiră pe Patience şi îşi luară rămas-bun de la ea; evident distrată, îi îmbrăţişă pe amândoi.

– Ne vedem la serbările verii.

Se referise la amândoi; Jacqueline nu răspunse. Auzise de întrunirea de vară a clanului Cynster care avea loc la reşedinţa ducală.

Pe Vane îl găsiră în biroul său, îngropat până peste cap în rapoarte de investiţie. Zâmbi, se ridică şi le strânse mâinile; îi aruncă lui Jacqueline o privire binevoitoare, de parcă şi el o considera persoană foarte apropiată.

Pe când îl urma pe Gerrard afară din birou, lăsându-l pe Vane să-şi rezolve treburile, Jacqueline îşi dădu seama că nimeni nu ar numi-o „prietena“ lui Gerrard. Cuvântul nu fusese niciodată potrivit, totuşi ce oare era...

Încă nu hotărâse ce ar putea fi, ce ar putea accepta să fie.

Coborâră înapoi în holul de la intrare. Gerrard aruncă o privire în jur, apoi o luă de mână.

– Vino – vreau să-ți arăt ceva.

O conduse în sufrageria care mai trebuia învelită în huse. Gerrard se opri în fața șemineului, privind pictura atârnată deasupra acestuia.

Îi reținu imediat atenția. Era un portret al lui Patience, înconjurată de cei trei copiii ai săi. Nu avea nicio îndoială în privința autorului tabloului.

Jacqueline se uita la tablou, fermecată de privirea lui Patience îndreptată spre copiii ei. Sentimentul evocat de această privire îi încălzi sufletul – o asigură că pământul este un loc minunat, va fi un loc minunat atâta vreme cât există o astfel de comuniune.

– Dintre toate portretele de copii pe care le-am făcut, ăsta îmi este cel mai drag. Gerrard șopti aceste cuvinte din spatele ei, uitându-se fix la tablou. Patience mi-a ținut loc de mamă mulți ani – pentru mine, realizarea acestui portret a fost ultima etapă a maturizării. Ca și când, redând pe pânză dragostea pe care o poartă copiilor ei, profunzimea infinită care nu se găsește în nicio altă relație, am eliberat-o de acest rol. Și poate i-am permis și ei să se elibereze.

Jacqueline nu spuse nimic, continuând să privească pictura evocatoare.

Gerrard se întoarse.

– Trebuie să recunosc, când am pictat acest tablou am învățat multe lucruri despre rolul de mamă.

După un moment, își trecu brațul pe sub al ei; ieșiră din cameră și, spunându-i la revedere și lui Bradshow, părăsiră reședința.

Merseră repede spre casă. Gerrard o privi când intrară pe Brook Street.

– Eu mă duc în atelier – vreau să pozezi și după-amiază, și în noaptea asta. Va trebui să renunți la orice alte planuri. Se încruntă, fără să mai aștepte consimțământul ei. Mai am nevoie de tine două nopți ca să termin portretul.

Jacqueline nu se putea opune; încuviință din cap și urcă scările de la intrare alături de el.

– O s-o anunț eu pe Millicent. Apoi voi trimite vorbă doamnelor la ale căror petreceri am promis că vom participa.

Gerrard se opri în fața ușii și o privi fix în ochi. După un moment, spuse:

– Nu mai durează mult.

Jacqueline încuviință; Masters le deschise ușa și cei doi intrară. Portretul va fi terminat în curând, iar ei vor fi nevoiți să-și înfrunte soarta.

Gerrard era un izvor de afirmații ambigue pe care Jacqueline le putea interpreta în două, dacă nu chiar în trei feluri diferite.

În după-amiaza aceea, Jacqueline poză lângă coloana din atelier, în timp ce Gerrard, absorbit în întregime de munca sa, picta de zor.

O lăsase să se uite la tablou înainte de a-și ocupa poziția; nu mai rămăsese mare lucru de făcut, dar aceste ultime detalii aveau să fie esențiale pentru impactul vizual al tabloului.

Jacqueline se deprinsese să-și lase gândurile să zboare în timp ce stătea absolut nemișcată, cu mâna ridicată și cu capul în poziția necesară. Expresia chipului nu era importantă; acesta era ultimul lucru care urma să fie transpus pe pânză după schițele făcute de Gerrard. Așa că se putea lăsa în voia gândurilor. În momentul acela, interesul lui Gerrard era concentrat asupra mâinii sale ridicate.

Concentrarea lui o intrigase întotdeauna; era foarte profundă. În minte îi veniră cuvinte precum dedicare, devotament, determinare. Gerrard întruchipa toate aceste calități atunci când lucra.

Jacqueline îl privi cu coada ochiului, își permise o clipă să soarbă din priviri imaginea lui postat în fața pânzei, în cămașă, pantaloni scurți și ghete, mânuindu-și pensulele cu o îndemânare desăvârșită.

Când îl alesese pe el pentru portret, nu-şi căutase un campion, dar şi-l găsise. Gerrard se ridicase deasupra tuturor precum un cavaler de odinioară jurând să-i apere onoarea, reputaţia, în faţa lumii întregi. Asta era promisiunea lui; Jacqueline nu se îndoia că – la fel ca în cazul portretului lui Patience – această lucrare avea o însemnătate mai profundă. Gerrard picta portretul pentru ea, în apărarea ei, totuşi realizarea acestuia îi oferea şi lui ceva.

Puterea de a-i înfrânge pe cei care îndrăzneau să o ameninţe pe Jacqueline.

Privirea ei rămase aţintită asupra lui; acum, că deschisese ochii, putea vedea mult mai multe. Poate că de maniera lui cavalerească de a oferi protecţie beneficiaseră şi alte doamne, dar simţul proprietăţii care, în cazul ei, mergea mână în mână cu dorinţa de a o ocroti – voinţă rigidă, absolută şi fără limite – făcea imposibil de imaginat că, odată obţinut succesul scontat şi diavolii alungaţi, îi va strânge pur şi simplu mâna şi va pleca.

Jacqueline nu-şi dorise niciodată căsătoria, nici cu el, nici cu altcineva, dar se părea că asta era intenţia lui. Luându-şi privirea de la el, se întrebă când o să-i ceară mâna.

Cum va răspunde, încă nu ştia.

Totul depindea de ce simţea ea – îl iubea sau nu.

Parcă era o eroină shakespeariană, privind spre lună şi întrebându-se: Ce este dragostea?

Trecuseră două nopţi de când îşi luaseră rămas-bun de la Patience, de când Gerrard o informase că avea nevoie de ea timp de multe ore. În aceste două zile pozase şi după-amiezile, şi nopţile până târziu. Gerrard se retrăsese cu ea în alcovul din atelier, însă după aceea se întorsese la pânza lui.

În dimineaţa asta, când o condusese înapoi în camera ei, Gerrard îi spusese că nu mai avea nevoie de ea. Trebuia să-i picteze chipul, trăsăturile. În tot acest timp nu voia nici măcar s-o vadă.

Jacqueline rezistase curajos acestui exil, dar se obişnuise să stea trează până la revărsatul zorilor. Să fie alături de el în orele întunecate ale nopţii.

Fără somn, se apropie de fereastră, privi spre luna care se pregătea să apună şi puse iar străvechea întrebare.

La mansardă, lămpile erau încă aprinse; Jacqueline le vedea reflecţia pe sticla serelor. Gerrard lucra încă... Jacqueline îndreptă spatele. Asta însemna că va avea nevoie de odihnă. Pictase aproape fără întrerupere timp de peste două zile.

Noaptea era caldă şi sufocantă; Jacqueline se strecură pe coridorul întunecat şi deschise uşa spre scări. Urcă tiptil, fără să scoată un zgomot; ajungând sus, deschise uşa atelierului şi privi înăuntru.

Gerrard nu se afla în faţa pânzei. Jacqueline aruncă o privire în jur, apoi se strecură înăuntru şi închise uşa. El nu se afla în încăpere, dar portretul era acolo.

Îl terminase; nu avea nevoie ca el să-i confirme.

Uimitor. Nu-şi imaginase niciodată că Gerrard vedea atât de multe – temerile ei interioare, senzaţia de prizonierat care o marcase în ultimii ani, disperata ei dorinţă de a se elibera de el. De a-l lăsa în urmă, ştiind în acelaşi timp că nu putea.

Gerrard nu pictase simpla nevinovăţie, deşi şi asta era acolo, ci şi emoţiile care dau credibilitate nevinovăţiei. Senzaţia de pierdere, confuzia....

Jacqueline se cutremură; în ciuda căldurii, îşi încolăci braţele în jurul său şi îşi strânse mai bine halatul.

Peisajul era evocator, înfricoşător. Chiar şi în siguranţa casei din Londra, Jacqueline putea simţi pericolul, tensiunea sufocantă. Frunzele întunecate ale grădinii parcă încercau să o cuprindă şi să o tragă înapoi, între umbre. Lumina lunii era slabă, insuficientă pentru a vedea drumul.

Predomina întunericul, nu un negru simplu, ci o gamă vastă de culori, un demon înfometat care o urmărea.

Femeia din tablou avea nevoie disperată de cineva care să o scoată din pânza care o ţinea prizonieră.

Femeia din portret era ea.

Scoase un oftat. Trase din nou aer în piept şi întoarse capul, îndepărtându-se lent de atmosfera evocată de tablou. Cu siguranţă era exact ce îi trebuia. Privind în jur, începu să-l caute pe creator.

Îl găsi în alcov, adormit.

Dezbrăcat, se întinsese de-a latul patului, cu faţa în jos. Stând între draperiile alcovului, Jacqueline îşi plimbă privirea peste trupul lui musculos, peste spate, peste curbura taliei, peste fese, peste conturul picioarelor.

Apoi intră, lăsă draperia să cadă în spatele ei şi stinse lampa. Mica încăpere era scăldată în lumina palidă a lunii când Jacqueline se apropie de pat şi lăsă halatul să cadă pe podea. Ridicând braţele, îşi desfăcu şnurul cămăşii de noapte şi o lăsă să-i alunece pe lângă corp. După care, se aşeză în genunchi pe pat şi se apropie de Gerrard.

El nu se trezi când Jacqueline puse o palmă peste trupul lui şi-l mângâie delicat. Nu se opri să se gândească, să-şi consulte inima; în schimb se lăsă condusă de ea.

Îl întoarse încet; supus, Gerrard se rostogoli pe spate, încă adormit.

Îl trezi atingerea buzelor lui Jacqueline, căldura pe care o simţea când îl săruta peste tot. Mângâierea palmelor ei peste şolduri, pe testicule. Parfumul ei în noaptea sufocantă. Mângâierea mătăsoasă a părului ei peste coapse, peste pântece.

Prezenţa ei, goală, îngenuncheată între coapsele lui, slujindu-l. Provocator. Cu devotament.

Trase o gură de aer care se dovedi insuficientă pentru a-şi reveni. Bâjbâind, întinse mâinile spre capul ei şi încleştă degetele în jurul lui, ridicând coapsele, dansând în ritmul ei.

Al muzicii care îi învăluia.

Făcură dragoste tot restul nopţii, într-o furtună de pasiune. Se creă un vârtej care-i înghiţi în adâncuri.

Gerrard se ridică şi se urcă peste ea, o penetră şi-i satisfăcu cerinţele.

Trupuri înlănţuite, umede şi fierbinţi, prinse în neobositul dans primordial.

Gerrard se trezi de dimineaţă radiind.

Satisfăcut. Plin de amintiri.

Stătea culcat pe spate, gol, sub ferestrele mansardei.

Zâmbi, înălţă capul şi privi în jur.

Jacqueline nu mai era acolo, dar parfumul ei persista. Încă mai avea gustul ei pe buze. Îşi amintea vag momentul în care îi şoptise că trebuie să se întoarcă în camera ei, dar că el putea să rămână acolo şi să doarmă.

În orele care precedaseră această şoaptă nu-şi permiseseră să doarmă, prea flămânzi unul de celălalt. Trecuseră minutele, se lăsaseră dominaţi de dorinţă şi pasiune. Arseseră în arşiţa nopţii. Transfiguraţi. Epuizaţi.

Trecându-şi picioarele peste marginea patului, se ridică. Îşi frecă faţa cu palmele, apoi îşi aminti, dădu draperiile la o parte şi intră în atelier. Se apropie de portretul aşezat pe şevalet, finisat până în cele mai mici detalii.

Era desăvârşit, aşa cum ştiuse că va fi, cea mai valoroasă lucrare pe care o realizase până atunci.

Se simţea cuprins de o senzaţie de triumf, şi totuşi nu era doar triumful realizării, al mândriei de a fi pictat un tablou desăvârşit. Era o senzaţie mult mai profundă, atingând un nivel fundamental.

După seara trecută, Gerrard ştia ce simţea Jacqueline pentru el. În unirea lor existase o fericire pe care ea o sesizase şi apoi o acceptase cu aceeaşi deschidere ca şi el.

Toate piesele necesare păreau a se aşeza la locul lor.

Jacqueline îl iubea. Se va căsători cu el.

Mai rămânea să ducă portretul înapoi în Cornwall, să alunge suspiciunile care aruncau o umbră asupra trecutului lui Jacqueline, să-l demaşte pe criminal, dacă reuşeau, şi să-i câştige libertatea.

Întorcându-se, întinse mâna spre clopoţel şi sună după Masters.

Jacqueline dormi până târziu. După ce se ridică din pat şi îmbrăcă o rochie nouă de muselină, luă micul dejun în camera ei, apoi coborî la parter.

Minnie, Timms şi Millicent se aflau în salon, cu capetele apropiate, făcând ultimele aranjamente pentru seara aceea. Când aflaseră că portretul avea să fie gata în aceeaşi zi şi că Gerrard era hotărât să se întoarcă în Cornwall cât mai repede posibil, Millicent, la îndemnul lui Minnie şi Timms, îi anunţase că va avea loc o cină festivă de adio în cinstea tuturor celor care îi susţinuseră pe parcursul şederii lor în capitală.

Şi, desigur, portretul va fi expus în faţa familiei.

Gerrard se strâmbase, dar, spre surprinderea lui Jacqueline, acceptase. Îi şoptise la ureche:

– Vreau să văd cum vor reacţiona.

Patience şi Vane părăsiseră deja Londra, dar majoritatea celorlalţi, care îi oferiseră lui Jacqueline tot sprijinul lor, se mai aflau în oraş, deşi şi ei plănuiau să plece dintr-un moment în altul.

Jacqueline descoperi că Gerrard nu coborâse încă. Revăzu lista invitaţilor, făcu câteva sugestii doamnelor care-şi băteau capul cu planurile pentru seară, apoi se îndepărtă după ce murmură câteva cuvinte de scuză.

Urcând scările, se întrebă dacă Gerrard mai dormea încă. Dar apropiindu-se de atelier, auzi voci. Uşa atelierului era întredeschisă.

În acelaşi moment recunoscu vocea lui Barnaby.

– Stokes a fost foarte intrigat de întâmplarea cu săgeata.

Săgeată? Jacqueline se opri pe ultima treaptă, la un pas de uşă.

– Ca şi noi, continuă Barnaby, Stokes crede că încercarea criminalului de a te ucide *pe tine* dovedeşte că întreaga serie de crime este concentrată în jurul lui Jacqueline. Ea e singura legătură între aceste evenimente.

Jacqueline stătea nemişcată; se holba spre uşă, dar nu vedea nimic.

Barnaby continuă:

– *Spre deosebire* de noi, Stokes nu crede că avem de-a face cu un simplu pretendent la mâna lui Jacqueline.

Jacqueline auzi un foşnet; Gerrard îşi curăţa pensulele.

– Ce părere are Stokes?

Întrebarea era directă; Gerrard o rostise pe un ton foarte aspru.

– Oh, el admite *posibilitatea* unui peţitor gelos, dar e contrariat de faptul că nu a mai apărut nimeni care să ceară mâna lui Jacqueline.

– Cu excepţia lui Sir Vincent.

– Adevărat, dar comportamentul lui Sir Vincent nu sugerează o pasiune profundă şi disperată. După ce a fost refuzat, nu a încercat să insiste.

După un moment, Gerrard întrebă:

– Deci?

– Deci Stokes ne sugerează să căutăm mai departe – dacă cel care se află în spatele crimelor nu vrea neapărat mâna lui Jacqueline, ci urmăreşte pur şi simplu să o împiedice să se căsătorească? În fond, Jacqueline e moştenitoarea averii Tregonning.

Gerrard mormăi:

– Am verificat. Dacă Jacqueline moare fără moştenitori – sau dacă este condamnată pentru crimă, atunci după moartea tatălui ei averea este moştenită de un văr îndepărtat din Scoţia. El nu a mai trecut graniţa de sud de foarte multă vreme şi, se pare, nu ştie nimic de averea care poate deveni a lui.

Jacqueline făcu ochii mari.

După câteva clipe de tăcere, Barnaby întrebă cu aceeaşi uimire care o cuprinsese şi pe ea:

– Cum naiba ai aflat toate astea? Credeam că ai pictat fără întrerupere.

– Eu da. Cumnatul meu şi ceilalţi, nu.

– Ah. După un moment, Barnaby adăugă: Aş vrea să ştiu cum au descoperit aceste lucruri.

Cu un zâmbet întunecat, Gerrard spuse:

– Aminteşte-mi să-ţi fac cunoştinţă cu Ducele de St. Ives.

– Hm, ei bine, din păcate continuăm să batem pasul pe loc. Oricine ar fi cel care se străduieşte ca Jacqueline să rămână nemăritată se plimbă liber pe lângă Hellebore Hall, aşteptând întoarcerea ei.

– E interesant că nu ne-a urmărit până aici, nu crezi?

– Aşa este, şi ăsta-i un alt motiv pentru care exclud implicarea lui Sir Vincent. E cunoscut în Londra şi i-ar fi fost uşor să vină aici.

– Matthew Brisenden nu ar putea face acelaşi lucru.

– Aşa este, dar nu l-am suspectat niciodată.

Gerrard oftă.

– Nu-mi place să te contrazic, dar Jacqueline e de părere că ucigaşul o protejează pe ea, iar eu înclin să-i dau dreptate.

Dincolo de uşă, Jacqueline se strâmbă. Foarte drăguţ din partea lui să fie de acord cu ea, dar de ce nu-i spusese că cineva trăsese o săgeată în el? Şi când?

Şi de ce...

– Oricare ar fi identitatea criminalului nostru, calea pe care trebuie să o urmăm este destul de limpede. Tonul lui Gerrard era foarte hotărât. Portretul reprezintă atât o soluţie, cât şi o momeală. O să-l ducem înapoi la Hellebore Hall, o să-l expunem şi o să aşteptăm următoarea mişcare.

Jacqueline auzi paşii lui Barnaby care începuse să se plimbe prin cameră.

După câteva clipe de tăcere, Barnaby spuse:

– Ştii, chiar nu credeam că poţi folosi un portret în felul ăsta. Să fiu al dracului dacă nu este la fel de evocator ca şi o probă palpabilă. Toţi cei care-l vor vedea îşi vor da seama de adevăr şi vor porni în urmărirea adevăratului ucigaş. Şi ai dreptate – este într-adevăr şi o momeală. Probabil va încerca să-l distrugă. Vocea lui Barnaby deveni mai gravă. Dar va încerca şi să te omoare pe tine.

– Ştiu. Vocea lui Gerrard exprima o hotărâre de neclintit. Îl voi aştepta.

Jacqueline se aşeză pe scară, cântărind aceste cuvinte. Gerrard şi Barnaby mai discutară despre cina din seara aceea, apoi despre planul de întoarcere în Cornwall; vorbele lor îi trecură pe lângă ureche, fiind prea şocată de cele auzite anterior.

Apoi Barnaby se pregăti de plecare. Nu urcase în atelier prin casă; probabil că folosise scările exterioare. Spre uşurarea ei, îi auzi pe amândoi îndreptându-se spre uşa din cealaltă parte a atelierului.

Jacqueline se întoarse în casă.

Gerrard îi oferise câteva momente de răgaz în care să-şi poată aduna gândurile care i se învălmăşeau în minte.

Cincisprezece minute mai târziu, o găsi pe Jacqueline în salonul din spate, unde se retrăsese ca să poată medita fără să fie deranjată.

Alungă gândurile când Gerrard pătrunse în încăpere.

Îi zâmbi cu o afecţiune sinceră, cu o sclipire în ochi care era doar pentru ea.

Legătura intimă creată în urma schimbului de priviri îi aminti de evenimentele din noaptea trecută.

Atunci când descoperise dragostea, avusese senzaţia unei capitulări, a unei dăruiri altruiste, a unui devotament amestecat cu venerație.

Şezând pe canapea, îl privi pe Gerrard traversând încăperea în direcţia ei şi avu sentimentul puternic că mai avea multe de învăţat.

Trase adânc aer în piept.

– E gata?

Gerrard încuviinţă.

– Da.

Se opri la câţiva paşi de ea, relaxat, cu mâinile în buzunare şi studiindu-i chipul cu ochii săi căprui.

– Eu...

– M-am gândit la ceva.

Îl întrerupse fără ezitare. Era foarte important să preia controlul acestei discuţii; ştia că trebuia să-şi ţină privirea aţintită în ochii lui, dar reuşi acest lucru numai cu preţul unor eforturi considerabile.

– Eu şi Millicent putem duce portretul înapoi – acum, că e gata, sarcina ta se încheie aici. Nu mai e nevoie ca tu şi domnul Adair să faceţi drumul lung şi obositor până în Hellebore Hall şi înapoi.

Cu chipul împietrit, Gerrard îi aruncă o privire tăioasă.

Tăcerea se prelungi câteva clipe, apoi spuse pe un ton scăzut:

– Am venit să-ţi cer mâna.

Amuţi la auzul acestor cuvinte. Închise ochii pentru a masca durerea pe care o simţea în piept; făcu un efort să-i deschidă, să-şi ţină privirea fixată asupra lui.

– Eu nu m-am... nu mă gândesc la căsătorie.

Trecu un moment, apoi Gerrard spuse:

– Ştiu că la început, când am devenit iubiţi, nu te gândeai la căsătorie. Dar apoi, după ce am venit la Londra... Cred că dacă încerci să-ţi împrospătezi amintirile, vei descoperi că te-ai gândit, chiar şi instinctiv şi că ai analizat această posibilitate.

Se simţi tentată să nege, dar se abţinu. Îşi aminti de Minnie

şi Timms. Dacă o încurajaseră pe ea, oare cât de tare îl încurajaseră şi pe el? Şi făcând acest lucru, cele două doamne îi dăduseră de înţeles care era starea ei de spirit.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu vreau să revii la Hellebore Hall. Jacqueline continua să stea pe canapea, cu mâinile împreunate în poală, privindu-l calm. Gerrard rămăsese în picioare, cu ochii aţinţiţi asupra ei. Intensitatea privirii lui o ţinea captivă.

Dragostea, se pare, cere uneori sacrificii, chiar şi după ce capitulezi în faţa ei. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci ea va fi suficient de puternică de dragul lui.

Gerrard miji ochii; privirea îi rămase neclintită.

– Atunci, noaptea trecută a fost doar un vis? Am crezut că tu ai fost îngerul care m-a vizitat în lumina stelelor. Brusc, începu să-i dea târcoale ca un animal de pradă, fără să-şi ia ochii de la ea. M-ai luat în gura ta, în trupul tău...

– Nu face asta. Jacqueline închise ochii şi respiră adânc. Ştii foarte bine că eu am fost. Deschizând ochii, îi întâlni privirea care devenise arzătoare şi întunecată. Asta nu schimbă nimic. Nu se va mai întâmpla.

Colţurile buzelor lui Gerrard se ridicară, schiţând un zâmbet vag.

– Oh, ba da, se va mai întâmpla – iar şi iar. Pentru că mă iubeşti – şi eu te iubesc pe tine.

Jacqueline se ridică în picioare, deschise gura, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Nu-şi găsi vorbele menite să contrazică adevărul din ochii lui.

Această ezitare era singura confirmare de care Gerrard avea nevoie; privirea din ochii ei, din care înţelese că ea căuta cu disperare un argument, fără să-l găsească, îi alungă orice urmă de îndoială cu privire la reciprocitatea sentimentelor. O mare povară îi fusese ridicată de pe umeri; se simţea nespus de uşurat. Măcar asta era aşa cum prevăzuse. Mai rămânea misterul care învăluia acest neaşteptat refuz.

Nu aşa îşi imaginase că vor decurge lucrurile.

Făcu un pas spre ea, suficient pentru ca simţurile sale să se aprindă.

Jacqueline îl privea fix în ochi.

– *Nu* mă voi căsători cu tine – nu mă poţi convinge să accept. Şi în niciun caz nu te poţi întoarce la Hellebore Hall.

Gerrard îi susţinu privirea, ridicând uşor din sprâncene.

– Şi cum ai de gând să mă împiedici?

Jacqueline se încruntă.

Gerrard continuă:

– Nu o să-ţi îngădui să mă refuzi – vei accepta până la urmă. Din tonul lui răzbătea hotărârea; pentru el era singura soluţie posibilă. În ceea ce priveşte întoarcerea mea la Hellebore Hall, fie că o să merg alături de tine în trăsura tatălui tău, fie că o s-o iau înaintea ta în cabrioleta mea, voi fi acolo să te ajut la coborâre.

Încă încruntată, Jacqueline lăsă privirea în jos. Trecu un moment, apoi ridică din nou ochii.

– Nu voi accepta să mă căsătoresc cu tine – nu voi recunoaşte că te iubesc în vreun fel. Nu te pot împiedica să vii la Hellebore Hall, dar pot vorbi cu tatăl meu şi-l voi face să înţeleagă că trebuie să te convingă să pleci de-acolo. Va insista să te întorci în capitală.

Hotărârea din ochii lui Jacqueline îl înfioră.

– De ce nu-mi explici ce se întâmplă?

Jacqueline îl privi cu o expresie împietrită.

– Foarte bine. Gândeşte-te la asta. Am mai iubit în trecut şi am pierdut de două ori în favoarea criminalului. Prima dată cu Thomas, iubirea unei fete tinere, ceea ce a fost destul de dureros, apoi cu mama – şi asta a fost îngrozitor. Vocea i se gâtui, genele i se zbătură, dar trase adânc aer în piept şi reuşi să continue, privindu-l cu ochii săi auriu-verzui strălucitori: Şi apoi eşti tu. Acest ucigaş aşteaptă la Hellebore Hall – amândoi ştim asta. Să iubesc şi să pierd pentru a treia

oară...Respirând adânc, dădu din cap. Nu – nu voi risca. Dacă înţelegi măcar o mică parte din ce ţi-am spus acum, nu-mi vei cere asta.

Gerrard o privi câteva clipe, apoi spuse:

– Înţeleg. Întinse mâna spre ea, cuprinzându-i degetele. Dar eu nu-ţi cer să iubeşti şi să pierzi pentru a treia oară. Îţi cer să iubeşti, să accepţi acest lucru şi să lupţi pentru el alături de mine.

Jacqueline deschise gura – Gerrard îi strânse degetele pentru a o reduce la tăcere.

– Înainte să te împotriveşti, gândeşte-te la asta – orice ai spune, orice ai face, nu mai contează. Ştiu că mă iubeşti – mi-ai arătat-o – şi eu te iubesc. Te voi urma până la capătul pământului dacă trebuie şi te voi bate la cap până vei accepta să te căsătoreşti cu mine.

Privirea lui Jacqueline exprima îngrijorarea.

– Ştiu că a încercat să te omoare – ştiu despre săgeată.

– Ah. Gerrard îi susţinu privirea, reflectă o clipă, apoi se relaxă. Îşi aminti uşa lăsată deschisă de valetul care venise să-i ia apa în care se bărbierise; tocmai se ducea să o închidă când Barnaby bătuse la cealaltă uşă. Totul deveni limpede.

Jacqueline încercă să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui; cum el nu vru să-i dea drumul, îl privi furioasă.

– Când aveai de gând să-mi spui? Niciodată? Dar dacă tot am început discuţia, atunci gândeşte-te la asta – *dacă* te-aş iubi, *aş* mişca munţii din loc ca să te feresc de acest nebun.

Gerrard îi căută privirea, apoi zâmbi.

Inima lui Jacqueline se topi; în acest gest al lui Gerrard nu era nicio urmă de farmec prefăcut, de tentativă de seducţie, ci doar înţelegere, acceptare şi dragoste. În ochii lui se desluşea o strălucire inconfundabilă, pe care nu se străduia să o mascheze.

Gerarrd ridică cealaltă mână şi-i cuprinse obrazul în palmă, ridicându-i capul ca să o poată privi mai bine. Când vorbi din nou, era fermecat, de parcă avusese o revelaţie.

– Nu încerci să te protejezi pe tine atunci când negi că mă iubeşti – ci pe mine.

Bineînţeles!

– Poate. Dar...

Zâmbetul lui Gerrard se lărgi; se aplecă şi o sărută.

Jacqueline încercă să se retragă, să-şi ţină firea, pur şi simplu să existe fără a simţi că i se clatină pământul sub picioare... dar nu reuşi. Scoase un oftat, apoi se refugie în braţele lui, deschise buzele şi-l întâmpină.

Şi din nou simţi magia crescând între ei, apoi învăluindu-i. Mistuindu-i în flăcările ei până când încetară să fie două fiinţe separate.

Când Gerrard înălţă capul, Jacqueline era înfrântă – nu de el, ci de magie. Şi el părea impresionat. Când vorbi, o făcu pe un ton uşor iritat:

– Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, draga mea. Îi sărută vârfurile degetelor, apoi o privi din nou. Dar lucrurile nu trebuie să stea aşa.

Jacqueline simţi că se îneacă în ochii lui. Gerrard adăugă:

– Timms a făcut recent o remarcă referitoare la dragoste şi la atitudinea mea faţă de ea. Nu-mi amintesc cuvintele exacte, dar ideea era: ce va fi va fi – decizia nu ne aparţine.

Aceste cuvinte erau evident adevărate. Nu avea niciun rost să-l contrazică. Totuşi... Nu voi accepa să mă căsătoresc cu tine.

Gerrard o mai privi o vreme, apoi încuviinţă.

– Foarte bine. Dacă insişti, încă nu voi face anunţul.

Jacqueline se uită la el printre gene. Gerrard o privea fără nicio expresie. Neînduplecat. Dar şi ea putea fi neînduplecată; dacă ceda, dacă accepta chiar şi o logodnă secretă, Gerrard va profita de ocazie pentru a o proteja.

– Nu, *nu* accept. Nu încă. Îmi poţi cere mâna din nou după ce-l descoperim pe criminal. Îşi aminti ceva. Cavalerii care se luptă pentru mâna domnişoarelor nu-şi pot cere recompensa înainte ca dragonul să fie ucis.

Gerrard o privi printre gene; în ochii lui se citea o oarecare aroganţă, mai puternică decât obişnuita lui impolitеţe. Ţinea buzele strânse, dar în cele din urmă încuviinţă din cap.

– Foarte bine. Inspiră adânc, lipindu-şi pieptul de sânii ei. Vom duce portretul înapoi la Hellebore Hall, mână în mână, unul alături de celălalt, vom aştepta să apară criminalul.

Dar mai întâi trebuia să participe la cina festivă, mascându-şi o complicată încrengătură de sentimente care, după toate aparenţele, deveneau tot mai puternice cu fiecare oră, se încâlceau din ce în ce mai tare, creând între ei o relaţie tot mai durabilă.

Stabiliseră că portretul va fi expus în salon; îl aşezaseră la loc de cinste, în faţa şemineului. Înainte de sosirea celorlalţi, Minnie, Timms şi Millicent stăteau în semicerc în jurul lui – şi se holbau pur şi simplu.

Apoi Minnie se întoarse spre Jacqueline şi o luă de mână.

– Draga mea, nici nu mi-am imaginat că te afli într-o situaţie atât de grea. Privi din nou spre portret. Dar acum văd bine. Privi spre Gerrard. Băiatul meu, aceasta este cea mai bună lucrare pe care ai făcut-o vreodată – şi din mai multe motive.

Timms o completă:

– Se văd atât de multe lucruri în el – vă reprezintă pe amândoi – încât sunt sigură că veţi obţine de la el ceea ce vă doriţi.

Se auzi soneria. Începură să sosească invitaţii. Fără excepţie, toţi fură uimiţi şi oarecum emoţionaţi de portret. Comentariile lor se învârteau ameţitor în capul lui Jacqueline, dar îi cunoştea pe toţi, se simţea la largul ei în compania lor.

În ciuda tuturor aspectelor pe care tabloul le releva atât de elocvent, Jacqueline nu se simţea câtuşi de puţin vulnerabilă. În parte acest lucru se datora încrederii – încredere în toţi cei din jurul său –, dar şi forţei pe care o deslușea în ochii lui Gerrard atunci când privea spre ea.

Nu se petrecu nici un incident care să le strice seara. Întreaga conversație din timpul mesei fu legată de portret, de semnificația pe care i-o atribuia fiecare, de speranțele puse în el. De situația cu care se vor confrunta ea, Gerrard, Millicent și Barnaby la Hellebore Hall și de felul în care plănuiau să o rezolve.

În privirile pe care și le aruncau bărbații Jacqueline observă disponibilitatea tuturor de a le sări în ajutor în orice moment, ceea ce o duse cu gândul la o scenă medievală. Adunarea la chemarea trâmbițelor, o reacție promptă din partea unui gentleman elegant care se deosebea prea puțin de strămoșii săi războinici.

Era evident că Gerrard fusese plămădit din același aluat.

Niciunul dintre bărbați nu întârzie prea mult la masă; cu toții se ridicară și le urmară pe doamne înapoi în salon, în fața portretului. Impresionant și evocator, acesta atrăgea privirile tuturor.

– Mi se taie răsuflarea. Amelia stătea în fața lui, examinându-l din nou. Dar nu într-un fel plăcut.

Jacqueline le cunoscuse pe gemene, Amanda, Contesă de Dexter, și Amelia, Vicecontesă Calverton, cu ocazia mai multor evenimente. Erau cu câțiva ani mai în vârstă decât ea, dar atât de pline de viață încât se simțise instantaneu atrasă de ele. Soții lor, doi bărbați înalți, chipeși, veri, stăteau prin apropiere; în timpul mesei se tot tachinaseră pe tema vechilor rivalități – care dintre ei avea să umple primul camera de copii. Ambele gemene născuseră câte un fiu, la o lună diferență, și apoi câte o fiică în același interval.

– Îmi dă fiori. Stând alături de Amelia, Amanda chiar se cutremură. Apoi se întoarse spre Jacqueline. Oricare ar fi fost amenințarea care plana asupra ta – făcu un semn cu mâna către Grădina Nopții – cred că ai înfruntat-o și ai învins-o deja.

Jacqueline se uită la tablou.

– Nu încă. Privi spre gemene. Sperăm că în curând așa va fi.

– Hm! Amanda se întoarse spre Gerrard. Tot ce pot spune este că dacă vezi atât de bine aceste lucruri încât le poți așterne pe pânză, ai face bine să o iei de mână și să o scoți de-acolo.

Gerrard zâmbi larg, relaxat.

– Poți fi liniștită – asta și am de gând. Îi aruncă lui Jacqueline o privire fugară. Și, într-adevăr, o voi lua de-acolo.

Într-o nouă viață. Ochii lui afirmau asta; Jacqueline intui promisiunea evocată de privirea lui.

Amelia scoase un zgomot ciudat, probabil abținându-se de la vreun comentariu. Gerrard și Jacqueline le observară pe gemene schimbând câteva priviri, apoi Amanda dădu din cap și o luă pe sora ei de braț.

– Nu – nu spune nimic. Orice cuvânt vei rosti va fi interpretat greșit, așa că... hai să ne retragem și să-i lăsăm pe cei doi tineri cu planurile lor.

Cu zâmbete forțate, cele două gemene li se alăturară soților lor.

– *Grandes dames* în devenire, murmură Gerrard.

O altă doamnă Cynster cu care Jacqueline se împrietenise era Flick – Felicity – soția lui Demon Cynster. Demon Harry era fratele mai mic al lui Vane. Nu exista o mare asemănare fizică între cei doi frați, dar Jacqueline descoperise numeroase puncte comune. Precum privirea serioasă din ochii lui Demon când se opri alături de Gerrard să discute despre întoarcerea lor la Hellebore Hall.

Flick îi atinse brațul, solicitându-i atenția.

– Trebuie să-mi promiți că o să vii la Newmarket în toamna asta. Cu sau fără Gerrard, nu mă interesează, dar să știi că te aștept.

Jacqueline se mulțumi să zâmbească și să încuviințeze. Dillon Caxton, vărul lui Flick și, după câte înțelesese, protejatul lui Demon din multe puncte de vedere, li se alătură.

Era foarte chipeş, manierat, vorbea politicos, dar Jacqueline observă că este rezervat, retras în spatele unui paravan interior.

Oricum, el era un prieten apropiat al lui Gerrard. După ce discută o vreme cu Flick şi cu Jacqueline, Dillon se întoarse spre Gerrard şi-l rugă să-i facă cunoştinţă cu Barnaby.

– Demon mi-a vorbit despre hobby-ul lui. Avem o problemă la Newmarket care cred că l-ar interesa.

Gerrard ridică întrebător din sprâncene, dar se conformă.

O lăsă pe Jacqueline cu Flick, însă se întoarse lângă ea în câteva minute, spre amuzamentul lui Flick.

Restul serii se desfăşură într-o atmosferă plăcută. Ultimii invitaţi care părăsiră casa fură Horatia şi soţul ei, George.

– Ai grijă, draga mea. Horatia o sărută pe obraji. Ne revedem peste câteva luni. Fără să mai aştepte vreun răspuns, Horatia se întoarse spre Gerrard. Orice ai avea de făcut în Cornwall, nu întârzia prea mult. Vrem să aflăm finalul acestei poveşti când ne veţi vizita amândoi la Somersham.

Gerrard o asigură că nu va pierde timpul.

Jacqueline îl privi printre gene. Încă unul dintre comentariile ambigue ale lui Gerrard, sau cel puţin aşa i se păru ei.

Când, mai târziu, veni lângă ea în pat, îşi dădu seama că începuse să-şi privească viitorul – viitorul lor – dintr-o perspectivă familială. Şi-i plăcu ceea ce văzu.

Totuşi...

Gerrard se întoarse, apoi o sărută pe tâmplă.

– Ce e?

Jacqueline ezită; când îi veniră cuvintele pe limbă, le rosti fără reţinere:

– Nu am mai întrezărit viitorul de foarte multă vreme, astfel că acum mi-e greu să cred că aşa ceva poate exista.

– Noi?

Acest cuvânt simplu era atât de bogat în sensuri!

– Da.

Jacqueline se întrebă dacă Gerrard o va îmbărbăta din

nou cu obişnuitele sale cuvinte. Într-adevăr, după câteva minute murmură:

– Aşa cum a spus Timms: se poate întâmpla orice. Nu putem decât să mergem mai departe şi să vedem ce ne rezervă viitorul.

Dacă mai avea vreo îndoială în legătură cu capacitatea lui Gerrard de a-i ghici gândurile, aceasta se risipi odată cu următoarele lui cuvinte.

– Dar mai întâi trebuie să prindem împreună un criminal.

A doua zi aveau să pornească la drum cu acest unic scop în minte. Gerrard părea chiar mai hotărât decât atunci când acceptase să-i picteze portretul; nerăbdarea lui i se transmise şi ei.

Îşi petrecură ziua făcând pregătiri în vederea plecării în dimineaţa zilei următoare. Bineînţeles, Barnaby avea să-i însoţească. Dacă distanţa n-ar fi fost atât de mare, ar fi venit şi Minnie şi Timms.

– Trebuie să ne povestiţi *tot* când vă întoarceţi. Minnie o trase pe Jacqueline spre ea, o sărută pe obraz, o bătu uşor cu palma pe mână şi-i dădu drumul.

Ea şi Millicent se culcară devreme.

Mai târziu, Gerrard veni în camera ei. În patul ei. La ea.

Între ei nu mai existau paravane, îndoieli sau neînţelegeri. Doar ameninţarea mută a unui criminal.

Acest lucru îi făcea şi mai hotărâţi, şi mai îndrăzneţi. Cu trupurile împreunate, cu inimile uşoare, cu simţurile satisfăcute, oferind, acceptând, împărtăşind, primind, până când realitatea lor se zgudui şi se lăsară purtaţi pe culmile extazului.

20

Noi ne gândeam la un bal, spuse Millicent. Inspiră adânc, apoi adăugă: Aici.

– Aici? Lord Tregonning îi aruncă o privire uimită, apoi se întoarse să admire portretul.

Gerrard schimbă o privire cu Jacqueline, apoi cu Barnaby. Stăteau în semicerc în salon. Ajunseseră în aceeaşi după-amiază, şi deciseseră să-i arate portretul lui Lord Tregonning înainte de cină.

În cele din urmă, Lord Tregonning încuviinţă din cap.

– Da. Aveţi dreptate. Un bal ar atrage întreaga suflare din regiune.

Millicent scoase un oftat de uşurare.

– Tocmai. Şi când vom expune portretul, se vor *înghesui* să-l vadă. Nici nu trebuie să ne străduim mai mult.

– Aşa este. Lord Tregonning se întoarse spre Gerrard, şi-i întinse mâna. Am sperat, dar nu mi-am imaginat niciodată că ar putea să fie atât de... *impresionant*. Atât de evocator.

Mitchel Cunningham li se alăturase şi el. Stătea ceva mai în spate, dar şi el privea insistent portretul. Amintindu-şi impresia anterioară, cum că Mitchel nu crede în nevinovăţia ei, Jacqueline se duse lângă el şi făcu un semn din cap spre portret.

– Ei, ce părere ai?

Mitchel privi din nou spre tablou, apoi răspunse pe un ton grav:

– Sincer, îţi datorez scuze. Privi spre ea. Niciodată nu am fost convins... abia acum. Se uită la portret, clătinând din cap. Portretul mi-a alungat orice urmă de îndoială.

Jacqueline zâmbi. Nu ar fi putut spune despre Mitchel că are un suflet sensibil, şi totuşi portretul îl impresionase.

– Sper ca şi ceilalţi să vadă acelaşi lucru la fel de limpede.

– Sunt sigur că aşa va fi. Mitchel continuă să privească portretul. Această pictură nu lasă altă alternativă.

Se ivi Treadle, care-i invită la cină. Gerrard, care până atunci vorbise cu tatăl şi cu Millicent, îi făcu semn lui Compton, care stătuse retras, să scoată portretul din cameră, apoi se întoarse şi o căută pe Jacqueline.

Încă zâmbind, ea i se alătură. Se îndreptară împreună spre sufragerie, discutând despre cea mai bună metodă de expunere publică a portretului.

Millicent era de părere că portretul nu trebuia să fie prezentat nimănui până la bal.

– Dacă îl vede cineva înainte, iar vor începe să circule zvonuri. Vor exista persoane care-l vor judeca înainte să-l vadă şi vor încerca să le impună şi altora părerea lor. Ţinând seama de eforturile depuse pentru realizarea lui, trebuie să ne asigurăm că obţinem un avantaj maxim de pe urma lui.

– Aşa este. Barnaby se opri din sorbitul supei. Trebuie să recunosc că încă sunt uimit de puterea lui evocatoare – va servi interesele noastre într-o manieră dramatică.

– Lady Tannahay este una dintre persoanele pe care trebuie să o invităm la o întrunire mai restrânsă. Gerrard lăsă lingura din mână. De cine mai avem nevoie de partea noastră?

Toţi pomeniră numele soţilor Entwhistle, dar când Lord Tregonning menţionă numele lui Sir Godfrey, Millicent îl excluse categoric.

– Mai bine să-i oferim surpriza vieţii sale într-un context social. Într-un cadru mai restrâns ar şovăi şi n-ar şti ce să spună.

Tonul ei era aspru; ceilalţi schimbară câteva priviri fugare şi nu mai aduseră vorba de Sir Godfrey.

– Când programăm balul? întrebă lordul. Un asemenea eveniment e greu de organizat într-o singură zi.

– Trei zile, declară Millicent. Peste trei nopţi vom deschide larg uşile şi vom invita pe toată lumea să remarce nevinovăţia lui Jacqueline şi să se gândească la implicaţiile acestui lucru. Dacă există ceva ce l-ar putea speria pe criminalul nostru, atunci cu siguranţă acest lucru este conştientizarea faptului că toată lumea se întreabă cine este.

Următoarele ore şi le petrecură făcând planuri. Se retraseră în camerele lor pe la unsprezece. Peste o jumătate de oră, Jacqueline se strecură în dormitorul lui Gerrard.

Părăsi camera lui destul de târziu a doua zi dimineață. Ca să-i fie mai ușor să-și explice prezența pe culoar la ora aceea, în caz că o vedea cineva, îi ceru insistent lui Gerrard să nu o mai conducă.

Precauțiile sale se dovediră utile; dădu peste Barnaby la vreo cinci metri de ușa camerei lui Gerrard. Roși, dar Barnaby o salută distrat și-i spuse că se pregătea să iasă în grădini la o plimbare. Apoi se mai întâlni cu două cameriste. Fetele roșiră – pentru ea, ghici Jacqueline. Privindu-se într-o oglindă de perete, își descoperi ochii pe jumătate închiși, părul ciufulit și buzele ușor umflate. Nu avea niciun rost să încerce să dea explicații. Apoi, când cobora pe scări, îl văzu pe Treadle în holul de la parter, și o observă și el. Asta pățești dacă te lași pradă pasiunii nechibzuite.

Nu că ar fi regretat.

Ajungând în camera ei, Jacqueline hotărî că nu-i pasă ce cred ceilalți. Criminalul o învățase ceva: când descoperi dragostea, trebuie să o prinzi cu ambele mâini și să te bucuri de ea. Să o cinsteşti atunci când se află în fața ta. Să i te oferi.

Ce va fi va fi. Timms fusese foarte înțeleaptă.

Date fiind recentele ei aventuri, ar fi trebuit să se simtă obosită. Dar, se simțea revigorată – animată de dorința de a-l descoperi pe ucigașul mamei sale. Ucigașul lui Thomas. Cel care-i marcase existența atât de mult timp.

Sună după Holly. În timp ce aceasta o spăla și o îmbrăca, se simți foarte încrezătoare. De la moartea lui Thomas nu se mai fusese atât de nerăbdătoare să întâmpine o nouă zi. Avea senzația că, după o lungă noapte, soarele răsărea din nou peste lumea ei – și pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Gerrard.

Campionul ei. Jacqueline zâmbi, își mai aranjă o dată părul, apoi porni spre sufragerie pentru micul dejun.

Gerrard luase deja loc la masă, alături de Mitchel. Barnaby

ajunsese chiar înaintea ei. Îi lăsă ei scaunul de lângă Gerrard, și se așeză alături.

Cei trei discutară despre bal. Gândindu-se la pregătirile care trebuiau făcute, Mitchel era preocupat.

După ce-și goli farfuria, acesta se ridică și le ură o zi bună. Barnaby îl întrebă dacă va fi prin preajmă mai târziu, în caz că ar avea nevoie de el.

Mitchel dădu din cap.

– Nu cred. Voi lipsi de-acasă toată ziua. Trebuie să facem o rotație de culturi.

Încuviințând din cap, Barnaby ridică o mână în semn că a înțeles. Jacqueline zâmbi. Mitchel înclină capul și plecă.

Ea, Gerrard și Barnaby o așteptau pe Millicent dintr-un moment în altul.

Însă Millicent nu apărea.

Jacqueline tocmai se gândea că mătușa ei întârzie mai mult decât de obicei, când în încăpere intră camerista sa. Jacqueline o văzu.

– Gemma?

Camerista părea speriată. Jacqueline își împinse scaunul și se ridică.

– S-a întâmplat ceva?

Gemma înaintă șovăitor în încăpere.

– Domnișoara Tregonning... nu știu unde este. Gemma deschise ochii larg. Ați văzut-o?

Jacqueline simți un junghi în inimă, care se răspândi apoi în tot corpul. Se ridică. Scaunele scârțâiră pe podea când Gerrard și Barnaby se ridicau și ei.

Barnaby fu cel care vorbi primul, calm:

– Trebuie să fie pe undeva. Te ajutăm noi s-o căutăm.

Nu le trebui mult timp să o găsească.

Gemma și o altă cameristă cercetaseră deja camerele de la etaj. Gerrard îi ceru lui Treadle să adune servitorii, apoi

ieşi împreună cu Jacqueline şi Barnaby pe terasă, să alcătuiască un plan de căutare.

Se îndreptară spre scări, scrutând împrejurimile. Jacqueline o striga; Gerrard îşi umplu plămânii cu aer, apoi urlă:

– Millicent!

Fără rezultat.

Se opri alături de Jacqueline, în capul scărilor. Privind spre pământ, văzu urme de noroi pe marmura potecii.

În noaptea aceea plouase puţin. Gerrard se aplecă, asigurându-se că urmele erau încă umede şi ajungeau până la scări.

– Barnaby.

Gerrard nu ştia dacă nu cumva imaginaţia lui de artist o luase razna, dar... când Barnaby privi spre el, îi arătă urmele.

Barnaby se aplecă, urmări petele cu privirea pe scări, apoi privi în lungul terasei. Urmele continuau pe terasă şi se terminau în locul în care balustrada ajungea deasupra Grădinii Nopţii.

Chipul lui Gerrard se întunecă; Barnaby avea o expresie gravă când se ridică.

– Ce este? întrebă Jacqueline, plimbându-şi privirea de la unul la altul.

Gerrard îi strânse braţul.

– Aşteaptă aici.

Grăbit, coborî scările şi coti spre Grădina Nopţii. Barnaby îl urma îndeaproape.

Jacqueline îngheţă. În capul ei, o voce strigă: *Nu!* Făcu un efort supraomenesc ca să-şi mişte picioarele. Agăţându-se de balustradă, se strădui să înainteze; pas cu pas, îi urmă pe băieţi.

Privirea lui Jacqueline era aţintită asupra intrării în Grădina Nopţii, nu cea pe care o pictase Gerrard, ci intrarea principală. Cea în faţa căreia stătuse cu mulţi ani în urmă şi-şi

văzuse mama fără suflare, căzută ca o pasăre cu gâtul rupt pe pietrele de pe marginea bazinului.

Se apropie de arcadă şi se opri sub ea.

Gerrard şi Barnaby erau aplecaţi deasupra corpului mătuşii sale. Ca şi mama sa, Millicent era aplecată pe jumătate peste marginea bazinului. Albă la faţă.

Jacqueline simţi că se sufocă. Vru să strige, să cheme ajutoare, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Plămânii îi erau strânşi ca într-o menghină.

Gerrard se întoarse şi o văzu. Îi spuse ceva lui Barnaby, apoi se grăbi să ajungă lângă ea.

Jacqueline îşi dusese ambele mâini la gură. Nu putu rosti întrebarea care-i stătea pe limbă. O adresă din privire.

– Trăieşte. Gerrard o luă protector în braţe. Nu este conştientă, dar trăieşte. Ridicând capul, strigă: Treadle!

Un moment mai târziu, valetul apăru în capul scărilor.

– Domnule? Domnişoară? Ce...?

– Cheamă doctorul, apoi trimite un servitor aici cu o uşă.

Millicent era vie. Jacqueline îşi simţi picioarele înmuindu-se.

Gerrard strânse braţele în jurul ei.

Jacqueline îşi sprijini capul pe pieptul lui, apoi inspiră profund. Înghiţi în sec.

– Îmi pare rău. Mai luă o gură de aer, apoi îşi recăpătă echilibrul şi ridică privirea. Du-te lângă ea. Cred că e grav rănită. Eu o să stau aici. Îl simţi pe Gerrard ezitând.

– Eu mă simt mai bine. Realmente. Nu mă poţi ajuta decât ajutând-o pe ea – eu nu pot face asta. Nu pot intra acolo.

Gerrard înţelese. Se întoarse şi pătrunse în Grădina Nopţii.

Millicent fu dusă în patul ei.

Lord Tregonning fu şi el informat şi trimise după Sir Godfrey.

Sosi şi doctorul şi fu condus direct la Millicent. Când

intră pe uşa salonului o jumătate de oră mai târziu, avea o expresie îngrijorată.

– E inconştientă, dar a avut noroc. Căderea a fost atenuată de o ramură. Aşa că nu şi-a fracturat coloana şi nici nu şi-a spart capul. Are braţul rupt, dar asta se va reface repede. S-a lovit totuşi la cap. Nu pot spune câtă vreme va fi inconştientă.

– Dar va supravieţui? Jacqueline se aplecă în faţă, cu mâinile împreunate în poală.

– Cu voia lui Dumnezeu, aşa cred. Dar mă tem că nu vă pot oferi garanţii. Trebuie să vedem cum va evolua starea ei – nu mai e tânără, iar căderea a fost...

– Îngrozitoare. Lord Tregonning avea chipul palid, împietrit. Încheieturile degetelor încleştate pe mânerul bastonului erau albe.

– I-am acordat primele îngrijiri. Doamna Carpenter ştie ce are de făcut. O să revin în după-amiaza asta ca să văd cum merg lucrurile, dar s-ar putea să mai treacă o zi sau două până-şi va recăpăta cunoştinţa.

Barnaby se întoarse; îi şopti ceva Lordului. Acesta încuviinţă din cap, apoi privi spre doctor.

– Manning, ţi-aş fi recunoscător dacă ai păstra discreţia în privinţa acestui eveniment. Cel puţin până aflăm mai multe.

Doctorul ezită, apoi încuviinţă din cap. Pentru un scurt moment privirea i se opri asupra lui Jacqueline, apoi se înclină şi plecă.

Barnaby privi în urma lui cu gura deschisă; în momentul în care uşa se închise, spuse:

– Nu pot că cred.

Gerrard se strădui să-şi descleştеze pumnii strânşi.

– Ba să crezi. Tonul său era înspăimântător. Dar de data asta lucrurile nu vor rămâne aşa. Se întoarse spre Jacqueline; nu-i plăcu deloc privirea ei inexpresivă. Când îşi va reveni, Millicent ne va spune cine a împins-o peste balustradă, dar până atunci nu putem sta cu mâinile în sân. Privi spre Lord

Tregonning. Criminalul crede că Millicent a murit – dacă află că este doar inconştientă, va încerca din răsputeri să o reducă la tăcere. Trebuie să avem grijă de ea.

Lord Tregonning deschise larg ochii. Îl rugă pe Barnaby să-l cheme pe Treadle şi ţinură o şedinţă fulger. Valeţii vor sta de pază lângă Millicent zi şi noapte. Barnaby sugeră, şi fu aprobat de toată lumea, că era mai înţelept să se comporte ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun. Treadle îi asigură de discreţia personalului; se retrase pentru a le comunica servitorilor acest lucru.

– Astfel criminalul nu va şti că Millicent este în viaţă, iar portretul reprezintă o momeală suficientă. Barnaby privi spre Gerrard.

El încuviinţă din cap.

– Aşa este. Totuşi, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.

Barnaby întâlni privirea lui Gerrard, apoi se întoarse spre Lord Tregonning.

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, aş dori să anchetez membrii personalului înainte de sosirea lui Sir Godfrey.

Lord Tregonning încuviinţă.

– Consideră că ai permisiunea să faci orice doreşti. Apoi se duse şi se aşeză lângă Jacqueline, luându-i mâna şi bătând-o uşor cu palma. Draga mea, vrei să mergem sus şi să stăm lângă Millicent? Cred că i-ar plăcea să fim alături de ea când se trezeşte.

Spre uşurarea lui Gerrard, Jacqueline privi spre tatăl său şi încuviinţă. Se ridicară amândoi. Gerrard îi conduse în camera lui Millicent, se asigură că s-au instalat confortabil, apoi se întoarse la Barnaby care se afla încă în salon.

Acesta ridică privirea când Gerrard închise uşa.

– *Nu* vom permite ca împrejurările acestui incident să fie tăinuite de oameni care încearcă să-i protejeze pe alţii.

– Exact la asta mă gândeam şi eu. Ce sugerezi?

– Să trecem la ofensivă. Să aflăm toate detaliile, apoi să le aducem la cunoştinţa lui Sir Godfrey astfel încât de data asta să nu mai poată evita concluziile logice.

Gerrard încuviinţă.

– Cu ce începem?

Barnaby ridică o sprânceană.

– Să stabilim când a ieşit Millicent afară şi, dacă se poate, de ce, apoi să dovedim că Jacqueline se afla în altă parte între momentul acela şi răsăritul soarelui.

Gerrard privi spre prietenul lui şi spuse:

– Era cu mine.

Barnaby zâmbi.

– Ştiu. Am văzut-o ieşind de la tine de dimineaţă – am auzit uşa şi, crezând că eşti tu, am ieşit din cameră... Dar era Jacqueline. Şi probabil a mai văzut-o şi altcineva. Aşadar, când a ajuns la tine?

– Pe la unsprezece şi jumătate.

– Bine – deci am stabilit asta. Acum să vedem ce zice camerista.

Încă şocată, dar afectată de starea stăpânei sale, Gemma era pregătită să le spună tot ce ştia.

– Întotdeauna este multă agitaţie înainte de culcare – creme, loţiuni, şi trebuie să-i pun părul pe bigudiuri în fiecare seară. Am plecat din camera ei după miezul nopţii, iar ea încă nu se culcase. Era plină de energie – ştii, multe doamne în vârstă sunt aşa. Nu le vine să se culce, aşa că-şi găsesc întotdeauna ceva de făcut. În serile senine obişnuia să iasă pe terasă – am văzut-o adesea plimbându-se la lumina lunii.

Gemma era la curent cu toate detaliile; chiar le-ar fi putut întocmi o listă cu tot ce făcea pentru Millicent în fiecare seară.

– E evident că Millicent nu a plecat din camera ei în mai puţin de o oră după ce a ajuns acolo, concluzionă Barnaby, şi a urcat în dormitor odată cu noi, pe la unsprezece.

Apoi vorbiră cu Treadle; amabil, acesta le confirmă că el şi alte două cameriste o văzuseră pe Jacqueline în drum spre camera ei pe la ora şapte dimineaţa; cu privirea fixată în perete, acesta le mai spuse că şi camerista lui Jacqueline menţionase că ea nu dormise în patul ei.

După plecarea lui Treadle, Barnaby privi spre Gerrard.

– Nu aş fi crezut asta, dar tu chiar intenţionezi să te căsătoreşti cu ea, nu-i aşa?

Gerrard se uită lung la el.

– Desigur! Apoi făcu un semn cu mâna. Nu, nu, înţeleg de ce ai întrebat. Da, am cerut-o în căsătorie, dar nu a vrut să accepte oficial înainte ca această problemă să fie rezolvată, înainte ca reputaţia ei să fie restabilită şi înainte de prinderea criminalului.

Barnaby încuviinţă.

– E de-nţeles. Acum, hai să ne mai uităm o dată la urmele de pe terasă.

Stăteau aplecaţi deasupra locului în care se opreau urmele, lângă balustradă, când Treadle îl conduse pe Sir Godfrey afară.

Sir Godfrey părea foarte tulburat.

– Ce se întâmplă? Şi Millicent împinsă peste balustradă? Era alb la faţă; aproape că se bâlbâia. Ei bine, eu...

Ridicându-se, Barnaby îl opri cu un semn al mâinii.

– Nu, aşteaptă. Ascultă mai întâi ce am aflat până acum. Pe scurt, Barnaby povesti ce făcuse Millicent din momentul în care urcase în cameră până când ieşise pe terasă. Apoi, dintr-un motiv necunoscut, a coborât scările şi s-a dus în Grădina Nopţii. Nu ştim cât de departe a pătruns, dar a ajuns cel puţin până la arcadă – de-acolo are noroi pe papuci. Însă după aceea – Barnaby arătă cu un gest dramatic spre urme – cineva a luat-o cu forţa şi a urcat-o pe terasă, împiedicând-o să ţipe, apoi a aruncat-o – nu a împins-o, ci a *aruncat-o* – în Grădina Nopţii. Când am găsit-o, sub ea se afla o ramură de

copac; doctorul a confirmat că aceasta se rupsese sub ea şi probabil a salvat-o de la moarte. Dacă te duci în grădină şi cauţi, o să găseşti locul din care s-a rupt ramura – e limpede ca lumina zilei că Millicent nu a fost împinsă, ci aruncată. *De către un bărbat.*

Sir Godfrey pălise, dar îl ascultase cu atenţie pe Barnaby.

– Un bărbat?

– Fără îndoială, răspunse Barnaby. O femeie nu ar fi fost în stare să facă aşa ceva.

La sugestia lui Gerrard se retraseră în biroul lui Lord Tregonning şi-i turnară lui Sir Godfrey un coniac. Fusese foarte tulburat, dar acum îşi mai revenise.

Gerrard îl privi, alegându-şi cu grijă momentul.

– Sir Godfrey, sunteţi un om de lume – ştiu că ne putem baza pe discreţia dumneavoastră. Domnişoara Tregonning şi cu mine intenţionăm să ne căsătorim după ce punem capăt acestei poveşti. Aşa se face că Jacqueline a fost cu mine pe tot parcursul nopţii, înainte ca servitoarea lui Millicent să plece de la ea din cameră şi până la ora şapte dimineaţa. În afară de cuvântul meu, acest lucru poate fi confirmat şi de câţiva membri ai personalului.

Sir Godfrey clipi în direcţia lui, apoi dădu din mână.

– Discreţie desăvârşită, te asigur. Oricum... Cu o expresie serioasă, strânse cu putere paharul în mână şi-l goli dintr-o înghiţitură. Nu a fost Jacqueline, ci un bărbat – un ticălos care se distrează comiţând crimă după crimă şi apoi îşi râde în barbă pentru că noi o bănuim pe Jacqueline. De data asta nu va mai fi la fel – *de data asta* îl vom prinde pe nemernic.

– Aşa e! Barnaby făcu un pas în faţă. Trebuie să aflăm ce căuta Millicent în grădină. Camerista ei spune că obişnuia să se plimbe pe terasă, dar azi-noapte a plouat.

– Ştii, lui Millicent nu îi plac chiar atât de tare grădinile. Sir Godfrey încuviinţă din cap. Probabil că a văzut sau a auzit ceva.

Barnaby îşi îndreptă spatele.

– Sună după Treadle.

Gerrard se supuse. Când Treadle sosi, Barnaby îi adresă o întrebare.

– Aşa e, domnule. Lady Tregonning se plimba deseori pe terasă. Adormea destul de greu.

– Ca şi Millicent Tregonning?

Treadle încuviinţă.

– Obiceiurile lor erau bine cunoscute jos, în apartamentele servitorilor, şi întotdeauna îmi dădeam seama dacă uşa fusese deschisă după ce o încuiasem eu.

Barnaby privi către el.

– Îţi aminteşti cumva dacă uşa fusese deschisă în noaptea dinaintea morţii sale?

– Sincer să fiu, chiar îmi amintesc, domnule. Atunci când am văzut-o la micul dejun – în dimineaţa zilei în care a murit – am avut senzaţia că sărăcuţa de ea se plimbase toată noaptea. Se vedea pe faţa ei că nu dormise, iar uşa fusese într-adevăr deschisă.

Barnaby îi mulţumi lui Treadle, care se înclină şi plecă.

Sir Godfrey privi bănuitor spre Barnaby.

– Crezi că şi *Mirribelle* a auzit ceva?

Barnaby încuviinţă din cap.

– Cred că a auzit sau a văzut ceva, dar s-a întors înapoi în casă... Orice s-ar fi întâmplat, Mirribelle ştia despre ce era vorba, dar s-a gândit că persoana respectivă – să presupunem, criminalul – nu o văzuse.

– Dar de fapt o văzuse, spuse Gerrard.

– Posibil. Oricine ar fi fost, ştia că fusese descoperit – iar mai târziu, poate datorită unor observaţii sau remarci ale lui Mirribelle, sau poate pur şi simplu datorită atitudinii ei, criminalul şi-a dat seama că ea fusese. Barnaby se lăsă pe spate. Aşa că a ucis-o.

– Ceea ce înseamnă – spuse Gerrard – că orice ar fi văzut

sau auzit Mirribelle, şi acum Millicent, e ceva foarte periculos pentru criminal.

Barnaby încuviinţă.

– Atât de periculos încât nu a ezitat să comită o crimă pentru a o împiedica să spună cuiva...

– Dar atunci de ce Mirribelle nu a spus nimic nimănui? întrebă Sir Godfrey. Dacă o tulburase atât de tare ceea ce văzuse sau auzise, de ce nu a suflat un cuvânt despre asta?

După un moment, Barnaby se văzu nevoit să recunoască:

– Nu ştiu. Trebuie să existe un motiv, dar până nu vom şti ce au văzut sau au auzit, nu ne vom putea da seama.

– Totuşi, insistă Gerrard, totul depinde de ce au văzut. Acesta este cel mai important aspect. Oare despre ce ar putea fi vorba?

– Despre *cine* ar putea fi vorba? accentuă Sir Godfrey. Cine dracului umblă noaptea prin grădini?

Gerrard ştia.

– Eleanor Fritham, pe de-o parte. Îi întâlni privirea lui Sir Godfrey. Am un telescop în cameră – am văzut-o de câteva ori, împreună cu un gentleman al cărui chip nu l-am deslușit suficient de bine pentru a-l recunoaşte. Gerrard ezită o secundă, timp în care imaginile respective îi trecură prin faţa ochilor. În plus, mai există un fel de umbrar pentru îndrăgostiţi în Grădina Nopţii, foarte bine ascuns, care este folosit de cineva.

Sprânceana lui Sir Godfrey se ridică în semn de mirare.

– Da? Apoi se încruntă. După un moment, spuse: Nici Mirribelle, nici Millicent nu ar face mare caz doar văzând o pereche de îndrăgostiţi în grădină, aşa că trebuie să fie altceva. Totuşi – tonul lui se înăspri; privi spre Gerrard şi Barnaby – propun să o întrebăm pe domnişoara Fritham cu cine se întâlneşte noaptea în grădină, şi vom vedea dacă ea sau iubitul ei au vreo idee despre ceea ce a putut vedea Millicent.

*

La sugestia lui Barnaby, Sir Godfrey trimise vorbă la Conacul Tresdale, solicitând prezenţa lui Eleanor la Hellebore Hall. Tânăra sosi o oră mai târziu, împreună cu Lady Fritham, ducându-se direct în salon.

– Nu ştiu de ce aveţi nevoie de Eleanor, Sir Godfrey, dar am adus-o aici cât am putut de repede. Toate doamnele de la mine de-acasă sunt nerăbdătoare să afle despre ce este vorba. Lady Fritham zâmbi politicoasă spre Sir Godfrey.

Judecătorul îşi drese glasul.

– Ah – doar o mică problemă pe care trebuie s-o lămurim, Maria. Privi spre Barnaby. Dacă Eleanor ne poate urma pe mine şi pe domnul Adair în birou, în timp ce dumneavoastră rămâneţi aici cu Marcus şi Jacqueline şi domnul Debbington...

Zâmbindu-i lui Eleanor, Barnaby îi oferi braţul. Ea acceptă; aruncă o privire nesigură spre mama ei, dar Barnaby o conduse afară din cameră cu Sir Godfrey pe urmele lor.

– Ca să vezi! Lady Fritham îi privea cu un aer perplex.

Şezând pe canapea, Jacqueline trase aer în piept, schiţă un zâmbet şi aranjă pernele de lângă ea.

– Staţi jos, doamnă. Pe cine aţi lăsat la conac? Ştiu că mătuşa Millicent ar dori să ştie.

Lady Fritham se aşeză pe canapea, încruntându-se.

– Unde este Millicent?

– Are o uşoară indispoziţie, spuse Lord Tregonning.

– Oh. Lady Fritham acceptă explicaţia fără să clipească. Ei bine, stai să văd. Este doamna Elcott, bineînţeles...

Îşi trecu în revistă invitaţii; Jacqueline îşi storcea creierii să găsească următorul subiect de conversaţie, dar în momentul acela Eleanor apăru în cadrul uşii.

O altă Eleanor decât cea care ieşise din cameră – roşie în obraji, cu flăcări în privire. Era evident că se simţea foarte jignită.

– Vino, mamă! E timpul să plecăm.

Lady Fritham clipi nedumerită din ochi.

– Dar, draga mea...

– *Acum*, mamă! Vreau să plec cât mai repede de-aici. Eleanor îl fixă pe Barnaby, care stătea în spatele ei. Nu mai am nimic de discutat cu Sir Godfrey *sau* cu domnul Adair. Aşa că te rog...

Eleanor nu mai aşteptă răspunsul mamei sale, ci se întoarse şi se depărtă.

Lady Fritham era consternată.

– Dumnezeule! Ca să vezi! Nu înţeleg... Ducându-şi mâna la gât, se ridică. Te rog să ne scuzi, Marcus – nu ştiu ce a apucat-o.

– Desigur, Maria. Lord Tregonning şi Gerrard se ridicară, înclinându-se spre Lady Fritham care, foarte tulburată, se îndreptă spre uşă.

– Maria? Lord Tregonning aşteptă ca Lady Fritham să se întoarcă spre el. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai anunţa familia şi personalul că accesul în grădinile Hellebore Hall este interzis. Se pare că au devenit foarte periculoase.

– Vai de mine! Sigur, Marcus, voi anunţa pe toată lumea. Spune-i lui Millicent că o s-o vizitez mai târziu, să văd cum se simte. Făcând un semn cu mâna, se grăbi spre holul de la intrare pe urmele capricioasei sale fiice.

Barnaby intră în încăpere; un moment mai târziu li se alătură şi Sir Godfrey. Aşteptară cu toţii să se închidă uşa de la intrare, apoi Gerrard întrebă:

– Ce-aţi aflat?

– Foarte puţine. Barnaby se lăsă să cadă într-un fotoliu. A negat vehement că s-ar plimba noaptea prin grădini.

– Aşa este. Sir Godfrey se aşeză şi el într-un fotoliu. Nu am mai văzut-o niciodată aşa – obraznică şi sfidătoare.

– A intrat în panică, spuse Barnaby. Şi a dovedit-o ridicând tonul.

Sir Godfrey pufni.

– Aş vrea să ştiu pe cine vrea să protejeze mintind. Trebuie să ştie cineva. Privi spre Jacqueline. Cu cine se vede?

Jacqueline deschise gura să răspundă că n-are nici cea mai vagă idee, apoi se opri. Toţi cei patru bărbaţi sesizară ezitarea şi aşteptară. Simţi roşeaţa urcându-i în obraji; meditä o vreme la loialitatea de care trebuie să dai dovadă faţă de o prietenă, apoi îşi aminti de mătuşa sa care zăcea inconştientă în camera ei. Trase adânc aer în piept.

– Eleanor are un amant. Nu ştiu cine este, dar... Făcu un gest vag. Se vede cu el de ani de zile.

Sprâncenele lui Sir Godfery se arcuiră.

– Acelaşi bărbat timp de mai mulţi ani?

– Din câte ştiu. Dar n-am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi.

– Dar e cineva care se află mereu pe-aici? întrebă Barnaby. Cineva din partea locului?

Jacqueline ridică din umeri.

– Din câte ştiu.

Sir Godfrey se încruntă.

– Trebuie să găsim pe cineva care ştie mai multe despre iubitul secret al domnişoarei Fritham.

Auziră toţi zgomotul de paşi din hol, venind dinspre uşa de la intrare. Presupuseră că era Treadle. Dar paşii se întrerupseră brusc – chiar în faţa uşii deschise. Ridicară privirile în acelaşi timp.

Mitchel Cunningham stătea în cadrul uşii, palid la faţă, cu o expresie înmărmurită. Se uita la Sir Godfrey de parcă nu şi-ar fi putut crede ochilor, clipi, apoi se încruntă. Făcu un pas înainte.

– S-a întâmplat ceva?

– Mitchel – intră, te rog, îl invită Lord Tregonning. Poate ne dai o mână de ajutor.

Pe scurt, Lord Tregonning îi relată ce se întâmplase; toţi erau cu ochii pe Mitchel – surprinderea lui era sinceră.

– Dumnezeule! Dar va supraviețui?

– Da. Sir Godfrey reluă șirul poveștii. Dar...

Îl informă că îl căutau pe in gentleman cu care Eleanor avea obiceiul să se întâlnească noaptea prin grădini.

– Ai idee cine ar putea fi?

Gerrard nu-și dădu seama dacă era pur și simplu intuiția sa de artist, sau dacă relația lui cu Jacqueline îi ascuțise simțurile, dar desluși fără prea multă greutate expresia dureroasă – mai degrabă torturată – a lui Mitchel. De dragul lui, întrebă pe un ton scăzut:

– Nu e vorba de tine, nu-i așa?

Din vocea lui reieșea clar că era o afirmație, nu o întrebare. Privirea întunecată a lui Mitchel se îndreptă spre Gerrard. Apoi dădu încet din cap.

– Nu am fost eu. Tonul lui era dureros de inexpresiv.

Niciunul dintre ei nu se îndoi că spunea adevărul.

Lord Tregonning își drese glasul.

– Mulțumesc, Mitchel.

Omul dădu din cap.

– Acum, dacă mă scuzați...

Toți cei prezenți încuviințară.

Când zgomotul pașilor lui se stinse, Sir Godfrey întrebă:

– Am dreptate când cred că...

Gerrard aprobă.

– Cred că Mitchel și-a făcut unele speranțe în ceea ce o privește pe Eleanor, dar mă îndoiesc că s-a ajuns mai departe.

– Speranțe pe care tocmai le-am spulberat, spuse Lord Tregonning. Dar mai bine să afle acum decât mai târziu.

Trecură pe scurt în revistă tot ce știau; Sir Godfrey se interesă dacă i se asigurase protecția necesară lui Millicent și fu repede liniștit.

– Când se va trezi, îl va putea arăta pe nemernic cu degetul. Tonul lui Sir Godfrey era neobișnuit de belicos. Și Dumnezeu să-l ajute după aceea.

*

Hotărâră să nu renunțe la planul de a organiza un bal. Gerrard, Barnaby și Lord Tregonning își petrecură după-amiază scriind și expediind invitații, iar Jacqueline supraveghe pregătirile în vederea evenimentului.

După cină, se retrase lângă Millicent, lăsându-i pe bărbați să discute detaliile. Mai târziu, Gerrard o luă pe Jacqueline de acolo și își petrecură noaptea în camera ei.

Intrând în dormitor, Jacqueline se duse la fereastră și privi cerul negru și catifelat. Gerrard închise ușa și se opri, privindu-i linia spatelui, capul drept, brațele încrucișate. Nu erau lămpi aprinse; în încăpere pluteau umbre cenușii.

Se opri în spatele ei, întinse mâinile și o trase spre el. Jacqueline se sprijini de el, lăsându-și capul pe umărul lui. Gerrard îi privi chipul tulburat și așteptă.

În cele din urmă, Jacqueline inspiră adânc.

– Întotdeauna, *întotdeauna*, oamenii care mă iubesc, care țin la mine, au de suferit. *Mor*. Nu vreau ca și tu să te numeri printre ei.

Gerrard înclină capul, trecându-și buzele peste tâmplele ei.

– Nu va fi cazul. Iar Millicent n-a murit – lucrurile nu merg rău, nu trebuie să ne gândim la moartea ei. Oricum, crede-mă, nu am de gând să-l las pe acest ticălos să te ia de lângă mine. Îi cercetă chipul. Nu-l voi lăsa să ne priveze de ce avem acum, de ce ne rezervă viitorul.

În tonul lui se simțea o promisiune fermă; Jacqueline sesiză și ochii i se umplură de lacrimi. Ce s-ar întâmpla dacă ar avea încredere în el, pentru ca apoi...

– Nu se va întâmpla asta, șopti Gerrard. De fiecare dată a avut de-a face cu o singură persoană – acum suntem toți alături de tine. Cu toții ne-am aliat împotriva lui – tu, eu, Barnaby, tatăl tău, Lady Tahannay și soții Entwhistle, Sir Godfrey. De data asta nu are cum să câștige.

Campionul ei, care strânsese atâția susținători ai cauzei sale; fără el, ar fi încă prinsă în plasa coșmarului pe care călăul ei o țesuse în jurul ei.

Jacqueline își puse palmele peste mâinile lui Gerrard așezate pe talia ei, simți forța din brațele lui, căldura trupului de care se sprijinea. Pentru prima dată sesiză teama care-l îndemna pe Gerrard să o protejeze chiar și împotriva protestelor ei. Dacă l-ar putea exila într-un loc depărtat și sigur până la prinderea ucigașului, ar face acest lucru fără ezitare.

Părea că mintea lui urma aceeași direcție.

– Bănuiesc că nu ți-ai schimbat părerea în legătură cu logodna noastră.

– Ți-am mai spus – cere-mă de nevastă după ce criminalul ajunge după gratii. Până atunci – Jacqueline se întoarse în brațele lui, prinzându-i gâtul cu mâinile, privindu-l în ochi – suntem doar amanți.

Ochii lui întunecați îi susținură privirea. Trecu un lung moment, apoi Gerrard dădu din cap.

– Nu. Nu suntem.

Lăsă capul în jos, îi acoperi buzele cu ale lui – și-i dovedi. Îi demonstră, arătându-i că depășiseră acest stadiu.

Imposibil de negat profunzimea relației lor. Căldura, dorința arzătoare, simțul posesiunii care îi anima pe amândoi, mistuind orice inhibiții, orice rezervă. Această legătură făcuse posibilă o pasiune nereținută, pe deplin împărtășită.

Dincolo de intimitatea fizică, dincolo de dorință și pasiune, dincolo de granițele pământescului, această forță creștea și îi copleșea.

În timp ce noaptea își intra în drepturi, iar umbrele deveneau mai întunecate, Jacqueline stătea în brațele lui Gerrard, ascultându-și bătăile liniștite ale inimii.

Se întrebă ce le rezervau următoarele câteva zile, știind că și Gerrard se gândea la același lucru.

Auzi în minte cuvintele lui Timms.

Ce va fi va fi.

Oricum, nu puteau decât să accepte situația și să-și urmeze calea.

21

În dimineața următoare se adunară în jurul mesei la micul dejun. Jacqueline trecuse pe la Millicent; starea mătușii sale nu se schimbase. Millicent zăcea inconștientă în așternuturi, cu ochii închiși, respirând liniștit, părând mult mai fragilă decât de obicei.

Gerrard o strânse de mână când Jacqueline se strecură la masă pe scaunul de lângă el; Jacqueline îi adresă un mic zâmbet, apoi se uită la tatăl său, preocupată de detaliile pregătirilor pentru bal.

Mitchel luase micul dejun mai devreme și plecase pe moșie, așa acum făcea în fiecare dimineață; micul dejun se terminase de mult, tăvile fuseseră strânse și toți începură să discute despre poziția în care va fi amplasat portretul când el se întoarse.

Ridicară cu toții privirea când Mitchel intră în cameră, alertați de zgomotul pașilor lui.

Palid, el se opri în capul mesei. Se uită pe rând la fiecare – Gerrard, Jacqueline și Barnaby – apoi fixă privirea asupra Lordului Tregonning.

– Domnul meu, trebuie să vă mărturisesc ceva.

Afirmația stârni nedumerire; niciunul dintre ei nu-l considera pe Mitchel un ucigaș; schimbară priviri mirate.

– Ah... Lord Tregonning îi făcu semn spre un scaun. Ia loc, băiete, te ascult.

Mitchel își trase scaunul și se lăsă să cadă pe el. Aplecat deasupra mesei, ațintă asupra Lordului o privire hotărâtă.

– V-am trădat şi am dat greş în executarea îndatoririlor mele.

Ceea ce urmă nu era recunoaşterea unei crime, dar reprezenta totuşi o poveste tulburătoare.

– Am crezut – continuă Mitchel cu dinţii încleştaţi – sau mai degrabă m-am lăsat convins că Eleanor îmi împărtăşeşte sentimentele. Ba mai mult, Jordan m-a încurajat să cred că pot obţine mâna ei – acum văd că amândoi m-au înşelat, m-au dus cu vorba. Privirea lui Mitchel se întunecă, dar rămase ţintită asupra Lordului. Ei voiau de la mine doar informaţii, iar eu le-am dat.

După tonul lui, cam asta părea a fi întreaga lui vină.

– Ce informaţii? întrebă Gerrard.

– Detalii despre averea Lordului Tregonning şi afacerile sale. Mitchel desfăcu braţele. Pe moment nu mi s-a părut ceva grav. Privi spre Jacqueline. Am venit aici după moartea mamei tale. Am crezut tot ce mi-a spus Jordan – că eşti tulburată şi că trebuie să stai în casă, şi că Jordan se va căsători în cele din urmă cu tine şi va pune mâna pe averea ta şi pe Hellebore Hall...

– *Ce?*

Exclamaţia de uimire a lui Jacqueline se împleti cu acelea ale tatălui său şi ale lui Gerrard. Jacqueline le făcu semn cu mâna să tacă; consternată, continuă să-l privească pe Mitchel.

– *Jordan* intenţiona să se căsătorească cu mine?

Mitchel se încruntă.

– Aşa a *spus*. Dacă e adevărat sau nu...

Se auzi clopoţelul de la intrare. Nu doar o dată, ci continuu.

– Ce *dracu'*... înjură Lord Tregonning, apoi sunetul se opri.

Treadle trecu prin hol, prin faţa uşii deschise a sălii de mese, grăbindu-se spre intrare. O secundă mai târziu, o cacofonie de voci răsună în hol, prea multe pentru a putea fi recunoscute. Gerrard şi Barnaby îşi împinseră scaunele în spate. Se ridicară. Privirea tuturor era îndreptată spre coridor.

Primul năvăli înăuntru Treadle, arătând istovit şi chiar disperat.

– Domnule, nu vor să...

Nu mai apucă să termine; doamna Elcott îl îmbrânci şi intră în încăpere. După ea se revărsă un veritabil fluviu de vecini, printre care Lord şi Lady Fritham, Matthew Brisenden, Lady Trewarren, doamna Myles, soţii Hancock, Sir Vincent Perry. Din toată mulţimea aceea, doar Lady Tannahay şi soţii Entwhistle, care stăteau mai retraşi, fuseseră invitaţi.

Lady Trewarren se duse direct la Lord Tregonning.

– Marcus, acum am aflat nenorocirea! E atât de *îngrozitor!* N-am ştiut ce să credem, dar desigur suntem aici, alături de tine şi de Jacqueline, în aceste momente grele.

Lord Tregonning era la capătul răbdării.

– Ce momente grele?

Lady Trewarren se opri; clipi nedumerită spre el.

– Moartea lui Millicent, desigur. Cu siguranţă nu poţi spune că acesta nu este un moment greu. De ce...

Începură din nou să vorbească toţi odată.

– *Millicent nu este moartă!*

Strigătul lui Lord Tregonning îi reduse pe toţi la tăcere.

Gerrard preluă controlul.

– Cine v-a spus că Millicent a murit?

Doamna Elcott îl privi ca pe un om care nu era în toate minţile.

– Dar este – sau nu este moartă?

Gerrard reuşi să-şi păstreze calmul.

– Nu, nu este, dar trebuie neapărat să aflăm cine v-a spus asta.

Lady Trewarren schimbă o privire cu doamna Elcott, apoi se uită la Gerrard.

– Am aflat de la servitorii mei, desigur.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

– Vestea s-a răspândit prin întreg St. Just, spuse Matthew. Tatăl meu a aflat de la hangiu – trebuie să apară şi Papa dintr-un minut în altul.

Lord Tregonning privi spre Lady Tannahay.

– Tu ai auzit ceva?

Dezorientată, Lady Tannahay dădu din cap. Nici soţii Entwhistle nu aflaseră nimic.

– Dar noi locuim ceva mai departe, Marcus, explică Lady Entwhistle. Se pare că zvonul abia a început să circule.

Lord Tregonning privi spre Treadle.

La fel şi Gerrard.

– Există vreo posibilitate ca vreun membru al personalului nostru să fi vorbit cu cineva – sau mai degrabă să fi fost vizitat de cineva care a înţeles greşit cum stau lucrurile?

– Nu, domnule. Treadle îşi îndreptă spinarea. Doamna Carpenter şi cu mine putem jura – nimeni din personal nu a părăsit casa şi nu a discutat cu altcineva, şi nu am primit nicio vizită. Nu – arătă cu capul spre mulţimea adunată în hol – până acum.

Gerrard privi spre Mitchel.

La fel de consternat, acesta clătină din cap.

– N-am vorbit cu nimeni despre Millicent.

Gerrard se întoarse spre Lord Tregonning.

– Singura persoană care ar fi putut crede că Millicent a murit...

Lord Tregonning încuviinţă din cap.

– Aşa este. Privi spre ceilalţi. Trebuie să vedem de la cine a pornit zvonul.

Matthew urmărise schimbul de replici cu mare atenţie.

– Când am plecat de acasă am vorbit cu grădinarul. El auzise povestea azi-noapte, la crâşmă – de la grădinarul care lucrează la Conacul Tresdale.

– Camerista mea a aflat de la iubitul ei. E grăjdarul tău, Maria.

Lady Fritham părea nedumerită.

– Şi mie tot camerista mi-a spus – am bănuit că întreg personalul ştie.

– *Eu* am aflat azi-dimineaţă de la camerista mea, Betsy. Tonul afectat al doamnei Elcott atrase atenţia tuturor. Încuviinţă din cap. Betsy locuieşte cu părinţii săi şi vine la mine în fiecare zi. Ea a auzit de la sora ei, care este fată în casă la conac – ea, sora lui Betsy, i-a spus acesteia că Cromwell, majordomul conacului, l-a auzit pe Jordan spunându-i domnişoarei Eleanor că domnişoara Tregonning e moartă, şi că nu mai este nimic de făcut.

Toţi ochii se îndreptară din nou asupra lui Lady Fritham. Ea clipi nedumerită.

– Dar Jordan nu mi-a spus mie nimic. Hector? Privi spre Lord Fritham; impasibil, acesta dădu din cap. Confuză, Lady Fritham se întoarse spre Lord Tregonning: Ei bine, habar n-am ce se întâmplă.

– La dracu'! Barnaby ascultase cu atenţie declaraţiile celorlalţi; brusc se aplecă şi i se adresă Lordului Tregonning: Domnul meu, am vrut să vă întreb mai devreme – v-a mai cerut cineva mâna lui Jacqueline?

Lord Tregonning se încruntă, începu să dea din cap, dar se opri. Se întoarse spre Jacqueline.

– Îmi pare rău, draga mea – poate că trebuia să-ţi fi spus despre asta, dar a fost o ofertă extrem de... *jignitoare*. De fapt, un fel de sacrificiu – fiindcă nu avea de gând să se căsătorească cu nici o altă domnişoară, voia să se însoare cu tine şi să se asigure că rămâi în siguranţă, închisă în casă, pentru tot restul zilelor.

– Când a fost asta? întrebă Barnaby.

– Cu vreo cinci luni în urmă. Lord Tregonning făcu o grimasă. Deşi pe atunci nu eram sigur... era o ofertă inacceptabilă. Am respins-o, bineînţeles – i-am spus că apreciez intenţia, dar că nu ar fi onorabil să accept un astfel de sacrificiu din partea lui.

– Despre cine e vorba? întrebă Barnaby.

– Jordan, cine altcineva?

– Chiar, cine altcineva, murmură Barnaby. Apoi întrebă cu voce tare: Şi nimeni altcineva nu v-a mai cerut mâna lui Jacqueline?

Lord Tregonning neagă dând din cap.

– Marcus? Lady Trewarren înălţă capul; privi în stânga şi-n dreapta. Nu vreau să vă-ntrerup, dar simt miros de fum.

Şi ceilalţi începură să adulmece.

Treadle făcu ochii mari, privi spre Gerrard, apoi ieşi grăbit din cameră.

– Sunt foarte sensibilă la fum, spuse Lady Trewarren.

– *Foc!*

Strigătul aparţinea unei cameriste şi venea de undeva de sus.

Toţi ieşiră înghesuindu-se în hol. Mirosul devenise mai puternic, dar încă nu se vedeau flăcări nicăieri. Toată lumea privea pe scări în sus; tropăind, un grup de servitori alergă spre aripa sudică.

– Toate doamnele în salon. Barnaby începu să le dirijeze în direcţia respectivă. Câteva protestară, vrând să vadă ce anume ardea; Sir Vincent murmură o înjurătură şi îşi oferi ajutorul.

Treadle apăru în capul scărilor, apoi le coborî degrabă.

– E fosta cameră de copii, domnule. Privi spre Gerrard. Şi camera dumneavoastră, domnule Debbington. Draperiile sunt în flăcări. Ducem acolo găleţi cu apă, dar avem nevoie de tot ajutorul care ni se poate da.

– Vă ajut eu. Matthew Brisenden urcă grăbit scările. Ceilalţi bărbaţi schimbară câteva priviri, apoi se repeziră după el.

Jacqueline rămăsese pe loc. În clipa în care Barnaby şi Sir Vincent ieşiră din salon, Jacqueline puse o mână pe braţul tatălui său.

– Mă duc să vorbesc cu doamna Carpenter, apoi o să merg în salon să am grijă de doamne.

Gerrard se oprise pe scări pentru a auzi ce spunea Jacqueline; îi întâlni privirea, apoi urcă treptele câte trei odată.

Tatăl ei o mângâie pe mână.

– Foarte bine. Eu mă duc să văd ce mai e de făcut.

Jacqueline îl privi urcând scările. Convinsă că Treadle va avea grijă de el, se îndreptă spre bucătărie.

Aşa cum se aşteptase, acolo domnea haosul. O ajută pe doamna Carpenter să le calmez pe cameriste, apoi le organiză aşa încât să le dea o mână de ajutor grăjdarilor, cărând găleţile cu apă de la puţ la baza scărilor. Grăjdarii alcătuind un lanţ îşi treceau găleţile din mână în mână pe scări, spre mansardă.

Doamna Carpenter arăta îngrijorată. Odată cameristele puse la treabă, o trase pe Jacqueline deoparte.

– Maizie a descoperit incendiul în camera domnului Debbington. Mi-a spus că a văzut în draperii săgeţi cu cârpe în flăcări înfăşurate în jurul lor. Aşa a pornit incendiul. A tot încercat să mă convingă că nu a fost vina ei, că nu au căzut pe podea cărbuni din şemineu – i-am spus să nu-şi facă griji, dar mă gândeam că e ceva ce trebuie să ştiţi.

Jacqueline încuviinţă. Săgeţi. O săgeată fusese trasă asupra lui Gerrard, acum erau mai multe săgeţi. Nu ştia detalii despre atentatul asupra lui Gerrard, dar pentru ca săgeţile aprinse să ajungă în draperiile lui Gerrard trebuiau trase dinspre grădini, iar ea cunoştea foarte bine grădinile. Ştia că nu exista o traiectorie directă spre fereastra lui Gerrard; arcaşul a trebuit să se afle la o distanţă considerabilă şi să fie suficient de îndemânatic ca să ia în considerare şi briza.

Viaţa de provincie era destul de liniştită; tinerii de-aici aveau suficient timp să-şi exerseze talentul, şi totuşi nu erau decât câţiva capabili de o astfel de lovitură, cu atât mai mult cu cât, se pare, se trăseseră săgeţi şi în mansardă. Pe când se grăbea să-şi îndeplinească îndatoririle, se gândea la posibilii vinovaţi.

Ajungând la uşă, ţâşni în hol.

– Jacqueline!

Se întoarse.

Eleanor, cu părul despletit, cu rochia mototolită, făcea semne disperate de la capătul coridorului din aripa nordică.

– Vino repede! A izbucnit un alt incendiu aici! M-au trimis să te chem! Ne luptăm cu flăcările – avem nevoie de ajutor. Fără să o aştepte, dispăru pe coridor.

Inima lui Jacqueline se opri o clipă în loc, apoi ea o luă la goană spre coridor în urma lui Eleanor.

În aripa nordică se afla camera lui Millicent. Pătrunse pe coridor exact la timp pentru a o vedea pe Eleanor intrând într-o mică încăpere de la capătul culoarului – după camera lui Millicent. Jacqueline grăbi pasul. O să cheme un servitor de la bucătărie – dar mai întâi trebuia să vadă...

Intră în încăpere. Nici urmă de flăcări. Niciun servitor care să se lupte cu focul.

Se opri aproape dezechilibrându-se. În spatele ei, uşa era închisă.

Se întoarse.

Jordan stătea la doi paşi în faţa ei, uitându-se la ea cu o expresie sfidătoare – calculată.

Jacqueline îl fixă cu o privire aspră. Oare ce...

Inima îi bătu cu putere; respiraţia i se opri în gât. Uitându-se în ochii lui Jordan, îşi aminti că oamenii care o iubeau se aflau în pericol – nu însă şi ea.

Iar ucigaşul mamei sale şi cel care o atacase pe Millicent putea fi amantul lui Eleanor.

Eleanor se depărtă de uşă, atrăgându-i atenţia.

Trăgând aer în piept, Jacqueline făcu un pas înapoi.

Eleanor se opri lângă Jordan. Apoi puse mâna pe braţul lui, se apropie şi mai mult de el, şi zâmbi – un zâmbet amabil şi – totuşi – nesincer.

Sângele îngheţă în venele lui Jacqueline.

Privi în ochii lui Eleanor; n-o recunoştea pe cea care-i fusese prietenă timp de ani de zile... Se uită la Jordan. Arăta ca de obicei, arogant, îngâmfat. Jacqueline fu cuprinsă de groază. Umezindu-şi buzele, spuse:

– Unde este focul?

Jordan o privi câteva clipe, apoi răspunse:

– Care foc?

Apoi zâmbi.

Cu ochii larg deschişi, Jacqueline îşi dădu seama – văzu dintr-odată ce nu văzuse niciunul din ei până atunci – ce aflase mama ei, de ce păruse atât de tulburată, de ce fusese ucisă, de ce Millicent fusese aruncată peste balustradă, de ce Thomas fusese ucis cu sânge rece.

Totul deveni clar într-o clipă.

Trase aer în piept şi urlă.

– Aaah!

Ajutat de doi servitori, Gerrard aruncă toate cârpele murdare de vopsea pe geamul mansardei. Acestea căzură pe terasă, unde nu puteau fi atinse de flăcări.

Trăgându-şi sufletul, cu spatele sprijinit de fereastră, privi spre grinzile carbonizate şi spre pereţii care ardeau mocnit. Stinseseră flăcările la timp, înainte ca acestea să ajungă la acoperiş.

Deodată auzi un ţipăt de femeie care trecu prin faţa ferestrei, luat apoi de vânt. O secundă, ţipătul acoperi zgomotele făcute de servitorii care lucrau neîncetat.

Gerrard simţi o împunsătură în inimă. Se îndepărtă de fereastră. Când urcase în mansardă, îl lăsase pe Barnaby să se ocupe de camera lui; el ştia bine cât de periculoase sunt cârpele şi materialele textile îmbibate cu vopsea.

Din camera sa de mai jos ieşea un fum gros, dar începuse să se subţieze; incendiul fusese stins.

Salvaseră casa.

Probabil țipase o cameristă, dar de ce acum?

Sentimentul că ceva nu era în regulă se accentuă. Ezită, privi absent spre grădini, apoi înjură.

– Wilcox!

Grădinarul-șef ridică privirea, continuând să se lupte cu câteva flăcări răzlețe.

– Da, domnule?

– Strânge-ți oamenii și ieșiți pe terasă. Se întâmplă ceva acolo.

Lăsând câțiva oameni să termine treaba în mansardă, Gerrard se năpusti pe ușă și coborî iute scările.

În spate îl auzi pe Wilocox adunându-și oamenii.

– Haideți, toată lumea – la parter! Acum!

Gerrard ieși pe coridor și o luă la fugă. Respira greu – din cauza fumului și a panicii crescânde. Intră în camera lui, năvăli pe ușă, aruncă repede o privire în jur, lucrurile stăteau mai bine decât în mansardă. Sărind peste resturile împrăștiate pe jos, îl zări pe Barnaby și-i făcu un semn spre balcon. Telescopul se afla acolo unde-l lăsase, fixat pe trepied. Gerrard îl înșfăcă și ieși cu el pe balcon.

– Ce e? întrebă Barnaby venind lângă el.

– Am auzit o femeie țipând – cred că dinspre grădini. Cu mișcări repezi, Gerrard instală trepiedul și reglă telescopul.

– Trimite pe cineva să verifice dacă Jacqueline e în salon.

Simți tresărirea lui Barnaby, dar prietenul său nu formulă nicio obiecție. Un servitor plecă în grabă.

Gerrard scrută grădinile. Chiar și din acest loc, situat într-o poziție destul de bună, nu toate zonele erau vizibile; cercetă boltele, sperând să sesizeze vreo mișcare...

– Acolo! Se ridică, privi cu ochiul liber, apoi se uită din nou prin telescop. Cineva aleargă prin Grădina lui Poseidon, se îndreaptă spre Grădina lui Apollo. Trei persoane... privi mai atent. Jordan, Eleanor – și *Jacqueline*. Înjură. O țin pe Jacqueline între ei.

Gerrard se ridică; Barnaby îl strânse de umăr.

– Nu. Nu-i scăpa din ochi.

Gerrard îl ascultă.

– Acum sunt în Grădina lui Apollo și se îndepărtează. Unde dracu' o duc?

Matthew Brisenden apăru lângă el, cu mâna încleștată pe balustradă, privind în zare.

Sir Vincent se apropie și el.

– Am auzit bine? Tinerii Fritham fug cu Jacqueline?

Gerrard încuviință din cap.

– Străbat grădinile – Dumnezeu știe de ce.

– O răpesc! Matthew se întoarse spre el. Trebuie să ajungem la platforma de piatră înainte ca ei să intre pe poteca ce trece prin Grădina Dianei și apoi traversează versantul în direcția conacului.

Gerrard înjură din nou.

– Are dreptate. Așa vin și pleacă fără să folosească ușa de la intrare.

– Nu și de data asta. Barnaby se aplecă peste balustradă și strigă spre Wilcox, care acum se afla pe terasă cu câțiva oameni. Îi explică situația în câteva cuvinte; Wilcox se întoarse și o luă la fugă, urmat de oamenii săi, spre Grădina Dianei, pentru a le bloca drumul fugarilor.

– Or să-i vadă, spuse Matthew, și o vor lua pe partea cealaltă. Dacă ajung la grajduri...

– Sau la golf. E o barcă acolo.

Matthew se și întorsese.

– L-am văzut pe Richards jos. Mă duc să-i spun să-și trimită oamenii pe versantul nordic ca să nu poată scăpa nici pe acolo.

– Vin și eu. Sir Vincent îl urmă pe Matthew afară.

Gerrard continuă să-i privească pe cei trei prin telescop. Erau încă în Grădina lui Apollo, tocmai traversau podul peste pârâu. Jacqueline avea un căluș în gură; din felul în care o

ţineau Jordan şi Eleanor, îşi dădu seama că îi legaseră şi mâinile.

Auzi o forfotă în spatele lui; Lord Fritham, Sir Harvey Entwhistle şi doamna Hancock intrară în cameră. Ajutaseră la stingerea focului. Văzând expresia înmărmurită întipărită pe chipul Lordului Fritham, Gerrard îşi dădu seama că era la curent cu ultimele evenimente.

La fel şi ceilalţi.

– Haide, bătrâne. Cu o expresie gravă, Sir Harvey îl prinse pe Lord Fritham de umăr. Hai să coborâm şi să vedem ce pune la cale pramatia de fi-tu.

Lord Fritham încuviinţă. Cei trei bărbaţi se întoarseră şi ieşiră.

Barnaby reveni lângă Gerrard.

– Unde sunt acum?

– Tot în Apollo. Făcu o pauză, apoi adăugă: Jacqueline se tot împiedică. Cred că încearcă să le încetinească înaintarea. Vocea îi scăzu în intensitate. Jordan a lovit-o. În clipa următoare adăugă: Asta nu l-a ajutat prea mult – Jacqueline a căzut la pământ şi nu mai vrea să se ridice.

Barnaby îl strânse de umăr.

– Stai cu ochii pe ei. Trebuie să vedem unde se îndreaptă după ce trec de platformă.

Gerrard se simţea cuprins de o furie rece; Jacqueline era a *lui*, el trebuia să o protejeze, dar îşi dădu seama că Barnaby avea dreptate. Cu dinţii încleştaţi, se uită din nou prin telescop; o avertiză în gând pe Jacqueline să aibă grijă. Îl înjură pe Jordan Fritham.

Şi în acelaşi timp se rugă.

Cei trei bărbaţi ieşiseră pe terasă. Lord Tregonning era cu ei. Îi cerură lui Barnaby indicaţii, apoi porniră în grabă spre grădini.

Vaste, cu vegetaţie abundentă, grădinile nu fuseseră

proiectate pentru a putea fi traversate în goană. Dimpotrivă. Scena se desfăşura sub ochii lui Gerrard; îşi luă o clipă ochii de la Jacqueline pentru a se asigura că grădinarii ajunseseră în Grădina Dianei – fraţii Fritham nu puteau scăpa pe acolo. Sigur că grăjdarii, Matthew şi Sir Vincent aveau să ajungă pe versantul nordic înaintea fugarilor.

Întoarse din nou telescopul spre Jacqueline – şi îi văzu pe cei doi fraţi târând-o spre platforma de piatră din capătul Grădinii lui Apollo.

Jacqueline respiră uşurată când Jordan îi scoase batista din gură.

– Poftim. Privirea lui era de gheaţă. Suntem destul de departe de casă. Privi înapoi şi zâmbi. Toţi sunt ocupaţi cu incendiul şi fără îndoială că deplâng pierderea portretului. Mâinile sale se încleştară pe braţul lui Jacqueline. Hai.

O îmboldi să meargă. Se împiedica cât mai des, dar nu putea risca să-l enerveze pe Jordan şi să-l facă să o lovească până la a-şi pierde cunoştinţa, pentru ca apoi să o care în braţe – aşa ar fi avansat mai repede; nu voia ca Jordan să ia în calcul această posibilitate.

Eleanor, palidă, cu buzele strânse, o ţinea de celălalt braţ; şi ea o trăgea. Amândoi erau mai înalţi şi mai puternici decât Jacqueline; împreună aproape că îi ridicau picioarele de pe pământ.

Jacqueline ştia că portretul era intact fiindcă nu se afla nici în camera lui Gerard, nici în atelier. Compton şi Treadle îl depozitaseră cu grijă în biroul Lordului Tregonning.

Dar nu era momentul să le spună şi lor.

Aproape că reuşise să-şi tragă sufletul, să-şi revină din şocul teribil, mai rău decât orice coşmar pe care-l avusese vreodată. Nu va uita niciodată ce a simţit în acel moment; soarele care-i scălda chipul o convingea că totul se petrecea totuşi aievea... Trase aer în piept şi se strădui să vorbească cu voce calmă:

– Unde mă duceți? Ce naiba sperați să obțineți?

– Te răpim, o informă Jordan pe un ton detașat. Felul în care te-ai purtat față de artistul ăla blestemat nu ne-a dat de ales. Vorbise de parcă totul s-ar fi întâmplat din vina ei. Vor crede probabil că suntem pe drumul spre Gretna, dar eu mă gândeam mai degrabă la un han de pe coastă. Privi spre Jacqueline. După câteva nopți petrecute cu mine, sunt sigur că tatăl tău va fi de acord cu logodna noastră.

Jacqueline era convinsă că știa răspunsul, dar totuși întrebă:

– De ce vrei să te căsătorești cu mine? Nici măcar nu mă placi.

– Sigur că nu. Fetele inocente nu m-au atras niciodată. Privi spre Eleanor și zâmbi – un zâmbet secret pe care Jacqueline își dorea să nu-l fi observat –, apoi privi înainte și continuă: Probabil că artistul te-a învățat câte ceva – abia aștept să aflu ce. Totuși, dincolo de necesitatea de a ne căsători, nu mă interesezi mai deloc. Tot ce vreau e Hellebore Hall.

– De ce?

Jordan se încruntă, dar nu se uită la ea.

– Pentru că trebuie să fie al meu. Eu am mai mare nevoie de el decât tine.

Zăriră platforma de piatră; o siliră pe Jacqueline să urce scările, Eleanor postându-se în fața ei și trăgând-o după ea, iar Jordan împingând-o de la spate. Odată ajunși pe platformă, o luară pe poteca ce ducea la Grădina Dianei, traseul lor obișnuit între conac și Hellebore Hall.

Jordan o împinse; Jacqueline se împiedică de Eleanor și păși pe potecă.

– Caii sunt înșeuați și pregătiți. Vom fi departe înainte ca ei să-și dea seama...

– Jordan. Eleanor se opri. Arătă cu mâna spre versant. Privește.

Jacqueline ridică și ea capul și observă siluetele, încă prea departe pentru a le identifica, dar numărul lor sugera că erau grăjdari sau grădinari. Înaintau spre Grădina Dianei; nici dacă ar fi fost singuri Jordan și Eleanor nu ar fi putut ajunge pe cărarea care traversează versantul.

Jacqueline simți un fior de ușurare; se dădu doi pași înapoi și se sprijini de marginea platformei.

– Dezleagă-mă. Întinse mâinile în față. Nu mai are niciun sens – va trebui să te întorci și să explici...

Înfuriat, Jordan se întoarse spre ea.

– *Nu!* N-o să las Hellebore Hall să-mi scape printre degete. Înfipse degetele în brațul ei. Vom merge pe celălalt drum. O împinse înapoi pe scări, apoi pe cărarea care ducea spre pergola de lemn de unde se putea ajunge la grajduri. O să luăm cai din grajdurile tale.

Parcurseseră vreo douăzeci de metri când Jordan se opri brusc. Privind în depărtare, înjură.

– Sunt oameni și acolo.

Cu fălcile încleștate, se întoarse și o împinse din nou pe Jacqueline spre platformă. Odată ajunși sus, se opri. Cu mâna încleștată în continuare pe brațul ei, privi în ambele părți.

Eleanor făcu același lucru. Chiar mai palidă decât înainte, respirând agitată, se întoarse spre Jordan.

– Acum ce facem? Nu mai putem ieși. Privi spre Jacqueline. O avem pe ea ostatică, dar nu am niciun cuțit sau ceva cu care să o amenințe – tu ai?

Jordan se căută prin buzunare, apoi scoase un briceag. Îl deschise; lama avea mai puțin de cinci centimetri lungime.

– Nu e bun! Din vocea lui Eleanor răzbătea un accent isteric.

Jordan privi tăcut lama, apoi trase adânc aer în piept și se uită în jurul lui.

Jacqueline nu-și dădu seama ce văzuse, dar începuse să se liniștească.

– Ba e bun dacă mai folosim şi altceva pe lângă el. Ceva mai dramatic. Şi mai potrivit. O strânse şi mai tare pe Jacqueline de braţ. Vino. Ştiu cum să-l conving pe tatăl ei şi pe ceilalţi să-mi dea tot ce vreau.

Coborând scările, o trase pe Jacqueline după el, apoi o luă pe poteca ce traversa Grădina lui Marte şi ducea la golf....

Gerrard înjură. Lăsând telescopul, se întoarse şi porni spre uşă.

– Au luat-o spre golf.

– Golf? întrebă Barnaby. Dar nu pot fugi pe-acolo.

– N-au scăpare, mormăi Gerrard. Dar au o armă pe care să o îndrepte spre capetelor noastre.

– Armă? Barnaby îl urmă pe Gerrard în fugă pe coridor, apoi pe scări. Ce armă?

Gerrard năvăli pe terasă.

– Ciclopii.

Pe când Jordan o trăgea după el pe treptele ultimei platforme, Jacqueline îşi dăduse deja seama ce avea de gând să facă.

Încercase din răsputeri să le încetinească înaintarea; o durea braţul, respira destul de greu, iar picioarele îi tremurau. Nu-şi dorea decât să se aşeze ca să-şi revină. Jordan, care parcursese grădinile de atâtea ori, nu se resimţea de pe urma acestei curse. Totuşi, Eleanor părea şi ea epuizată.

Profitând de momentul în care Jordan se opri să vadă cât de mult s-au apropiat urmăritorii lor, Jacqueline îşi umplu plămânii cu aer, îşi îndreptă spatele, încercă să-şi aline durerea din mâinile legate.

Jordan o strânse dureros de braţ.

– Vino. Vocea era poruncitoare. Trebuie să ajungem înaintea lor. O împinse pe scări, urmând-o îndeaproape, ridicând-o atunci când se împiedica. O avertiză: Să nu

îndrăzneşti să ne încetineşti înaintarea. Avea o privire răutăcioasă, rece.

Cum îl putuse privi ca pe un prieten, chiar unul mai puţin apropiat? Jacqueline nu reprezenta nimic pentru el, era doar un mijloc prin care putea să-şi atingă scopul. În ceea ce o priveşte pe Eleanor... Jacqueline privi spre femeia ale cărei unghii îi intraseră în carne când trăgea de ea să meargă mai departe. Nu o mai văzuse până atunci, nu pe Eleanor care stătuse lângă Jordan în încăperea aceea, când adevărul ieşise la lumină. Amintindu-şi lascivitatea cu care Eleanor obişnuia să-i povestească aventurile ei amoroase, Jacqueline simţi că i se întoarce stomacul pe dos, dar acum cunoştea adevărul.

Ştia cine era amantul lui Eleanor.

22

Ultima porţiune a potecii care ducea la golf cobora brusc, făcând o curbă largă. De-a lungul său erau trepte din loc în loc, obligându-i pe Jordan şi pe Eleanor să încetinească.

Cu plămânii arzând, cu braţele înţepenite de durere, Jacqueline se împiedica între ei, încercând să-i întârzie. Putea auzi deja vocile urmăritorilor – erau mulţi. Planul lui Jordan nu era ca ea să moară – cel puţin nu încă –, totuşi Jacqueline se minună de complexitatea acţiunilor întreprinse de Jordan pentru a pune mâna pe Hellebore Hall... nu se îndoia să dacă lucrurile vor merge prost, el o va ucide din răzbunare.

Nu era în toate minţile.

Privi spre Eleanor. Ea era la capătul puterilor. Spre deosebire de Jordan, părea speriată.

Jacqueline se uită în faţă; privirea îi căzu pe gardul viu care flanca poteca. Ajunseră la următoarea cotitură şi dădură peste trei trepte. Eleanor se avântă prima, trăgând-o pe Jacqueline după ea. Jordan îi dădu drumul lui Jacqueline ca să se uite în spate.

Jacqueline se muci din strânsoarea lui Eleanore, prăbuşindu-se peste ea. Lui Eleanor îi fugi pământul de sub picioare. Ţipă, bătu aerul cu braţele, apoi căzu peste stratul de flori de lângă ea.

Care era plin de cactuşi.

Cu ochii holbaţi, cu gura deschisă, Eleanor înţepeni, apoi trase aer în piept şi *urlă*.

Jordan se uită la ea neputincios.

Apoi se întoarse spre Jacqueline.

Ea se împiedicase, dar rămăsese în picioare.

– M-a împins – de-aia am căzut.

Faţa lui Jordan se schimonosise. Jacqueline văzu lovitura venind, dar nu apucă să se ferească la timp. Dosul palmei lui Jordan o plesni peste obraz. Jacqueline căzu în genunchi, gâfâind, străduindu-se să-şi vină în fire.

În spatele ei, Jordan încerca să o liniştească pe Eleanor. O prinse de mâini şi o trase în sus; Eleanor ţipă. Era plină peste tot de ace de cactus.

– E-n regulă, spuse Jordan, dându-i drumul. Poţi să rămâi aici – ţie n-o să-ţi facă nimeni nimic. Eu trebuie să ajung la Ciclopi şi să-i conving să-mi dea ceea ce vreau. După ce-mi vor promite asta în scris, vom putea face tot ce dorim.

Jacqueline se clătină. Era prea extenuată ca să mai alerge.

– Mai târziu, îi spuse Jordan lui Eleanor, o să te poţi răzbuna. Poţi s-o şi biciuieşti dacă ai să vrei. O vei face să plătească – o s-o legi şi o s-o pui să ne privească. Va fi sclava noastră. Vom fi împreună şi nu ne va putea opri nimeni. Dar pentru asta trebuie să ajung la Ciclopi.

Eleanor făcu ochii mari şi întinse mâinile spre Jordan:

– Nu – nu mă lăsa!

Jordan se enervă.

– O să mă întorc! Privind înapoi spre potecă, se eliberă din mâinile ei. Trebuie să plec – acum!

Eleanor urlă. Jordan o ignoră. Se aplecă grăbit asupra lui

Jacqueline şi o aruncă pe umăr. Prinzându-i picioarele cu mâinile, se îndreptă spre golf. Şi spre Ciclopi.

Jacqueline se legăna pe umărul lui. Era în pragul leşinului; reuşi să ridice braţele şi să se ţină de spatele lui Jordan.

Ea înjura încontinuu. Ajungând aproape de capătul potecii, Jacqueline ridică ochii şi-i văzu pe câţiva dintre urmăritorii lor aplecându-se asupra lui Eleanor, în timp ce alţii îşi continuară drumul. Existau două poteci care ajungeau la Ciclopi, dar cealaltă era mai lungă.

Apreciind distanţa, îşi dădu seama că Jordan va ajunge la Ciclopi înaintea urmăritorilor.

Jacqueline făcuse tot ce putuse. Închizând ochii, trase adânc aer în piept, simţi mirosul sărat al mării – se gândi la Gerrard; ştia că va veni după ea. Îşi adună toate forţele – probabil că va avea nevoie de ele.

Gerrard şi Barnaby se opriră brusc pe poteca de deasupra golfului. În spatele lor, câţiva grădinari o scoteau pe Eleanor dintre cactuşi.

În faţa lor, în vârful Ciclopilor, stătea Jordan Fritham, ţinând-o pe Jacqueline deasupra peşterii.

Toţi ceilalţi se opriseră pe potecă, fără să se apropie de stâncă. În centrul grupului, înconjurat de vecini, stătea Lord Tregonning, sprijinit în baston; chiar şi de la această distanţă i se vedea paloarea chipului.

Faţa lui Lord Fritham era încă şi mai palidă.

Curba potecii îi ferea pe Gerrard şi pe Barnaby de privirile lui Jordan. Printre frunze, îl priveau tocmindu-se, oferind în schimb viaţa lui Jacqueline.

Mitchel Cunningham pornise repede spre casă, trimis de Lord Tregonning să aducă o hârtie şi un stilou, la cererea lui Jordan. Când trecuse pe lângă ei, îi pusese la curent.

Jordan ameninţa că o va desfigura pe Jacqueline, că îi va scoate ochii pe loc dacă nu i se îndeplinesc cererile. Dacă se apropia cineva, o arunca pe Jacqueline în peşteră.

Ceruse ca Lord Tregonning să întocmească şi să semneze un document, toţi cei prezenţi fiind martori, prin care să-i cedeze lui Hellebore Hall şi să i-o dea pe Jacqueline în căsătorie.

Gerrard nu mai înjura; Barnaby nu se putea opri.

– Sst, spuse Gerrard. Ascultă.

Lord Fritham vorbea cu fiul său.

– Nu e nevoie să faci asta.

– Nu e nevoie? Strigătul lui Jordan ajunse până la ei, purtat de briza mării. Toate astea sunt din vina ta, bătrâne – din cauza ta nu am decât *nevoi*. Tu şi mama aţi cheltuit toată moştenirea pe care aş fi putut-o avea, cu toate petrecerile voastre grandioase, încercând să păreţi la fel de bogaţi precum vecinii voştri. Conacul este ipotecat până la ultima grindă – crezi că nu ştiu? Mie ce mi-a mai rămas? A trebuit să am grijă singur de viitorul meu. Cu banii lui Jacqueline, eu şi Eleanor vom locui în Londra – unde ar fi trebuit să stăm întotdeauna. Noi vom trăi ca nişte regi în capitală, iar pe voi o să vă lăsăm *să putreziţi* aici.

Ultimele cuvinte erau pline de resentiment.

Deasupra se roteau pescăruşi; valurile care se loveau de ţărmul stâncos învăluiau totul într-o perdea fantomatică de stropi.

Se apropia fluxul; Ciclopii aveau să înceapă să împroşte cu apă, dar rochia lui Jacqueline era deja udă. Începuse să se audă un huruit care se intensificase cu fiecare val.

– Mă întreb cât timp mai avem înainte ca Ciclopii să izbucnească realmente, şopti Barnaby.

– În vreo jumătate de oră o să erupă.

Matthew rostise aceste cuvinte; Gerrard se întoarse şi văzu că el, împreună cu Sir Vincent, li se alăturase. Bătrânul gâfâia din greu.

Ochii lui Matthew erau fixaţi asupra celor doi.

– Într-o oră, fluxul va avea amplitudinea maximă. Oricum,

dacă îi dă drumul acum, nu mai există cale de salvare. Ori se va îneca, ori se va zdrobi de stânci.

Jordan vorbi din nou:

– Imediat ce idiotul ăla de Cunningham se întoarce cu stiloul şi hârtia, nu trebuie decât să scrieţi ce vă dictez eu şi să semnaţi. Zâmbi. Vă cunosc pe toţi – sunteţi „oameni de cuvânt". Veţi face tot ce vă spun şi nu mă veţi împinge spre fapte nesăbuite. Jordan mai slăbi puţin strânsoarea din jurul lui Jacqueline – picioarele ei începură de îndată să alunece pe panta interioară a Ciclopilor.

Oamenii voiră să se repeadă, dar se opriră auzindu-l iar pe Jordan.

– Destul. Lipi briceagul de obrazul lui Jacqueline. Nu vă apropiaţi. Sunt convins că Cunningham se va întoarce curând.

Nu mişcă nimeni. Toată lumea amuţise.

– Jordan a înnebunit? întrebă Barnaby. Nimeni nu se va simţi obligat să onoreze o promisiune făcută în asemenea condiţii.

– Nu e nebun. Sir Vincent părea serios. Gândiţi-vă în ce scandal va fi implicată toată lumea, dacă se va nesocoti un document scris şi semnat.

– Oh, Doamne! Matthew îl prinse pe Gerrard de braţ; arătă către mare. Priveşte!

Se apropia o furtună de vară. Un nor negru-cenuşiu înainta spre ei, înghiţind cerul albastru; crestele albe ale valurilor erau împinse de vânturile care precedau acest front.

– Vine exact spre noi. Matthew ridică vocea. Înaintea furtunii vor ajunge valurile. Privi cele două stânci ale Ciclopilor. Jordan nu ştie. Ciclopii vor erupe mai repede şi mai puternic decât se aşteaptă. Dacă o scapă din mână?

Sir Vincent înjură.

– Trebuie să-i spunem.

– Nu. Barnaby privi spre Jordan. Dacă se îndepărtează de Ciclopi... Asta este arma sa. Fără ea, nu are decât briceagul. Devine vulnerabil şi poate intra în panică.

– Se va speria oricum, spuse Matthew. Ştiu cum se întâmplă în timpul furtunilor. Ciclopii erup brusc, fără să crească treptat în intensitate...

Gerrard îl strânse pe Matthew de braţ, făcându-i semn să tacă, şi se gândi.

– Câtă vreme Jordan o ţine pe Jacqueline deasupra mării, nu putem acţiona, aşa că trebuie să facem ceva în privinţa asta – ceva la care Jordan nu se aşteaptă.

– Ce? întrebă Barnaby.

Gerrard se uită la el.

– Tu trebuie să te duci cu Sir Vincent să aveţi grijă de Lord Tregonning, dar discret. Jordan e arogant – se consideră deja învingător. Întrebaţi-l despre celelalte crime, convingeţi-l să vă povestească cât de deştept este – ştii cum să faci un astfel de om să-şi dea drumul la gură.

Gerrard privi spre Sir Vincent.

– Esenţial este ca Jordan să se uite numai la *tine*, să nu vadă feţele celorlalţi.

Barnaby se încruntă.

– De ce? În tonul lui se putea citi bănuiala.

Gerrard ridică o mână. Privi în lungul potecii şi făcu semn unuia dintre oamenii care aveau grijă de Eleanor să se apropie.

Era un grădinar care se grăbi să se apropie.

– Domnule?

– Aveţi grijă de Eleanor, nu trebuie să vadă ce se întâmplă sus, pe Ciclopi.

Bărbatul privi spre stâncă, apoi îi salută şi se întoarse înapoi.

Gerrard i se adresă lui Matthew:

– Putem ajunge de aici la golf fără ca Jordan să ne vadă?

Matthew se încruntă. Arătă spre dreapta.

– Există o cărare folosită de grădinari care ocoleşte pe acolo. Nu se poate vedea din cauza pantei. De ce?

Cu privirea îndreptată spre siluetele de pe stâncă, Gerrard trase aer în piept.

– Pentru că voi face ceva la care Jordan nu se aşteaptă. Voi urca pe Ciclopi dinspre mare.

– Nu. Nu poţi, spuse Matthew. Este imposibil.

Sir Vincent dădu din cap.

– Mă tem că are dreptate – ar fi curată sinucidere.

Gerrard întoarse capul şi-i întâlni privirea lui Barnaby.

– Mereu faci glume pe seama locurilor mele natale. Spune-le şi lor.

Barnaby îl privi un moment, citi hotărârea din ochii lui, apoi se întoarse spre ceilalţi.

– Peak District. Are dreptate. Dacă poate cineva să escaladeze Ciclopii pe partea aceea, el este acela.

Ca un uriaş trezit la viaţă, Ciclopii huruiau sub picioarele lui Jacqueline. Era îngrozită de puterea cu care valurile se loveau de stâncă.

Braţul lui Jordan era singurul ei colac de salvare. Dacă îi dădea drumul, nu ar fi în stare să se salveze.

Era neajutorată şi la un mic pas de o moarte sigură.

Se simţea cuprinsă de panică. Se luptă din răsputeri ca să şi-o reprime, dar eforturile ei erau zadarnice.

Nu avea idee cum se vor sfârşi toate acestea, dar tensiunea din braţele lui Jordan o convinse că nu era chiar aşa de stăpân pe sine pe cât încerca să pară.

Dacă o scăpa din mână?

Murmurul vocilor celor prezenţi era acoperit de zgomotul Ciclopilor. Îşi încordă auzul pentru a desluşi cuvintele, dar nu se gândea decât la hăul de sub picioarele sale. Părea că o aşteaptă...

Gerrard. Dacă aluneca şi murea, pierderea lui şi a viitorului lor împreună avea să fie ultimul şi cel mai mare regret; era hotărâtă să lupte pentru şansa de a le avea pe amândouă. Acest scop îi dăduse forţa să o trântească pe Eleanor la pământ.

*

Gerrard îi oferise o viziune asupra viitorului de care Jacqueline se agățase cu dinții.

Închizând ochii, lăsă aceste gânduri să o calmeze.

Înălță capul, sesizând forfota oamenilor adunați în fața Ciclopilor. Barnaby și Sir Vincent i se alăturaseră tatălui ei. Barnaby îl prinsese pe lord de braț, încurajându-l. Barnaby avea un plan, dar unde era Gerrard?

Jordan se întreba același lucru; cercetă mulțimea din jur, apoi puse întrebarea cu voce tare.

Barnaby îi întâlni privirea.

– E rănit. A trebuit să rămână în casă.

Jacqueline simți un pumnal în inimă. Barnaby privi apoi spre ea.

Atunci își dădu seama că era o minciună. Gerrard se afla prin apropiere, iar Jordan nu trebuia să știe acest lucru.

Se simți revigorată. Îl ascultă pe Barnaby, încercând să le ghicească planul. Să-și dea seama cu ce le-ar putea fi de ajutor.

Barnaby era împăcat cu situația; asta sugera tonul lui.

– Ai plănuit totul foarte bine, îi spuse el lui Jordan. Dar trebuie să recunosc că nu mi-am dat seama de un lucru – *de ce* l-ai omorât pe Thomas?

Jordan ezită, dar nu rezistă tentației de a se lăuda în fața tuturor:

– Pentru că era pe punctul de a-i cere mâna lui Jacqueline, iar ea avea de gând să accepte. Urma să aibă ceva ce îmi aparținea mie.

– Așa este, încuviință Barnaby. Înțeleg. Dar, odată scăpat de Thomas, de ce nu ai cerut atunci mâna lui Jacqueline?

– Asta am vrut să fac. Jordan ridică tonul. Numai că la început Jacqueline a intrat în doliu după idiotul ăla, apoi a devenit foarte clar că nu avea să accepte propunerea mea.

– Și nu ai renunțat? Barnaby părea intrigat.

– Sigur că nu – am încercat doar să-mi ating scopul printr-o altă metodă. Barnaby tăcea, Jordan reluă povestirea: Mirribelle o încuraja pe Jacqueline să meargă la Londra, dar apoi ea însăși a fost cea care mi-a oferit soluția ideală. Și-a băgat nasul unde nu trebuia. Când a încercat s-o oprească pe Jacqueline să vină cu noi în excursie, ne-am dat seama că ne văzuse în Grădina Nopții. Așa că trebuia să facem imediat ceva în privința ei înainte să spună cuiva ce descoperise. Și asta, desigur, a fost cheia.

– Tu ai ucis-o pe Mirribelle, îl întrerupse Sir Vincent acuzator, și apoi ai dat vina pe Jacqueline.

Jordan zâmbi.

– De fapt, n-a fost așa – eu am ucis-o pe Mirribelle, dar *voi toți* ați învinuit-o pe Jacqueline. Voi ați fost *suspicioși* – și de asta aveam nevoie eu și Eleanor. Nu a trebuit decât să spunem câte un cuvânt ici-colo ca să trezim bănuielile voastre prosteşti – a fost extrem de ușor. V-ați dovedit atât de creduli – a fost un joc grozav.

– L-ai jucat foarte bine, adăugă Barnaby.

Jordan înclină capul.

– Mi-a oferit un scenariu pe care-l puteam folosi pentru a obține mâna lui Jacqueline chiar împotriva voinței sale – date fiind circumstanțele, era foarte normal să propun o căsătorie de conveniență care să o țină aici, în provincie, închisă în casă. Și ar fi mers.

– Dar – spuse Barnaby – am crezut că Lord Tregonning ți-a refuzat cererea în căsătorie?

– Așa este. Din vocea lui Jordan răzbătea disprețul. A tot bălmăjit ceva despre onoarea lui și că nu poate accepta un asemenea sacrificiu – dar în cele din urmă l-aș fi convins. Odată răspândit zvonul despre moartea lui Millicent, nu era decât o problemă de timp până când situația lui Jacqueline avea să se agraveze. Singura soluție ar fi fost căsătoria cu mine.

– Dumnezeule! Sir Vincent era consternat, dar reuşi să îngaime: Ne-ai jucat pe toţi pe degete.

Jordan zâmbi.

– Mulţumesc.

– Încă ceva, continuă Barnaby, ca şi când ar fi vrut să umple timpul până la sosirea lui Mitchel. Cum ai...

Stând în picioare pe stâncile de la marginea golfului, cu mâinile în şolduri, Gerrard privi suprafaţa de granit a Ciclopilor. Putea ajunge cu destulă uşurinţă până la o mică bordură, dar de acolo urcuşul era aproape vertical.

Examină stânca udă, apoi merse până la baza ei şi se sprijini de ea ca să-şi scoată ghetele. Având tălpi de piele, acestea nu-i erau de niciun folos. Picioarele goale reprezentau cea mai bună alternativă.

Valurile se rostogoleau şi se loveau de stânci, accentuând huruitul care se auzea din interiorul grotei Ciclopilor. Fără să scoată un cuvânt, Matthew îi luă ghetele. Gerrard îşi scoase şosetele şi le vârî în ghete, apoi începu să-şi golească metodic buzunarele. Ar fi vrut să renunţe şi la haină, dar asta îi oferea o oarecare protecţie împotriva rocii dure. Chiar şi aşa, se aştepta la destule tăieturi şi lovituri.

Întorcând faţa spre Ciclopi, îşi încheie haina.

Alături de el, Matthew privi spre granitul monolit, negru acolo unde fusese udat de valuri, şi se cutremură.

– S-ar putea să nu reuşeşti.

– Ştiu. Gerrard se gândise la asta. Dar dacă Jacqueline moare, nu voi putea trăi cu gândul că n-am încercat.

Mai studie stânca o clipă, apoi se întoarse spre Matthew.

– Ai grijă să nu te vadă cineva până ajung sus.

Matthew încuviinţă din cap.

– Succes.

Cuvintele fură înghiţite de zgomotul valurilor. Gerrard se întoarse, se prinse de bordura îngustă şi se ridică în mâini.

Bordura era doar puţin mai lată decât piciorul său; sprijinindu-se cu o mână de perete, merse de-a lungul ei, ocolind Ciclopii până în punctul care, din câte putea vedea, se afla vizavi de locul unde stăteau Barnaby şi ceilalţi. De aici trebuia să urce direct în sus, apoi pe marginea hăului prin care ţâşnea apa mării.

Nu mai stătu pe gânduri. Începu să urce.

Se căţărase pe munţi de când învăţase să meargă. În ciuda faptului că de ani de zile locuia la Londra, fusese în fiecare vară în locurile natale şi făcuse întotdeauna căţărări. Era în cea mai bună formă. Pentru cineva cu experienţa sa, stânca în sine putea fi escaladată relativ uşor. Dificultatea consta în faptul că aceasta era udă din loc în loc şi că valurile se spărgeau de ea imprevizibil.

Nu se uită în jos. Mişcările necesare pentru a se căţăra erau a doua sa natură – găsirea prizelor, transferul greutăţii, căutarea viitoarei prize şi pasul înainte. Întâmpină unele dificultăţi în special când traversă creasta deschizăturii, dar ritmul, experienţa şi în special disciplina lui îl ajutară să treacă peste acestea.

Fără să se grăbească. Pas cu pas, sigur pe sine.

În spatele lui, furtuna se apropia; lumina devenea tot mai slabă.

Alunecă pe un smoc de alge marine pe care nu-l putuse vedea din cauza stâncii ude. Se răsuci – se simţi tras în hău spre o moarte sigură. O clipă, atârnă în mâini, cu muşchii încordaţi la maximum, până îşi găsi un sprijin pentru picior şi îşi recăpătă echilibrul.

Nu se gândea decât la Jacqueline. Doar la ea. Nu la ce se petrecea deasupra capului său, ci la atingerea mâinilor ei, la parfumul ei.

Peste tot în jurul său ţâşneau stropi de apă de la valurile care se spărgeau de stâncă; zgomotul din peşteră devenea tot mai puternic. Încercă să nu-l audă, se gândi la râsul lui Jacqueline – voia să-l mai audă şi în viitor.

Ce va fi va fi.

Interpretă cuvintele lui Timms ca pe o promisiune, încercă să nu se concentreze asupra durerii din încheieturi şi palme. Nu se gândi la rănile din tălpi, din degete.

Sub el, marea agitată şi învolburată îi distrăgea atenţia. O ignoră şi îşi continuă escaladarea.

Muchiile deveneau tot mai tăioase pe măsură ce urca, mai puţin roase de valuri şi de vânt. Între timp, norii acoperiseră soarele; vântul continua să se întețească, înspumând marea. Era ud până la piele şi nu-şi mai simţea picioarele.

Ajunse aproape de punctul în care peretele vertical se termina şi începea să se aplatizeze. Prima pantă avea să fie crucială; nu se putea opri acolo, trebuia să se îndrepte spre o porţiune mai orizontală, şi atunci putea fi văzut de toţi cei care priveau în direcţia aceea, şi de Jordan, dacă-i dădea prin cap să se întoarcă.

Se simţi nespus de uşurat când se lipi de stâncă, într-o poziţie orizontală, şi îşi trase sufletul. Ţinuse capul aplecat; spera că încă nu îl văzuse nimeni. Respirând mai liniştit, simţindu-şi pulsul revenind la normal, se concentră asupra discuţiei care avea loc ceva mai departe.

Aceasta atinsese punctul culminant.

– *Destul!* Jordan părea iritat. Scrie odată declaraţia aia – simplu, nimic complicat – prin care să confirmi că de azi înainte îmi dai mie Hellebore Hall şi întreaga avere, că se va căsători cu mine, şi că juri să nu depui plângere împotriva mea pentru uciderea lui Thomas, a lui Mirribelle Tregonning sau a lui Millicent Tregonning. Jordan făcu o pauză. Scrie odată!

Nimeni nu se mişcă; nimeni nu scoase un cuvânt.

Gerrard îşi asumă riscul de a înălţa capul.

Exact în momentul în care Jordan îşi pierdea răbdarea. O legănă pe Jacqueline peste margine – picioarele ei părăsiră stânca şi ţipă. Se încleştase de braţul cu care Jordan îi

înconjura talia. Jordan se feri şi o lăsă să se balanseze, susţinută doar de braţul lui.

– Acum, strigă Jordan, aveţi de gând să scrieţi?

Gerrard se ridică în poziţie ghemuită. Toţi oamenii din faţa stâncii care-l priveau pe Jordan îl zăriră. Cu ochii aţintiţi asupra lui Jordan, Gerrard înaintă până într-un loc în care suprafaţa stâncii era orizontală.

Rămase nemişcat un moment, gândindu-se la ce va face în continuare.

Ochiul Ciclopilor avea doi metri lăţime. Jordan se afla lângă el, cu spatele la Gerrard; o ţinea pe Jacqueline într-un echilibru precar pe marginea hăului, iar Jacqueline privea în partea opusă. În timp ce Gerrard studia poziţia celor doi, se auzi un huruit şi o trombă de apă udă gleznele tinerei femei.

Din cauza apei sărate, îl usturau rănile din tălpi. Pantofii lui Jacqueline erau uzi – chiar nu avea niciun punct de sprijin.

Jordan avea să remarce dintr-un moment în altul că privirile unora dintre cei prezenţi erau îndreptate undeva în spatele lui.

Barnaby se întoarse, deschise gura, dar Sir Vincent i-o luă înainte. Îl bătu pe Mitchel pe umăr.

– Uite – eu o să mă aplec. Pune hârtia pe spatele meu şi scrie ce vrea.

– Hai odată! Jordan şuieră cuvintele printre dinţii încleştaţi.

– Mai întâi garanţia, spuse Barnaby, privind spre Lord Tregonning. Care este numele oficial al proprietăţii?

Jordan privi şi el spre Lord Tregonning, apoi spre ceilalţi, întorcând lent capul. După aceea se uită în spatele său.

Gerrard îşi luă având şi zbură peste hăul deschis.

Jordan îl văzu; surprins, se întoarse spre el – şi-i dădu drumul lui Jacqueline.

Ea ţipă şi se roti când începu să cadă.

Gerrard întinse mâna spre ea, o prinse de talie şi o lipi de el.

Jordan se năpusti spre ei cu cuțitul în mână – dar rată lovitura.

Gerrard o ținu bine pe Jacqueline când aterizară pe stâncă, cu fața spre hău. Amândoi văzură ce se întâmplă în continuare.

Jordan presupusese că Gerrard se va repezi la el. Se ferise, dar, dându-și seama că făcuse o greșeală schiță gestul de a se năpusti asupra lor cu cuțitul în mână. Prea târziu.

Se dezechilibră și căzu.

Amândoi îi văzură chipul în timpul căderii, înmărmurit că soarta îi rezervase un asemenea sfârșit.

Gura lui se deschise într-un țipăt, apoi Jordan dispăru din fața ochilor lor.

Țipătul îi fu curmat brusc, înecat în valurile înspumate din peșteră.

Timp de o secundă nu se auzi nimic în afara zgomotului mării și a țipetelor pescărușilor.

Urmară exclamațiile asistenței. Toți martorii acestui eveniment se grăbeau să ajungă la Ciclopi. Cineva ceru o frânghie, dar se aflau foarte departe de casă.

Întinși pe spate, trăgându-și sufletul, Gerrard și Jacqueline sesizară freamătul mulțimii. Întoarseră capetele, îi zăriră, apoi Gerrard se aplecă asupra ei, o strânse în brațe și o sărută pe frunte.

Jacqueline se prinse de el cu o bucurie amestecată cu durere.

Gerrard o ajută să se ridice, în timp ce zgomotul devenea din ce în ce mai puternic.

Și erupția se produse.

Apa țâșni prin orificiu la doi metri înălțime, iar cei care se apropiaseră prea tare făcură câțiva pași înapoi.

– *Dumnezeule!*

– Ferește-ne, Doamne!

Alte asemenea exclamații îngrozite scăpară printre buzele

celor prezenți, în timp ce priveau fântâna. Și conținutul acesteia.

Se auzi un țipăt strident. Eleanor se eliberase; alergă spre stâncă.

Încercă să se arunce în gol.

Reușiră să o prindă, să o tragă înapoi.

Ultima imagine a lui Eleanor pe care o văzu Jacqueline fu cea a unei femei îngenuncheate, stropită cu apa plină de sângele fratelui – iubitului – ei.

Furtuna se dezlănțui, apoi se opri la scurt timp, lăsându-i uzi și tremurând de frig. Majoritatea celor prezenți porniseră deja spre casă, șocați, dar ușurați.

Picioarele lui Gerrard erau atât de rău tăiate încât nu se mai putu încălța cu ghetele, cu atât mai puțin să meargă pe jos acasă. Se așeză pe pietrele care mărgineau capătul potecii.

Jacqueline se aplecă în fața lui, examinându-i rănile.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

Repetă de trei ori această afirmație, cu o voce din ce în ce mai scăzută, înainte ca Sir Vincent să-și amintească de barca legată în golf. Matthew se oferi să o aducă; Gerrard hotărî ca de acum încolo să le acorde aprecierea pe care o meritau. Richards plecă să înșeueze un cal cu care să-l ducă pe Gerrard până acasă după ce vor ajunge la golf.

Jacqueline fusese îngrozită de starea picioarelor lui Gerrard; dar când îi văzu mâinile, fu atât de speriată încât nu mai putu scoate niciun cuvânt – nici măcar de încurajare.

După ce sosi barca cu care ocoliră stâncile până la mal și după ce fu urcat pe cal și dus acasă, cu Matthew, Jacqueline și Richards alături, durerea devenise suportabilă și reuși să urce singur scările, să traverseze terasa și să calce pe gresia rece și reconfortantă din hol.

Acolo îl așteptau doamnele, comentând în șoaptă, foarte impresionate, viitorul dureros al soților Fritham.

Millicent se trezise şi îşi revenise complet.

Jacqueline studie cu atenţie rănile lui Gerrard şi-l luă deacolo, foarte hotărâtă, ajutându-l să urce scările.

La sugestia lui, se duseră în camera lui Millicent, care zăcea în pat, cu Sir Godfrey alături de ea, ţinând-o de mână.

Văzându-i, Millicent îşi retrase repede mâna, dar obrajii ei rămaseră îmbujoraţi, strălucitori; nicio îndoială cu privire la starea ei de sănătate.

– Eu am rămas aici, spuse Sir Godfrey. E mai bine să nu văd anumite lucruri, dacă mă-nţelegeţi.

Gerrard înţelegea. Dar în realitate, el nici nu-l atinsese pe Jordan Fritham. Jordan sădise seminţele tragicului său sfârşit, iar acum culesese roadele.

Lăsându-i pe Sir Godfrey şi pe Millicent să afle restul detaliilor de la mulţimea care forfotea la parter, Jacqueline insistă ca Gerrard să o lase să-i panseze rănile.

Camera lui era distrusă, aşa că merseră într-a lui Jacqueline.

Nu ieşiră de-acolo decât spre seară. Singurătatea era tot ce-şi doreau.

Aveau nevoie de încurajare, de sărbătoare, pur şi simplu de viaţă.

Să iubească. Să se bucure unul de celălalt, de ceea ce descoperiseră, să-şi reafirme dragostea.

Jacqueline ştia ce riscase Gerrard pentru ea – nu doar viaţa, ci şi raţiunea sa de a fi. Era pictor, pictura reprezenta pasiunea vieţii lui, totuşi escaladase Ciclopii ştiind că o singură tăietură mai adâncă, în locul nepotrivit, l-ar fi putut împiedica să mai picteze.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji în timp ce-i îngrijea rănile, incapabilă să exprime emoţiile care o copleşeau; Gerrard se aplecă asupra ei şi o sărută cu blândeţe, asigurându-se că degetele sale mai funcţionau încă atunci când le cuprinse pe ale ei.

Jacqueline înălță capul și-i răspunse la sărut.

Gerrard se întinse pe spate și o lăsă pe Jacqueline să-i îngrijească mâinile și picioarele. O lăsă să-și exprime devotamentul, venerația și dragostea.

Mai târziu, Gerrard o răsplăti din plin pentru toate acestea.

În puterea nopții, Gerrard îi adresă întrebarea și își primi recompensa. Pentru a fi campionul ei, cerea în schimb doar viața ei, iar ea i-o încredință fără ezitare.

Ce va fi va fi.

Ca întotdeauna, Timms avusese dreptate.

EPILOG

Aprilie 1832
The Grange, Derbyshire

Trecu vara, trecu şi anul şi veni din nou primăvara. Gerrard stătea pe terasă, la umbră, privindu-şi grădinile şi pe Jacqueline, soţia sa, plimbându-se printre flori. Se oprea din loc în loc, admirând bobocii. În ochii lui, nimic nu se compara cu frumuseţea ei.

Nu era singurul care avea această părere. Portretul ei, expus la vernisajul din iarna aceea cu un succes răsunător, se bucurase de apreciere, dar şi de respect. Stabilise un nou standard în pictură.

Adevăratul sens al portretului, motivul pentru care îl făcuse, era cunoscut doar de câţiva. Nu dezvăluise public acest lucru.

Jordan era mort, Eleanor închisă. Soţii Fritham dispăruseră, prea îndureraţi să rămână în regiunea care atât de mult timp reprezentase casa lor. Câteva luni mai târziu, Barnaby dăduse de urma lor într-un sat de lângă Hull; îi compătimise sincer. Ei nu ştiuseră nimic despre aspiraţiile copiilor lor, cu atât mai puţin despre perversiunile lor.

Marcus ieşise din izolarea sa pentru a da mâna mai întâi cu Jacqueline, şi cu Millicent. Acum că ştia adevărul despre decesele de la Hellebore Hall, ca de altfel toţi vecinii săi, umbrele întunericului se ridicaseră. Colţul acela din Cornwall ieşise din nou în lumina soarelui.

Avuseseră loc numeroase discuţii în legătură cu Grădina Nopţii. Într-un final, Jacqueline şi copiii săi aveau să

moştenească proprietatea; ea iubea foarte tare grădinile, dar nu era în stare să intre în Grădina Nopţii. În afară de faptul că acolo murise mama sa, iar Millicent suferise accidentul acela, era convinsă că grădina fusese folosită de Eleanor şi de Jordan pentru escapadele lor. Părea firesc să nu o încânte.

Vrând să scape de toţi demonii din jurul lui Jacqueline, Gerrard scoase la lumină toate proiectele grădinilor din biblioteca de la Hall. I le arătase lui Wilcox, care se declarase de acord cu sugestia lui. În timpul iernii, grădina fusese replantată; respectase proiectul iniţial, dar schimbase speciile de plante, noua grădină fiind construită în cinstea dragostei, în cel mai luminos şi strălucitor sens, lipsită de umbrele întunecate ale pasiunii.

Ziua lui Jacqueline era în mai; ea nu aflase încă de lucrările efectuate în grădină. Cu toţii voiau să-i facă o surpriză când se va întoarce să petreacă o săptămână cu tatăl său.

Şi cu Millicent; ea şi Sir Godfrey se stabiliseră la Hall pentru a-i ţine companie lui Lord Tregonning. Casa era acum mai liniştită şi mai fericită decât şi-ar fi putut închipui cineva vreodată.

Gerrard o observă pe Jacqueline oprindu-se să miroasă un trandafir roşu. Ridicându-se, îşi mângâie burta, peste mica umflătură de acolo. Avea expresia unei madone fericite.

Exact opusul expresiei de pe chipul pictat de Gerrard.

Gerrard o privi şi întinse mâna după blocul de desen care se afla ca întotdeauna lângă el.

Fără să-şi dezlipească privirea de pe chipul lui Jacqueline, începu să deseneze.

Desenă tot ce vedeau ochii lui.

În lunile care trecuseră de la căsătoria lor – oficiată la Somersham Palace în timpul întrunirii de vară a clanului Cynster – legătura dintre ei devenise atât de solidă încât – amândoi ştiau asta – putea rezista oricărei încercări.

Amândoi se considerau binecuvântaţi.

Şi în cele din urmă înţeleseră semnificaţia vorbelor lui Timms.

Dragostea nu reprezenta fericirea aleasă de cineva – să o accepte sau nu, să o simtă sau nu. Când se ivea, nu-ţi rămânea altceva de făcut decât să decizi dacă răspunzi – dacă o primeşti în forul tău lăuntric, sau dacă îi întorci spatele şi o laşi să moară.

Dragostea este ceva care se trăieşte; ea nu se află sub controlul nimănui.

Sub degetele lui, desenul prinse viaţă. Următorul lui portret, unul şi mai bun, şi mai evocator decât celelalte.

Ştia deja cum se va numi, ce va ilustra.

Adevărul despre dragoste.

Sfârşit